

СТИВ БЕРИ

ЗАГАДКАТА КОЛУМБЪ

ОБСИДИАН

СТИВ БЕРИ

ЗАГАДКАТА КОЛУМБЪ

Превод: Веселин Лаптев

chitanka.info

Христофор Колумб продължава да бъде загадка и днес. Къде е роден? Кога е умрял? Как е открил Новия свят? Защо се е впуснал в своите рисковани експедиции? Отговорът може би се крие в тайна, пазена грижливо през вековете.

Когато носителят на „Пулицър“ за разследваща журналистика Том Сейган публикува материала си за проявите на екстремизъм от еврейска и от арабска страна, той не предполага, че става жертва на внимателно подготвен сценарий за саботиране на мирните преговори в Близкия изток. Обвинен е в лъжа и липса на професионализъм, кариерата му рухва, близките го изоставят. Том Сейган няма за какво повече да живее.

Неочакван гост му попречва да се самоубие. И поставя условия, които не могат да бъдат отхвърлени. Закария Саймън е богат, умен, проспериращ бизнесмен. Но и фанатик. Заплашва да убие дъщерята на Том Сейган, ако не получи от журналиста ключа към загадка на повече от 500 години. Разкриването ѝ би имало изключително политическо значение днес и би променило света. Опасната надпревара в търсене на изчезнали светини отвежда двамата от Флорида до Виена и Прага и накрая до пещерите на Ямайка. Само Том Сейган може да даде верните отговори. Защото той е избраният...

*На Саймън Липскар, литературен агент
Благодаря ти*

*Вече 500 години историците си задават
въпроса кой е Христофор Колумб. Отговорът се
съдържа в още един, много прост въпрос: Кой
искате да бъде?*

*Анонимен
наблюдател*

ПРОЛОГ

Ямайка, 1504 г.

Христофор Колумб си даваше сметка, че приближава решителният момент. Вече трети ден отрядът му се придвижваше на юг през гъстата тропическа гора, изкачвайки се все по-високо и по-високо. Този остров беше най-красивият от всичките, които беше открил от октомври 1492 година насам. Каменистите брегове граничеха с тясно плато. Планините формираха нещо като мъглив гръбнак, който плавно се издигаше от запад на изток и свършваше тук, сред острите върхове, които го заобикаляха отвсякъде. По-голямата част от земята представляваше шуплив варовик, покрит с червеникав пласт плодородна почва. Сочнозелени растения бяха избуяли под вековните дървета, подхранвани от постоянните влажни ветрове. Местните хора наричаха острова Шаймака, което в превод означаваше „Островът на изворите“. Едно много подходящо име, тъй като вода бликаше навсякъде. Кастилците бяха подменили Ш с Я, променяйки името на Ямайка.

— Адмирале.

Колумб спря и се обърна.

— Вече сме близо — каза Де Торес и махна с ръка. — Спускаме се по онзи склон, а след това ще излезем на равна поляна.

Луис беше плавал с него по време на трите предишни експедиции, включително онази през 1492 г., когато за пръв път стъпиха на твърда земя. Двамата се разбираха отлично и си имаха пълно доверие.

Това обаче не можеше да се каже за шестимата туземци, които ги съпровождаха. Те бяха езичници. Той махна с ръка на двама от тях, предупреждавайки ги да внимават с един от по-малките сандъци, които мъкнеха. Беше изненадан от факта, че след две години дървото им все още беше здраво, без следа от червеите, които още миналата година бяха проявили корпуса на кораба. Толкова време беше изтекло, откакто се

бяха оказали изолирани на този остров. Но пленничеството им вече приближаваше своя край.

— Добър избор — подхвърли на испански той.

Никой от местните не разбираше този език. Освен тях в отряда бяха включени още трима внимателно подбрани испанци. А туземците просто бяха подкупени с обещанието да получат още ястребови звънчета — обикновени дрънкулки, които обаче имаха хипнотизиращо въздействие върху тях, — разбира се, ако отнесат трите сандъка високо в планината.

Бяха потеглили на разсъмване от една гориста поляна на северния бряг. Край поляната се пенеше буен поток със студена, кристалночиста вода, която подскачаше по заоблените камъни и образуваше поредица от вирове, преди най-накрая да се влее в морето, образувайки нещо като малък водопад. Жуженето на насекомите и птичите песни ставаха все по-силни, по-оглушителни. Катеренето по стръмния, гъсто залесен склон беше дълго и уморително. Всички бяха потни, дишаха тежко, дрехите им бяха натезжали от пот. Но сега вече се спускаха надолу, към прекрасната долина. За пръв път от доста време насам Колумб се почувства бодър и освежен.

Обичаше тази земя.

Беше оглавил лично първата експедиция през 1492 г. въпреки съветите на така наречените учени хора. Осемдесет и седем мъже бяха потеглили към неизвестното, запленени от силата на мечтите му. За финансирането на тази експедиция се беше борил десетилетия — отначало с португалците, а след това с испанците. Според договора от Санта Фе, подписан между него и испанската корона, той трябваше да получи благороднически статут, десет процента от завладените съкровища и пълен контрол над новооткритите морета. На хартия сделката изглеждаше отлично, но Фердинанд и Исабела не изпълниха своята част от поетите задължения. През дванайсетте години след откриването на така наречения Нов свят десетки испански кораби бяха потеглили на запад, без никой от тях да поиска разрешението му като Адмирал на океаните и моретата.

Мръсници и лъжци. Всички до един.

— Ето го! — извика Де Торес.

Колумб се закова на място и се взря напрегнато през хилядите червени цветя, които местните наричаха „пламъците на гората“. И го

видя. Гладко като стъкло езеро, захранвано от гръмогласния планински поток.

За пръв път бе посетил Ямайка през май 1494 г., но едва по време на втората си визита бе открил, че на северния бряг живееха същите туземци, които обитаваха и съседните острови. Тези обаче бяха по-враждебно настроени, може би поради близостта си с карибите от Пуерто Рико на изток, и бяха изключително агресивни. Канибали от незапомнени времена, те разбираха само от груба сила. Колумб благоразумно изпрати на брега малка групичка гребци и авантюристи, които се разправиха с местните по най-добрия начин — убиха най-непримиримите сред тях, измъчиха до смърт други. В резултат туземците бързо се промениха и бяха готови на всичко, за да угодят на нашествениците.

Колумб вдигна ръка и всички спряха.

— Тук е — прошепна в ухото му Де Торес. — Това е мястото.

Колумб съзнаваше, че това е последната му експедиция до Новия свят. Вече беше на петдесет и една и бе успял да си създаде достатъчно врагове от различен калибър. Доказателство за това беше сегашната му, четвърта поред експедиция, която сякаш беше прокълнатата още от самото начало. Беше започнал да изследва крайбрежната линия с убеждението, че е открил нов континент. Основание за това му даваше безкрайният бряг, простиращ се от север на юг. По принцип плановете му включваха престой в Куба или Испаньола за попълване на хранителните запаси и кратка почивка на екипажите, но проядените от червеи шхуни едва успяха да се доберат до Ямайка, където останаха да чакат помощ.

Такава обаче не дойде.

Губернаторът на Испаньола беше сред най-заклетите му врагове и без колебание го остави да умре заедно с всичките 113 моряци. Коего не се случи. Неколцина смелчаци стигнаха до Испаньола с индианско кану и се върнаха с кораб. Да, той наистина умееше да си създава врагове.

А тези врагове от своя страна направиха всичко възможно да го лишат от привилегиите, залегнали в договора с короната. Той все пак успя да задържи благородническия си статут и адмиралската титла, но на практика те не означаваха нищо. В един момент заселниците в Санто Доминго успяха да го принудят да подпише едно ужасно

унизително споразумение. Преди четири тежки години го бяха върнали в Испания в окови, за да бъде съден и евентуално хвърлен в затвора. Спаси го неочакваната помощ на краля и кралицата, които не само свалиха обвиненията срещу него, но и му отпуснаха средства за четвъртата презморска експедиция.

Често се бе питал какви биха могли да бъдат мотивите им.

Исабела изглеждаше искрена, защото винаги беше притежавала авантюристичен дух. Но кралят беше съвсем друга работа. Той никога не беше проявявал загриженост за него и открито заявяваше, че всяко прекосяване на западния океан е проява на безразсъдство. Разбира се, тези изявления бяха направени преди големите открития.

Днес Фердинанд искаше само злато и сребро, нищо повече. Мръсници. Лъжци. Всички до един!

Той направи знак на носачите да свалят сандъците. Тримата моряци им се притекоха на помощ, защото бяха наистина тежки.

— Ние сме тук! — извика с пълни гърди Колумб.

Хората му знаеха какво да правят. Мечовете им проблеснаха и туземците бяха съсечени на парчета. Двама от тях нададоха агонизиращи писъци, но бързо бяха прободени в гърдите. Убийството им не означаваше абсолютно нищо за него — те не бяха достойни дори да дишат един и същ въздух с европейците. Дребни, с медночервена кожа и голи, както майка ги е родила, тези диваци не познаваха нито писаното слово, нито пламенната вяра. Живееха край морето и доколкото беше забелязал, не правеха нищо друго, освен да отглеждат няколко вида растения. Предвождаше ги мъж, когото наричаха касик. За годината изгнание той бе успял да се сприятели с него. Именно касикът му бе отпуснал шестима от своите хора. Това се случи вчера, когато за последен път пуснаха котва край северния бряг.

— *Малка разходка в планината* — каза му той. — *За няколко дни.*

Владееше техния език аравак достатъчно, за да формулира молбата си. Касикът го разбра и посочи с пръст шестимата, които щяха да носят сандъците. Колумб се поклони в знак на благодарност и му предложи няколко ястребови звънчета. Слава богу, че се беше запасил добре. В Европа ги завързваха за ноктите на ловните соколи. Евтините дрънкулки тук имаха цената на твърда валута.

Касикът прие подаръка с дълбок поклон.

Вече беше имал случай да работи с него, дори цели два пъти. Помежду им се породило нещо като приятелство. Или по-скоро разбирателство, от което той се възползва максимално.

Първото му посещение на острова през 1494 г. беше принудително — само за ден-два, за да запушат течовете по корпусите и да се снабдят с прясна вода. Тогава неговите хора забелязаха малки късчета самородно злато в бистрите води на потоците. Колумб поразпита касика и научи за едно място, на което златните късчета били значително по-големи — колкото бобени зърна.

Мястото, на което се намираще сега.

За разлика от лъжливата испанска монархия той не се интересуваше от злато. Целите му бяха по-високи.

Той спря поглед върху лицето на Де Торес и старият му приятел веднага разбра какво ще последва. Насочи мечта си към единия от тримата испанци — нисък и набит, с грубо лице.

— На колене! — заповяда Де Торес, след като му отне оръжието.

Останалите двама моряци вдигнаха мечовете си. Пленникът се подчини.

— За толкова глупав ли ме вземаш? — обърна се към него Колумб.

— Адмирале... — Ниският мъж млъкна, подчинявайки се на властния му жест.

— Преди четири години ти ме върна в Испания с пранги на краката, като ме лиши от всичко, което по право ми принадлежеше. После обаче стана така, че то ми беше възстановено. — Колумб направи кратка пауза и продължи: — Само с няколко думи кралят и кралицата опростиха всичките ми предполагаеми грехове. Нима ме помислиха за невежа? — Ново колебание. — Очевидно да. И това беше най-голямата обида. Години наред се молех за пари, за да прекося океана. И години наред ми отказваха. Но след поредното писмо до короната изненадващо ми бяха отпуснати средства за тази експедиция, четвърта поред. Дадох ми всичко, от което се нуждая, и аз веднага разбрах, че нещо не е наред.

Мечовете продължаваха да бляскат над главата на пленника. Нямаше къде да отиде.

— Ти си шпионин! — изръмжа Колумб. — Изпратили са те тук, за да докладваш всичко, което върша.

Видът на този глупак го отвращаваше. Той беше олицетворение на всички мъки и страдания, които беше принуден да изтърпи от ръцете на лъжливите испанци.

— Задай въпроса, който интересува благодетелите ти! — заповяда Колумб.

Мъжът мълчеше.

— Задай го! — повиши глас той. — Заповядвам ти!

— Кой си ти, че да ми заповядваш? — изгледа го шпионинът. — Ти дори не си християнин!

Колумб прие обидата с търпението, на което го беше научил животът. Но неговите сънародници съвсем не бяха толкова благоразположени.

— Тези хора също не са християни — посочи ги той.

Пленникът се изплю на земята.

— Задачата ти е да докладваш за всичко, което се случва по време на плаването, нали? Какво искат те? Сандъците, които домъкнахме до тук, или само златото?

— Ти не беше честен.

— Не съм бил честен, значи — засмя се адмиралът.

— Светата църква ще се погрижи да гориш в ада!

Едва в този момент Колумб осъзна, че човекът насреща му работи за Инквизицията. За най-големия му враг.

В душата му пламна пожарът на самосъхранението. В очите на Де Торес също проблесна тревога. Бе разбрал за този проблем още преди две години, когато напуснаха Испания. Дали нямат и други очи и уши? Инквизицията беше изгорила на клада хиляди хора и той дълбоко я ненавиждаше. Всичко, което щеше да приключи тук, беше направено с единствената надежда да попречи на злото.

Де Торес вече го беше предупредил, че няма да рискува да попадне в ръцете на инквизиторите след завръщането си в Европа. Решението му беше да се установи в Куба — един значително по-голям остров на север. Другите двама моряци с мечове в ръце, помлади и по-нетърпеливи, също бяха решили да останат. Би трябвало и той да стори същото. Съзнаваше обаче, че колкото и да му се иска, мястото му не беше тук.

Той сведе очи към пленника.

— Англичаните и холандците ме наричат Кълъмбъс, французите — Колумб, португалците — Колом, а на испанците съм известен като Колон. Но нито едно от тези имена не е това, с което съм се родил. За твое нещастие ти никога няма да узнаеш истинското ми име, нито пък ще изпратиш доклад до своите покровители, които чакат в Испания.

Кимна и мечът на Де Торес потъна в гърдите на пленника. Светкавично, без време за реакция. Острието изскочи обратно със смразяващо кръвта съскане. Мъжът рухна по очи, земята наоколо почервеня от кръвта му.

Колумб се изплю върху трупа. Останалите го последваха. Искрено се надяваше това да е последната смърт, на която ставаше свидетел. Беше уморен да убива. Съвсем скоро щеше да се върне на кораба и да отпътува завинаги, а това означаваше, че касикът няма да има шанс да си отмъсти за шестимата мъртви туземци. Разбира се, гневът му щеше да се стовари върху други хора, но това не беше негова грижа. Всички те бяха врагове, които напълно заслужаваха да страдат.

Колумб се обърна и най-последно започна да оглежда околността. Не пропусна нито един детайл от онова, което му бяха описали.

— Бог ни доведе на това място, адмирале — обади се Де Торес.

Старият му приятел беше прав. По всичко личеше, че нещата стоят точно така.

Бъди смел като леопард, лек като орел, бърз като сърна и силен като лъв, за да изпълниш волята на нашия Отец в небесата.

Мъдри думи.

— Да се помолим — обърна се към останалите той. — Нека това, което се случи днес, да остане дълго време в тайна.

ДНЕС

1

Том Сейган вдигна пистолета. Цяла година беше обмислял този момент, бе преценявал всички плюсове и минуси. В крайна сметка един плюс натежа над всички минуси и решението беше взето.

Просто не искаше да живее повече.

Някога работеше като разследващ журналист в „Лос Анджелис Таймс“. Получаваше шестцифрена заплата, имаше запазено каре на първа страница, плюс място за подробните репортажи на някоя от вътрешните. Беше работил по целия свят — Сараево, Пекин, Йоханесбург, Белград, Москва. С течение на времето обаче се превърна в специалист по Близкия изток — район, който познаваше отлично и в който беше изградил репутацията си. Личният му архив беше пълен с имената на стотици хора, които проявяваха желание да бъдат негови информатори — вероятно защото бяха сигурни, че могат да разчитат на лоялността му. И той го доказа по категоричен начин, прекарвайки единайсет дни във вашингтонски затвор, защото отказа да разкрие източниците си за материал, свързан с корупционните практики на известен конгресмен от Пенсилвания.

След което въпросният конгресмен сам влезе в затвора, а Том получи третата си номинация за „Пулицър“. Номинациите бяха разпределени в двайсет и една категории, една, от които гласеше „за изключителна разследваща журналистика, проведена от един или няколко души в екип, резултатите от която са публикувани в еднократен материал или серия от такива“. Победителите получаваха специална грамота, парична награда от 10 000 долара и правото да прибавят към името си престижните думички носител на наградата „Пулицър“.

Том спечели своята награда. После му я отнеха.

Това беше цялата история на живота му.

Отнеха му всичко. Кариерата, репутацията, достоверността на материалите му, а дори и самоуважението му. А оттам дойде и всичко останало: провал в личния живот като син, баща и съпруг, като репортер и приятел. Преди няколко седмици му хрумна да представи

всичко това графично, като спирала, и благодарение на нея установи, че нещата бяха започнали още когато бе 25-годишен, току-що завършил Университета на Флорида, трети по успех в курса по журналистика.

Тогава, когато баща му се разграничи от него.

Абирам Сейган беше безмилостен.

Всички правим своя избор. Добър, лош или неутрален. Като възрастен човек ти направи своя избор, Том. Сега е време аз да направя своя.

И го направи.

В бележника с графиката се появиха всичките плюсове и минуси в кариерата на Том. Част от тях бяха още от времето, когато беше главен редактор на гимназиалния вестник и репортер в колежа. Повечето обаче идваха след това. Започна като сътрудник в новините, премина през щатен репортер и стигна до старши международен кореспондент. Награди, похвали и уважение от висшестоящите. Как беше дефинирал стила му онзи наблюдател? Всеобхватна и прозорлива журналистика, реализирана с цената на значителен риск.

После дойде ред на развода. Отчуждението на единственото му дете. Погрешни инвестиционни решения. Погрешни решения дори в личния живот. Накрая и уволнението. Преди осем години. След което животът му просто спря.

Повечето приятели го изоставиха. Вината за това беше колкото тяхна, толкова и негова. Депресията му се задълбочи и той се затвори в себе си. Странното беше, че не посегна към алкохола или наркотиците. Може би защото никога не ги беше харесвал. Самосъжалението беше неговият опият.

Том вдигна глава и огледа вътрешността на къщата.

Беше решил да умре тук, в дома на родителите си, подчинявайки се на някакъв мрачен порив. Дебел слой прах и миризмата на мухъл му напомняха, че тези стаи са необитаеми вече почти три години. През цялото това време беше плащал тока и водата и нищожните данъци, а от време на време викаше човек да окоси градината, за да не се оплакват съседите. На влизане забеляза, че черницата отпред се нуждае от подкастриране, а дървената ограда — от свежа боя. Не обичаше да идва тук. Най-вече заради призраците, които бяха твърде много.

Тръгна да обикаля стаите. В душата му се появиха спомени от по-щастливи времена. Бурканите със сладко, които майка му подреждаше по первазите, сега бяха в кухнята. Мисълта за нея го ободри, но не за дълго. Би трябвало да остави обяснително писмо. Да обвини някого или нещо. Но кого? Или какво? Никой няма да му повярва, ако напише истината. За съжаление можеше да обвинява единствено себе си, точно както преди осем години.

Дали някой щеше да поплаче за него? Дъщеря му със сигурност нямаше да го направи. Вече две години не беше разговаряла с него.

Литературната агентка? Може би. Беше изкарала купища пари от редактирането на анонимните му романи. Той остана дълбоко шокиран, когато разбра колко много от авторите на т.нар. бестселъри не можеха да свържат дори едно изречение. Какво беше казал някакъв критик по време на падението му? *По всичко личи, че журналистът Сейган може да направи добра кариера в областта на прозата.*

Задник.

На практика обаче беше приел съвета му.

Какво всъщност може да обясни човек, който е решил сам да отнеме живота си? По дефиниция това е един напълно ирационален акт. Който, пак по дефиниция, не подлежи на обяснение.

Надяваше се, че все ще се намери някой, който да го погребее. В банката имаше доста пари, повече от достатъчни за едно прилично погребение.

Какво ли е да си мъртъв? Усещаш ли нещо? Чуваш ли? Виждаш ли? Възприемаш ли миризми? Или всичко е потънало във вечен мрак? Няма мисли, няма чувства. Нищо.

Той се обърна и тръгна обратно към предната част на къщата. Мартенският ден беше прекрасен. Наближаваше обед, слънцето беше ослепително. Климатът на Флорида наистина е дар божи. Той беше причината да се премести тук след уволнението в Калифорния. Липсваха му галещите лъчи на топлото лятно слънце.

Спря под арката и насочи взор към отворената врата на салона. Всъщност една обикновена стая, която майка му наричаше салон. По време на Шабат родителите му се затваряха в нея и Абирам четеше откъси от Тората. Тук празнуваха Йом Кипур и Свещените дни. Той още помнеше менората, която гореше на масата в дъното. Родителите му бяха ревностни юдаисти. След своя бар мицва и той разгърна

Тората, изправена срещу огромния прозорец с тежки завеси от дамаска, които майка му беше шила в продължение на месеци. Тя беше сръчна и миловидна жена, която всички обожаваха. Липсваше му. Умря шест години преди Абирам, от чието погребение бяха изтекли вече три години.

Време беше да сложи точка.

Той седна на дивана и започна да разглежда пистолета, който беше купил преди няколко месеца от някаква оръжейна изложба в Орландо. От двете му страни излетяха малки облачета прах. Спомни си как Абирам му изнасяше лекция за птичките и пчеличките, седнал на същото място. Тогава беше някъде на дванайсет. Преди трийсет и осем години.

Сякаш беше преди седмица. Лекцията беше груба и лаконична, както обикновено.

— Разбираш ли? — попита Абирам. — Много е важно да разбереш.

— Не харесвам момичета.

— Ще започнеш да ги харесваш. Затова не забравяй това, което ти казвам.

Жените. Още един провал. Беше имал съвсем малко контакти с жени, преди да се ожени за Мишел — първата, която прояви по-сериозен интерес към него. Но бракът им приключи малко след уволнението му. Никакви жени оттогава насам. Мишел беше оставила дълбок отпечатък в душата му.

— Може би скоро ще я видя — прошепна той.

Съпругата му бе починала преди две години при автомобилна катастрофа.

Тогава за последен път бе разговарял с дъщеря си.

Махай се — бе казала високо и ясно тя. — *Тя не би те искала тук.*

Той отново погледна пистолета и сложи пръст на спусъка. Намести се по-удобно, пое си дъх и опря дулото в слепоочието си. Беше левичар, подобно на почти всички от фамилията Сейган. Чичо

му, бивш професионален бейзболист, постоянно го убеждаваше, че ако се научи да хвърля кървбол с лявата ръка, със сигурност ще спечели състояние във Висшата лига. В този спорт левичарите били рядкост.

Но той се провали и на спортното поприще.

Притисна дулото в слепоочието си. Металът опари кожата му.

Затвори очи и докосна спусъка. Представи си какво ще пише в некролога: *Във вторник, 5-и март, бившият разследващ журналист Том Сейган сложи край на живота си в дома на своите родители в Маунт Дора, Флорида.*

Още малко натиск и...

Чук, чук, чук.

Той отвори очи. Пред прозореца стоеше мъж — достатъчно близо, за да се виждат чертите на лицето му. По-възрастен от Том, добре облечен, късо подстриган. Дясната му ръка притискаше някаква снимка към стъклото.

Том се взря в нея. На снимката беше запечатана фигурата на млада жена, просната на земята с разперени ръце и крака. Сякаш беше разпъната на кръст.

Лицето ѝ му беше познато. Дъщеря му. Але.

Але Бекет лежеше на леглото с привързани към рамката китки и глезени. На устата ѝ имаше лепенка, която я принуждаваше да диша учестено през носа. Стаичката беше тъмна и това я изнервяше.

Успокой се, рече си тя.

После се замисли за баща си. Томас Питър Сейган.

Фамилните им имена бяха различни благодарение на брака, който бе сключила преди три години, малко преди смъртта на дядо си Абирам. Лоша идея, откъдето и да я погледнеш, особено след като новоизпеченият съпруг реши, че халката на пръста му дава картбланш да използва кредитните ѝ карти. Бракът им издържа деветдесет дни, а разводът отне още трийсет. Възстановяването на сумите в картите се проточи почти две години. Но тя се справи.

От майка си беше запомнила, че не е хубаво да си дължник, а Але вярваше, че е наследила характера ѝ. Бог ѝ беше свидетел, че не го дължеше на баща си. Спомените ѝ за него бяха ужасни. Беше на двайсет и пет години, но не си спомняше баща ѝ да беше казал, че я обича.

— *Защо се омъжи за него?*

— *Бяхме млади, Але. Обичахме се. Имахме много щастливи години заедно, преди да дойдат лошите. Животът ни беше сигурен и спокоен.*

Самата тя разбра цената на сигурността едва след като сключи брак. Най-добрата дефиниция за този кратък съюз беше „пълна бъркотия“. Единственото хубаво нещо, което спечели от него, беше фамилното име. Всяка фамилия беше по-добра от Сейган. Стомахът ѝ се преобръщаше всеки път, когато я чуеше. Ако нещо трябваше да ѝ напомня за проваления живот, по-добре беше това да е бившият ѝ

съпруг, когото все пак запомни с няколко прекрасни дни на Бахамските острови.

Тя изпробва здравината на превръзките, които стягаха китките ѝ. Мускулите я боляха. Стегна се и направи опит да се намести по-удобно. По челото ѝ бяха избили ситни капчици пот, а гърбът на блузата върху голия дюшек беше влажен. Миризмата не беше особено приятна и тя се запита кой ли е лежал на това легло преди нея.

Не харесваше чувството за безпомощност и отново си спомни за майка си — грижовна и любяща жена, направила всичко възможно да ѝ осигури високите оценки за постъпване в университета „Браун“, а след това и да го завърши успешно. Страстта ѝ беше историята, най-вече тази на Америка след Колумб, между 1492 и 1800 г., когато Европа насочва вниманието си към Новия свят.

Освен това майка ѝ беше успяла да се възстанови от болезнения развод и да си намери нов съпруг. Той беше ортопед, изключително мил човек, който се грижеше и за двете и беше пълна противоположност на баща ѝ.

Бракът им беше изключително успешен. Но преди две години някакъв небрежен шофьор с отнета книжка не бе спрял на знака „стоп“ и бе отнел живота на майка ѝ.

Беше жесток удар за Але.

Благодарение на неочакваната поява на баща ѝ, погребението остана запечатано дълбоко в съзнанието ѝ.

— *Махай се!* — *извика тя, достатъчно силно, за да я чуят останалите опечалени.* — *Тя не би искала да си тук!*

— *Дойдох да се сбогувам.*

— *Сбогувал си се много отдавна, още когато ни зачеркна от живота си!*

— *Нямаш никаква представа какво съм направил аз.*

— *Човек има само един шанс да отгледа детето си, да бъде съпруг и баща. Ти пропия своя, затова се махай!*

Припомни си чертите на лицето му. Безизразното изражение, което показваше малко от това, което се криеше зад него. Като младо

момиче често се питаше какво ли мисли този човек. Но вече не. Нима имаше някакво значение?

Отново подръпна въжетата, които стягаха китките ѝ. Всъщност значение имаше. При това голямо.

3

Бене Роу се послуша за кучетата си — скъпи хрътки с отлично родословно дърво, внесени преди триста години в Ямайка от Куба и потомци на животните, пренесени през Атлантика от Колумб. Според една от най-широко разпространените легенди по време на победоносната война на Фердинанд и Исабела срещу маврите тези великолепни зверове разкъсвали изоставените пред джамиите в Гранада арабски деца. Това се случило само месец преди оня негодник Колумб да отплава за Америка за пръв път. И променило всичко.

— Кучета наблизо — обърна се към двамата си помощници той. — Съвсем наблизо. Чуйте само как лаят! — Говореше със силен местен акцент, а на лицето му изплува широка усмивка, разкриваща ослепително бели зъби, за които беше платил куп пари. — Те *много обича*, когато приближава край.

Умишлено използваше местното наречие патоа — странна смесица между английски, африкански и аравак. По принцип предпочиташе литературния английски, който беше овладял много добре благодарение на майка си, но който и двамата рядко използваха, предпочитайки местното наречие.

Хората му бяха въоръжени с пушки. Тримата се изкачваха по стръмните склонове на Сиерас де Бастидас — „Планините — крепост“, както ги нарекли испанците. Дедите на Бене — избягали роби, използвали тези хълмове като крепост срещу бившите си господари. Те наричали себе си с различни имена — катавуд, йенкункун, чанкофи. Испанците от своя страна ги кръстили симарони — неукротими, диви — или марани — прякора, с който се обръщали към ловците на диви прасета. По-късно станали марони, възприемайки френското наименование за избягали роби. И това име останало.

Тези трудолюбиви хора построили градове, които кръстили на своите основатели — Трелони, Акомпонг, Скотс Хол, Мур, Чарлс. Спели с жените от местното племе тайно, проправяли пътеки през девствената пустош и се сражавали с пиратите, които редовно

нападали Ямайка. Планината се превърнала в техен дом, а гората — в техен съюзник.

— Чувам Биг Нани — добави той. — Само тя може да лае по този начин. Да, тя е. Винаги е била водач.

Беше я кръстил на Гранди Нани — вожд на мароните от XVIII век, превърнала се във велик духовен и военен лидер. Ликът ѝ красеше банкнотата от 500 ямайски долара, въпреки че беше по-скоро плод на въображението, а не реалният ѝ образ. Историята не беше съхранила нито портрет, нито достоверно описание на тази смела жена и бе запазила единствено легендите за нея.

Бене си представи какво се случва на около половин километър от тях. Кучетата с червено-кафява и обсипана с петънца козина тичаха на метър след Биг Нани — едри като мастифи, но запазили пъргавината на хрътката и смелостта на булдога. Тя ревниво пазеше водещата си позиция и никога не позволяваше на някое от мъжките да излезе пред нея. Преди време едно се опита да оспори лидерството ѝ и свърши със счупен врат от мощните ѝ челюсти.

Бене спря на върха на един от стръмните баири и започна да оглежда далечните гъсто залесени склонове. Сред растителността преобладаваше синьото махое заедно с розовата ябълка, махагона и тика. Между тях имаше просторни пространства сочен бамбук. Очите му се спряха на едно смокиново дърво, което упорито стърчеше сред останалата зеленина, твърдо като камък. Спомни си думите на майка си: *Смокинята доминира и сякаш казва на всички останали: моята воля за власт почива на вашата воля да оцелеете.*

Възхищаваше се на тази сила. Погледът му се спря на наредени в дълга редица работници, които размахваха кирки и мотики на отсрещния склон. Представи си, че е един от безименните индианци, поробени преди триста години от Колумб. Или, сто години по-късно, някой от африканците, обречени да бъдат доживотни роби на поредния английски плантатор.

Точно това са и мароните — смесица между местните таиноси и докараните през океана африканци. Като него.

— Ходиш там при тях? — попита главният му помощник.

Бене знаеше, че човекът се страхува от кучетата му, но ненавижда и наркобароните. Ямайка беше задръстена е престъпна измет. Онзи дон на половин километър по-нататък със сигурност се

чувстваше над властта, въпреки че в момента го преследваха група свирепи кубински хрътки. Неговите въоръжени бандити бяха превърнали Кингстън в бойно поле, без да ги е грижа за невинните хора, ставащи жертва на честите престрелки. Капката преля, когато обект на интензивна стрелба станаха обществената болница и местното училище. Пациентите бяха принудени да се крият под леглата, а учениците полагаха изпити буквално под свистящите куршуми. Той успя да убеди доната за среща, защото никой не можеше да пренебрегне поканата на Бене Роу. След това го изпрати в планината.

— *А ваю сей?* — *попита на патоа наглият бандит.*

— *Говори на английски.*

— *Защо, Бене? Нима се срамуваш от потеклото си?*

— *Срамувам се от теб.*

— *Какво си намислил? Да ме преследваш?*

— *А но ми. Не и аз.*

Умишлено премина на патоа просто за да му покаже, че не е забравил откъде идва. После махна към кучетата, които хапеха железните пръчки на клетките, натоварени в пикапа.

— *Те ще свършат работа вместо мен.*

— *А какво ще направиш ти? Ще ме убиеш?*

— *Не — поклати глава той. — Това също ще свършат кучетата.*

С усмивка си спомни как очите на мръсника се разшириха от ужас. Беше приятно да усети страх у човек, който убива без никакви угризения на съвестта и често без никаква причина.

— *Ти не си един от нас!* — *изсъска донът. — Забравил си кой си, Бене!*

Бене пристъпи крачка напред и спря на сантиметри от копринената риза, добре скроените панталони и скъпите мокасини. Облекло, предназначено да впечатлява, но не и когато го носи глупак

като този насрееща му — слаб като тръстика, с едно нормално и едно мъртно око, плюс пълна с развалени зъби уста.

— Ти си нищожество! — заяви той.

— И според теб това е достатъчно, за да умра?

— Точно така — изсмя се Бене. — Ако си достоен за уважение, щях да те разстрелям със собствените си ръце. Но ти си животното, което моите кучета с удоволствие ще разкъсат.

— За това ли ти плаща държавата, Бене? Тя не може да се справи с мен и се обръща към теб, така ли?

— Не, върши го за собствено удовлетворение.

Полицията бе направила два опита да арестува негодника, но и в двата случая се стигна до бунтове в Кингстън. Тъжно бе, че престъпниците се превръщат в герои, но наркобароните са умни. Като използват неспособността на правителството да се грижи за гражданите, те поемат инициативата в свои ръце — раздават храна, строят общински центрове, осигуряват медицинско обслужване и по този начин печелят благодарността на хората.

Така се получи, че хората бяха готови на бунт, за да спасят благодетелите си от затвора.

— Разполагаш с трийсет минути, преди да отворя клетките.

Мъжът се поколеба, но после усети, че работата е сериозна, и побягна. Точно както робът бяга от господаря си.

Бене напълни дробовите си с чистия планински въздух. Над върховете се виждаха облачета синкава мъгла, гъсти като мляко. Три от тях бяха над 2000 метра, а един — дори 2500. Простираха се от изток на запад и отделяха Кингстън от северното крайбрежие. Мъгливият им ореол бе толкова впечатляващ, че англичаните ги прекръстиха на Блу Маунтинс, Сините планини.

Двамата му помощници стояха до него с пушки на рамо.

— Какво става с другия ни проблем? — попита Бене, без да отдели очи от далечните върхове. — Ще дойде ли?

— Вече пътува. Ще чакат при камионите, докато приключим.

Земята наоколо беше негова, на километри във всички посоки. Повечето марони обработваха чужда собственост, заплащайки годишна аренда. В момента той притежаваше десетки хиляди акра, които им предлагаше да обработват безплатно.

Кучетата продължаваха да лаят в далечината. Той погледна часовника си.

— Биг Нани приближава. Тя рядко оставя жертвата да бяга повече от час.

Гневни, дългокраки, дарени от природата с невероятна издръжливост и сила, неговите хрътки бяха отлично тренирани. Те бяха много добри катерачи, способни да достигнат до върха и на най-високото дърво. Днешната им жертва щеше да получи възможност да се увери в това, ако имаше глупостта да потърси убежище в гората.

Кубинските хрътки бяха отглеждани дълго време с една-единствена цел — да преследват чернокожите бегълци. Но неговите бяха по-съвременни и с еднаква ярост преследваха чернокожи и бели. Подобно на своите предшественици обаче те убиваха само когато жертвата окажеше съпротива. В останалите случаи просто блокираха пътя ѝ за бягство с яростен лай и чакаха появата на господаря си.

— Тръгваме към тях — обяви той.

Поеха направо през гората. Тук пътеки нямаше, а само гъста растителност. Единият от хората му извади *мачет* и започна да им проправя път. Той винаги произнасяше тази дума на патоя, изпусайки последната гласна. Странно, но просто не беше в състояние да преодолее някои неща и толкова.

Вятърът свиреше между клоните.

Колко е лесно човек да се скрие между тези папрати и цветя, помисли си той. Никой не може да го намери. Именно това беше причината, поради която англичаните са били принудени да докарат хрътките. Обонянието няма граници.

Насочиха се в посоката, от която долиташе кучешкият лай. Човекът с *мачета* вървеше пръв и им разчистваше пътя. Между зеленината проблясваха тънки слънчеви лъчи.

— Бене — подвижна другият му помощник.

Стъпките им пружинираха по дебелия килим от листа, който позволяваше да се чуват и птичите песни. Подметките на здравите му

ботуши преодоляваха с лекота остриите скални късове, които стърчаха между листата. Проби си път сред гъсто преплетените клони и се изправи до хората си, спрели на малка полянка. От дърветата насреща излетя розов ибис и запляска с криле в стремежа си да набере височина колкото може. Полянката под високите дървета беше изпъстрена с цветя.

Погледът му се спря върху камъните, разпръснати между папратите. Кучетата започнаха да вият. Това беше сигнал за успех. Бяха притиснали плячката си.

Той пристъпи напред и се наведе над камъните. Част от тях големи и частично потънали в земята, други просто дребен чакъл. Повърхността им беше покрита с плесен и личинки, но част от тях все още бяха подредени под формата на букви.

Той разпозна буквите. Бяха на иврит.

— Има още много — подхвърлиха неговите хора и се разпръснаха по поляната.

Той остана на място, защото знаеше какво ще намерят. Надгробни камъни. Гробище, за чието съществуване дори не бяха подозирали.

— Днес е добър ден, приятели — доволно се засмя той. — Много добър ден. Натъкнахме се на истинско съкровище!

Помисли си за Закария Саймън и усмивката му се разшири. Със сигурност щеше да бъде доволен.

Закария Саймън влезе в къщата. Том Сейган чакаше с пистолет в ръка. В лявата, разбира се. В доклада беше отбелязано, че е левичар.

— Кой сте вие? — попита Сейган.

Закария се представи и протегна ръка. Но вместо ръкостискане получи нов въпрос:

— Какво търсите тук?

— От няколко дни ви наблюдавам — отвърна новодошлият и махна към пистолета. — Може би е добре, че се появих навреме.

— На тази снимка е дъщеря ми.

Закария я вдигна пред лицето му, за да я вижда по-добре.

— Тя е моя пленница — обяви той, изчака някаква реакция, а след като не я получи, добави: — Не ви ли интересува?

— Разбира се, че ме интересува. Освен това имам пистолет.

Сейган размаха оръжието, а Закария го огледа с преценяващ поглед.

Висок, с небръснато хлапашко лице и студени тъмни очи, които не пропускаха нищо. Плюс късо подстригана черна коса, за която му завидя, тъй като неговата отдавна си беше отишла. Ръцете и гръдният кош бяха слабо развити от липсата на физически упражнения — нещо, което в доклада беше отбелязано съвсем лаконично: „Не плува, не прави лицеви опори.“ Но въпреки това Том Сейган изглеждаше забележително строен за човек, който води застоял живот и приближава петдесет.

— Искам да ви обясня нещо важно, господин Сейган. И много държа да ми повярвате. — Закария направи малка пауза. — Не ме интересува дали ще се самоубиете или не. Животът си е ваш и можете да правите с него каквото пожелаете. Но преди това искам нещо от вас.

Сейган насочи пистолета в гърдите му.

— Отиваме в полицията! — изръмжа той.

— Ваша воля — сви рамене Закария и отново посочи снимката на Але Бекет. — Но трябва да ви кажа, че с това ще причините невъобразими страдания на дъщеря си.

Сейган не отговори.

— Не ми вярвате, нали? Личи ви по очите. Преди време не повярвахте и на един от своите информатори, който ви предложи история, от която щеше да стане сензационен материал. Винаги се съмнявате, нали? „Не, това не може да е вярно, сигурно е преувеличено, а най-вероятно пълна измислица.“ Разбираемо е да не ми вярвате, особено след всичко, което ви се струпа на главата. В най-неподходящия момент се появява някакъв непознат, който ви занимава с абсурдни неща.

Закария свали от рамото си черната туристическа раница, дръпна ципа и измъкна един айпад. Сейган продължаваше да го държи на мушка.

— Искам да видите нещо. Ако и след това настоявате да отидем в полицията, няма да възразя.

Той пусна сака на пода и активира екрана.

Але присви очи, за да се адаптира към ярката светлина, която внезапно обля леглото. Видя камерата вдясно от прожектора, насочена право в лицето ѝ. Видя и мигащата червена лампичка. Камерата работеше. Раздвижи китките и глезените си в напразен опит да се освободи и извърна глава.

Мразеше усещането за ограничение. Липсата на свобода. Пълната зависимост от чужда воля. Дори не можеше да се почеше, ако носът започне да я сърби. Не можеше да оправи блузата си. Нямаше начин да се защити, в случай че лоши хора решат да ѝ причинят лоши неща.

Зад прожектора се изправиха двама мъже. Единият беше висок, с тънки устни и издължен нос. Приличаше на италианец или испанец, с тъмна и къдрава мазна коса. Вече знаеше, че се казва Роча. Другият беше най-черният тип, когото беше срещала в живота си. Сплескан нос, пожълтели зъби и очи като две капки суров нефт. Той не беше произнесъл нито дума. Всичко, което знаеше за него, беше прякорът, с който го наричаше Роча. Миднайт. Полунощ.

Застанаха от двете страни на леглото, за да не пречат на камерата. Роча се наведе и я погали по бузата. Пръстите му миришеха на лимон. Тя разтърси глава в знак на протест, но той само се усмихна

и продължи да я гали. Миднайт се отпусна на леглото и дясната му ръка обхвана гърдата ѝ през блузата. Тя рязко се дръпна. В очите ѝ проблесна гняв, примесен със страх. Роча бутна главата ѝ обратно. В ръката му се появи нож, който проблесна на светлината на прожектора.

Камерата работеше. Червената лампичка продължаваше да мига. За да я вижда баща ѝ. Вече две години не си говореха. За нея той не съществуваше. Имаше си друг баща, който винаги се беше грижил за нея. Наричаше го татко. Нима това беше илюзия?

Сигурно. Но илюзия, в която вярваше.

Роча се премести към долния край на леглото и сграбчи лявата ѝ обувка. Острието на ножа се плъзна под крачола на панталона и го разцепи нагоре, чак до бедрото. Миднайт се изкиска. Тя се надигна и погледна надолу. Цепката стигна чак до талията ѝ. Под нея белееше гола кожа.

Роча пъкна ръка в процепа и я плъзна към слабините ѝ. Тя започна да се мята, въртейки глава. Роча подхвърли ножа на Миднайт, който го опря в гърлото ѝ и ѝ заповяда да не мърда. Тя реши да се подчини. Но преди това закова поглед в камерата. Очите ѝ казваха всичко.

Помогни на дъщеря си! Поне веднъж в жалкия си живот ѝ помогни!

Том се втренчи в екрана. Паниката в очите на Але го плашеше. Стисна пистолета и го насочи в гърдите на Закария Саймън.

— Това само ще ускори изнасилването на дъщеря ви — спокойно рече гостът. — Буквално ще я разкъсат, единствено по ваша вина.

Очите му отново се преместиха на екрана. Чернокожият сръза и другия крачол на Але. Чак до кръста.

— Вие сте объркан човек — подхвърли Саймън. — Някога сте били уважаван журналист, топ репортер. Но след това всичко рухва заради един изфабрикуван материал с несъществуващи източници и въображаема документация. Нито дума в него не е подкрепена с доказателства и в крайна сметка го обявяват за пълен фалшификат.

— Всеки може да сърфира в интернет — отвърна със свито гърло Том.

— Така ли мислите? — засмя се Саймън. — Нима допускате, че съм толкова повърхностен? Мога да ви уверя, че отделих доста време и енергия, за да ви проуча, господин Сейган. В момента произвеждате романи, но за други хора. Част от вашите творби станаха бестселъри. Питам се как се чувствате, когато някой друг обира лаврите?

На екрана двамата грубияни продължаваха да опипват Але. Устните им се движеха, но картината беше лишена от звук.

Пистолетът отново се насочи в гърдите на Саймън, който сви рамене и размаха айпада.

— Добре, ще ме застреляте. Но какво ще стане с нея?

— Какво искате?

— На първо място да проумееете, че ще причиня зло на дъщеря ви. Вярвате ли ми?

Том продължаваше да стиска пистолета, но очите му се изместили към екрана. Двамата се възползваха от срязаните крачоли и опипваха интимните части на Але.

— Второ, искам да изпълните една задача за мен — продължи Саймън. — Ако го направите, дъщеря ви ще бъде освободена, а вие можете да довършите това, което сте намислили.

— Каква задача? — рязко попита Сейган.
— Да ексхумирате тялото на баща си.

Прожекторът угасна. Червената лампичка престана да мига. Освободена от пашкула на ярката светлина, Але се отпусна на леглото. После се появи друга светлина. Не толкова ярка, но достатъчна за осветлението на стаята. Роча седеше до нея.

Челото ѝ беше мокро от пот. Първият контакт с баща ѝ след две години прекъсване приключи. Роча я гледаше втренчено с нож в ръка. Миднайт стоеше до камерата. Краката ѝ белееха под срязаните крачоли, но ръцете им, слава богу, бяха престанали да я опипват.

— Да продължаваме ли? — попита Роча с едва доловим португалски акцент.

Тя се втренчи в него, опитвайки се да овладее паниката си.

— Май не — поклати глава той и се усмихна.

После срязва въжетата, които стягаха китките и глезените ѝ. Тя се надигна до седнало положение и махна лепенката от устата си. Реши да се държи внимателно.

— Беше ли нужно всичко това?

— Хареса ли ти? — гордо се усмихна Роча.

Беше им казала да бъдат убедителни. Дори сама им бе предложила да използват ножа. Но не и да режат дрехите ѝ, а след това да я опипват. Всъщност нима можеше да очаква друго?

Тези типове бяха жалки престъпници, а тя им беше предложила златен шанс. Изправи се и смъкна въжетата от себе си. Единственото ѝ желание беше да се махне от тук.

— Справихте се — кимна тя. — Засега приключихме.

Миднайт не каза нищо. Той по принцип не проявяваше интерес към каквото и да било. Беше от онези хора, които могат единствено да изпълняват заповеди. Роча беше главният. Поне в отсъствието на Закария.

Какво ли е станало във Флорида, запита се тя. Как са се развили събитията в дядовата ѝ къща в Маунт Дора? Преди по-малко от час Закария се беше обадил да съобщи, че баща ѝ е потеглил натам по междущатска магистрала номер 4 от Орландо. Тя познаваше много добре този път.

После дойде второто обаждане.

Баща ѝ бил въоръжен с пистолет. Очевидно имал намерение да се самоубие. Това я разтревожи, но само за миг. Все пак въпреки разрива този човек ѝ беше баща. От друга страна, показвайки състрадание към него, тя беше разбила сърцето си. По-добре стената да остане.

Тя разтърка изтръпналите си китки. Нервите ѝ бяха опънати до крайност. После забеляза одобрителните погледи на двамата мъже, насочени към оголените ѝ бедра.

— Защо да не останем още малко и да довършим представлението? — подхвърли Роча. — Този път без камера.

— Няма да стане — отвърна тя. — За днес приключихме с театъра.

— Защо искате ексхумация на тялото? — объркано попита Том.

Връзката прекъсна и екранът на айпада потъмня.

— Моите сътрудници чакат да им се обадя. Ако не звънна до пет минути, дъщеря ви започва да страда. Камерата имаше за цел само да ви изясни ситуацията. — Саймън млъкна и протегна ръка към пистолета. — Дайте ми това.

Какво ли ще се случи, ако наистина потърся помощта на полицията, запита се Том. Може би същото, което се случи преди осем години, когато трябваше да си свършат работата. Тоест нищо. Той въздъхна и подаде оръжието си на неканения гост.

Странна работа е пораженството. Преди години, когато обикаляше света за поредната голяма новина, изобщо не би допуснал някой да го притиска по този начин. Но тогава беше самоуверен и сигурен, в центъра на общественото внимание. Качества, които впоследствие го доведоха до провал.

Преди малко беше на прага да отнеме собствения си живот и да се просне на пода с дупка в главата. Вместо това сега с недоумение се взираше в елегантния петдесетгодишен мъж с прошарена коса, изправен срещу него. В лицето му имаше нещо славянско, подчертано от високите скули, грубия глас, гъстата брада и дълбоко хлътналите очи. Познаваше този тип хора. Беше ги срещал навсякъде по света. Като репортер беше придобил уменията да преценява събеседниците си за секунди. По външния вид, по навиците и поведението им.

Този човек непрекъснато се усмихваше. Не за да демонстрира добро настроение, а по-скоро за повече убедителност.

Беше доволен, че част от някогашните му умения се бяха завърнали. Отдавна не се беше случвало.

— Баща ви е починал преди три години — каза Саймън. — Преди това е живял тук, в тази къща. Вие имахте ли представа, че той е бил важна личност?

— Беше учител по музика.

— Нима това не го прави важна личност?

— Много добре знаете какво искам да кажа.

— През по-голямата част от съзнателния си живот баща ви е преподавал. Но за разлика от него дядо ви по майчина линия е бил наистина интересна личност. Археолог, участвал в най-големите разкопки на територията на Палестина в началото на двайсети век. Чел съм за него.

И Том беше чел за Марк Идън Крос, когото наричаше Саки. Още като дете беше слушал различни истории, свързани с разкопките. Честно казано, неособено вълнуващи. Археологията няма нищо общо с това, в което я превърнаха Джордж Лукас и Стивън Спилбърг. По-скоро прилича на журналистиката, защото огромна част от истинската работа се върши на бюро, в самота.

Саймън заоглежда салона.

— Защо запазихте тази къща? — попита той.

— Кой казва, че съм я запазил?

— Достатъчно, господин Сейган — погледна го в очите Саймън.
— Защо да не бъдем откровени? Аз съм наясно, че баща ви е завещал този имот на вас. На практика това е всичко, определено за вас. Останалото, което също не е много, е наследила дъщеря ви. Стотина хиляди долара, малко акции, една кола и застраховка живот.

— Явно сте говорили с адвокати — отбеляза Том.

— Има някои законови изисквания — отново се усмихна Саймън. — Според едно от тях дъщеря ви е била посочена като управител на наследството.

Като че трябваше да му го напомнят! В завещанието беше изрично посочено, че е лишен от наследство, а всички юридически права се прехвърлят на следващото поколение — тоест на дъщеря му. Той все пак отиде на погребението, но стоя отзад и не направи нищо от онова, което би трябвало да направи един истински еврейски син. А с Але не си размениха дори дума.

— Пет седмици преди смъртта си баща ви е променил завещанието си и ви е оставил дома си — поясни Саймън. — Според вас защо го е сторил, след като дълго време дори не сте разговаряли?

— Може би просто е решил така.

— Съмнявам се.

Том се изненада съвсем искрено. Защо този непознат знаеше толкова много?

— Баща ви е бил ревностен юдаист. Силно религиозен, с мисъл за наследството, което ще остави след себе си.

— Откъде знаете?

— Разговарях с хора, които са го познавали. Бил следовник на Тора, верен на своята синагога и поддръжник на Израел, въпреки че така и не посетил Светите земи. За разлика от него вие сте много добре запознат с района.

Да, това беше вярно. Именно там бе прекарал последните три години от кариерата си. Беше написал стотици материали. Една от последните му кореспонденции съдържаше неоспорими факти за тежко престъпление, извършено от бивш президент на Израел. Материалът обиколи света, вследствие на което висшият държавник беше осъден за изнасилване и вкаран в затвора. Том все още помнеше как експертите започнаха да се съмняват и в достоверността на този материал — разбира се, след като се бяха случили всички лоши неща, съсипали кариерата му.

Тези хора си изкарваха хляба от чуждите грешки. Винаги имаха мнение, при това отрицателно. Провалът му беше пир за тях. Заклеймиха го като журналист, който сам определя коя новина е достатъчно добра.

По-добре да си изфабрикуваш такава.

Де да беше толкова просто.

— Защо проявявате такъв интерес към семейството ми?

Саймън насочи пръст в гърдите му. Безупречен маникюр, добре поддържани нокти.

— Отново се превръщате в журналист, а? Надявате се да измъкнете нещо? Няма да стане. Достатъчно е да осъзнаете, че дъщеря ви се намира в смъртна опасност, господин Сейган.

— А ако изобщо не ми пука от това? — попита Том, решил, че малко перчене няма да е излишно.

— Пука ви и още как. И двамата го знаем. В противен случай щяхте да натиснете спусъка още докато пистолетът беше в ръцете ви. Така е с децата ни. Няма значение колко сме разочаровани от тях или пък те от нас. Просто трябва да ни пука. Да вземем за пример баща ви. Двайсет години не си говорите, но той все пак ви завещава къщата. Това буквално ме разтърси.

Мъжът, наречен Саймън, пристъпи към менората на масичката в дъното и погали матирания метал.

— Баща ви е бил евреин, майка ви — също. И двамата са били горди от този факт. Но не и вие, господин Сейган. Вие нямате отношение към произхода си.

— Не е толкова просто — поклати глава Том, засегнат от снизходителния тон. — Става въпрос за неща, които са се превърнали в бreme.

— Не, става въпрос за гордост. Ние сме преживели много страдания като народ. Това означава нещо, поне за мен.

Правилно ли беше чул?

Посетителят се обърна към него.

— Да, господин Сейган. Аз съм тук, защото съм евреин.

Бене стоеше върху останките от еврейско гробище. Никой не можеше да каже колко старо е то. Преброи петнайсет надгробни камъка — някои вече раздробени от природните стихии, други все още цели, полускрити в земята. През зеления саван проникваха игриви слънчеви лъчи. Единият от хората му остана с него, другият тръгна да търси кучетата. Секунда по-късно изскочи от гъсталака.

— Биг Нани и компания си свършиха работата — извика той. — Бяха го притиснали до някаква скала и той стоеше, без да помръдва.

— Гръмна ли го? — подвикна в отговор Бене.

Мъжът кимна. Това потвърди предназначението на изстрела, който беше чул преди няколко минути. Този път плячката не беше оказала съпротива.

— Добра работа — каза Бене. — Очистихме острова от поредния вонящ паразит.

Винаги беше чел с отвращение вестникарските материали за наркобароните, които се правят на робинхудовци и уж крадат от богатите, за да раздават на бедните. На практика това изобщо не беше така. Те рекетираха и притискаха собствениците на земи, принуждаваха ги да отглеждат марихуана и да внасят кокаин. Бойците им бяха пълни отрепки, които се задоволяваха с малко и изпълняваха заповеди, без дори да се замислят. Разполагаха с неограничена власт в гетата на Западен Кингстън и Спениш Таун, но тук, в Сините планини, не бяха нищо.

— Ще им дадем ли да разберат, че тоя вече го няма? — попита единият от придружителите му.

— Естествено. Ще им изпратим послание.

Първият му помощник разбра какво иска да каже и махна към колегата си.

— Отрежи му главата.

— Точно така — засмя се Бене. — Отрязана глава. Най-доброто послание. Няма как да пропуснем подобна възможност.

Въпросът беше приключен. Мъртвите наркобарони не представляваха никакъв интерес. Бене насочи вниманието си изцяло към онова, което случайно бяха открили. Вече знаеше някои неща.

Отначало в Новия свят били допускани само християни, но след като испанските католици се оказали неспособни да колонизират новите земи, короната се принудила да потърси помощта на друга етническа група да свърши работата.

Евреите.

И те се справили. Пристигнали в Ямайка и станали търговци, възползвайки се от отличното местоположение на острова. В края на XVI век местните таиноси били почти изстребени, а повечето от испанските колонизатори се преместили на други острови. Останали само евреите.

Самият Бене беше учил в основано преди много години еврейско частно училище в Кингстън. Там получи отлично образование по чужди езици, математика и история, а по-късно — вече като студент в Карибския университет, постепенно осъзна, че ако иска да опознае родината си, трябва да вникне в нейното минало.

1537-а била годината, която променила всичко.

Колумб отдавна бил мъртъв, а наследниците му съдели испанската корона, позовавайки се на една клауза в Договора от Санта Фе, според която фамилията получавала перманентен контрол над Новия свят.

По негово мнение това бе смел ход. Да съдиш краля. Харесваше му дързостта, която със сигурност имаше нещо общо с отвличането на наркобароните или преследването им с обучени кучета.

Делото се влачило дълго време, чак до 1537 г., когато вдовицата на единия от двамата синове на Колумб предложила споразумение в полза на осемгодишния си син, който бил следващият пряк наследник на Колумб. Срещу отказ от всякакви бъдещи съдебни претенции от страна на фамилията тя искала само едно: Ямайка.

Испанците били във възторг. По онова време островът се смятал за досадно бреме, тъй като там скъпоценни метали почти нямало. Бене изпитваше дълбоко възхищение към тази вдовица. Тя съвсем точно бе знаела какво иска и го бе получила. Островът, плюс още нещо, което е още по-важно.

Властта над Църквата.

Според една от клаузите в споразумението католиците в Ямайка били подчинени не на краля, а на фамилията Колумб. Благодарение на нея Инквизицията била прогонена от острова и нямало да има достъп до него в продължение на цяло столетие.

Това била причината за появата на евреите. Тук никой не ги горял на клада като еретици, никой не крадял имуществото им. Нямало закони, които да ограничават начина им на живот и правото им на свободно придвижване. Били свободни.

Той насочи поглед в далечината над главите на помощниците си и тихо прошепна:

— Онзи Саймън трябва да види всичко това. Направете снимки.

Единият от мъжете кимна и се залови за работа.

— Ти си била изключително мъдра жена, госпожо Колумб — прошепна Бене.

Никога нямаше да спре да се възхищава на този ход. Жената държала да получи само Ямайка и обърнала гръб на огромните територии и несметните богатства, завладени от великия ѝ свекър.

А той знаеше защо. Заради изгубената мина.

По време на своето четвърто плаване до Новия свят през 1494 г. Колумб бил принуден да хвърли котва в залива Света Ана. Връщал се от Панама, където успял да събере огромно количество злато, заграбено или разменено срещу дрънкулки от местното население. За съжаление проядената от червеи каравела вече не била в състояние да плава и той се отбил в Ямайка за ремонт, който продължил цяла година.

Именно през тази година той скрил златото на място, което според някои сведения му показали туземците от племето тайно. Пазело се в дълбока тайна, включително и от испанската корона. За него знаели само двамата синове на Колумб, които отнесли тайната в гроба.

Каква глупост.

Но така става със синовете. Малцина успяват да постигнат или надминат блясъка на бащите си. Бене се ласкаеше от мисълта, че е един от тях. Неговият баща умря в кингстънския затвор, изпепелен от внезапен пожар само ден преди да бъде екстрадиран в Съединените щати, за да бъде съден за убийство. Според някои източници пожарът бил предизвикан умишлено от полицията. Други твърдяха, че било

самоубийство. Истината така и не излезе наяве. Баща му беше жесток и брутален човек, дълбоко убеден в своята неуязвимост. Но в крайна сметка се оказа, че никой не се интересува дали е жив или мъртъв. Което беше лошо.

Ако Бене Роу умреше, на много хора щеше да им бъде мъчно за него.

Замисли се за евреите, които лежах под краката му. Положително са били амбициозни хора. Възползвали се от благоприятния момент и признали британската окупация на Ямайка. В замяна Кромвел им позволил да живеят спокойно и да изповядват религията си, а те му се отблагодарили с активна работа, превръщайки острова в цветуща британска колония. По онова време хиляди евреи живели тук, а гробищата им били разпръснати навсякъде, включително и по крайбрежието.

Днес в Ямайка живееха не повече от триста евреи. Но Бене не се интересуваше от живите представители на този етнос. Вниманието му беше насочено към гробовете. Или по-точно, към един гроб.

Очите му следяха действията на помощника, който правеше снимки със своя смартфон. Вече беше изпратил една на Саймън. Надяваше се, че тя ще привлече вниманието му. До днес беше документирано съществуването на двайсет и едно еврейски гробища в Ямайка. Току-що бяха открили двайсет и второто.

— Бене — обади се мъжът със смартфона и му махна да се приближи.

За разлика от наркобароните, които държаха да ги наричат дон, той предпочиташе собственото си име. Дължеше това на баща си, който постоянно му повтаряше, че респектът към титлите никога не е траен.

Тръгна натам.

— Виж онова нещо ей там — махна с ръка мъжът.

Бене се наведе над съборения на една страна надгробен камък. Надписите върху него бяха почти изтрити, но онези, които бяха останали, предлагаха достатъчно информация.

Той почисти пръстта, защото искаше да бъде сигурен.

— Стомна — обяви след секунда той.

Прииска му се да изкрещи от радост. Никъде в другите двайсет и едно гробища не се бяха натъквали на издълбана в камъка наклонена

стомна, придържана от две ръце, които сякаш изливаха невидима течност.

Закария Саймън му беше казал да търси именно този символ.

Нима *това* е гробът?!

— Намери лопата и започвай да копаеш! — заповяда той.

Але напусна сградата с чувство на отвращение. Тези типове отидоха прекалено далеч. При предварителното обсъждане бяха уточнили как да придадат максимална достоверност на постановката, но изобщо не беше ставало дума за опипване. Закария със сигурност беше станал свидетел на гаврите. Един Бог знае какво си беше помислил. Идеята беше баща ѝ да се стресне дотолкова, че да предприеме конкретни действия. За тази цел постановката трябваше да бъде максимално убедителна, но без крайности, които със сигурност щяха да предизвикат обратен ефект.

Сега обаче беше сигурна само в едно: сценката, която разиграха, би трябвало да свърши работа.

Бе се запознала със Закария преди шест месеца в Севиля. По онова време тя работеше в Библиотека „Коломбина“, където имаше на свое разположение една наистина изключителна колекция материали от времето на Колумб. Акцентът на докторската ѝ дисертация беше върху подробната карта за морска навигация, благодарение на която той беше стигнал до Новия свят. Въпросната карта бе изчезнала през XVI век и оттогава насам съдбата ѝ бе неизвестна. Някои експерти бяха на мнение, че именно тя е *mapa mundi* — първата карта на света. Други твърдяха, че тя съдържа неизвестна за мореплавателите от XV век географска информация, свързана с финикийците, гърците, старите египтяни и дори с древните обитатели на Атлантида.

Но никой нищо не можеше да докаже. Допълнително масло в огъня наливаше официалната декларация на испанското правителство, според която в държавните архиви такава карта нямаше, но въпреки това никой не беше допуснат до тях, за да се увери, че действително е така.

Почти на шега Але написа една статия за Колумб и я изпрати на английското специализирано издание „Минерва“, което публикуваше различни материали за археология и древно изкуство. За нейна огромна изненада статията излезе и по всяка вероятност именно тя беше привлякла вниманието на Закария.

Оказа се, че това е човек с изключителни качества, който въпреки скромното си образование бе успял да се издигне до върховете на международния бизнес, при това абсолютно сам, без чужда помощ. Държеше се встрани от светлината на прожекторите, предпочиташе да живее сам, никога не се бе женил и нямаше деца. Не прибягваше до услугите на рекламни или пиар агенции, нямаше екип от сътрудници, но въпреки това бе мултимилиардер, за когото светът не знаеше почти нищо.

В момента Закария живееше в едно великолепно имение в покрайнините на Виена, но освен него притежаваше няколко сгради в центъра на града. Един от апартаментите в тях обитаваше Але. Тя вече беше успяла да получи представа за мащабите на неговата благотворителна дейност, която развиваше посредством няколко фондации, наливащи милиони в проекти, свързани с юдейската кауза. Отношението му към Израел беше изпълнено със страхопочитание вероятно защото религията означаваше много за него. Както и за нея.

Той беше роден и възпитан според каноните на тази религия. Але прие юдаизма преди пет години, но сподели това единствено с дядо си, който остана много доволен. Цял живот беше мечтал внуците му да бъдат евреи, но баща ѝ се обяви категорично против. За разлика от майка си Але така и не намери утеха в християнството. Юдаизмът я привличаше още като дете и съвсем логично доведе до решението ѝ в зряла възраст да се отдаде на тази религия. И тя го направи — разбира се, след като премина нужната подготовка.

Този акт остана тайна за баща ѝ. За съжаление.

Тя продължаваше да броди из тесните павирани улички. В далечината се разнесе камбанен звън. Беше осем вечерта. Би трябвало да се прибере у дома и да се преоблече, но в крайна сметка реши, че най-напред ще се помоли. За щастие на излизане беше облякла вълненото си палто, тъй като времето във Виена продължаваше да е хладно. А то беше достатъчно дълго, за да скрие разкъсаните ѝ дрехи. Тук, в този древен град, в който някога бяха живели над двеста хиляди евреи, а днес бяха не повече от десет хиляди, тя продължаваше да се чувства свързана със своето минало. Нацистите бяха разрушили деветдесет и три синагоги и избили шейсет и пет хиляди евреи. Когато мислеше за тези неща, умът ѝ неволно се пренасяше в годината 70-а от

новата ера, която беше донесла най-голямата трагедия в историята на новата й религия.

През 586 г. пр.н.е. вавилонският император Навуходоносор нахлул в Йерусалим. Избити били представителите на официалната власт, бойци и военачалници, занаятчии. Хиляди били отведени в плен. Оцелели само най-бедните. Завоевателите разрушили Първия храм на Соломон, най-святото място за всички евреи. Заграбили съкровищата в него, включително златните съдове за богослужение, които нарязали на части. Евреите прекарвали дълги години в изгнание, а след завръщането си в Палестина изпълнили Божията заповед и построили нов свещен храм. Мойсей разполагал с подробен план, който съдържал дори инструкции за изработването на новите свещени предмети. Вторият храм бил завършен през 516 г. пр.н.е., а през 18 г. пр.н.е. Ирод се заел с пълната му реконструкция и разширение. През 6 г. пр.н.е. Храмът посрещнал римляните, които завладели Юдея. Шейсет години по-късно, когато юдеите се вдигнали на бунт, той все още бил на мястото си.

Бунтът бил успешен. Юдея ликувала, защото най-после била разкъсала оковите на римското робство. Но всички знаели, че легионите ще се завърнат. И те наистина го направили.

По заповед на Нерон армията на Веспасиан атакувала от север, а тази на сина му Тит — от юг. Войната за Галилея започнала през 67 г. Две години по-късно Веспасиан станал император, но Тит и неговата 80-хилядна армия останали на Изток, за да дадат добър урок на юдеите.

През 70 г. Юдея била покорена отново, а Йерусалим бил обсаден.

Сраженията били ожесточени. И двете страни дали много жертви, а условията в града били ужасяващи. Всекидневно през крепостните стени били изхвърляни

стотици трупове, а гладът и болестите се превърнали в могъщ съюзник на римляните. Тежките тарани най-после разбили стените на крепостта и римляните изтласкали защитниците към Храма, където те се барикадирали за последен отпор.

След шест дни интензивно използване на тараните Храмът останал непокътнат. Дебелите каменни стени издържали на всички удари. Провалили се и опитите да бъдат преодолени с помощта на стълби. В крайна сметка римляните подпалили портите и успели да проникнат през тях.

Юдеите също запалили пожари с надеждата да спрат агресорите. Но огънят се разпространявал твърде бързо и обхванал барикадите около светилището. Защитниците били шепа хора и не могли да издържат атаките на далеч по-многобройния враг. В крайна сметка посрещнали смъртта като герои, изправили се с голи гърди срещу вражеските мечове, пронизвали се един друг или скачали в пламъците.

Защитниците приели смъртта като избавление и били щастливи, че могат да умрат в своя свещен Втори храм.

Центурионите убивали когото видят сред димящите клади и грабели каквото им се изпречи пред очите. Пред свещения олтар имало камара трупове, по стъпалата течали реки от кръв.

Тит и генералите му успели да проникнат в Храма, преди той да бъде окончателно съборен. Били слушали много за величието му, но видяното наистина ги изумило. Заобикалящият ги разкош изненадал дори римляните. Светая светих — олтарът — бил отрупан със злато. Вътрешната му врата била изработена от коринтински бронз. Над дванайсетте стъпала, които водели към него, висели лози от чисто злато, отрупани с тежки златни гроздове, надвишаващи човешки бой. На специална поставка била положена златна корона със сребърни инкрустации, която обаче не била истинската, а само копие

на онази, която носел Върховният жрец след завръщането си от изгнание.

Около нея били подредени и другите свещени предмети.

Златната менора — светилникът със седем свещи. Трапезата на Божественото присъствие, също от чисто злато, на която се слага свещеният хляб. Сребърните тръби, които призовават вярващите за богослужение.

Всичко, което Бог заповядал на Мойсей да направи на планината Синай.

Римляните знаели, че разрушаването на Втория храм и разграбването на неговите съкровища ще означават край на юдаизма като религия. На хората, които я изповядвали, предстояло ново заточение. Главно духовно, въпреки че мнозина от тях щели да умрат или да бъдат изпратени в робство.

Трети храм нямало да има.

През последните 1940 години положението не се е променило, помисли си Але, докато влизаше във Виенската синагога, оцеляла при нацистката окупация.

Храмът се гущеше между безлични жилищни блокове и беше оцелял благодарение на един декрет на император Йосиф II, който разрешавал единствено на католическите катедрали да бъдат строени на централните артерии на града. По ирония на съдбата именно това оскърбление бе спасило сградата. Нацистите не можели да я подпалят, без да опожарят целия квартал.

Строената през XIX век синагога имаше овална форма. Сводът беше стъпил на дванайсет позлатени колони в йонийски стил, символизиращи дванайсетте синове на Яков, прародители на израилтянските племена. Вътрешността на високото кубе беше синя, обсипана със сребристи звезди. През изминалия месец Але се беше отбивала тук почти всеки ден, привлечена от чистите форми и елегантността на храма, в който се чувстваше като във вътрешността на скъпоценно яйце.

Какво би означавало за юдеите строителството на Трети храм в Йерусалим? Без съмнение всичко. Но за изпълнението на тази задача нейната нова вяра щеше да се нуждае от своите нови светини.

Тя зарея поглед из вътрешността на слабо осветения храм и очите ѝ се насълзиха. Все още усещаше грубите лапи на онези негодници по тялото си. Никой досега не я беше докосвал по такъв начин. Але се разплака. Какво би си помислила майка ѝ? Тя беше добра жена, която рядко споменаваше бившия си съпруг и правеше всичко възможно да я накара да му прости. Но Але така и не успя. Би трябвало да се безпокои от това, което стори на баща си, но съзнанието ѝ беше изцяло заето от мечтите за бъдещето.

Избърса сълзите си и направи опит да се успокои.

Свещеният кивот никога нямаше да бъде открит — вавилонците се бяха погрижили за това. Но какво бе станало със златната менора, Божествената трапеза и сребърните тръби? Те може би все още съществуваха.

Съкровището на Храма. Или това, което беше останало от него. Изчезнало преди 1940 години. От баща ѝ зависеше дали то щеше да бъде намерено.

Закария беше доволен. Постановката се получи много добре, въпреки че Роча прояви по-голяма грубост от тази, за която се бяха договорили. По всичко личеше, че Том Сейган разбра посланието.

Този човек се оказа дори по-уязвим, отколкото го беше описала дъщеря му. Никой не беше споменал за самоубийство. Але просто бе обяснила, че баща ѝ живее сам в малка къщичка в Орландо, сред два милиона души, които дори не подозират за съществуването му. Върнал се във Флорида, след като изгубил работата си в Калифорния. След повече от десетилетие на първа страница, редовно участие в новинарски емисии и изяви в интернет, анонимността със сигурност била тежък удар за него. Защото бил не просто репортер, а истинска знаменитост. От проучването на миналото му стана ясно, че много хора бяха вярвали на Том Сейган. И може би именно по тази причина голяма част от тях се бяха обърнали срещу него.

— Вие евреин ли сте? — попита Сейган.

— Да — кимна Закария. — И двамата сме деца на Бога.

— Говорете само за себе си.

— Няма как да отречете факта, че сте евреин по рождение.

— Напомняте ми за някогашния стопанин на този дом.

Направи му впечатление, че Сейган нито веднъж не изрече думата „баща“. Але му беше разказала за отчуждението помежду им, но явно дори тя не осъзнаваше колко дълбоко е то.

Заби показалец в гърдите му и обяви:

— Баща ви е бил умен човек!

— Освободете дъщеря ми и ще направя всичко, което поискате.

В тези думи определено се долавяше раздражение, но Саймън реши, че още е рано да разкрива картите си.

— Направих си труда да проуча онова, което ви се е случило преди осем години. Доста ви се е струпало. Нищо чудно, че сте стигнали до това решение. Животът е бил жесток към вас.

Дали имаше нещо, което да мотивира този нещастен човек? Нещо, което все още бе от значение за него? Задълбоченото проучване

на миналото му приключи преди няколко седмици, но в него нямаше нищо, което да намеква за самоубийствени помисли. Очевидно важното решение бе взето съвсем наскоро. Сейган току-що беше завършил поредния ръкопис, написан в дълбока анонимност. Толкова дълбока, че дори издателите и „авторът“ нямаха представа за самоличността му. Тази тактика бе предложена от литературния му агент, който имаше основателни съмнения, че ще се намери някой, който да приеме писател в сянка като Сейган.

Това доказваше пълната необратимост на неговия провал.

Пет от седемте му издадени книги бяха стигнали до първата десетка на бестселърите на „Ню Йорк Таймс“ а три от тях заемаха първото място в класацията. Всичките седем бяха получили отличната оценка на критиката. Вероятно това беше причината да продължават да му възлагат работа. Кое то в крайна сметка се беше оказало фатално.

Този човек беше готов да умре. Дали пък не бе по-добре да му позволи това? Или...

— Баща ви е бил пазител на една изключително важна тайна — рече на глас Закария. — Малцина на този свят са имали представа за нея.

— Глупости! — отсече Сейган.

— Уверявам ви, че не са глупости.

Човекът отсреща започна да проявява интерес. Може би репортерът в него се беше пробудил още веднъж, за последен път.

— Всичко започнало с Христофор Колумб — тихо рече Саймън.

Колумб стоеше на кея. „Ниня“, „Пинта“ и „Санта Мария“ бяха закотвени в устието на река Тинто, съвсем близо до открития океан край Палос дела Фронтера на испанското югоизточно крайбрежие. Оборудването и набирането на екипажи за трите кораба бяха отнели месеци, но вече всичко беше готово. Така и трябваше да бъде.

Наближаваше полунощ. В разрез с традициите Колумб не изчака последния момент, за да се качи на борда. Вместо това се появи тук още от сутринта, решил да контролира лично последните приготовления.

— Почти всички са тук — докладва Луис де Торес.

Екипажите на трите кораба наброяваха осемдесет и седем души. Противно на слуховете, нито един от тях не беше помилван затворник. Всички бяха опитни моряци, готови да се справят с трудностите. Сред тях имаше по един португалец, генуезец, венецианец и калабриец. Всички останали бяха испанци от Палос и околностите. Имаше и двама представители на кралския двор, както беше по договор. Той вече беше предупредил Де Торес да внимава с единия от тях.

— Луис.

Де Торес се приближи.

— В единайсет вечерта всички трябва да са на борда.

Беше сигурен, че Де Торес знае за какво става въпрос. Веднага след полунощ на 3 август 1492 г. полицията и представителите на Инквизицията с бели качулки щяха да започнат претърсването на къщите. Франция беше обявила евреите извън закона още през 1394 г., а Англия още по-рано — през 1290-а. На 31 март Фердинанд и Исабела подписаха едикт за тяхното прогонване от Испания, отстъпвайки пред настояванията на Църквата. Всички евреи получиха четиримесечен срок да приемат християнската религия ши да напуснат страната.

Срокът изтичаше тази нощ.

— Страхувам се, че няма да успеем да се измъкнем — прошепна той.

Слава богу, че физическата идентификация на испанските евреи беше почти невъзможна, тъй като те отдавна се бяха смесили с представителите на най-различни етноси — келти, иберийци, римляни, финикийци, баски, вандали, вестготи, араби... Но той беше наясно, че Инквизицията няма да се спре пред нищо. Хиляди вече се бяха покръстили в рамките на определения срок. Посещаваха литургии, изповядваха сей кръщаваха децата си. Но нощем продължаваха да се обръщат един към друг с еврейските си имена и четяха Тората.

— От това плаване зависи много — подхвърли на приятеля си той.

Много зависеше и от Де Торес. Той щеше да бъде преводачът на борда, защото владееше иврит и беше служил при губернатора на Мурсия — един град с доскоро голяма еврейска общност. Но повечето от тях вече се бяха покръстили или заминали и губернаторът нямаше нужда от преводач на иврит. Подобно на неколцина членове на екипажа, самият Де Торес се беше покръстил едва преди няколко седмици.

— Мислиш ли, че ще открием това, което търсиш? — попита Де Торес.

Колумб продължаваше да гледа към тъмната вода и корабите, осветени от факли. На борда им продължаваше да кипи усилен труд.

Добър въпрос. На който нямаше отговор.

— Нямаме друг избор — промълви той.

— Нима твърдите, че Христофор Колумб е бил евреин? — попита Сейган.

— Бил е конверсо, тоест покръстен евреин. Това е част от дълбоката тайна на баща ви. Никога ли не ви е говорил за тези неща?

Сейган поклати глава.

— Не съм изненадан. Не сте били достоен.

— Кой сте вие да оценявате дали съм бил достоен или не? — избухна Сейган.

— Отrekli сте се от наследството си и няма как да разберете какво означават понятия като чест, традиция и дълг — въздъхна Закария.

— Откъде знаете, че съм се отрекъл?

— Лъжа ли е?

— Ами вие? — изгледа го Сейган. — Долен похитител! Нима понятие като чест означава нещо за вас?

— Аз съм заложил не само състоянието, но и живота си за каузата. — Закария извади сгънатите документи от джоба си. — Нуждая се от подписа ви. Адвокатите ми ще подадат заявление в съда

за ексхумацията на тялото от ваше име. Увериха ме, че няма да има проблеми при съгласието на най-близките живи роднини. Дъщеря ви вече подписа, в качеството си на управител на наследството. Разбира се, тя нямаше друг избор.

Сейган отказа да поеме формулярите и писалката.

— Остават ми само няколко минути, за да се обадя на онези мъже — хладно го предупреди Закария.

Ултиматумът бавно стигна до съзнанието на Сейган, който грабна писалката и сложи подписа си.

Закария прибра документите и тръгна към вратата.

— Ще трябва да дойдете на гробищата — подхвърли той. — Утре сутринта в десет. Присъствието на наследник е задължително. Ще има и мой представител, затова се придържайте към инструкциите. Дъщеря ви ще бъде освободена веднага след като ексхумацията приключи.

— Откъде да знам, че ще го направите?

Закария се обърна. В очите му се четеше неподправен интерес.

— Давам ви думата си.

— О, вече се чувствам много по-добре!

— Виждам, че все още имате някакво чувство за хумор.

— Върнете ми пистолета.

— Утре сутринта — отсече Закария и прибра оръжието.

— Би трябвало да натисна спусъка. Ако не бяхте вие, вече щях да съм мъртъв.

Кого ли се опитва да убеди този човек, запита се Закария.

— Не се измъчвайте, моля ви — подхвърли той. — Ще имате възможност да го направите след утрешната процедура.

Бене наблюдаваше как единият от хората му разкопава гроба. Кучетата се бяха завърнали. В момента лежаха кротко под дърветата и се припичаха на слънце, доволни от лова. Отлични животни, плод на внимателна селекция, започнала преди много години. За *преследвачите* от Куба беше научил от майка си. Били дребни набити мъже с карирани ризи, широки панталони и леки сламени шапки с широка периферия. Онова, която ги отличавало от останалите, били обувките. Правели ги от прясно одрана кожа на диво прасе, в която стъпвали боси, а след това я пристягали към глезените си. Получавало се нещо като къси ботуши, които им били точно по мярка и издържали по няколко седмици. Всеки от тях носел разпятие на шията си. Единственото им оръжие било *мачет*, наточен само от едната страна. С другата биели кучетата. Първата им поява била през 1796 г. Четирийсет мъже заедно със своите кучета, докарани тук специално за преследването на мароните от Трелони.

И те изпълнили задачата си. Без никаква милост. Изклали стотици бегълци. Кучетата им предизвиквали ужас. А Бене беше твърдо решен да възкреси този ужас.

Докато бандите търсеха убежище в гетата на ямайските градове, той беше избрал планината — от тук чак до дивата земя Кокпит, разположена на подветрените ѝ склонове, която в продължение на четиристотин години даваше подслон на избягалите марони. Всяка отделна общност се управляваше от свободно избран съвет, но той предпочиташе да мисли за себе си като техен общ спасител, защитаващ с всички средства начина им на живот. В замяна неговите сънародници му предоставяха мъже и жени за сътрудници в разнообразните му начинания. Разбира се, челно място сред тях заемаха проституцията, хазартът и порнографията, които му носеха милиони, но страстта му беше и си оставаше кафето. Навсякъде наоколо, в продължение на километри полегати склонове, растяха храсти със скромни размери и лъскави тъмнозелени листа. Всяка година те разцъфваха в бели цветове със сладък аромат, които после се

превръщаха в яркочервени зърна. След съответната термична обработка и смилане от тези зърна се извличаше напитка, която мнозина смятаха за най-добрата в света.

Кафето „Блу Маунтин“.

Дедите му бяха работили в плантациите като роби. Днес обаче той беше собственик на една от най-големите и плащаше на потомците им да работят за него. В допълнение контролираше основната дистрибуторска мрежа. Това дължеше на баща си, който мъдро се беше възползвал от шанса да изгради нещо уникално след един опустошителен ураган през 50-те, ликвидирал тотално реколтата на острова. Той бе създал национален съвет с ограничено членство и строги критерии за качество, отглеждане и преработка на кафето. Всичко, което се отглеждаше в радиус повече от шестнайсет километра от централния връх на острова, получаваше наименованието „Ямайка Прайм“, а не „Блу Маунтин“. И се бе оказал прав в предположението, че ограниченото производство ще роди мистиката. Регулираните количества на пазара постепенно превърнаха кафето „Блу Маунтин“ в една от най-търсените марки на света. А фамилията Роу стана богата.

Човекът му продължаваше да копае. Преди двацет минути другият му помощник се върна при пикапите, за да посрещне още от хората му. В момента те се промъкваха през дърветата, като водеха със себе си пленник с превръзка на очите — приближаващ трийсетте мелез между кубинец и африканец с вързани на гърба ръце.

Бене вдигна ръка. Хората му свалиха пленника на колене и магнаха превръзката от очите му. Той клекна пред него и изчака очите му да свикнат с ярката светлина на следобедното слънце. После мъжът го видя и очите му се разшириха от ужас.

— Да, Фелипе, аз съм — изръмжа Бене. — Нима си въобразяваше, че ще ти се размине? Аз ти плащам да следиш Саймън, но в един момент установявам, че следиш мен.

Главата на пленника се разтърси от страх.

— А сега ме слушай добре, защото от това зависи животът ти.

Очите на Фелипе регистрираха предупреждението.

— Искам да знам всичко, което върши Саймън. Всичко, което си пропуснал да ми кажеш. Казваш мен цяла истина.

Вече втора седмица нямаше новини от Саймън, което не го изненадваше. Всичко, което беше научил, потвърждаваше

предчувствията му. Чакаха го неприятности.

Австриецът притежаваше огромно състояние и беше филантроп с очевиден интерес към израелската кауза. Но Бене не се интересуваше от това. Той нямаше кучета в състезанието, наречено Близък изток. Интересуваше го единствено изгубената златна мина на Колумб — нещо, което най-вероятно интересуваше и Саймън.

— Заклевам се, че не знам нищо, Бене — промълви Фелипе. — Той си държи устата затворена.

— За какъв ме вземаш? — размаха ръце Бене. — Тоя Саймън не живее тук. Не познава никого в Ямайка. Казва, че съм негов партньор, но въпреки това те наема да работиш за него. Добре, няма лошо. Аз идвам при теб и ти предлагам пари да съобщаваш на Саймън само онова, което искам да знае, и да ми докладваш какво прави. Но ти не докладваш нищо.

— Той ме кара да му върша някои работи, а след това ми плаща — изрече в скоропоговорка пленникът. — Това е всичко, Бене. Всичко!

— А аз ти плащам да казваш истината, но ти не го правиш. Най-добре е да започваш, при това бързо!

— Търси документи. Разни хартии от архивите.

Бене протегна ръка и един от хората му подаде пистолет. Заби дулото в гърдите на мъжа, предпазителят изщрака.

— Давам ти последен шанс. Какви... работи... му... вършиш?

Очите на пленника се изпълниха с ужас.

— Добре, добре, Бене! Ще ти кажа всичко!

Дулото остана забито в гърдите му.

— Нотариални актове. Той търси стари нотариални актове. Успях да открия един — на някакъв евреин на име Коен, който закупил земи през хиляда шестстотин седемдесет и първа.

В очите на Бене проблесна интерес.

— Говори, човече! — изръмжа той.

— Този евреин е закупил цялата земя от двете страни на реката.

— Име?

— Авраам Коен.

— Защо Саймън се интересува от него?

— Заради брат му, който се казва Моузес Коен Енрикес.

Името беше познато на Бене. Евреин пират от XVII век, който пленил Испанската армада в Куба, а след това застанал начело на

холандската инвазия в Бразилия. Умрял в Ямайка, търсейки изгубената златна мина на Колумб.

— Саймън знае ли всичко това?

— Не — поклати глава пленникът. — Прекъсна всички връзки с мен. Не знам къде е. Кълна ти се, че не знам, Бене. Все още нищо не съм му казал.

— Но не каза и на мен. Къде е въпросният нотариален акт? Все още в архивите ли?

— У мен е — тръсна глава Фелипе. — Откраднах го. Намира се у дома, в Спениш Таун. Твоите хора знаят адреса. Изпрати ги да го вземат. До леглото е. Кълна се, че е там, Бене!

Бене свали пистолета. Мъжът с лопатата беше престанал да копае и му правеше знаци да се приближи.

Трябваше му време за размисъл. Подхвърли пистолета на помощника си и тръгна към гроба. Наведе се над плиткия изкоп и веднага забеляза плоското парче камък, върху което беше издълбан някакъв символ.

— Извади го — заповяда Бене.

Човекът се подчини и постави парчето в краката му. Бене бръсна черната земя и се втренчи в символа. Саймън беше казал да търси надгробна плоча със стомна и извит хикс.

Парчето в краката му беше част от такава плоча. Той го вдигна и видя, че пасва на десния долен край на камъка със стомната. Съвпадението беше достатъчно, за да го убеди, че става въпрос за една и съща плоча. После го извъртя към пленника.

— Знаеш ли какво е това?

— Видях го на нотариалния акт, Бене. Онзи, който е до леглото ми. Саймън каза да търся извит хикс и аз го направих. Справих се добре, Бене. Мога да ти свърша още много работа. Наистина мога.

За съжаление нещата не ставаха така. Все още в най-ранна възраст майката на Бене му беше предала онова, което беше научила от своята майка и баба. Мароните не си падат по писмените свидетелства, защото историята им се гради върху живото слово.

Казвай истината и само истината, независимо какво ще ти струва това.

Майка му винаги беше права. Беше казала и още нещо. *Да скриеш грях също е грях.*

Фелипе беше дребен държавен служител, който работеше в Националния архив в Спениш Таун. Беше сравнително образован и много амбициозен, но печелеше малко и едва свързваше двата края. Основната му работа беше свързана с изследване на старите архиви с надеждата да открие някакви сведения за изгубената мина. Но в момента, в който получи друга оферта, този жалък измамник реши да ухапе ръката, която го хранеше.

За късмет имаше и голяма уста — факт, който позволи на Бене да го превърне в свой шпионин.

Направи знак да му донесат телефон. Покритието в планината беше отлично и той натисна бутона с предварително запаметен номер. Човекът от Виена вдигна на третото позвъняване.

— Какво става там? — попита той.

— Нещата се усложняват.

— Може би е време да се намесиш.

— И аз мисля така.

— Тогава действай. Тук всичко е спокойно.

— Радвам се да го чуя.

Бене затвори. От няколко дни беше наясно, че Саймън е тръгнал на път. В Австрия и Флорида нещата се бяха раздвижили. Не беше сигурен точно в каква посока, но вече знаеше достатъчно, за да е сигурен, че европейският му партньор играе двойна игра. Но за свое щастие Бене беше открил ново гробище, от което бе изровил както стомна, така и извит хикс. А сега разполагаше и с нотариален акт. Всичко това смекчаваше болката от предателството и го изпълваше с нетърпение да приключи с онова, което трябваше да бъде направено.

Очите му срещнаха погледа на помощника с пистолета. Човекът изчака за част от секундата, после кимна. Дулото се насочи надолу. Куршумът улучи Фелипе в главата и сложи край на живота му.

Казвай истината и само истината, независимо какво ще ти струва това.

— Хвърлете го в гроба и го закопайте — разпореди се Бене. — А след това се залавяйте с погребението и на онзи дон.

Кучетата му никога не докосваха плячка, която не бяха убили.
— Аз отивам в Спениш Таун.

Том седеше на дивана. Закария Саймън си беше тръгнал преди повече от час. Мислеше за Але. Единствената му дъщеря го мразеше.

Какво се бе случило с тях?

Не можеше да определи точно кога се появи разрывът. Отчуждението помежду им започна, когато Але беше в прогимназията и все по-ясно осъзнаваше дистанцията между родителите си. А процесът приключи, когато постъпи в колеж.

Дали Мишел имаше пръст в това? Вероятно не. Вината по-скоро беше негова. Нараняваше бившата си съпруга по всевъзможни начини. Още по-лошо беше, че не му пукаше. В онзи период се чувстваше безпогрешен. Непобедим. Поне така си мислеше. Колко връзки беше имал? Поклати глава. Твърде много, за да ги преброи. На най-различни места. Мишел подозираше за тях, но не беше сигурна. Интимността създава радар, способен да засече и най-слабата емоционална промяна. Благодарение на този радар Мишел със сигурност беше усетила предателството. За съжаление той беше прекалено погълнат от себе си, за да го е грижа.

Съжаление?

О, да. Достатъчно дълбоко, за да го отведе до мисълта за смъртта.

— *Между нас всичко свърши, Том.*

— *А Але?*

— *Страхувам се, че ако не вземеш спешни мерки, отношенията помежду ви скоро ще приключат. Нещата продължиха прекалено дълго. Тя виждаше болката в очите ми. Нямахме как да я скрия.*

— *Ще оправя отношенията си с нея, Мишел. Заклевам се, че ще ги оправя.*

Не стана.

Когато го уволниха, Але беше на седемнайсет. Новината за падението му обиколи света. И за съжаление промени приоритетите му. Изглаждането на отношенията с дъщеря му мина на втори план. Грешка ли допусна? О, да. При това огромна. След осем години умуване вече нямаше как да върне пастата за зъби в тубичката.

Но сега можеше да направи нещо. Да я освободи от Закария Саймън.

Вече беше подписал документите. Утре ще отиде на гробищата, за да се увери, че е добре. А след това? Може би трябва да довърши започнатото днес?

Той уморено разтърка очи и погледна часовника си. Два и четвърт следобед. Навън беше тихо. Повечето от хората в квартала на родителите му бяха напуснали или измрели. Някогашните фиданки се бяха превърнали в огромни дървета, издигащи се високо над къщите. На идване му беше направило впечатление, че кварталът е в много добро състояние. Сякаш времето го беше пощадило.

Защо всичко трябваше да бъде толкова сложно? Решението беше взето.

Нямаше да умре днес. Може би утре, но не днес. Дойде времето да направи нещо, което би трябвало да свърши преди много години.

Але влезе в „Рахофер“ — кафене, което беше открила преди две седмици на няколко крачки от виенския си апартамент. Беше успяла да вземе душ и да смени дрехите си. Сега беше облечена с бежов панталон и пуловер и носеше ниски обувки. Чувстваше се малко по-добре. Продължаваше да се пита какво беше станало във Флорида. Баща ѝ вероятно се беше съгласил, тъй като Роча не се обади повече. Според предварителната уговорка утре в четири следобед отново трябваше да се съберат в стаята с видеокамерата — просто за още едно шоу, в случай че след отварянето на гроба се появят някакви усложнения.

Тя не харесваше идеята за ексхумацията на дядо ѝ, когото беше обичала дълбоко и безрезервно. За нея той се беше превърнал в истински родител, когото все още не можеше да прежали. Винаги се беше надявала, че завръщането ѝ към юдаизма е компенсирало поне

отчасти болката, която му беше причинил собственият ѝ баща. Защото въпреки всичко внучката му все пак беше станала еврейка.

— Разполагаш ли с някакви специални документи или инструкции, оставени от дядо ти? — беше я попитал Закария.

След три години пълно мълчание по тази тема тя изведнъж усети, че няма нищо против да я обсъжда с него.

— Помоли ме да сложа един пакет в ковчега му.

— Опиши ми го.

— Беше квадратен, ѝ толкова голям — поясни Але и разтвори ръце около трийсет сантиметра. — Приличаше на торбичка за вакуумиране — от онези, които показват по телевизията. Тънък и много лек.

— Прозрачен ли беше?

— Не обърнах внимание — поклати глава тя. — Връчи ми и писмени инструкции, които ми даваха право да оставя пакета в ковчега. Направих го лично, секунди преди да затворят капака. Положих го върху гърдите му сама.

— Сигурно ти е било трудно.

— През цялото време плачех — кимна тя.

После Закария хвана ръката ѝ и двамата се помолиха за душата на Абирам Сейган. Тя вече беше възприела юдейската концепция, според която душата и тялото отново се събират в отвъдното. А това означава, че тялото трябва да бъде уважавано. Обичаят изисква някой от близките да бъде неотлъчно край него, за да му затвори очите и устата, да покрие лицето му и да запали свещите.

Але беше извършила всичко това.

Дядо ѝ почина от скоротечен рак, без да се мъчи. Според свещената Тора мъртвите не бива да остават непогребани през нощта. Съобразявайки се с това, Але организира полагането в гроба да стане преди залез-слънце. Не го балсамира, не го облече в скъпи дрехи. Задоволи се с обикновен ленен покров и прост дървен ковчег. Вероятно защото помнеше думите, които дядо ѝ често повтаряше приживе:

Няма богати, няма бедни — в смъртта всички сме равни.

Остана неотстъпно до него, като не забрави да отвори прозореца — за да може душата му да излети. След това изпълни всичките четири траурни ритуала, включително авелут — пълното въздържание от празненства и всякакви други форми на забавление в продължение на цели дванайсет месеца. Дядо ѝ положително би се гордял с нея.

Тя намери една свободна масичка и седна. Харесваше „Рахофер“ с неговите мраморни плотове, кристални полилеи и столове от полирано дърво. Беше чувала, че кафенето е останало в историята благодарение на Сталин и Троцки, които идвали тук да играят шах. Беше вторник вечерта, малко след девет. От пианото в ъгъла долиташе приятна музика за забавление на малцината клиенти. Тя си поръча шницел, чаша червено вино и бутилка минерална вода.

— Сама ли сте?

Але се обърна и огледа мъжа, който се беше изправил на крачка от масата ѝ. Около трийсетгодишен, силен и строен, с гъсто набола двудневна брада. Тънката му коса беше късо подстригана и покриваше главата му като монашеско кепе, сините му очи бяха живи и умни.

— Сама съм и предпочитам да остана сама — отвърна тя.

Мъжът я дари с топла усмивка и седна на масата.

— Казах ви, че искам да бъда сама — хладно повтори тя.

— Ще промените мнението си.

Бруталната прямота на тези думи никак не ѝ хареса.

— Ще си тръгнете ли, или да извикам персонала?

Мъжът леко се приведе над масата.

— В такъв случай няма да чуете онова, което ще ви разкажа за Закария Саймън.

Закария влезе и затвори вратата след себе си. Беше шофирал без спиране от Маунт Дора до хотела си в западната част на Орландо. Побърза да извади лаптопа и да влезе в интернет, свързвайки се с обезопасения сървър в Австрия, който беше използвал и за видео връзката с Том Сейган. Тази система беше подбрал лично, а след това я беше оборудвал с ултрамодерна кодираща програма. Личната му секретарка във Виена го увери, че нищо не изисква намеса от негова страна. Той прекъсна връзката и поръча храна от румсървиса.

Сейган се бе съгласил да сътрудничи. Подписа документите, а утре щеше да присъства и на гробището.

Първата фаза приключи успешно.

Но времето го притискаше. Американската преса вдигаше обичайния шум за приближаващата среща на високо равнище. През последната година от мандата си президентът на САЩ Дани Даниълс полагаше всички усилия за установяването на траен мир в Близкия изток. Успокояващото беше, че до въпросната среща имаше цели четири месеца. Предостатъчно време да довърши започнатото. Но онова, което търсеше, беше останало скрито в продължение на твърде много години.

Възможно ли бе да се окаже мит? Не. То съществуваше. Беше длъжно да съществува. Бог не би позволил обратното.

Але потвърди, че дядо ѝ беше пожелал тя да постави някакъв пакет в ковчега. В разрез с традицията, която изисква земята да поеме единствено тялото на покойника. Още по-убедителен беше фактът, че тя разполагаше с информация, която може да бъде известна единствено на левита.

Беше на прав път. Би трябвало да е на прав път.

Разбира се, левитът трябва да е бил изключително предпазлив какво споделя с внучката си. По принцип задачата бе за мъж, а не за жена. Съвсем разбираемо Абирам Сейган не бе пожелал да прехвърли цялата отговорност на внучката си и бе намерил правилното решение — да отнесе тайната в гроба.

Слава богу, че държеше Але в ръцете си. Тя беше един добронамерен партньор, който дори не подозираше за истинските му намерения. Ентусиазирана от новата си религия, готова на всичко в памет на любимия си дядо. Чувствата ѝ бяха искрени. Единственото, от което се нуждаеше, беше внимателна манипулация. Която беше напълно по силите му.

Докато бъдеше полезна. После Але Бекет щеше да умре.

— Какво за Закария Саймън? — заинтригувано попита Але.

— Би трябвало да сте по-внимателна с него — отвърна мъжът насреща ѝ.

Тя не беше в настроение за игрички.

— Ще ми обясните ли какво искате, или да си тръгвам?

— Срещнали сте се в Испания. Не ви ли се стори странно, че ви е открил?

— Дори не си казахте името!

— Наричайте ме Брайън — усмихна се той.

— Защо сте тук?

— За да поговоря с вас. Насаме.

В главата ѝ звъннаха предупредителни камбанки. Изплаши се толкова много, че за миг дори пожела Роча и Миднайт да са тук.

Брайън извади от джоба си няколко сгънати листа лъскава хартия. Това беше статията ѝ, публикувана в „Минерва“.

— Прочетох го — рече той. — Изключително интересен материал. Предполагам, че Саймън е искал да узнае нещо повече за източниците, които сте ползвали.

Това беше една от първите теми, които бяха разисквали. Извън факта, че и двамата се оказаха евреи реформисти. За разлика от ортодоксалните евреи реформистите вярваха, че макар и плод на Божествено вдъхновение, Тората е написана, редактирана и преработена от обикновен смъртен. Те високо ценяха етиката и морала на свещената книга, но се чувстваха свободни да изповядват всичко друго, което би засилило личните им отношения с Бог. Нищо не е абсолютно. Всичко е обект на интерпретация. И още нещо, което беше особено важно за нея — реформистите имаха еднакво отношение към двата пола.

— Все още не сте казали какво желаете — отбеляза на глас тя.
Келнерът донесе виното ѝ и въпросително погледна Брайън.

— Не, благодаря — поклати глава той. — Не желая нищо.

— Няма да се задържите дълго — подхвърли тя и нарочно отпи една глътка.

— Закария Саймън не е този, за когото се представя. Той ви използва.

— За какво?

— За да открие тайната на дядо ви.

Але отпи още една глътка вино и направи опит да задържи приятния аромат в устата си.

— А вие откъде знаете?

— Знам, че в момента Саймън е във Флорида, където е погребан дядо ви. Знам, че е влязъл в контакт с баща ви. И накрая знам, че вие току-що сте излъгали баща си, при това по най-безсрамен начин.

— И затова решихте да се появите тук и да ме обиждате?

— Не. По-скоро за да спася жалкия ви живот.

Том слезе от колата и се насочи към гробищния портал. Следобедното небе беше синьо, без нито едно облаче. На това място открай време почиваха евреите, населяващи Централна Флорида. Преди няколко десетилетия Абирам беше направил всичко възможно да осигури и освети усамотения терен, който се простираше сред полегати хълмове, дъбови гори, ферми за коне и портокалови градини.

Том мразеше гробищата. Те принадлежаха на миналото, а той искаше да забрави своето.

Насочи поглед към *мацевите* — обърнатите на изток вертикални надгробни плочи, чиито неравни редици чезнеха в далечината. Всяка от тях беше във формата на правоъгълник, украсен със скромни декоративни елементи. Кръгчета, заоблени краища и странни фигурки. Спомни си какво го бяха учили в детството: всяка плоча отразява вътрешната същност на човека, който лежи под нея. Беше убеден, че в качеството си на организатор на погребението Але стриктно се беше придържала към ритуала. Което означаваше, че надгробната плоча бе поставена точно една година след смъртта му, а дотогава Але бе поддържала паметта за него жива, като редовно бе посещавала гроба и внимателно бе оглеждала околните паметници, за да реши точно каква епитафия да бъде поставена. А след като бе взела своето решение, бе потърсила услугите на каменоделец и бе поставила плочата на скромна церемония.

Той беше останал встрани от всичко това.

Един адвокат лаконично му бе съобщил, че е получил къщата, и това беше всичко. Том дойде на гроба цели шест месеца след смъртта на Абирам, застана пред него в проливния дъжд и си спомни за последния им разговор.

— *Възнамерявам да се покръстя — съобщи той.*

— *Защо си решил така?*

— *Защото Мишел е християнка и желае децата ни също да бъдат такива.*

— *Това не ти пречи да запазиш вярата си.*

— *Аз нямам вяра — сви рамене Том. — И никога не съм имал. Юдаизмът е важен за теб, но не и за мен.*

— *Ти по рождение си евреин и винаги ще си останеш такъв.*

— *Не. Възнамерявам да се покръстя и да се присъединя към Епископалната църква, защото тя е Църквата на Мишел.*

Абирам беше шокиран.

— *Това ще означава край на отношенията между нас.*

— *Отношенията между нас отдавна са приключили. Аз съм: на двайсет и пет години, но ти продължаваш да се държиш с мен като с десетгодишен хлапак. Аз съм ти син, а не някой от твоите ученици. Но след като не искаш да бъда такъв, по-добре да прекратим всякакви отношения.*

Така и стана. Той се отказа от юдейската вяра, стана християнин, а след това му се роди дете. С Абирам почти не разговаряха. Най-зле беше по време на семейните празници. Въпреки че беше покорно отдадена на мъжа си съпруга, майка му не го изостави. Редовно им идваше на гости в Калифорния, но винаги сама. А той и Мишел, вече като семейство, нито веднъж не посетиха Флорида. Але гостуваше на баба и дядо всяко лято за по няколко седмици, като летеше сама й в двете посоки. След смъртта на майка му тези посещения започнаха да стават все по-дълги. Детето обичаше да бъде с дядо си. Неприязненото отношение на Абирам към Том постепенно се прехвърли и върху Мишел. Старецът се гордееше със своята вяра. Едва през последните две години Том започна да разбира на какво се дължи тази гордост. Колкото по-бързо рухваше животът му, толкова по-ясно си спомняше на какво го беше учил Абирам, преди да навърши двайсет и пет. Когато все още си говореха.

Той насочи поглед към гроба. В далечината изпищя гларус. „Плачещите птици“ ги беше нарекъл един от чичовците му заради сходството им с човешкия глас.

При предишното му посещение плочата не беше тук. Але се беше справила добре. Паметникът беше висок и внушителен, също

като човека под него. Том се наведе да прочете надписа и докосна с пръст елегантните букви, издълбани в горната част на плочата.

По никбар. Тук почива...

После забеляза гравюрата в долната част.

Наклонена стомна, от която сякаш се изливаше течност.

В паметта му изплуваха още подробности от това, на което го бяха учили в детството. Отсеченото дърво означава, че човекът е починал млад. Книгата сочи, че покойникът е бил образован, а трионът и рендето — че е бил занаятчия. Със стомна се маркират гробовете на левитите.

Той никога не беше подозирал, че баща му е такъв.

Според Библията левитите бяха потомци на племето на Леви — третия от дванайсетте синове на Яков. Такива бяха Мойсей и Аарон. Те бяха пели псалми по време на Първия и Втория храм, а също и ги бяха поддържали в добро физическо състояние. В Тората изрично бе записано, че левитите трябва да пазят Храма за народа на Израел. Едно задължение, което автоматично бе отпаднало след разрушаването му. Стомната бе техен символ поради задължението да поливат ръцете на равина преди богослуженията. Той знаеше, че евреите продължават да се делят на три групи: коханити — кастата на жреците, левити, които всъщност са свещениците, и накрая всички останали израилтяни. В повечето синагоги и до днес се спазват специфичните ритуали на левитите, въпреки че тяхната роля е по-скоро почетна, отколкото реална.

Това ли бе причината за присъствието на този символ върху надгробната плоча? Признание за духовническата дейност на Абирам?

Погледът му се измести към съседната плоча, която принадлежеше на майка му. Том присъства на нейното погребение, въпреки че Абирам не му каза нито дума. Появи се тук и година по-късно, за полагането на надгробната плоча, макар че и нейното

изработване мина без неговото участие. Тя беше украсена с изящна менора — символа на праведната жена. Каквато беше в действителност.

Някакъв шум го накара да се обърне. До колата му, паркирана на трийсетина метра от гробовете, беше спрял малък седан със затъмнени стъкла. Никой не слезе от него.

Нима Закария Саймън го беше проследил и тук?

Къщата на баща му беше само на няколко километра от гробищата, а той беше сигурен, че след него не бе имало друга кола.

Но ето че се бе появила тази.

— Какво искаш? — извика той, обръщайки се с лице към натрапника.

Не получи отговор.

— Питам те какво искаш? — повтори той.

Мълчание.

Обзет от храбростта на човек, който дори не би трябвало да е жив, Том тръгна към паркинга. Колата рязко потегли. Изпод колелата ѝ изхвърчаха ситни камъчета. Той остана да гледа след нея.

Какво става, по дяволите?

Том се извърна с лице към гроба, мислейки си за Але.

— За бога, старче! — прошепна той. — Какви каши си забъркал?

Бене ненавиждаше Спениш Таун. В продължение на триста години столица на Ямайка и истинско архитектурно бижу, кацнало на западния бряг на Рио Кобре, този град постепенно се беше превърнал в опасно за живеене гето с близо 200 000 обеднели обитатели, изпаднали в пълна зависимост от многобройните гангстерски банди. Той рядко се отбиваше там, тъй като бизнес интересите му бяха съсредоточени източно от Кингстън, във високите планини, или по северното крайбрежие. На практика обаче беше роден и израснал в покрайнините на Спениш Таун, в един опасен квартал, контролиран от фамилията му — разбира се, до момента, в който баща му беше допуснал грешката да ликвидира някакъв американец, който се оказа от Агенцията за борба с наркотиците. Щатите настояваха за правосъдие и правителството на Ямайка неохотно отстъпи. Междувременно обаче баща му прояви благодарумието да умре в затвора.

Бене бе единственото дете в семейството. Приела трудно смъртта на съпруга си, майка му го закле да не поема по пътя на баща си. Днес, вече седемдесет и една годишна, жилава и здрава, тя все още нямаше никаква представа за мащабите на неговата империя. Той не искаше да я лъже, но за щастие това не беше необходимо, тъй като имаше добре развит легален бизнес — плантациите за кафе, хотелите и мините бяха доказателство, че не се занимава с престъпна дейност. Което поне за него си беше чистата истина.

Всъщност той мразеше престъпниците.

Вярно, че винаги беше готов да предложи проституция, хазарт или порнография на всеки, който пожелаеше, но клиентите му бяха зрели хора и сами отговаряха за постъпките си. Той от своя страна никога не включваше в бизнеса си деца и непълнолетни. Веднъж дори му се наложи да застреля някакъв сутеньор от Монтего Бей, който упорито отказваше да прекрати предлагането на непълнолетни момчета на първерзни туристи. И сега би постъпил така. Нарушаваше с лекота обществените норми, но винаги се придържаше към правилата на личния си морал.

Седеше на задната седалка на луксозния майбах 62S, за който беше платил половин милион американски долара. Колата си струваше парите, до последния цент. Обичаше скъпата кожа на тапицерията, а най-много си падаше по широката задна седалка, която с натискането на един бутон се разгъваше до почти хоризонтално положение, превръщайки се в удобно легло. Това му позволяваше да подремва по време на дългите пътувания. Стъкленият покрив обаче беше върхът. Докосването на друг бутон беше достатъчно, за да го затъмни изцяло, а при нужда отново да стане прозрачен.

Бавно си пробиваха път сред пренаселени квартали, чиито граници бяха известни единствено на хората, които живееха тук. И на него. Познаваше тези места като петте си пръста. Някога тук беше управлявал баща му, но днес районът се намираше под контрола на така наречените донове, чиито банди водеха безкрайна война за надмощие.

Защо? Може би защото животът им предлагаше малко други удоволствия. Тези хора бяха достойни за съжаление. Истината се криеше в една пословица, известна на всички:

Ямайка притежава от всичко по малко, но то никога не е достатъчно.

Продължаваха напред. Сградите от двете страни на претъпканата с хора улица бяха на два или три етажа, притиснати толкова близо една до друга, че не позволяваха достъпа на чист въздух. След известно време завиха по една странична алея. Пред тях изскочиха двама мъже и размахаха ръце. Бяха с отдавна неподстригвани бради, а косите им бяха сплетени като въжета. Заеха позиции от двете страни на лимузината. Ризите им висяха свободно над панталоните, очевидно прикривайки оръжия.

— Бугуяга — промърмори Бене и поклати глава.

Така наричаха уличните бандити.

Той свали задното стъкло и подхвърли:

— Какво има?

Нарочно не се обърна към тях на патоа, който несъмнено беше предпочитаният им диалект. Мъжът от неговата страна явно не го позна и се приготви да каже нещо, но другият заобиколи колата, дръпна го за ръката и махна на шофьора да потегля.

— Какво става? — иронично им подвикна Бене. — Не можете ли да говорите?

Бандитите размениха няколко думи шепнешком, а после се обърнаха и побягнаха. Бене отново поклати глава. Какво ли бяха намислили? Може би да го ограбят тук, насред улицата?

— Извадиха късмет, че нямаме време да ги гръмнем — рече с въздишка той. — Хайде, потегляй.

Не след дълго откриха коптора, в който живееше Фелипе. Изгнили дъски, ръждясали ламарини и максимално просто разпределение — четири наредени една до друга стаички с катинари на вратите. В двата края на постройката бяха поставени ръждиви варели за дъждовна вода, което означаваше липса на водопровод и оправдаваше вонята на урина. Отпред пасяха кози.

— Разбивайте! — късо заповяда Бене.

Паянтовите врати отскачаха една след друга под тежките ритници на хората му.

Най-голямата стая беше около шест квадратни метра — достатъчно, за да поберат легло, печка, гардероб, телевизор и кош за мръсни дрехи. Осемдесет процента от обитателите на Спениш Таун и Кингстън живееха при такива условия или още по-лоши.

Погледът му се насочи към леглото. Фелипе не беше излъгал. На мръсния под имаше купчина стари документи. Единият от хората му отиде да ги вдигне. Другият остана до вратата с пистолет в ръце. Съществуваше опасност двамата им „посрещачи“ да са информирали местния дон, че Бене Роу се е появил в квартала. Което означаваше, че могат да очакват гости. Вероятно за да поднесат почитанията си. Но все пак гости.

— Не желая никой да ни безпокои! — изръмжа той.

Хората му кимнаха.

Бързо откри нотариалния акт от 1671 г. Беше на испански или португалски, с избеляло от времето мастило. В комплекта имаше още няколко пергаментата — сиви, с пожълтели краища, изписани на същия език. Бене успя да разчете няколко думи. Някаква бъркотия навън го накара да се обърне. На прага се появи жена с две малки момиченца. Хората му бяха достатъчно съобразителни, за да скрият оръжието си. Жената беше чернокожа, облечена с рокля на жълти, розови и зелени цветя. Босите ѝ крака бяха покрити с прах.

— Кой ти? — попита тя.

— Приятел — отвърна Бене.

Жената прекрачи прага.

— Ти ли разби вратата? — остро попита тя.

— Налагаше се — кимна той и ѝ показа снопчето документи. —

Дойдох за тези неща.

— Къде е Фелипе?

Бене сви рамене.

— Ти жена му ли си?

Тя кимна.

— А тези деца неговите ли са?

— Само едното.

Това му е гадното на убийството. Все някой страда. Но той не можеше да позволи на никого да го прави на глупак. На този остров репутацията бе всичко. А Фелипе беше подписал присъдата си в момента, в който се беше продал. Жалко, че тези три същества също щяха да платят цената.

Бръкна в джоба си и извади пачка стодоларови банкноти. Отброи двайсет и ги хвърли на леглото.

— К'во е това? — учуди се жената.

— Заплатата на Фелипе.

Жената го гледаше със смесица от гняв и покорство. Много хора го бяха гледали така. Вече нямаше да види Фелипе, а момиченцето с големите очи до нея така и нямаше да опознае баща си. Никой нямаше да разбере какво се е случило. Фелипе просто щеше да си изгние в изоставеното гробище, високо горе в планината. Такава е съдбата на лъжците.

— Сега ние тръгваме — рече Бене. — А ти внимавай.

Насочи се към вратата с документите в ръка.

— Той няма да се върне, нали? — попита жената. В гласа ѝ се долавяха тревога и страх.

Бене реши да бъде откровен.

— Вземи парите — каза той. — Ще ти пратя още. Бъди благодарна и мълчи.

Грубото ѝ лице се опъна, кафявите ѝ очи се наляха с кръв. Отсега нататък тежкият живот на тази жена щеше да стане още по-тежък.

— Всяка като мен търси мъж да гледа нея — обяви с леден тон
тя. — Тогава става истинска жена. Вярна жена.

Той знаеше какво иска да каже. Мъжете, с които беше живяла,
сменяха любовниците си според настроението. Е, Фелипе вече нямаше
как да го стори. Просто така се случи.

Бене се обърна и излезе.

Успяла да запази самообладание, Але мълчеше и гледаше мъжа, който се беше представил като Брайън.

— Обсъждали ли сте със Саймън религиозни въпроси? — попита той.

Тя нямаше намерение да отговаря.

— Тук съм, за да вечерям. Ще ви бъда благодарна, ако си тръгнете.

— За разлика от вас той е ортодоксален евреин. Как изобщо се разбирахте с него?

Тя се изненада. По време на дискусиите за юдаизма Закария винаги бе говорил за реформи. Фундаментализмът го отблъскваше. Смяташе претенциите за автентичност на ортодоксалните евреи за обидни за всички останали. И тя беше съгласна с него. До XIX век те бяха доминирали над цялата религиозна общност, но вече не бе така.

— Нямате представа за какво говорите — поклати глава Але.

— Познавате ли миналото на фамилията Саймън? — попита той.
— Бащата и дядото на Закария твърдо под държаха Израел. Дарявали пари и използвали политическото си влияние в подкрепа на тази държава. Били крайно радикални. Приписвани са им неща, за които днес биха ги съдили. Поддържали тесни връзки с всяко правителство на Израел, но винаги били консервативни.

— Това не означава, че Закария е радикал — не се сдържа тя и веднага съжали. Не биваше да спори с непознати.

— Убеден съм, че ви се е представил като човек с прогресивни идеи. Така по-лесно ще докопа онова, което търси.

Келнерът постави пред нея чиния със салатата. Тя посегна към вилицата. Брайън се протегна през масата и сграбчи ръката ѝ.

— Това, което току-що причинихте на баща си, е отвратително!

— Пуснете ме! — почервения от гняв тя.

— Каквото и да се е случило между вас, той ви е баща! Непростимо е да го лъжете по такъв начин!

Тя издърпа ръката си и стана. Изпитваше достатъчно угризения на съвестта, за да слуша укорите на някакъв непознат.

— Хайде, бягайте — въздъхна Брайън. — Но помнете, че онова, което сторихте, в крайна сметка ще доведе до смъртта ви.

Никой никога не си беше позволявал да я свързва с думата смърт.

— Защо говорите така?

— Защото нямате представа с кого си имате работа. Саймън ви е издирил със строго определена цел. Той търси нещо. — Брайън посочи разпечатката от „Минерва“, която лежеше на масата. — И това нещо има връзка с вашия материал.

Христофор Колумб е може би най-загадъчната фигура сред всички мореплаватели и откриватели на нови светове. Не се знае почти нищо за неговото раждане, характер, кариера и постижения, липсва негов автентичен портрет. Онези, които днес красят художествените галерии по света, са рисувани десетилетия след смъртта му и очебийно си противоречат. Известно е, че през 1478 г. сключва брак, от който две години по-късно се ражда синът му Диего. Първата му съпруга вероятно умира или той просто я зарязва, отвеждайки детето със себе си. Истинската ѝ съдба остава неизвестна. По-късно Колумб има връзка с жена от Кастилия, която през 1488 г. му ражда незаконен син, наречен Фернандо. През целия си живот той остава близък с децата си. Разбира се, Фернандо вярва в испанския произход на баща си, докато Диего твърди, че фамилията му има италиански корени. За съжаление няма документи, които да сочат родното място на Колумб. Самият той не обича да говори за миналото си и до края на живота си не е написал нито ред за него. Денят на смъртта му е установен без никакво съмнение — това е 20 май 1506 г. Но споровете за рождената му дата се водят и до днес. Самият Колумб веднъж твърди, че е роден през 1447 г., а друг път — през 1453-та. Най-достоверното

предположение е някъде между 25 август и 31 октомври 1451 г. Фернандо търси негови близки в италианския град Генуа, но не открива такива. Предполага се, че издирването му е силно повлияно от убеждението, че родното място на баща му е все пак в Испания. Но въпреки това историята му дължи много. В дома си в Севиля, разположен на брега на река Гуадалкивир, той създава една от най-големите библиотеки в Европа, в която между другото държи и личните документи, наследени от баща му. В своето завещание Фернандо взема всички мерки за оцеляването на книгите и документите, но в крайна сметка това се оказва недостатъчно. Завещанието му се оспорва в продължение на десетилетия и накрая библиотеката преминава в ръцете на Севилската катедрала. В хода на това прехвърляне са загубени хиляди оригинални книги. Остават около седем хиляди документа, които поставят основите на Библиотека „Коломбина“, съществуваща в Испания и до днес.

Историята не пропуска факта, че по време на първото си плаване Колумб си води подробни записки в т.нар. *Diario de a borda*, или бордов дневник. След завръщането си у дома Колумб връчва дневника на кралица Исабела, която поръчва на писарите си да изготвят точно копие. Но през 1554 г. оригиналът и копието изчезват. За късмет малко преди това преписът попада в ръцете на епископ Бартоломе де лас Касас, който го използва за написването на *El libro de la primera navegacion* — Книгата на първото плаване, или — както става известна по-късно — Дневникът на Колумб. Но никой не знае дали творението на Лас Касас е пълно или точно. Казано накратко, оригинален и достоверен разказ за първото пътешествие на Колумб не съществува. За съжаление изчезва и навигационната карта, която мореплавателят е използвал, за да стигне до Новия свят. Следите ѝ се губят още в началото на XVI век.

Младостта на мореплавателя също тъне в неизвестност. Италианската връзка едва ли е реална, защото той през целия си живот пише на кастилски. Явно е

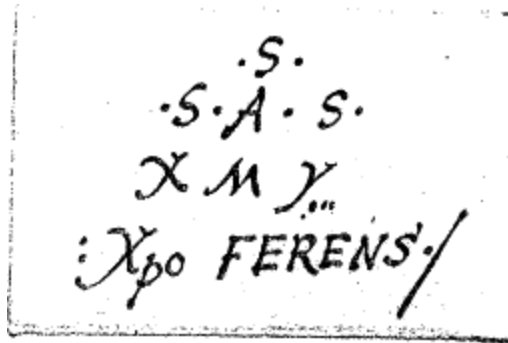
образован, въпреки че липсват каквито и да било сведения за посещаване на училище или университет. Фернандо пише биография на баща си, в която твърди, че той е учил в Университета на Павия, но самият Колумб никога не е споменавал това. Този пропуск е доста любопитен, ако вземем предвид факта, че по-голямата част от съзнателния му живот преминава в опити да демонстрира достатъчно квалификация пред европейските монарси, за да харчи парите им за далечни плавания на запад през безбрежния океан. Университетската диплома несъмнено би впечатлила учените в различните страни, получили задачата да оценят предложенията му.

По ирония на съдбата морските авантюри на Колумб се базират на една грешка — а именно че западните брегове на Европа водят към източните острови на Азия. Популярната в наши дни версия, че в онези години хората смятат Земята за плоска, е напълно несъстоятелна. Още от древните гърци насам мореплавателите знаят, че Земята е кръгла. Но не им е известно какво лежи отвъд западния хоризонт, където има единствено вода. Колумб изобщо не е открил Америка, защото там вече живеят милиони хора. Освен това той не е първият европейец, който стъпва на тази земя, защото викингите са го сторили стотици години преди него. Но той е първият, който създава карта на Новия свят, макар и да мисли, че чертае контурите на Азия.

Благодарение на моя дядо и прадядо слушам приказки за Колумб от най-ранна детска възраст. С неговата личност са свързани безброй митове и легенди, като най-романтичната от тях гласи, че пътуването му до Новия свят не е продиктувано от материални подбуди. Неговата *La Empresa de las Indios* — Индийската експедиция, е подчинена определено на желанието за печалба. Идеята е да открие нови земи, а след това да ги експлоатира. Но някои хора продължават да твърдят, че Колумб е имал други мотиви, които така и остават неизяснени. За тях фактът, че по време на историческото първо плаване към Новия свят на борда няма нито един

свещеник, остава твърде многозначителен. На практика обаче той взема със себе си един еврейски преводач, чието име е Луис де Торес. Историята няма обяснение за това, но привържениците на конспиративни теории най-последно мълкват.

Друга теория, набрала сила през вековете, е свързана с тайнствената златна мина на Колумб. За нея съм слушала още като дете. В края на XVI век Испания утвърждава количеството злато, което било в обращение в Европа преди първото плаване на Колумб. Според слуховите той открива една златна мина в Ямайка, но запазва координатите ѝ в тайна от всички, включително и от испанската корона. Дядо ми беше много развълнуван от тази история, която ми разказа с всички подробности, а след това ми показа и личния подпис на Колумб.

Стори ми се много странно, че това всъщност е код, останал неразгадан през вековете. Защо просто не е изписал името си? Защо са всичките тези букви, подредени в триъгълник, които могат да означават всичко? И накрая, защо извива хиксовете, които се намират на две места? Дядо ми постоянно подчертаваше това, но така и не предложи обяснение. Всичко това ме кара да мисля, че ние просто не сме запознати с истинската история. Същевременно няма начин човек да остане равнодушен. Самата аз бях невероятно очарована — толкова силно и толкова трайно, че темата Христофор Колумб се превърна в основа на академичния ми живот.

Закария спря да чете статията на Але Бекет, която беше измъкнал от чантата си. Беше проявил достатъчно съобразителност да следи всичко, в което се споменава името на Христофор Колумб, независимо в коя точка на света. Предупрежденията на Гугъл и други подобни програми го държаха в течение на всичко, свързано с тази тема. Така един ден беше маркирана статията в „Минерва“. В голямата си част тя не предлагаше нищо ново, но вниманието му беше привлечено от две думи.

Извити хиксове.

Единици бяха хората, които свързваха тази фраза с Христофор Колумб. Така той попадна на Але Бекет. А сега откри и Том Сейган. Беше ясно, че е на вярна следа. Утре предстоеше да проникне в гроба на левита.

Том се прибра у дома. Единственото място на света, където все още изпитваше нещо като комфорт. Беше прекарал тук по-голямата част от времето си, зад спуснатите пердета и заключената врата. В един момент се опита да живее в апартамент, но присъствието на съседите не му хареса. Не искаше да познава никого, не желаше да познават и него. Харесваше самотата, а незабележимата къща в южния край на Орландо му предлагаше именно това.

Все още беше изнервен от посещението на гроба на Абирам. Особено от онази кола, която се появи, а след това изчезна. По обратния път се замисли за нотариалния акт на къщата, който му бяха изпратили. Освен него пощенската пратка съдържаше и още нещо. Кратка бележка, написана на ръка.

Реши да я погледне и издърпа чекмеджето, в което я беше захвърлил преди три години заедно с акта. Разгърна я за втори път през живота си.

Къщата е твоя. Израснал си в нея, затова трябва да остане на теб. Аз съм се родил като обикновен евреин, но вярата и религията бяха важни за мен. За съжаление не и за теб. Не бих казал, че разбирам това. Съжалявам, че макар и от една кръв, ние с теб си останахме чужди. Изгубихме много от живота, които бихме могли да споделим. Нещата се променят, времето тече. За съжаление не можем да се върнем назад. Всичко свърши. Може би няма значение, но аз винаги съм знаел, че ти не си измамник. Не знам какви са били обвиненията и доказателствата, но ти не си измислил онази новинарска история. Искам да знаеш, че почувствах с пълна сила болката от твоето унищожение, въпреки че не споменах нищо пред никого. Много неща запазих у себе си, сине. Тайни, които биха те изненадали, но които аз ще отнеса в гроба. Моля те да разбереш, че

винаги съм се опитвал да върша почтени неща. Надявам се, че един ден и ти ще го сториш.

Без „извинявай“, без „обичам те“, без „желая ти щастие“. Дори без „върви по дяволите“. Изброяване на фактите и нищо повече. Плюс двете последни думички. *Почтени неща*. Съвсем типично за Абирам. На коня до самия край.

Преди три години не бе обърнал внимание на фразата *ще отнеса тайните си в гроба*. Прие я като бащинска патетика. Но сега вече не беше толкова сигурен. Как става така, че Закария Саймън знае какво има (или може би няма) в гроба на баща му? Несъмнено беше научил за това от Але. Но какво пък знаеше тя?

Пристъпи към прозореца и погледна навън. Улицата беше пуста, кварталът тънеше в обичайната си дрямка. Тук почти нямаше деца. Жителите бяха предимно пенсионери, които се наслаждаваха на топлото слънце на Флорида и на привилегията да не плащат данък общ доход. Защо обаче го следяха?

Саймън получи това, което искаше. Кой беше онзи, който се появи на гробищата? Някой друг, който може би имаше представа за дейността на Абирам или на Саймън? Улови се, че отново мисли като репортер. В главата му се блъскаха хиляди въпроси. Може би защото беше много добър в онова, което някога беше вършил. Толкова добър, че някой беше решил да го унищожи.

Но кой?

Да, вярно е, че знаеше достатъчно. Но нищо не можеше да направи. Нито тогава, нито сега. Абсолютно нищо.

* * *

Але гледаше статията за „Минерва“, която лежеше на масичката. Беше работила върху нея няколко седмици, спазвайки изискванията на списанието по отношение на обем и достъпен за широката публика език. Платиха ѝ триста евро, а тя беше много доволна да види името си под свой собствен материал. Под статията беше поместена кратка биографична справка за автора заедно с имейл за връзка.

Така я беше открил Закария.

— В статията няма нищо зловещо — каза тя, докато седнаше обратно на мястото си. — В нея просто се описват част от загадките около Христофор Колумб.

— Но въпреки това един милиардер-отшелник си прави труда да ви издири — отвърна Брайън. — А след това и да ви убеди да измамите собствения си баща, за да отворите гроба на дядо си?

— А вие откъде знаете всичко това? — погледна го с любопитство тя.

— Не отговорихте на въпроса ми. Постъпили сте много зле с баща си.

Това отношение решително не ѝ хареса. Този човек едва ли имаше представа за страданията, които Том Сейган беше причинил на нея и на майка ѝ.

— Отношенията между мен и баща ми не са ваша работа! — отсече тя.

Брайън огледа помещението и отново се взря в лицето ѝ.

— Саймън ви използва, за да се добере до тайната на дядо ви. Нима не ви е грижа, че ще отворят гроба му?

Напротив, мрачно си помисли тя.

И все пак...

— *Дядо ти е пазил голяма тайна — каза ѝ Закария. — Тайна, която има огромно значение за всички нас.*

— *Но да се разкопава гробът му? Това ли е единственият начин?*

— *Онзи пакет в него е жизненоважен за нас, Але. Той е бил левит, но не по назначение, а е бил специално удостоен с това звание, за да свърши определена работа. Един от малцината след Колумб, който е знаел цялата истина.*

— *Коя истина?*

Тя внимателно бе изслушала всичко, което Закария имаше да ѝ каже, след което се бе съгласила, че отварянето на гроба е единственият начин.

— *Евреите по света ще пеят хвалебствени псалми — добави Закария. — Това, което е било скрито в продължение на две хилядолетия, най-после ще излезе наяве. Нашите пророчества ще се сбъднат. И всичко това благодарение на теб.*

Але дори не беше сънувала, че ще се окаже на толкова ключова позиция. За нея новата ѝ религия беше толкова важна, колкото и за дядо ѝ. По тази причина се чувстваше длъжна да помогне.

— Този гроб трябва да бъде отворен — заяви на Брайън тя.

— Каква глупост — поклати глава той. — На всичкото отгоре смятате, че баща ви е проблем, защото е принуден да участва. Но вие не сте.

— А вие кой сте? Какво ви засяга всичко това?

— За разлика от вас аз гледам реалистично на нещата. Закария Саймън е екстремист, а хора като него са проблем за всички ни.

Очите ѝ се отместиха от лицето му и се насочиха към вратата. На прага стояха Роча и Миднайт. Брайън също ги видя и стана.

— Мисля, че е време да тръгвам — обяви той.

Насочи се към вратата и направи опит да се размине с хората на Закария, но Роча го хвана за сакото. Двамата души от съседната маса моментално скочиха на крака. Очевидно бяха с Брайън. Роча светкавично прецени ситуацията и го пусна.

— Умно от твоя страна — изръмжа Брайън и излезе от кафенето, следван от телохранителите си.

— Кой беше този? — попита Але.

— Ти ще кажеш. Нали вечеряше снега?

— Седна при мен без покана. Представи се само като Брайън.

— Трябва да се държиш далеч от него.

— Защо? — погледна го с любопитство тя.

— Да тръгваме — гневно отсече Роча и загорялото му лице потъмня още повече.

— Аз оставам тук.

Той сграбчи ръката ѝ.

— Пусни ме или ще викам!

— Трябва да тръгваме — поомекна горилата. — Става въпрос за твоята сигурност.

Изглеждаше сериозен.

— Кой беше онзи човек? — отново попита тя.

— Проблем. Трябва незабавно да докладваме на господин Саймън.

Том лежеше на леглото напълно облечен. Сутринта беше решил да умре, но сега, всъщност утре, щеше да види тялото.

Какъв обрат.

— *Той ще ти прости, защото ти е баща и те обича — каза Мишел. — Вероятно ще проумее, че ти имаш право на собствен избор, дори когато става въпрос за религията.*

— *Не познаваш Абирам. Той е направил своя избор. Сега е мой ред.*

— *Защо го наричаш по име? Той ти е баща.*

— *Започна още докато бях в колежа. Усещах, че се отчуждаваме и... Така запазвам някаква дистанция.*

— *Но въпреки това ти е баща.*

— *За мен е Абирам и толкова — сви рамене Том.*

Тя го прегърна.

— *Не ми харесва начинът, по който се развиха отношенията между теб и баща ти, но те обичам заради онова, което направи. Не е лесно да обърнеш гръб на вярата си.*

— *След като ти си щастлива, и аз съм щастлив.*

Тя го целуна. Нямахте и година, откакто бяха женени. После го погледна в очите и прошепна:

— *Скоро и ти ще станеш баща.*

Осем месеца по-късно се роди Але. Прекрасно дете. През първите няколко години от живота ѝ тя беше най-скъпото нещо на света за него. После светът започна да означава повече. Отсъствията му ставаха все по-чести и по-дълги. Рядко се задържаше у дома. След

това се появиха изкушенията и той се поддаде. Без да мисли. Какво толкова имаше за мислене?

А след това дойде и разкритието за Абирам. Левит?

Спомни си Второзаконието и Мойсей, даващ благословията си на евреите.

„И за Левия каза: ... който казва за баща си и за майка си: «аз на тях не гледам», и братята си не признава, и синовете си не знае; понеже, те, левитите, държат думите Ти и спазват завета Ти, учат Иакова на Твоите закони, и Израиля на Твоите заповеди, поставят кадиво пред лицето Ти и всесъждение на жертвеника Ти.“

Струваше му се невероятно, че все още помни това, но Абирам беше много настоятелен в обучението си. Добре помнеше и още нещо — след греха, извършен, когато израилтяните се молят на фалшив идол, Златния телец, богослуженията в Храма се поемат от левитите, които не са допуснали този грях.

Но как всичко това се свързваше с Абирам? Никой в семейството им не беше споменавал, че еврейските им корени започват от левитите.

До постъпването си в колежа Том поддържаше близки отношения с Абирам. Това бе предимството, а може би недостатъкът на единственото дете. Постоянното внимание на родителите. Започна да се отчуждава още в юношеските си години, а в колежа пропастта стана още по-дълбока. Срещата с Мишел и последвалото влюбване просто потвърдиха онова, което вече знаеше.

Той не беше евреин. Независимо от рождението си, от наследството, обичаите и дълга. Те не означаваха нищо за него.

Майка му направи опит да го промени. Може би знаеше как ще постъпи баща му. Том обаче не беше убеден. В крайна сметка се отрече от вярата, с която се беше родил, и стана християнин, за да се хареса на младата си съпруга. В продължение на няколко години той, Мишел и Але посещаваха епископалната църква. После поради постоянната си ангажираност и далечни командировки той го правеше все по-рядко и по-рядко. В един момент осъзна, че и християнската религия не означава нищо за него.

Прозрение, което доведе до нов провал.

— *Помири се с баща си — предложи му Мишел.*

— *Вече е късно — отвърна той.*

— *След развода аз вече не присъствам в живота ти. Той би трябвало да е доволен.*

— *При Абирам нещата никога не са толкова прости.*

— *Той не ме обичаше, Том. И двамата го знаем. Обвиняваше мен, че ти се покръсти. Обичаше единствено Але.*

Може би и това не е вярно, помисли си той.

Може би е обичал нещо, за което никой не е имал представа.

Много неща запазих у себе си, сине. Тайни, които биха те изненадали, но които аз ще отнеса в гроба.

Закария се готвеше да почива. Утрешният ден можеше да се окаже най-важният в живота му. Нима най-последно беше открил левита Пазителя на тайната? След петстотин години?

Колумб е бил умен. Това не можеше да му се отрече.

През 1504 г. се прибрал в Испания след своето четвърто и последно плаване. През следващите две години се опитал да накара Фердинанд и Исабела да изпълнят онова, което били обещали. Умрял през 1506-а, оставяйки каузата на синовете си. След тяхната смърт дошъл ред на едната от вдовиците, която най-последно успяла да сключи сделка с короната и фамилията Колумб получила пълен контрол над Ямайка за следващите 150 години.

Преводачът от иврит Луис де Торес, който участвал в първата експедиция, така и не се прибрал в Европа.

Останал в Новия свят. По съвсем основателни причини.

Рожденото име на този човек било Йосеф бен ха Леви Хаиври, на иврит Йосиф, синът на левита. Той бил първият евреин, който се установил в Новия свят. Принуден бил да приеме християнската вяра, за да участва в експедицията, но по подобие на мнозина *конверсос* останал евреин до края на дните си. Историята пренебрегва факта, че по всяка вероятност именно Де Торес стъпил пръв на Испаньола през октомври 1492 г. И пръв осъществил контакт с местните жители в качеството си на преводач на експедицията. Каква ирония! Първите думи, изречени в Новия свят, били на иврит.

Според някои историци Де Торес умрял на Испаньола през 1493 г. Той бил един от 39-те моряци, които останали там след първата експедиция на Колумб и основали селището Ла Навидад. Но всички били избити от местните, преди адмиралът да се върне няколко месеца по-късно.

Де Торес обаче оцелял.

Той охранявал трите сандъка, които прекосили океана по време на първата експедиция и били свалени на сушата.

Първият левит, натоварен с този дълг.

Следвал дълъг списък от такива като него. Всеки от тях пазел своята тайна, а след това потъвал в забрава. Чак до Абирам Сейган. Когато станала грешката.

Сейган споделил с внучката си. Говорил й неща, които не означават абсолютно нищо за деветдесет и девет процента от хората на Земята. Но не и за Саймън.

Левитите правели всичко възможно да опазят своите тайни, а фамилията Саймън — още повече, за да ги разкрие. Баща му и дядо му проучваха откъслечни факти и данни, съхранени в стари и отдавна забравени архиви. Мечтата им бе да направят един величествен подарък на новата държава Израел — свещените съкровища на Храма. Но така и не успяха. Историята е всичко, което има значение, обичаше да повтаря баща му. Но неговото поколение не разполагаше с огромните ресурси на интернет.

Саймън успя да разкрие грешката на Абирам Сейган именно благодарение на благословената световна мрежа. И сега щеше да се възползва от нея.

Отпусна се на леглото. В същия момент телефонът му звънна и той погледна дисплея. Роча.

— Какво има?

Изслуша краткия доклад на сътрудника си за Але Бекет и случката във виенското кафене.

— Това беше той — заключи Роча. — Брайън Джеймисън. Той е тук.

Това означаваше неприятности.

Играеше си с Але Бекет в продължение на няколко месеца. Слушаше глупостите й и не можеше да се отърве от мисълта, че тази жена олицетворява всичко сбъркано в днешното състояние на юдаизма. Беше наивна до глупост, а този неочакван пряк контакт с нея беше сигнал за предстоящи проблеми.

Той обаче щеше да внимава, за да избегне собствените си грешки.

— Къде е тя в момента?

— Прибра се в апартамента си — отвърна Роча. — Поставил съм я под наблюдение.

— Какво ти обясни?

— Джеймисън просто седнал на масата ѝ и започнал да я притиска за теб. Тя на два пъти му казала да се маха, а после се появихме ние.

— Разкрила ли му е нещо?

— Твърди, че не е.

Дали е така, въздъхна Саймън.

Брайън Джеймисън работеше за Бене Роу. Беше дясната му ръка — както Роча за самия Саймън. Появата му във Виена и контактът с Але бяха ясно доказателство, че партньорът му от Ямайка е отлично информиран и съответно обезпокоен.

Досега се беше стремил да игнорира Роу. Но Роу съвсем не игнорираше него. За щастие, преди да отлети за Флорида, беше проявил благоразумието да обсъди с Роча всички възможни варианти. Най-вече какво да правят с Але Бекет, след като престане да има нужда от нея.

— Действай както се разбрахме. Направи така, че тя да не разбере нищо.

— Може би ще откаже да сътрудничи.

Саймън знаеше какво има предвид Роча. *Онова, което бяха записали на видео.*

— Аз ще имам грижата да сътрудничи. Дай ми един час. И още нещо: след всичко, което си позволи да разиграеш днес, вече няма как да участваш лично. Тя ще откаже да тръгне с теб. Използвай някой друг.

След тези думи прекъсна връзката.

Але беше ядосана и объркана. Роча и Миднайт най-безцеремонно я проследиха до дома ѝ. Мъжът, който се представи като Брайън, отдавна беше изчезнал, но тя не забравяше предупреждението му. Роча я беше притиснал и тя му каза истината.

Почти.

Закария Саймън е екстремист.

А хората като него са проблем за всички ни.

Как бе възможно? Закария се държеше напълно естествено. Прекараха много време заедно. Разликата им беше трийсетина години, но въпреки това тя го намираше интересен и чаровен. С изключение на

няколко изтъркани комплиментата, които също звучаха искрено, той се държеше като абсолютен джентълмен, чието внимание е насочено изцяло към работата. Разбира се, тя не би имала нищо против малко ухажване. По време на разговорите им той беше искрен и откровен, без следа от фалш. И изглеждаше истински загрижен за тяхната религия.

Седеше сама в тристайния си апартамент. През отворените прозорци нахлуваше хладен въздух. След мръкване Виена беше очарователен град, а гледката към ярко осветения купол на катедралата „Свети Стефан“ беше наистина впечатляваща.

Помисли си за Маунт Дора и продължителните летни ваканции, които беше прекарала при дядо си и баба си. Градчето беше изключително живописно със своите широки булеварди, викториански улични стълбове, паркове, магазини и художествени галерии. Когато поотрасна, осъзна, че то много прилича на населените места, разпръснати из Нова Англия. Беше разположено на няколко заоблени хълма, които за Централна Флорида си бяха истински планини. Номерираните булеварди се простираха от изток на запад и стръмно се спускаха към езерото Дора. Градът и водата бяха кръстени на Дора Ан Дроуди — първата заселничка в района, получила безплатна земя за строителството на нов дом. Але беше проявила жив интерес към тази жена. Изчете всичко за нея, изслуша много истории и легенди. Напълно независимите жени винаги я бяха привличали. Може би защото смяташе и себе си за такава. Като майка й.

Лаптопът издаде тих звън, сигнализирайки за получен имейл. Тя се приближи до бюрото.

Тук всичко е наред, но имам нужда от помощта ти, пишеше Закария. Опаковай си багажа, защото другата седмица ни предстои дълго пътуване. Роча ще те закара на летището. Предполагам, че си разстроена от онова, което се случи по време на видео връзката. Аз също. Лично ще се разправам с Роча. Самолетът ти за Ню Йорк излита след три часа. Там ще хванеш друг, за Орландо. Утре следобед ще те чакам на летището. Извинявай, че всичко става в последния момент, но ще ти обясня, като се видим. Пази се.

Але остана леко озадачена от това бързане, но всъщност предпочиташе да си тръгне. Роча беше стигнал твърде далеч, да не говорим за Брайън, който се появи от нищото. Със Закария щеше да се чувства по-сигурна. Реши да отговори на имейла му просто защото ѝ трябваше малко допълнителна информация.

Днес се появи един мъж на име Брайън. Роча ме предупреди, че представлява заплаха, но без подробности. За какво става въпрос?

Отговорът дойде бързо.

Да, вече научих за това. Има хора, които правят всичко възможно да попречат на нашата кауза. Винаги ги е имало. За теб е по-добре да си тук, до мен. Така ще се чувстваш по-сигурна. Ще ти обясня всичко, когато пристигнеш.

Але реши да не настоява повече и започна да си събира багажа.

Преди месец бе долетяла от Испания със съвсем малко дрехи, защото не очакваше да остане дълго. Летният ѝ гардероб не беше много подходящ за Австрия и Закария я заведе на пазар. Почувства се неудобно от щедростта му, но той я увери, че това е най-малкото, което може да направи за нея.

— *Приеми го като компенсация за важната работа, която свърти.*

— *Нищо не съм свършила.*

— *Грешииш. Свърши страхотна работа.*

Този виенски ден със Закария ѝ напомни за един друг, когато беше само на единайсет. Останал по някакво чудо у дома, баща ѝ я

беше завел в мола. Учебната година започваше след две седмици и той прояви желание да ѝ купи някои нови дрехи. Дълго време обикаляха магазините, в които тя изпробва купища дрехи. В крайна сметка си тръгнаха с няколко добре напълнени торби.

Беше един от магическите дни, които щеше да помни цял живот. Баща и дъщеря. Какво се случи с тях? Как бе възможно нещо толкова естествено да стане толкова грозно?

Не ѝ се искаше да го мрази по задължение, но в крайна сметка реши, че трябва. Това беше нейният начин да покаже, че е наранена — просто лошите спомени бяха много повече от добрите. Тя наистина не харесваше баща си и не му се доверяваше. А Закария? Не само го харесваше, но и нямаше причини да се съмнява в него.

Тя поклати глава и продължи да подрежда багажа си.

Бене се почувства доста разстроен след неочакваната среща с вдовицата на Фелипе. Със сигурност щеше да запомни погледа ѝ — далечен и едновременно с това пронизителен. Но предателството на Фелипе за малко не бе провалило цялата операция. Ако беше разчитал само на информацията от един двоен агент, със сигурност нямаше да узнае нищо за плановете на Саймън. Слава богу, че не беше допуснал тази грешка. Отдавна беше разбрал стойността на добрия шпионин — най-вече на онзи, който може да бъде пряк свидетел на всичко. Въпреки това не беше сто процента сигурен какво търси Саймън. По всяка вероятност тайната златна мина на Колумб.

Но все още не знаеше дали е така.

Надяваше се, че документите, които откри в къщата на Фелипе, ще дадат отговор на много въпроси. За дешифровката им потърси човек, на когото имаше пълно доверие — един от малкото останали.

Лимузината измина няколко километра на изток от Спениш Таун, измъкна се от ужасния трафик на Кингстън и се насочи към Западноиндийския университет — най-престижното учебно заведение в Ямайка. Самият той беше завършил образованието си тук и си спомняше с добро чувство за кампуса, въпреки че оттогава бяха изминали почти двайсет години. За разлика от повечето си приятели, които се включиха в различни банди или просто останаха безработни, той избра доброто образование. Не беше най-примерният студент на света, но за радост на майка си учеше с огромно желание. Най-много обичаше историята. Навреме си даде сметка, че заради петното, оставено от баща му, никога няма да стане политически лидер, но това не пречеше да бъде различен от останалите. В момента притежаваше или контролираше близо четвърт от членовете на националния парламент и неколцина министри. Те охотно приемаха не само парите му, но и приятелското му отношение. Ямайка беше разделена на четиринайсет области, а той имаше влияние в онези от тях, които имаха отношение към бизнеса му. Постепенно спечели уважението

както на богатите, така и на обикновените хора. Освен това всички се страхуваха от него — нещо, което в никакъв случай не беше излишно.

Пазачът на портала усмихнато махна с ръка. Човекът, с когото имаше среща, го чакаше край игрището за ръгби, на което се провеждаше разгорещен мач от вътрешното първенство. Бене обичаше тази игра и като студент редовно участваше в мачовете. Днешният отбор водеше в класацията на студентската лига. Това се дължеше отчасти и на него в качеството му на основен финансов благодетел и спонсор както на учебната част, така и на спорта.

Професор Трей Холибъртън беше декан на Факултета по история и археология. Русокос мъж с квадратно лице, тънки устни и умни очи, той не беше родом от острова, но отдавна беше приел Ямайка като свой втори дом. Бене се запозна с него на студентския празник преди няколко години и двамата постепенно станаха близки приятели. Подобно на повечето членове на управата, и Холибъртън беше наясно с репутацията му, но това беше без значение за него. В крайна сметка Бене никога не беше арестуван, а още по-малко съден за някакви закононарушения. Всичко се базираше на слухове, но без никакви доказателства. На практика университетът харесваше парите на Роу, а той им ги даваше с удоволствие.

Излезе от колата. Постоянният климат беше една от характерните черти на Ямайка. Или топло, или горещо. Толкова. Беше късен следобед, приближаваше шест. Слънцето вече беше поело към Сините планини северно от Кингстън. Той скоро трябваше да потегли натам, защото искаше да бъде навреме за вечеря в прохладното си имение.

— Днес си бил в джунглата, Бене — рече Холибъртън, оглеждайки многозначително напоените с пот и мръсотия дрехи на приятеля си.

— Имах работа, друже — отвърна Бене и му подаде свитъка с документи. — Хвърли им едно око, ако обичаш.

Професорът пое пергаментите и ги разгърна.

— Добра находка, Бене — промърмори той, след като ги разгледа набързо. — Това са испански оригинали. Къде ги откри?

— Не питай — усмихна се в отговор Бене.

— Испанците управляват острова в продължение на сто и петдесет години — замислено промълви Трей. — Напускат го през

хиляда шестстотин и шейсета и заравят голяма част от своите документи с надеждата, че скоро ще се върнат. Разбира се, това не се случва, а ние оставаме с твърде малко писмени доказателства от онова време.

Бене схвана намека, но не реагира.

— Предполагам, че искаш да разбереш какво пише тук, нали? — добави професорът.

— Да, определено. Прилича ми на испански, но не успях да разчета почти нищо.

Млъкна и зачака учения, който обърна пергамента към светлината, за да вижда по-добре избелелите букви.

— Кастилски — обяви Холибъртън. — Език, който е претърпял големи промени от шестнайсети век насам. Предполагам, знаеш, че тези ръкописи не бива да се излагат на ярка светлина.

Но Бене изобщо не го беше грижа за съхранението на древните ръкописи.

— Какво пише в тях?

Трей отдавна беше наясно с интереса му към изгубената мина. Много пъти бяха разговаряли за нея.

— Може да ти прозвучи невероятно, но този път май си попаднал на нещо важно, приятелю.

ЕКСТРЕМИСТИ И ОТ ДВЕТЕ СТРАНИ ИЗВЪН КОНТРОЛ

Том Сейган, Лос Анджелис Таймс

Хеброн, Западният бряг.

Бен Сегев живее в скромна къща извън града с жена си и двете си деца. Той е американец, от Чикаго. Някога е работел в банка. Сега се е самообявил за воин.

„Ще изритаме тези арабски курви от земята на Израел — заявява Сегев. — Ако държавата не желае да ни отърве от тези боклуци, ние ще се справим сами.“

Къщата е истински арсенал. Автоматични оръжия. Муниципии. Експлозиви. Днес Сегев и осем други заселници провеждат поредната тренировка. Готвят се за приближаващата битка.

„Трябва само една малка искра и ще пламне голям пожар“, заявява един от тях. „Този град е прокълнат.“

Хеброн е древно селище, за което двете враждуващи страни спорят от хилядолетия. Твърди се, че в него е погребан пророк Авраам. Понастоящем тук има 450 десни еврейски екстремисти сред 120 000 палестинци. Араби и евреи живеят в мир в продължение на векове. Но през 1929 г. избухват бунтове, при които са убити повече от 60 евреи. Британците, които по това време управляват Палестина, решават да преместят останалите на други места. През 1967-а Израел окупира Западния бряг и евреите се завръщат. Почти всички са крайни екстремисти, които правителството насърчава да се заселят на Западния бряг. Те се позовават на Библията, твърдят, че тези земи по право им принадлежат, и настояват за изселването на арабите. По-късно, през 1997 г., осемдесет процента от израелската армия се изтегля от града и предава властта в ръцете на палестинците. Останалите два процента се превръщат в заселници. И сега мнозина — като Сегев и приятелите му — се готвят за удар.

„Това е рецепта за провал, казва Сегев. И никой на ръководна позиция не желае да ни помогне.“

Далеч от града, под синьото небе, те се учат как да зареждат максимално бързо оръжията си. Всеки куршум трябва да поразява целта, врагът не бива да се измъкне жив.

„Целете се в гърдите, учи ги Сегев. Най-голямата мишена, най-лесно е да се уцели. Стреляйте, докато човекът не падне. После се насочете към следващия. Никаква милост. За никого. Това е война и те са врагът.“

Страховете на Сегев са донякъде оправдани. През последната година домовете на заселниците почти ежедневно са обстрелвани от палестински снайперисти.

Насилието спрямо тях е нещо обикновено. Жертвите са над трийсет. Палестинските власти не предприемат нищо. В отговор Израел налага 24-часов полицейски контрол над околните къщи, в които живеят повече от 30 000 палестинци. Те нямат право да напускат домовете си, включително и когато имат нужда от медицинска помощ. Децата им не могат да ходят на училище. Всеки, който наруши забраната, отива в затвора. Полицейският час се вдига два пъти седмично, за да могат хората да си напазаруват.

„Това свърши работа. За известно време“, обяснява Сегев.

Дни по-късно стотици израелски войници нахлуват в Хеброн, подкрепяни от танкове и булдозери. Сринати са много сгради, които се смятат за укритие на палестинските снайперисти. След няколко дни нападенията започват отново.

Сегев и хората му продължават да се подготвят.

„Чувстваме се изоставени от израелското правителство, твърди неназован заселник. Решени сме да прочистим Западния бряг от арабите.“

Никой от тези хора не се смята за екстремист. Но израелските и палестинските власти потвърждават, че проблемът съществува и от двете страни. Еврейският екстремизъм не е от вчера. През 1994 г. Барух Голдщайн избива 20 араби в една джамия. През 1995-а десен фанатик убива министър-председателя Ицхак Рабин. Сегашната вълна обаче е далеч по-силна, признава представител на израелските власти. А Хеброн е епицентърът на насилието. Но какви са мащабите на случващото се?

„Не е толкова страшно, твърдят анализатори от Университета на Тел Авив. Според тях екстремисти са само 10% от 177-те хиляди заселници на Западния бряг и Ивицата Газа. Но те смятат себе си за пазители на Хеброн, който мнозина възприемат като втори свещен град след Йерусалим. Охраняват ги няколко хиляди войници от

редовната армия на Израел, но въпреки това те не се чувстват в безопасност.“

Сегев и хората му приключват тренировката си. Те се обявяват против различни организации за човешки права, които твърдят, че именно заселниците провокират насилие. Но палестинските власти говорят нещо съвсем друго. За разлика от палестинците заселниците могат да напускат домовете си, когато пожелаят. В резултат стават чести нападения и погроми на палестински магазини, чиито собственици са принудени да стоят по домовете си и нямат възможност да защитават имуществото си. Един от тях е 67-годишният Махмуд Азам, чието магазинче е опустошавано три пъти поред. Върху него е оказвано физическо насилие, а веднъж е ударен и с тухла в гърба. Магазинчето е затворено, човекът е лишен от препитание и живее от милостиня. „Ако мога, ще се бия с тях — казва Махмуд. — Никой няма право да ни гони от домовете ни.“

Заселниците са на друго мнение. „Ние искаме този район да бъде под контрола на Израел — казва Сегев. — Хеброн трябва да бъде окупиран отново. Докато това не стане, ние ще предприемем превантивни действия, за да спрем палестинските куршуми.“ Декларацията на Сегев е ясна и категорична. „Хората тук са изключително разстроени от всекидневната стрелба, убийства и насилие от страна на палестинците. Те се чувстват изоставени от своята държава. Ако не се бием, ще умрем.“

Том вдигна очи от изрезката. Вече осем години я държеше сгъната в портфейла си. Напомняше му за края.

— *Какви източници си ползвал? — попита го шефката му. — Моля те, кажи ми, че имаш достоверни източници и информацията ти е проверена.*

Робин Стъбс беше не само отговорен редактор, но и добра приятелка. Тя остана на негова страна дори когато обвиненията

бяха официално предявени. За целта беше създадена специална комисия от бивши редактори и репортери на „Лос Анджелис Таймс“, която той приветства. Просто нямаше какво да крие.

Доказателствата обаче му изневериха.

— Единственото, което мога да кажа, е, че заключенията на комисията са погрешни. Всичко в тази статия е вярно, до последния ред.

— Не е така, Том. Твоят източник Сегев не съществува. Този факт е проверен и от нас, и от израелците. А палестинецът Азам е починал цяла година преди предполагаемото ти интервю с него. Това също е факт. Хайде, кажи ми какво става, моля те!

Комисията бе проверила всичките му 1458 материала за „Лос Анджелис Таймс“, написани в продължение на деветнайсет изпълнени с напрежение години. Всички бяха приети безусловно с изключение на един: Екстремисти и от двете страни извън контрол.

— Аз ти позволих да използваш както този „неназован заселник“, така и „анонимни правителствени източници“ — каза Робин. — Това беше максималното, което можеш да направя. Но сега се оказва, че съм сбъркала и трябва да отговарям за това. Този материал е лъжа, Том. Нищо в него не отговаря на фактите. Няма никакви заселници, готови за атака, няма голяма конспирация. В района със сигурност съществува насилие, но мащабите му съвсем не са такива, каквито ги представяш.

Но той беше направил тези интервюта лично, лице в лице. Отчетът за разходите му категорично доказваше, че физически бе присъствал на споменатите места.

Кое не беше достатъчно.

— Пак ще повторя, Робин — въздъхна той. — Преди два месеца разговарях лично с Азам.

— Той е бил мъртъв, Том.

Показаха му снимка на Махмуд Азам. Човекът на нея много приличаше на онзи, с когото беше разговарял в Хеброн в продължение на часове. Но не беше Азам.

— Колко пъти ти казвам да записваш интервютата си — въздъхна Робин.

Той мразеше магнетофоните. Без тях източниците бяха далеч по-свободни. Онези от тях, които настояваха да бъдат записани,

обикновено бяха подозрителни.

— Разполагаш с бележките ми — поклати глава той, сякаш това беше достатъчно.

— Те също са фалшиви.

Това не беше истина. В тях съвсем старателно беше отразил всичко, изречено от интервюираните. Кое то изобщо нямаше значение, защото просто не му вярваха.

Солидната му репутация като репортер беше основната причина, поради която материалът му беше препечатан от световните медии. В резултат беше прекъснат последният кръг от преговорите за мир, които бележеха видим напредък. Палестинските власти направиха неочакван жест, предлагайки на Израел да надникне в гражданските архиви, където недвусмислено беше записано, че цитираният в материала Махмуд Азам е починал повече от година преди интервюто. Израел отвърна на жеста и покани палестински представители да присъстват на издирването на Бен Сегев, което се оказа абсолютно безрезултатно.

Заклученията бяха неизбежни. Репортерът беше измислил цялата си история.

— Няма да си единственият, който ще пострада, Том — прошепна Робин.

Тя работеше в „Таймс“ над две десетилетия и бе изминала целия път от младши сътрудник до поста редактор в международния отдел. Имаше висок авторитет сред колегите си, името ѝ се споменаваше в списъка на кандидатите за главен редактор и дори издател. И през цялото това време беше пазила гърба на Том.

Вярваше му. И той го знаеше.

— Заклучението на комисията е категорично, че материалът ти е фалшификат. Можеш ли да докажеш обратното?

Гласът ѝ прозвуча умолително.

Не, това беше невъзможно.

Очите му се заковаха в лицето ѝ.

Съпруг номер две си беше тръгнал съвсем наскоро. Нямаше деца. Имаше само две кучета, една котка и кариерата в „Таймс“.

Която приключи.

Робин подаде оставка само месец след уволнението на Том. Той не направи опит да се свърже с нея. Какво можеше да ѝ каже? *Съжалявам? Всичко е грешка? Не съм го направил?*

Кой би повярвал на подобни декларации?

Отнеха му не само спечеления „Пулицър“, но и номинациите преди това. Името му беше заличено от списъците. Анулираха и всички други журналистически награди, които беше получил. В онлайн архивите на „Таймс“ беше официално отбелязано, че въпреки стопроцентовата достоверност на 1457 материала с неговия подпис, последният, 1458-и поред, поставя под въпрос неговия журналистически морал. С това „Таймс“ приключи своите разследвания, но други вестници продължиха да ровят, нахвърляйки се не само срещу него, но и срещу редакторите му, като ги обвиниха в апатична политика и тронав мениджмънт.

Най-вече Робин. Тя го отнесе здраво. За всеобща изненада успя да си намери работа в някакъв общински вестник, но името ѝ завинаги остана свързано със скандала. Той често се питаше как ли я кара.

Дали щеше да скърби за смъртта му?

Очите му бяха заковани в тавана на спалнята. Навън денят си отиваше. Би трябвало да поспи, но призраците, които му бяха гостували днес, бяха твърде много. Повече, отколкото беше очаквал. Дъщеря му. Абирам. Бившата му шефка. Миналото.

Само един въпрос имаше значение. Дали да довърши това, което беше започнал? Разбира се, след като се увери, че Але е добре, и получи оръжието си обратно.

Але излезе от блока и помъкна куфара си към чакащата отпред кола.

— Сигурна ли си, че не искаш да останеш? — подхвърли с гадна усмивка Роча. — Дори не си поговорихме както трябва.

Тя плъзна чантата си в отворения багажник и се обърна да го погледне.

— Следеше ли ме тази вечер? Как разбра къде съм?

— Върших си работата. Да те пазя.

— От какво да ме пазиш?

— Ти си много умна жена — завъртя пръст под носа ѝ той. — Задаваш куп въпроси с надеждата, че все ще отговоря на някой от тях. Господин Саймън спомена, че във Флорида ще разговаряте за всичко. Моята задача е да те кача на самолета, а не да отговарям на въпроси. — Роча отвори задната врата и отстъпи встрани. — Този човек ще те закара.

Тя видя, че зад волана седи Миднайт, и неволно се сви.

— Няма ли друг?

— Ти какво, още ли си разстроена? — изгледа я Роча. — Той играеше театър, също като теб. Това е всичко. Хайде, скачай в колата, защото трябва да побързаш. Самолетът ти излита след два часа и половина. Ще получиш билета си на гишето на „Луфтханза“.

Але се плъзна покрай него и се настани на седалката.

— Една целувчица за сбогом? — проведе се над отворения прозорец Роча.

Тя набра достатъчно кураж и му показа среден пръст.

— Това май означава не — въздъхна Роча. — Приятен път.

Колата се плъзна по тясната уличка, насочвайки се към булеварда в дъното. Миднайт направи ляв завой и натисна газта.

Закария не можеше да спи. Ситуацията с Але Бекет го тревожеше. Бене Роу се оказа много по-изобретателен, отколкото беше допускарал. Добре че си направи труда да го проучи, както беше направил с Том Сейган.

Доста интересен тип. Майка му беше наполовина тайно и наполовина африканка. Баща му беше африканец — разбира се, със смесена кръв. И двамата произлизаха от семейства на избягали роби, които се бяха установили високо в планината и бяха причинявали достатъчно проблеми на плантаторите с войнствените си набези. В един момент положението бе станало толкова сериозно, че британците бяха принудени да сключат мир с тях.

Закария се зае да проучва мароните с надеждата да получи по-ясна представа за тяхната психология и начин на живот. Първите роби били докарани в Ямайка от испанците през 1517 г. Това се наложило, защото местните таиноси започнали да измират. Африканците станали овчари, ловци и полусвободни фермери. Те бързо проучили острова, най-вече гъсто залесените планински терени. Включили се във войната между Испания и Великобритания на страната на испанците. През 1660 г. испанците били принудени да напуснат острова завинаги, но африканците останали, превръщайки се в първите марони. Още тогава английският губернатор на Ямайка предрекъл, че един ден те ще станат голям проблем.

И се оказал прав.

Постепенно мароните поставили под контрол цялата вътрешност на острова. Всеки колонизатор, който дръзнал да се отдалечи от крайбрежието, плащал скъпо. С увеличението на плантациите със захарна тръстика се появили и нови роби. Бунтовете зачестили. Много африканци избягали в планините и се присъединили към хората от своята раса, които вече живеели там. Английските фермери настоявали мароните да бъдат изстребени. Първата война срещу тях станала факт през 1731 г., а втората — през 1795-а. Резултатът бил депортиране на

няколкостотин маронски фамилии. Оцелели малцина, затворени в непристъпните си планински селища.

Сред тях било и семейството на Роу.

На маронско наречие „бене“ означава „вторник“. Тези хора по традиция наричали децата си на деня от седмицата, в който са се родили. Фамилията Роу била наследена от британския плантатор, при когото работели — нещо, което според проучването му също се срещало често. Самият Бене мразеше фамилията си, защото тя му напомняше за униженията, на които бяха подлагани предците му. Спомените за робството все още бяха живи, въпреки че Ямайка го отменила още през 1834 г. Дотогава островът бил последна спирка от маршрута на търговците на роби от Африка. Той започвал от Южна Америка, вървял на север към Карибския басейн, а след това на запад — към Ямайка. Когато шхуните на търговците акостирали на пристанището в Кингстън, най-здравите и кротки роби отдавна били продадени. Оставали другите — в по-голямата си част агресивни негри, които имали дързостта да избягат, а след това да обявят война на доскорошните си господари. Такова нещо било немислимо за останалата част от западния свят, но не и в Ямайка.

Бене Роу бе продукт именно на подобни бунтовници. Баща му бе гангстер, но притежаваше достатъчно прозорливост, за да насочи усилията на семейството към производството на кафето „Блу Маунтин“. Бене също бе успешен бизнесмен. Притежаваше курорти на много карибски острови и контролираше няколко мини за боксит в Ямайка, които даваше под аренда на американски компании срещу милиони долари годишно. Негова собственост бе и голямо имение в Сините планини, където работеха близо хиляда души. Като човек имаше изненадващо малко пороци, въпреки че управляваше най-печелившите от тях. Той ненавиждаше дрогата, пиеше съвсем малко ром и вино. Не пушеше, жените в живота му бяха малко, а над всички бе майка му. Нямаше и деца, включително и незаконни.

По всичко личеше, че се интересува единствено от изгубената златна мина на Колумб.

И тя ги събра.

По време на първата експедиция през Атлантика флотилията на Колумб наброявала три кораба, заредени с храна и вода за една година. Разполагали с навигационни инструменти и достатъчно дрънкулки за

размяна. Трюмовете на „Санта Мария“ били преустроени така, че да поберат три големи дървени сандъка. Те били качени на борда от неколцина *конверсос* — евреи по душа, принудени да се покръстят от Инквизицията. За нещастие „Санта Мария“ била сериозно повредена и на Коледа 1492 г. била принудена да хвърли котва в залива на Испаньола. Товарът бил прехвърлен на острова. Трите сандъка били закопани в земята през нощта под прекия надзор на адмирала и неговия преводач Луис де Торес.

Това бе всичко, което се знаеше със сигурност. Десетилетия покъсно баща му бе открил пакет с документи, които хвърляха повече светлина върху развоя на събитията. Трите сандъка бяха изчезнали.

На тяхно място се бе родила легендата за изгубената златна мина на Колумб.

* * *

Бене търпеливо чакаше обясненията на Холибъртън. Определено хареса усмивката, разцъфнала върху загорялото му лице.

— Надявам се, че тези документи не са напуснали държавния архив — подхвърли Трей.

— Бъди спокоен, ще бъдат съхранявани на сигурно място. Кажете ми какво пише в тях.

— Този тук с восьмичния печат прилича на нотариален акт за четиристотин и двайсет акра земя и вероятно е такъв. Описанието е повърхностно, но в онези години всички са били такива. Според мен ще можем да уточним границите, които са очертани от няколко реки.

Източната част на Ямайка бе прорязана от стотици реки и потоци, които отвеждаха в океана водата от почти непрекъснатите дъждове, изливащи се над планините.

— Дали ще можеш да локализираш парцела?

— Мисля, че да — кимна Холибъртън. — Но едва ли ще изглежда както преди триста години. Почти сигурно е, че някогашната джунгла отдавна е изсечена.

Бене беше окуражен. Територията на Ямайка възлизаше на около 11 000 квадратни километра и включваше най-високите планини на Карибите, надупчени от хиляди пещери. Той отдавна беше убеден, че

ако изгубената златна мина съществува, тя със сигурност се намира някъде из Сините планини или масивите, които покриваха източната част на острова. Днес определен процент от тях бяха частна собственост (самият той притежаваше такива земи), но всичко останало влизаше в рамките на огромен резерват, стопанисван от държавата.

— Това е важно за теб, нали? — подхвърли Трей.

— Важно е за мароните.

— Не вярвам да търсиш лична изгода, защото отдавна си мултимиллионер.

— Не е нужно да го изтъкваме — усмихна се Бене.

— То отдавна не е тайна.

— Не става въпрос за пари. Ако онзи проклет италианец е открил някаква мина, тя му е била показана от таиносите. Тясна собственост, върху която не е имал никакви права. Аз бих искал да им я върна обратно.

— Таиносите отдавна са изчезнали, Бене.

— Но най-близки до тях сме ние, мароните.

— Май ще имаш шанс да го направиш — усмихна се Трей. — Тези документи са уникални. През май хиляда шестстотин седемдесет и пета година Авраам Коен дал под съд брат си Моузес Коен Енрикес. Документът, който Фелипе е откраднал от архивите, сочи, че става въпрос за съдебно споразумение, според което Авраам дал на Моузес четирийсет броя домашни животни, срещу което брат му се задължил да пази собствеността му, докато той отсъства от Ямайка. Интересното е, че делото не се гледа в обикновено съдилище, а от върховния съдия и губернатор на острова Томас Модифорд.

— Спорът е твърде незначителен за върховен съдия, така ли?

— Точно така. Освен ако не е имало и други клаузи. Доколкото мога да преценя, през хиляда шестстотин седемдесет и пета братята Коен са приближавали седемдесетте.

Трей обясни начина, по която двамата братя помогнали за създаването на държавното управление на Ямайка. През 1640 г. Авраам Коен бил прогонен от острова. Завърнал се през 1670-а и купил въпросните 420 акра земя, за които брат му се грижел до 1675 г. Тогава между тях избухнал спор относно заплащането.

— По очите ти познавам, че има и друго — подхвърли Бене. — Какво е то, приятелю?

— Според споразумението Моузес предлага да оттегли съдебния иск срещу определена информация от страна на Авраам. Става въпрос за мината, Бене. Именно за нея са се борили двамата старци.

Отпуснала се на задната седалка, Але изпитваше дълбоко облекчение от факта, че напуска Австрия. Летището се намираше на двайсетина километра югоизточно от града в местност, известна като Швехат. Тя не познаваше пътя, но колата плътно следваше знаците, включително европейския символ на реактивен самолет. Трафикът по магистралата беше слаб и това беше нормално, тъй като наближаваше дванайсет. Але беше уморена и се надяваше да поспи по време на полета. Това не би трябвало да е проблем, защото много пъти беше летяла през нощта. Така щеше да си почине и да бъде готова за срещата със Закария на другия ден.

Отново беше свободна.

Защо мъжете винаги я разочароваха? Първо баща ѝ, а след това поредица от неуспешни връзки, завършили с абсолютно провален брак. Нищо не беше както трябва, когато в живота ѝ се намесваха мъже. Но Закария изглеждаше различен. Дали защото олицетворяваше бащинската фигура, която цял живот ѝ беше липсвала? Или поради други причини?

Беше сигурна само в едно: уважаваше този човек по начин, по който не беше уважавала нито един мъж след смъртта на дядо си.

Пътуването в една кола с Миднайт я правеше нервна. Фактът, че този тип седи на сантиметри от нея, я караше да се чувства омърсена. Още малко, рече си тя. После отлитам и никога повече няма да се върна тук.

Част от нея се чувстваше зле заради начина, по който бяха измамили баща ѝ. Не би искала това да се случи и на нея — да бъде измамена от собственото си дете. Но баща ѝ беше захапал въдицата. Дано всичко бъде наред. Обаждането на Саймън означаваше, че се е случило нещо важно. Молеше се то да не включвай среща лице в лице с Том Сейган. Отдавна му беше казала всичко, което искаше.

Колата изведнъж се насочи към една от рампите на магистралата, която не беше обозначена като изход за Швехат или за летището.

— Хей, какво правиш? — попита тя.

Миднайт не отговори.

Завиха наляво и поеха по двупосочен път, край който тъмнееше гора. Светлини не се виждаха нито пред тях, нито зад тях. Скоростта осезаемо нарасна.

— Къде отиваме? — нервно попита тя.

Миднайт намали и направи още един завой. Под светлината на фаровете се появи черен, осеян с неравности път.

— Хей, какво става? Къде отиваме?

Обзе я паника. Опита се да отвори вратата, но тя се оказа заключена. Натисна бутона за сваляне на стъклото, но и той не се задейства.

После насреща се появи нещо. Кола, спряла на мястото, на което черният път свършваше до поляна, потънала в непрогледен мрак.

Изад колата се появи фигурата на мъж. Потрепващата светлина на фаровете докосна лицето му и Але изтръпна от ужас.

Брайън.

Том рязко се събуди. Часовникът до леглото показваше 6:30. Дишаше ускорено, челото му беше мокро от пот. Опита се да си спомни какво беше сънувал, но не успя. Имаше някаква връзка с Робин Стъбс. Нищо чудно, защото, преди да заспи, беше мислил за нея. Преди няколко месеца бе похарчил 125 долара за специално търсене в интернет, благодарение на което бе открил, че тя все още работи в Охайо за същия вестник, който я беше наел преди осем години. По принцип това беше истинско чудо, но той си спомни, че някои хора се бяха обявили в нейна защита. По нищо не личеше, че репортажът му от Близкия изток е фалшив. Никой редактор на света не би могъл да го идентифицира като такъв. Освен това във вестниците вярваха на своите репортери.

— Как започна всичко това? — беше я попитал той. — С какво привлече вниманието ти този мой материал?

— Получих анонимен сигнал, в който се твърдеше, че историята е измислена. Освен това показваше къде точно да гледам.

— И ти му повярва?

— Не, Том, не му повярвах! — гневно отвърна тя. — Но като твой редактор бях длъжна да проверя.

— Това е още едно доказателство, че са ми скроили номер. Анонимен сигнал? Стига, Робин! Ако някой е посадил такова цвете, ти не си била длъжна да го поливаш!

— Знам само, че сигналът излезе верен и категорично доказа, че си написал фалшив репортаж. Няколко пъти те попитах дали можеш да докажеш противното, но ти не го направи, Том!

В очите ѝ имаше загриженост.

— Отдавна съм тук и винаги съм работил като вол — промълви той. — Не съм направил подобно нещо.

— За съжаление фактите сочат обратното.

Това беше последният им разговор. Тя излезе от кабинета му, а час по-късно го уволниха. Месец по-късно Робин напусна. Без да научи истината.

Бене не можеше да повярва на ушите си.

— Какво точно пише в този документ, Трей? — попита той. — Хайде, кажи ми!

Слънцето се скри зад далечните върхове. Откъм океана подухваше солена бриза. Чувстваше се освежен от планинската експедиция, а денят обещавахе да се превърне в истински празник.

— Откраднал си го от държавния архив, нали? — подхвърли Холибъртън.

— Не съм аз. Друг го открадна.

— Това е проблем, Бене. От там изчезнаха твърде много документи.

— Можем да го върнем обратно, когато изясним какво точно пише в него.

— Ти не си единственият, който прочиства архивите. В резултат не е останало почти нищо от времето на испанското управление. Наистина съм изненадан, че тези са се запазили.

Вниманието му отново беше привлечено от разгорещената битка на игрището за ръग्би. Играчите се бяха скупчили за спорна топка. Спомни си как се беше чувствал като един от тях — притиснат плътно до съотборниците си, напрегнал докрай всички мускули по тялото си, за да удържи натиска на противника. По време на спорна топка се беше случвало да чуе пропукването на кости. Но въпреки това удоволствието беше неповторимо. Обичаше тази игра. Напрежението, темпото, всевъзможните рискове.

Също като в реалния живот.

— Трябва да узная съдържанието на тези документи, Трей.

Том се стресна от внезапната поява на мъжа.

Беше събота следобед, а той, както обикновено напоследък, ровеше в историческите книги в „Барнс енд Ноубъл“. Винаги

избираше различни книжарници в центъра на Орландо. Това беше едно от основните му занимания като безработен. Гадно е да те уволнят. Особено пред очите на целия свят.

Мъжът беше на средна възраст, с късо подстригана коса. Беше облечен с кадифен панталон и леко сако. В което нямаше нищо необичайно, тъй като декември в Централна Флорида е доста хладен. Това, което пробуди безпокойството му, беше погледът на този човек.

Гледаше го така, сякаш го познаваше.

— Дойдох да поговорим — каза мъжът.

— Вероятно ме бъркате с някого — отвърна Том.

— Не. Вие сте Том Сейган.

Цяла година не беше чувал някой да произнася името му. Беше убеден, че всички го познават, но на практика се оказа обратното. Никой не му обръщаше внимание. Преди година лицето му не слизаше от телевизионните екрани, но оттогава насам се бяха променили много неща. А и обществената памет е къса.

— Какво желаете?

— Да ви кажа нещо.

Гласът му направи впечатление. Тих, почти шепот. Не хареса и загриженото изражение върху лицето на непознатия. Вероятно щеше да се окаже един от хората, които много държат да му кажат в очите, че не обичат да бъдат лъгани. След уволнението си беше получил стотици имейли с подобно съдържание. Прочете само няколко от тях, а другите изтри. После закри блога си.

— Няма да стане — поклати глава той и тръгна по пътеката между рафтовете, насочвайки се към изхода.

— Знам кой ви натопи.

Том се закова на място. Никой никога не беше намеквал, че е бил натопен. Още по-малко пък да го каже гласно.

Обърна се. Мъжът направи крачка напред.

— След скандала взехме решение да изчакаме известно време, преди да ви кажем. За да не сте в състояние да реагирате.

Ръцете му започнаха да треперят и той направи върховно усилие да ги успокои.

— Кои сте вие?

— Ние следяхме унищожението ви. Случи се бързо, нали? Но ние добре знаем какво правим.

— Кои „ние“?

Мъжът направи още една крачка напред. Том не помръдна.

— Помислихте ли изобщо за последиците от онова, което написахте? Знаете ли, че заради вас умряха хора? Предупредиха ви да спрете, но вие отказахте да се вслушате в тези предупреждения.

Предупредили са го да спре?! Напегна паметта си. Кой го е предупредил?

После изведнъж му проблесна.

Западният бряг, преди две години. Официален представител на Палестина, който прие да бъде интервюиран, но след това изведнъж се отказа. В главата му изплуваха думите, които този човек му каза на раздяла: Трябва да спрете, господин Сейган. Преди да е станало късно.

— Точно така — кимна мъжът. — Виждам, че си спомнихте.

Сега вече му стана ясно кои са те.

— Най-напред трябва да подчертая, че това няма нищо общо с което и да било правителство. Ние сме независима организация и работим извън закона. Вършим онези неща, които не могат или не бива да се вършат. Стана така, че вие отговоряхте и на двете изисквания.

— Значи вие ме унищожихте?

— Затворихме ви устата. Невинаги се налага да убиваме. Понякога дори е по-добре да не прибъгваме до тази драстична мярка. Във вашия случай убихме достоверността и това се оказа достатъчно.

Той отново си спомни за материала, който му струваше всичко.

— Вие сте организирали подхвърлянето на фалшивата информация. Вие сте уредили да се срещна с палестински и израелски източници, които сте създали специално за мен. И които сте ликвидирали веднага след публикуването на материала.

— Отне ни няколко месеца — кимна мъжът. — Трябваше да бъдем внимателни, защото вие бяхте професионалист, много добър в своята работа. Но в крайна сметка захапахте въдицата, защото и ние бяхме на висота, нали?

Да, това беше вярно.

Екстремисти от двете страни извън контрол.

— Успяхте да разгневите доста хора на високи постове — добави непознатият. — А те наеха нас, за да решим проблема. Казваме ви всичко това за всеки случай — ако случайно решите да започнете отново. Ние ще бъдем готови, за да организираме поредния ви провал.

— Нима твърдите, че палестинците и израелците са действали заедно, за да ме ликвидират като репортер?

— В известен смисъл. Свързахме се с тях поотделно, подхвърлихме им идеята, а те я харесаха и ни платиха — пак поотделно. Едната страна не знаеше, че е замесена и другата. Всяка от тях искаше отстраняването ви по свои причини.

— Следващия път няма да бъда толкова наивен.

— Нима? А как ще разберете? Преди осем години не заподозряхте нищо. Вече ви казах, че сме много добри. Помислете добре, ако наистина решите да се върнете. Ще подозирате всеки източник, с когото разговаряте. Ще се колебаете да използвате всяка улика, която стигне до вас. Дали е истинска или не? Това тяхна работа ли е? Пак ли са ми заложили капан?

Мръсникът беше прав. Наистина щеше да се чуди. Това, което се беше случило, бе разбило не само неговия живот и кариера.

Бе разбило и самоувереността му.

— Вие прецакахте погрешните хора — добави мъжът. — Дойдох да ви го кажа в очите. Продължавайте да се занимавате с това, с което се занимавате в момента — писането за други хора. Перфектната работа за вас, защото отдавна вече сте в сянка.

След тези думи непознатият се обърна и се отдалечи.

Бене внимателно слушаше обясненията на Холибъртън.

— Моузес Коен бил пират. Един от най-добрите. Испанските кораби били основен обект на нападенията му. Брат му Авраам се занимавал с предприемачество. Двамата не били близки. Посещавали отделни синагоги, нищо не ги свързвало. Точно това е причината за интересния характер на този документ. Те никога не са изпитвали топли чувства един към друг, а сега разполагаме с доказателство, че Моузес е съдил Авраам. Брат срещу брата.

— Нима е толкова важно? На мен ми се струва доста тривиално.

— Не е тривиално. Може би именно този факт е изиграл решаваща роля.

Оливър Кромуел умрял през 1658 г. „Само кучетата плакаха за него“, отбелязал един историк. Строгийт пуританизъм на този човек не предложил на поданиците му никакви възможности, освен да съгрешават, а след това да скимтят за прошка. Това дошло твърде много за потъналата в мизерия Англия и тя възложила всичките си надежди на престолонаследника Чарлс II, който живеел в изгнание.

Чарлс се завърнал през 1660 г. Посрещането му можело да се сравнява само с посрещането на евреите, освободени от вавилонски плен. Възкачването му на трона станало лесно, но имало един проблем. Короната била фалирала. Също като цяла Англия. Лорд-протекторът Кромуел бил докарал страната до банкрут.

За да реши този проблем, Чарлс се обърнал към евреите. Едуард I ги бил прогонил от страната 370 години по-рано. До 1492 г., когато Испания и Португалия издали декрети за тяхното експулсиране, те на практика не съществували. Бежанците намерили подслон в Англия, виждайки свой закрилник в лицето на Кромуел. След завръщането на краля много английски търговци настояли за тяхното повторно прогонване. Но Чарлс проявил толерантност и принудил парламента да приеме закон за защита на евреите.

Кралят бил далеч по-умен, отколкото го мислели. Той съзнавал съвсем ясно, че експулсирането на евреите ще даде на търговците пълен контрол над деловата дейност в страната — нещо, което ще им позволи да налагат цените, които са им изгодни. Присъствието на евреите обаче имало възпираща сила. Освен това благодарение на своята толерантност към тях Чарлс се сдобил с верни приятели, които разполагали с пари.

Когато Чарлс се върнал на трона, Авраам Коен живеел в Холандия. Той наблюдавал с интерес новата политика на краля по отношение на евреите. По онова време Ямайка била под пълен британски контрол, испанците отдавна били прогонени. Авраам стигнал до заключението, че е време да поиска аудиенция с Чарлс. Това станало факт на 5 март 1662 г. Освен Коен на срещата с краля присъствали двама богати холандски евреи — Авраам и Исак Израел, баща и син.

Бащата Израел разказал на краля как научил от свои сънародници за изгубената златна мина на Колумб, докато бил в ямайски затвор. Това се случило малко преди Англия да окупира острова през 1655 г. Освобождението му било предстоящо и част от съкилийниците му се оплакали от опасното положение, в което се намирали.

Островът вече не бил под управлението на фамилията Колумб. Испанците си върнали властта, представители на Инквизицията щели да се появят всеки момент. Вече нямало кой да закриля ямайските евреи. Общността благоразумно взела мерки и скрила богатството си на място, което било известно само на един човек, когото наричали левит.

— Това е мината на великия адмирал — казал на Израел един от затворниците.

Колумб лично избрал мястото. Богатството им щяло да остане там до изтеглянето на испанците. Затворените евреи възложили на Израел да организира чуждестранна инвазия в Ямайка, защото тя била единствената им надежда за свобода. И това се случило. През 1655 г. Англия окупирала острова.

— Знаете ли къде се намира тази мина? — попитал кралят.

— Надяваме се — отвърнал Коен. — Но Ямайка е твърде голяма.

Чарлс бил силно заинтригуван. Разчитайки изцяло на способностите на Коен, той му дал пълна свобода и власт да търси, открие и разкопае изгубената мина и да извлече

златото от нея. Две трети от намереното оставало за него, а една трета — за еврейските му партньори. В допълнение Коен мъдро поискал и получил английско гражданство, а също така и пълен монопол върху търговията с бразилски дървен материал и бахар — двете основни експортни стоки на Ямайка по онова време.

През 1663 г. Коен и двамата Израел се завърнали в Ямайка. Но не открили нищо и само година по-късно били обвинени в измама и прогонени от острова.

— Коен омайва Чарлс с приказките за златната мина, но истинската му цел е търговският монопол — добави Трей. — През цялата година, преди да бъде прогонен, той изобщо не търси мината, а трупачки от търговията с дървен материал и подправки.

— Нима всичко това е записано в тези документи? — учуди се Бене.

— Манипулациите на Авраам Коен по отношение на Чарлс Втори са исторически факт. А от твоите документи научаваме, че, притискайки Авраам със съдебен иск, Моузес го е принудил да му разкаже за златната мина. Това обяснява намесата на губернатора.

— Ти каза, че тук има нещо.

Лицето на приятеля му се разтегли в широка усмивка.

— През хиляда шестстотин шейсет и четвърта Авраам Коен е изгонен от Ямайка. Заплашен е със затвор, ако бъде забелязан на територията на острова. — Трей размаха единия от документите. — Но въпреки това той се завръща. Това става през хиляда шестстотин и седемдесета, когато купува тази земя. Изключително важна земя според брат му — пирата Моузес.

Бене схвана какво иска да каже приятелят му.

— Мислиш, че през онази година престой Авраам все пак е открил нещо, така ли?

— Напълно е възможно.

Бене много харесваше Холибъртън. Чувстваше се добре в неговата компания. Малцина обитатели на острова предизвикваха подобно чувство у него. По тази причина изобщо не криеше интереса си.

— Можеш ли да преровиш архивите, за да откриеш още нещо?
— Ще се опитам, макар че там цари голяма бъркотия.
— Направи го още довечера — тупна го по рамото Бене. — Моля
те. Никога не съм бил толкова близо до истината.
— Знам, че това е важно за теб — кимна Трей.
Но този човек знаеше повече. Много повече.

Але гледаше как Миднайт спира колата, а Брайън се приближава към нея.

— Излизай! — заповяда той.

Тя поклати глава. Миднайт изключи двигателя и изскочи навън, оставяйки фаровете да светят. Брайън отвори вратата.

Тя се плъзна в обратна посока.

— Не ме докосвай! Ще викам! Приближиш ли се, ще викам!

Мъжът се спря на място и се наведе, за да вижда лицето ѝ. Миднайт направи същото.

— Обясни ѝ! — заповяда през рамо Брайън.

— Казаха ми да те убия.

Беше срещала този човек почти всеки ден по време на едномесечния си престой във Виена, но за пръв път чуваше гласа му.

— Кой? — попита тя.

— Саймън предал заповедта на Роча. Искат да изчезнеш. Няма никакъв полет за Флорида. Поне за теб.

И двамата я гледаха загрижено.

— Казах ти, че си загазила — добави Брайън. — Саймън приключи с теб в момента, в който получи съгласието на баща ти. Ти вече не си му нужна.

— Не ти вярвам.

— Слушай ме внимателно — въздъхна той. — Излагам се на огромен риск, като споделям с теб, че имам очи и уши в лагера на Саймън. Този човек тук залага живота си, за да спаси твоя. Би трябвало да си поне малко благодарна.

— А защо го правите?

Тя остана на мястото си в дъното на купето, на около метър от отворената врата. Даваше си сметка, че нищо повече не може да направи. Вратата зад гърба ѝ най-вероятно беше заключена. Беше сама в гората, оставена на милостта им.

— Чуй ме, Але — тръсна глава Брайън. — Ако не бях аз, вече щеше да си мъртва. Аз организирах да те докарат тук. А Миднайт...

— Това ли е истинското ти име? — обърна се към чернокожия Але. — Мислех, че само Роча те нарича така.

— Получих този прякор още като дете — сви рамене той.

— Ти ме опипваше! — обвинително рече Але.

— Роча щеше да се ядоса, ако не бях го направил. Просто играех ролята, която ми бяха определили. Като теб, госпожичке.

— Значи ти си казал на Брайън какво става — най-сетне включи тя.

— Да, мадам — кимна Миднайт. — Това ми е работата.

— Излез — повтори Брайън.

Тя поклати глава, без да помръдне. Той въздъхна, изправи гръб и в ръката му се появи пистолет.

— Измъквай жалкия си задник от колата! Веднага! Не се ли подчиниш, ще използваме сила! — Дулото на пистолета се насочи в нея. — Имай предвид, че съвсем не ми е до шеги!

Тя замръзна. Мозъкът ѝ блокира. Никога през живота си не беше виждала дулото на пистолет, насочен в гърдите ѝ. Плъзна се по посока на отворената врата.

— Късно е, уморен съм, а ни чака дълго пътуване — добави с лека въздишка той.

— Къде отиваме?

— На място, където ще бъдеш мъртва, поне за Саймън. А Миднайт ще се върне да докладва, че вече не дишаш.

— Защо Закария иска смъртта ми?

— Защото този човек си играе с теб вече седмици наред, малка госпожичке — обади се Миднайт. — Говори ти това, което искаш да чуеш, а ти вярваш на всяка негова дума. Но вече получи всичко, което искаше от теб, и ти се превръщаш в пречка за него.

— Какво иска той?

— Да води баща ти за носа — отвърна Брайън. — Интересува го единствено пакетът в ковчега на дядо ти. А ти му помогна да се сдобие с него.

Але все още не беше готова да приеме, че Закария би ѝ причинил зло.

— А вие защо сте толкова загрижени за съдбата ми? — попита тя, залепила гръб за седалката.

Брайън направи крачка напред. Пистолетът остана в ръката му.

— Имам новина за теб — обяви той. — Изобщо не съм загрижен за съдбата ти. Интересува ме това, което знаеш. Но спасих живота ти за разлика от великия ти благодетел.

— И затова трябва да съм ти благодарна, така ли?

Той поклати глава и отново насочи оръжието си в нея.

— Имаш ли представа колко неприятности ми причиняваш?

Тя направи върховни усилия да овладее паниката, която я обземаше. Понечи отново да се отдръпне назад, но осъзна, че това няма да ѝ помогне.

— Ще се подчиниш ли? — попита Брайън и в наблюдателните му очи проблесна надежда.

— Мисля, че нямам друг избор.

Мъжът се обърна към Миднайт.

— Върни се да докладваш, че е мъртва — заповяда той. — И си отваряй очите. Имам предчувствието, че около теб ще се случат много неща.

Миднайт кимна и протегна, ръка към шофьорската врата.

— Ще се наложи най-после да слезеш от тази кола — подхвърли ѝ Брайън.

Тя мълчаливо се подчини. Капакът на багажника отскочи. Брайън извади сака ѝ и го хвърли на земята. Миднайт седна зад волана и потегли, отнасяйки цялата светлина със себе си. Дватамата останаха сами в студения мрак. Гората наоколо тънеше в дълбока тишина.

— Време е да тръгваме — обади се той и се насочи към колата си, като нарочно не се наведе да вдигне сака.

Тя го направи вместо него и мълчаливо го последва.

Том се събуди малко преди седем сутринта. Беше спал почти шест часа, което си беше истински рекорд. В продължение на цели осем години беше прекарвал в сън не повече от три часа на нощ. Безпокойството в душата му отдавна се бе превърнало в мощен стимулант и пречеше на всякаква по-продължителна почивка. Дълго време се беше надявал, че с времето то ще намалее, но на практика се получаваше обратното. Последните му мисли, преди да задреме, бяха свързани с книжарницата, в която беше научил истината. Която само влоши нещата.

Онзи пратеник беше прав. Нищо не можеше да направи. Никой нямаше да му повярва, без да представи солидни доказателства. А такива нямаше. Дори ако някой се съгласеше да го вземе на работа, сагата рано или късно щеше да се повтори. Без никаква възможност да предвиди кога ще се случи това и как ще реагира.

Избор нямаше. Никакъв. С него беше свършено. Е, може би не съвсем.

Взе душ и започна да се облича. Дънки, тениска, маратонки. След това хапна две филии изсъхнал бял хляб. Храната беше едно от удоволствията, към които отдавна не проявяваше интерес. Пътуването с кола на изток до Маунт Дора и до гробището отне по-малко време, отколкото очакваше. Трафикът в Орландо беше истински кошмар, но той се движеше срещу него, към изхода на града. По тази причина пътуването му продължи само изненадващите трийсет минути.

Пристигна малко преди десет. Група работници стояха сред надгробните плочи в близост до стената — там, където се намираще гробът на баща му. Грееше ярко слънце, въздухът миришеше на прясно разкопана пръст. Приблужи се към отместената плоча и надникна в гроба. Ковчегга го нямаше.

Закария Саймън очевидно не си губеше времето и беше извадил нужните документи.

Обърна се и тръгна към траурната зала — едноетажна постройка със стръмен покрив. И черни капаци на многобройните прозорци.

Спомняше си, че беше идвал тук още като дете, за погребенията на майка си и чичо си. Поклонението пред тленните останки на Абирам също беше в тази сграда. Сега, най-неочаквано, той отново се беше озовал там.

Появи се ниска и набита жена, облечена в строг костюм. По всяка вероятност адвокатката на Саймън. Умен и предпазлив, той беше предпочел да не се появява на гробищата. Нямахше смисъл да го виждат тук.

Том се насочи към жената и се представи. Тя му подаде ръка.

— Дайте да приключваме по-бързо — рече с крива усмивка той.

— Законът изисква присъствието на наследник — делово поясни адвокатката. — Разбира се, вие можете да останете навън, но съдебният лекар трябва да знае, че сте тук. Той е вътре и ви очаква.

— Ще се оправя — кимна Том.

Не беше много сигурен как точно ще стане това, но нямаше никакво желание да чака отвън. По време на пътуването беше размислил. Саймън беше проявил огромна настойтелност, за да се съдобие с онова, което лежеше в ковчега. Но нямаше гаранции, че след като го получи, ще освободи Але. И защо всъщност да го прави? Тя би могла да отиде направо в полицията и да подаде оплакване срещу него. Самият той също. Въпреки че Саймън едва ли щеше да се стресне, тъй като показанията на един компрометиран репортер са последното нещо на света, на което полицията ще обърне внимание.

Освен това той би могъл да се самоубие още преди мръкване.

А може би не.

Все още имаше колебания по този въпрос.

Влезе в сградата и пое към една отворена врата в дъното на коридора. Обстановката в залата не беше претърпяла особени промени. Безцветен килим, голи стени, миризма на мухъл. На широката здрава маса беше положен ковчегът, изработен от гол чам. Външно изглеждаше доста запазен предвид факта, че все пак беше лежал цели три години във влажната почва на Флорида. Към него се приближи мъж, облечен в син халат с надпис „Съдебен патолог“ на гърба. Той се представи и пожела да види някакъв документ за самоличност. Том му подаде шофьорската си книжка и насочи вниманието си към ковчега. Нима наистина имаше желание да види един полуразложен труп? Не, разбира се. Но трябваше да знае какво

точно иска Закария Саймън, защото от това зависеше свободата на Але. Стисна зъби и кимна, разрешавайки свалянето на капака.

Това отне няколко минути, защото той беше закован с дълги и здрави пирони. Абирам се беше погрижил за всичко. Изваждането им беше придружено от пронизително скърцане. Адвокатката стоеше до него, без да показва никакви емоции. Сякаш всеки ден отваряше ковчези.

Последният пирон беше измъкнат. Съдебният лекар отстъпи крачка встрани. Дойде ред на наследника да осъществи действията, за които беше поискал ексхумацията на тялото. А наследникът беше Том. Всички очи се заковаха върху лицето му.

После адвокатката се раздвижи и понечи да се приближи до масата.

— Аз ще се оправя — хвана ръката ѝ Том.

— Мисля, че е по-добре аз да се оправя — многозначително натърти тя. Посланието в очите ѝ беше повече от ясно: *не се бъркай!*

Но не беше познала.

— Аз съм негов син — отсече Том. — Това е моя работа, защото аз поисках ексхумацията.

Жената не помръдна. Той се втренчи в нея, което съдържаше неговото послание: *номерът няма да мине!*

Тя очевидно го усети, защото се поколеба само за миг и отстъпи крачка назад.

— Добре, свършете си работата.

Закария погледна часовника си.

10:20.

Преди двацет минути му бе звъннала адвокатката, която трябваше да извади съдебната заповед и да присъства на ексхумацията. Тя му съобщи, че Сейган се е появил. Досега би трябвало да са приключили. Новините от Виена бяха добри. Проблемът Але Бекет вече не съществуваше. Никой нямаше да научи нищо от нея. В колата до него седеше Роча, който току-що беше слязъл от нощния полет от Австрия до Орландо. Същият, с който би трябвало да лети Але.

Оставаше само Том Сейган. Дъщеря му нямаше как да се появи след приключването на ексхумацията, а това означаваше, че и

последният свидетел трябваше да бъде елиминиран. Всъщност те щяха да му направят услуга.

Той искаше да умре. И Роча щеше да му помогне.

Том долови противната миризма на разложено. Съдебният лекар го посъветва да действа бързо, защото нещата ще стават още по-зле.

Той пристъпи напред и надникна в ковчега. Не беше останало много. Але беше спазила традицията да не прибягва до балсамиране. Трупът беше увит в бял почти разпаднал се саван. Под него се виждаха останките от лице с тъмни дупки вместо очи. Нищо не беше останало от строгия и понякога гневен поглед. Плътта и мускулите се бяха стопили. От шията висеше парче изсъхнала кожа като на гущер. Направи опит да си спомни кога за последен път беше виждал това лице живо.

Преди пет години? Не, по-скоро преди около девет. През есента, на погребението на майка му. Нима беше изтекло толкова много време?

През всичките тези години Абирам не беше направил нито един опит да го потърси. Не му беше изпратил картичка, писмо или имейл. Нищо. Единственият му жив родител беше запазил пълно мълчание, докато пресата и критиката го разкъсваха. Беше му изпратил съболезнованията си само в онази бележка, която получи след смъртта му заедно с нотариалния акт: *Изпитах болка при твоето унищожение*. И толкова. Вярно е, че и Том не му се обади нито веднъж. И двамата имаха вина за отчуждението помежду им, но никой не пожела да протегне ръка. От което и двамата загубиха.

В момента се бореше с вълните на страх и ненавист, които го заливаха. В крайна сметка успя да се стегне.

Върху това, което беше останало от гърдите на Абирам, лежеше запечатан пакет. От малките гънки по опаковката личеше, че е добре вакуумиран. Посегна да го вземе, но съдебният лекар го изпревари.

— По-добре аз — промърмори той и му показа ръцете си с гумени ръкавици. — По труповете има много бактерии.

Пакетът беше с дебелината и размерите на книга. Патологът попита има ли и нещо друго. Том огледа вътрешността на ковчега и поклати глава. Капакът беше върнат на мястото му.

На една от стените имаше мивка. Патологът изми пакета с обилна струя вода и му го подаде.

— Аз ще взема това — пристъпи напред адвокатката.

— Няма как да стане — поклати глава Том. — Доколкото си спомням, аз съм роднината.

Гневът му даде нови сили.

— Между другото, имате ли нещо за мен? — обърна се към адвокатката той.

Тя веднага го разбра и се насочи към малък сак, оставен на пода. Извади от него синьо-бяла кутия на „Федерал Експрес“ и му я подаде. След което отново се обърна към доктора и поиска пакета.

— Това е мое! — изпревари я Том и го издърпа от ръцете на объркания съдебен лекар.

— Според уговорката трябва да ми го предадете, господин Сейган — мрачно го изгледа адвокатката.

Но той не беше в настроение да спори.

— Ще приема, че нямате представа какво става тук. Да речем, че не искате да разберете. Затова млъкнете и не ми се пречкайте повече!

Беше стигнал до заключението, че няма да се раздели с намереното в гроба, тъй като то бе единственият му коз. Нуждаеше се от доказателства, че Але е добре. Никога не беше вярвал в задгробния живот. От малък знаеше, че когато умреш, се превръщаш в прах. Но при мисълта, че при минималния шанс родителите му и Мишел да го чакат там, където щеше да отиде, след като си пръснеш мозъка, той реши, че няма да е зле да постъпи както трябва.

Тръгна заднешком към вратата. Адвокатката забърза след него.

— Предполагам, че знаете какво има в тази кутия — подхвърли той.

Тя се закова на място. Значи знаеше. Освен това беше ясно, че не изгаря от желание да говори пред съдебния лекар.

— Предайте на клиента си, че ще му се обадя за една сделка. Той знае за какво става въпрос.

— Как ще го откриете?

— Чрез вас. В коя фирма работите?

Тя му каза. Той се обърна и напусна траурната зала.

Але гледаше видеото. Двамата с Брайън се намираха в една къща в Република Чехия, до границата с Австрия. Бяха пристигнали предната вечер от Виена. Тя все още беше объркана. Притеснена и уплашена, бе предпочела да прекара деня в стаята си. Сега, гледайки записите от Флорида, в душата ѝ нахлуха нови тревоги.

Картината беше от гробището, в което беше погребан дядо ѝ. Беше заснета от разстояние, през предното стъкло на кола, спряла на високо. Гробището се намиреше в Лейк Каунти, едно от най-хълмистите места във Флорида, разположено сред повече от хиляда езера. Човекът на Брайън беше избрал възвишението, издигащо се непосредствено до гробището. Преди около час неколцина мъже с работни комбинезони бяха изкопали ковчега на дядо ѝ и го бяха пренесли в траурната зала — същата облицована с дърво постройка, в която беше организирано бдението след смъртта му. Камерата предлагаше съвсем ясна картина от входната врата.

— Защо филмираш всичко това?

— Искам да разбера какво има в ковчега — отвърна Брайън.

— За да го откраднеш?

— Не знам. Но ако мога, ще го направя.

Надгробните камъни стърчаха навсякъде около траурната зала. Виждаше се и част от niskия тухлен зид. По време на летните си ваканции тя често беше ходила там и бе помагала на баба си да почиства гробовете.

Беше озадачена, че все още не вижда Закария, и попита защо.

— О, той винаги предпочита друг да поема рисковете — отвърна Брайън. — Но е някъде там и наблюдава.

Баща ѝ и някаква непозната жена бяха влезли в залата преди двайсетина минути.

— Ти не знаеш нищо за семейството ми — подхвърли тя.

— Онова, което знам, е достатъчно. Баща ти не е заслужавал вчерашната измама. Той продължава да мисли, че си в опасност, и всичките му действия се базират на тази лъжа.

— Ние искахме да подпише документите, нищо повече. Ако просто го бях помолила, със сигурност щеше да откаже.

— Стига с това ние! — мрачно рече Брайън. — Звучи така, сякаш си съучастница на Саймън!

— А ти звучиш така, като че ли това е престъпление.

— Уверявам те, че не става въпрос само за подписване на документи. Саймън иска да премахне не само теб, но и баща ти. Ето я причината да изпратя човек там.

Тя все още не можеше да повярва.

— Не те ли тревожи очевидното намерение на баща ти да сложи край на живота си? — подхвърли Брайън.

— Разбира се, че ме тревожи. Но аз го спрях.

— Наистина ли мислиш, че това е оправдание? — озадачено попита той. — Изобщо не си имала представа за намеренията му. Искала си по всякакъв начин да помогнеш на Саймън и толкова.

Тонът и обвиненията на този човек бяха просто нетърпими. В следващия момент баща ѝ изскочи от залата. В дясната си ръка държеше синьо-бяла картонена кутия, а в лявата — пакета, който тя веднага разпозна. Същия, който лично беше положила в ковчега.

— Виждаш ли това? — прозвуча мъжки глас от компютъра.

— Да — отвърна Брайън. — Бъди готов за действие.

Закария реши, че е чакал достатъчно. Трийсет минути бяха много време. Защо още се бавеха? Дватамата с Роча бяха паркирали на около километър от гробището. Достатъчно далеч, за да останат незабелязани, но същевременно и достатъчно близо, за да реагират. Беше инструктирал адвокатката да вземе пакета и да предаде на Сейган номера на един телефон за еднократна употреба, който бе купил вчера. С негова помощ трябваше да подмамят бившия журналист на мястото, където Роча щеше да се разправи с него.

Същевременно продължаваше да се надява, че Сейган ще им спести усилията и ще се самоубие. Именно това беше причината да му върне пистолета. Самоубийството щеше да улесни нещата. Според първоначалния план Але Бекет трябваше да остане жива до днес, но появата на Брайън Джеймисън във Виена го принуди да избърза. В никакъв случай не биваше да предлага допълнителна информация на

Бене Роу. До този момент го захранваше само с най-необходимите сведения и възнамеряваше да продължава в същия дух. Не беше стигнал дотук, за да си позволи грешка. Особено спрямо някакъв карибски бандит, който се интересуваше единствено от някакво митично злато.

Телефонът му иззвъня.

— Сейган взе пакета и си тръгна — информира го женски глас.

— Защо го допусна?

— Как можех да го спра?

Адвокатката се беше оказала безполезна.

— Даде ли му телефонния номер?

— Нямах време. Той каза, че ще се свърже с теб чрез мен.

— Дай му номера в момента, в който ти се обади.

Прекъсна връзката и се обърна към Роча.

— По всичко личи, че господин Сейган е решил да прояви характер — промърмори той. — След малко трябва да бъде тук. Погрижи се за него, преди да се е отдалечил твърде много.

Але гледаше как баща ѝ тича към колата, паркирана до ниската тухлена стена.

— Докладвай обстановката! — рязко подхвърли Брайън.

Тя го погледна неразбиращо.

— Разположението наоколо! — късо поясни той. — Пътят, по който се стига до там, какво има край него!

Але напрегна паметта си.

— Гробището е на около пет километра от магистралата. Към него води асфалтиран път, който минава покрай ферми и портокалови градини. Край него има и няколко езера.

— Къщи?

— Съвсем малко — поклати глава тя. — Местността е усамотена. Вероятно една от причините да построят гробището там.

— Чу ли всичко? — обърна се към компютъра Брайън.

— Да, тръгвам.

Колата на баща ѝ направи маневра и се отдалечи. Жената, която беше видяла преди малко, се появи на вратата с джиесем в ръка.

— Знаеш на кого се обажда — рече Брайън. — Проследи го.

Картината на екрана се раздвижи — сигурен знак, че автомобилът с камерата напуска позицията си.

— Какво става? — попита тя.

— Баща ти се опитва да изчезне с онова, което си поставила в ковчега. Вероятно е стигнал до заключението, че за него е по-безопасно да го задържи, вместо да го предаде на Саймън. Правилно е решил, но има един проблем: Роча е там.

Сърцето ѝ блъскаше лудо в гърдите. Това я изненада.

— Снощи Роча е пътувал с твоя билет за Америка. Положението на баща ти е крайно опасно.

Том даде газ и колата бързо започна да се отдалечава. Беше успял.

Ще отнеса тайната си в гроба.

Вероятно тази, която лежеше в пакета на съседната седалка. Искаше му се да разкъса вакуумираната торбичка и да види за какво става въпрос, но това щеше да стане по-късно. Сега най-важното беше час по-скоро да се разкара от тук. Погледна в огледалото и видя адвокатката на входа на траурната зала с телефон в ръка.

На кого ли звънеште? На Саймън, разбира се.

Щеше да изчака един час, а след това да осъществи контакта чрез нея. Не притежаваше мобилен телефон, защото нямаше нужда от такъв. На кого да звъни? Значи трябваше да се отбие на място, където има телефон. Връщането в къщата отпаднаше, защото Саймън положително знаеше адреса.

Колата се носеше по тесния път между буковите горички. Край банката растяха гъсти храсти. Ноздрите му все още потръпваха от противната воня на смъртта. Стигна до магистралата и направи ляв завой по посока на Маунт Дора. Черната асфалтова лента се извиваше сред обширни портокалови плантации. Голяма част от овощните градини на Флорида бяха останали в миналото, заменени от горички с портокали за сок и зеленчукови градини, в което отглеждаха маруля, зеле или ягоди.

Но в тази част градините бяха оцелели.

В огледалото за обратно виждане се появи кола, която бързо го настигаше.

Роча шофираше, а Закария седеше до него. Колата на Том Сейган беше пред тях. Беше ядосан, защото не очакваше съпротива от негова страна. Размяната би трябвало да мине гладко, защото Сейган ясно показва, че се е примирил. Но глупакът изведнъж реши да промени правилата.

— Трябва да го спрем, преди да излезе на следващата магистрала — подхвърли на глас той.

Разстоянието между двете коли не надхвърляше петстотин метра.

— Изтласкай го от пътя.

Бене слезе от пикапа и се насочи към входа на музея. Беше сам. Никога не водеше тук въоръжените си телохранители. Нямаше нужда. Чарлс Таун се намиреше в долината на река Бъф Бей, на няколко километра южно от северното крайбрежие на Ямайка. През 1793 г. англичаните били разбити от мароните на капитан Куао и били принудени да подпишат мирен договор с някогашните роби, според който местните жители на Чарлс Таун получили безвъзмездно и за вечни времена 1000 акра земя край реката, в подножието на непристъпните планини. И до днес там живееха около 1200 марони, които се бореха с бедността и високата безработица. Земеделието бе основен източник на техните доходи. Собствениците на земята я отдаваха под аренда на местните хора, които отглеждаха главно кафе и индийско орехче. Предлагаха и дървени въглища. Освен това в градчето имаше каменоделна и цех за производство на мебели, училище и няколко бара, които предлагаха главно ром.

Бене познаваше всичките по-заможни фамилии: Дийн, Дънкан, Ървинг, Хартли, Шакълфорд. Техни представители участваха в Съвета на старейшините, а общността се оглавяваше от полковник Франк Кларк, избран на общи избори преди три години.

Бене харесваше полковника — образован мъж с голям опит и управленски умения. След дипломирането си в местния университет бе работил като борсов посредник в Съединените щати, а трийсет години по-късно бе преоткрил родината си и се бе завърнал в Чарлс Таун. В момента политическите възгледи на Кларк се радваха на огромна популярност из целия остров, а самият той се превърна в първия национален говорител от маронски произход.

— Ха, Бене! — подвикна Кларк. — Още ли си жив?

Новодошлият се усмихна на поздрава, който всъщност означаваше: *Как си, какво правиш?*

— Все още не съм умрял, приятелю. Въпреки че не съм престанал да се опитвам.

Франк се ухили. Наближаваше седемдесетте, но късо подстриганата му къдрава коса беше все още слабо прошарена. Носеше дънки с прокъсани колене и мръсна риза, извадена над панталоните. В ръката си държеше ръждясал *мачет*.

— Работиш ли? — подхвърли Бене и махна с ръка към старите му дрехи.

— Ще вода неколцина от хората си горе, в руините. Искам да им покажа как се справяхме едно време.

Франк Кларк беше запален почитател на маронската история. Беше я изучил до съвършенство, благодарение на своя прабаба, която навремето била главатар на племето. Миналата година Кларк беше основал Маронския музей в Чарлс Таун, където бяха събрани много артефакти от живота и битието на първите планински обитатели. Бене беше помогнал с пари за строителството на сградата, изградена по традиционния начин от грубо издялани греди, ламаринени стени и тръстиков покрив.

— Как вървят нещата? — попита той.

Не беше идвал тук от няколко месеца.

— Вече започнаха да влизат хора. Не много, но достатъчно. Водят ги туристическите агенции. Бавно, но стабилно. Всеки спечелен долар отива за издръжката на музея.

Всяка от разпръснатите из острова маронски общности се управляваше от полковник. Бене знаеше, че те се срещат поне веднъж в месеца, образувайки нещо като свободен парламент. Земята на мароните не подлежеше на регулация от държавата и за нея не се плащаха данъци. Те си я управляваха сами благодарение на отдавна подписаните споразумения и договори за независимост.

Той обичаше да идва тук и да си говори с местните за старите времена. По време на тези посещения беше научил много за изгубената мина, главно от разказите на Франк Кларк.

Според една от легендите на племето тайно в местните планини имало две пещери. Едната се казвала Амаяна, което в превод означаваше „нищо важно“, а другата — Кацибаягуя — „истински важната“. И до ден-днешен никой не беше открил дори следа от тях. Мароните бяха присвоили част от легендата, според която туземците завели Колумб на едно място в планината, където златните жили били дебели цели пет сантиметра. Но за 500 години търсене все още никой

не беше открил това място. Мит ли беше то? Може би не. Цяла нощ от главата му не излизаха думите на Трей Холибъртън, изречени вчера.

Островът вече не бил под управлението на фамилията Колумб. Испанците си върнали властта, представители на Инквизицията щели да се появят всеки момент. Вече нямало кой да закриля ямайските евреи. Общността благоразумно взела мерки и скрила богатството си на място, което било известно само на един човек, когото наричали левит.

Това беше причината Бене да прекоси планината. Бе дошъл тук, на север, за да потърси съветите на един човек, който наистина знаеше много.

— Трябват ми повече подробности за мината — обърна се към Кларк той.

— Още ли я търсиш? Не е ли време да се откажеш?

— Не и сега.

Преди време Франк му беше разказал и друга легенда. За препречена с желязна врата пещера, в която нито един марон не е успял да проникне. И те, подобно на туземците от племето тайно, я наричали Кацибаягуя — истински важната. Мнозина опитали да преодолеят желязната врата, но без успех. Бене беше наясно, че и мароните, също както таиносите, живеят със своите легенди. Колкото по-фантастични, толкова по-добре. Ямайците обичаха да казват, че се гордеят със своите марони, но малцина познаваха живота им. Още по-странно бе, че и самите марони не знаеха много за своята история. Писмени документи и вещественни доказателства липсваха. За нея свидетелстваха само песните, поговорките, наименованията на различни местности и пътеките през гората. Надеждата му беше, че поне тази стара история почива върху някакви факти.

— Евреите — замислено промълви той. — Какви са били отношенията им с мароните?

Никога не бяха обсъждали тази тема, но сега му се искаше да научи повече подробности за нея.

— Евреите са друга работа — отвърна Франк. — Били преследвани като нас, въпреки че не били нито испанци, нито англичани, още по-малко пък африканци или таиноси. Държали голяма част от бизнеса и печелили пари, но стояли по-ниско от испанците и англичаните. Репресирали ги постоянно, срещу тях били приети много

закони. Един от тях гласи, че никой евреин не може да притежава повече от двама роби, освен ако не е собственик на плантация. Но такива били малцина. Техни слуги можели да бъдат само други евреи.

Бене за пръв път чуваше това.

— Но законът не им забранявал да правят бизнес с роби — продължи Франк. — Те им продавали различни стоки за голямо неудоволствие на белите заселници, според които това ги насърчавало да крадат от господарите си и да продават откраднатото на евреите. Отношението към тях ставало все по-лошо. На всичкото отгоре евреите продавали на мароните и муниципии — единствената стока, с която не сме били в състояние да се снабдяваме сами. Отмъквали сме пушките на убитите британски войници, но патроните за тях трябвало да бъдат купувани.

— Никога не си ми разказвал за тези неща.

— Никога не си ме питал за тях, Бене.

— Къде е тази пещера с желязната врата?

— За някои неща нямам право да говоря — усмихна се Франк.

— Аз съм марон.

— Точно затова би трябвало да знаеш, че има неща, за които никога не говорим.

— Тогава ми разкажи повече за евреите.

Полковникът му хвърли скептичен поглед, но все пак продължи:

— Както вече споменах, те продавали на мароните сачми и барут, за да се сражават с англичаните. Същевременно обаче продавали и на чужденците. С това си спечелили омразата и на двете страни. Цветнокожите тук получили пълни права през хиляда осемстотин и трийсета година. След това евреите били единствените свободни хора, които нямали право да гласуват. Получили това право много години по-късно, защото срещу него се обявили именно свободните цветнокожи. — Франк замълча за момент, после добави: — Винаги съм се питал защо е било така. Но евреите не могат да бъдат упреквани. Били бизнесмени. Страхували се, че в един момент англичаните ще изгубят търпение и ще конфискуват имуществото им. Именно затова играели и е двете страни.

Бене взе *мачета* от ръцете на Кларк и започна да рисува в праха.

— Какво е това? — попита приятеля си той.

Тишината на утрото се нарушаваше единствено от птичите песни и жуженето на насекомите.

— Къде си го видял? — отвърна с въпрос Кларк.

Гласът му прозвуча някак остро, грубо и задъхано.

— Какво е това? — повтори Бене.

Франк го гледаше втренчено.

— Ключът за желязната врата — отвърна той.

Але не отместваше поглед от монитора. Колата фучеше по познатия път, от двете страни на който се редуваха километри портокалови градини, ферми за коне и гъсто залесени хълмове.

— Какво ще прави твоят човек? — попита тя.

— Добър въпрос — въздъхна Брайън.

— След колата на Сейган има опашка — докладва гласът от компютъра. — Разстоянието между тях бързо се скъсява.

— Ти къде си?

— Зад преследвачите, но на почетно разстояние.

Очите на Брайън потвърдиха онова, което тя вече знаеше.

Закария и Роча.

В гърлото ѝ се появи топка, която ѝ пречеше да преглъща. Дори за миг не беше допускала, че баща ѝ може да пострада. Резолуцията на камерата в колата не беше достатъчно добра, за да виждат какво става на пътя, а и картината трептеше от постоянните вибрации. Как ще постъпи баща ѝ? Вероятно ще им даде това, което искат. Но случващото се пред очите ѝ изобщо не биваше да се допуска.

— Саймън е след него — обади се гласът от компютъра.

Роча се изравни с колата на Сейган и Закария свали страничното стъкло. Насрецно движение липсваше. Сейган стискаше кормилото с две ръце, лицето му беше напрегнато. Отначало не им обръщаше внимание, но в един момент се обърна да ги погледне.

— Спри колата! — изкрещя Закария.

Сейган поклати глава.

Том никога не беше карал с толкова висока скорост — около 150 километра в час. Слава богу, че пътят беше прав, без почти никакви завои. Внимателно оглеждаше околността. Виждаше само портокалови дръвчета, обсипани с цвят. Като дете беше работил в градините около

Лейк Каунти, за да изкара някакви джобни пари. По онова време най-големите портокалови градини бяха собственост на няколко приятелски семейства. По тази причина беше напълно наясно къде се намира в момента и какво го очаква напред. Едно от задължителните правила на всеки репортер беше да е наясно с мястото, където му предстои да работи.

Колата зад него увеличи скоростта, навлезе в насрещното платно и се изравни с него.

Саймън. Крещеше му да отбие на банкета.

Нямаше начин да избегне очите, вперени в него — както винаги студени и самоуверени. Том грабна кутията от съседната седалка и я сложи в скута си. После я отвори, хвана волана с дясната си ръка, а с лявата сграбчи пистолета.

* * *

— Намали! — изкрещя Саймън.

Сейган беше насочил пистолет право в главата му. Роча скочи на спирачките и колата на Сейган профуча напред. Проклетият глупак се готвеше да го застреля!

— Давай! — процеди той. — Изтласкай го от пътя!

Том беше доволен, че не се наложи да натиска спусъка. Фактически никога не беше стрелял с пистолет, а да се пробва от движеща се със 150 километра в час кола не му се струваше добра идея. Но беше готов да го направи.

Да се справи със Закария Саймън, вече според собствените си условия. Какво имаше да губи? Съмняваше се, че Саймън ще причини нещо лошо на Але, преди да получи онова, което търсеше. Том не се вълнуваше какво ще стане с него самия. Отдавна би трябвало да е мъртъв, затова приемаше като бонус факта, че все още диша. Странно, но в разгара на това състезание нито веднъж не беше помислил за смъртта. Единственото му желание беше да осигури безопасността на Але. Без съмнение с помощта на запечатания пакет на съседната седалка.

Нещо се блъсна в задната броня и той за малко не изпусна волана. Саймън го притискаше отзад, държейки се далеч от обсега на пистолета. Вдигна глава към огледалото за обратно виждане. Другата кола изостана за момент, после изскочи в насрещното платно и го блъсна странично. Той машинално стисна волана, за да остане на пътя. После го обзе странно чувство. Безгрижие, породено от усещането за свобода. Какво толкова, по дяволите! Завъртя кормилото надясно и предните колела напуснаха асфалта. Високата скорост го изстреля над тясната канавка, към портокаловата градина, простираща се встрани от пътя. Предницата тежко се стовари на земята, подскочи във въздуха, после отново падна. Задните колела го тласкаха напред. Натисна спирачката, за да овладее скоростта, после завъртя волана и подкара по алеята между два реда плодни дръвчета.

* * *

Саймън беше впечатлен. Каква маневра, по дяволите!

Роча спря колата и включи на заден.

— Хайде, направи го! — заповяда Саймън.

Помощникът му върна още малко назад, за да спечели пространство, после натисна газта. Колата прелетя над канавката и тежко се стовари от другата ѝ страна. Няколко завъртания на кормилото наляво-надясно и масивният автомобил бе овладян. Поеха по същата алея, която беше използвал Сейган. След него се вдигаше огромен облак прах.

Налагаше се да намалят скоростта. Но по-важно беше, че се движеха.

Бене чакаше обясненията на Франк Кларк.

Ключът за желязната врата?!

Беше наясно с манията за секретност на мароните. Тяхната общност живееше затворено в продължение на векове. Отлични бойци с висок морал, тези хора съществуваха единствено благодарение на спомените за славното минало, които се препредаваха устно от поколение на поколение.

Желязна врата? Не. Легендите не го интересуваха. Искаше възмездие. И желанието на полковника би трябвало да е същото.

— Трябва да ми помогнеш, Франк. Опитвам се да открия тази мина. Тя е тук, скрита в планината. Знаеш, че е така. Не е легенда. Богатството в нея принадлежи на мароните, Франк. То е наше.

Говореше на чист английски, внушавайки желанието си да реши един стар проблем по абсолютно модерен начин.

— Не съм сигурен в това, Бене.

— Испанците са откраднали богатството на таиносите. Ние сме най-преките им наследници. Представи си какво можем да направим, ако легендата се окаже истина.

Приятелят му замълча.

— Защо е толкова важен този символ, който изрисува преди малко? — попита след известно време Франк и му направи знак да влязат в музея.

Вътрешността на постройката не се различаваше кой знае колко от колибата, която обитаваше Фелипе. Беше изградена в типично маронски стил с тази разлика, че машинно нарязаните греди бяха заменени с ръчно обработени стволове. Подът представляваше смес от пресована глина и пепел, твърда като бетон. Бене беше използвал същата смес в имението си, най-вече в обора за добитък, работилниците и помещенията за преработка на кафе. Покрай външните стени бяха подредени различни артефакти, изкопани от близките планини. Пред всеки от тях имаше обяснителна табела. Нищо изключително, предметите бяха прости и практични, съвсем като хората, които ги бяха използвали някога.

Минаха покрай дървени маси, върху които бяха подредени различни съдове и прибори. Имаше редица дълги копия юнги с ръждясали, но все още наточени остриета. Издължен *абенг* заемаше централно място. Още като дете Бене се беше научил да свири с този рог — някогашната маронска версия на интернет, чието специфично звучене предаваше надалеч най-различни послания. Наоколо имаше различни тъпани, примки за лов на птици, казани с различна големина и дори една шатра, в която шаманите на племето лекували болните.

— От доста време не съм се отбивал тук — промърмори той. — Събрал си нови експонати.

— Трябва да идваш по-често — обърна се да го погледне Франк.
— Нали сам казваш, че си марон?

Това наистина беше така. Дори единият от родителите да е марон, такива са и децата му.

— Едва ли държиш да ти се мотая наоколо — промърмори Бене.

— Не е така, приятелю. Тук никой не се интересува дали правиш пари от комар или курви. Няма от какво да се срамуваш. Всички знаем откъде сме дошли и кои сме.

Спряха пред дървения подиум в дъното на помещението. Върху него бяха разположени три големи тъпана. Той добре знаеше, че инструментите са сред най-привлекателните неща в музея. Местните музиканти бяха най-добрите на острова и привличаха много публика на честите празненства — както марони, така и туристи. Самият той притежаваше подобен тъпан, издялан от цяло парче специално дърво, виреещо само в тукашните планини. Франк се наведе и измъкна изпод подиума един дървен сандък без капак. В него имаше трийсетсантиметров продълговат камък, върху който беше издълбан символът, който Бене беше нарисувал навън.

— Знаел си? — попита той и погледна втренчено приятеля си.

— Две наклонени черти, които се пресичат. Едната е извита в края. Открити са на няколко свети места.

Той се приведе и започна да оглежда камъка. Размерите и формата на резките бяха почти идентични с онези, които бяха открили на изоставеното еврейско гробище.

— Искаш ли да видиш още един? — попита Франк. — Но той се намира в планината.

— Нали чакаше посетители?

— Ще ги поеме някой друг, защото ние с теб трябва да си поговорим.

Том продължаваше да натиска газта. Дължината на правата отсечка между дърветата беше близо километър. Погледна в огледалото. След него се вдигаше огромен облак прах, който несъмнено щеше да затрудни Саймън — разбира се, ако не се бе отказал от преследването. Поне инстинктът не го беше подвел. На този човек не можеше да се вярва. Но имаше и друго: когато колата на преследвачите се изравни с неговата, за миг успя да зърне лицето на мъжа зад волана — широко и плоско, с тъмна къдрава коса. Единият от двамата мъчители на дъщеря му.

Задачата на адвокатката беше да вземе това, което се намираще в ковчега. Но какво правеше тук тоя тип? Може би Але бе някъде наблизко? Предвид възможностите на интернет нямаше начин да разбере къде я държат като заложник. Но появата на единия от похитителите може би означаваше, че се намира някъде в района. Това беше логично. На някакъв етап от операцията Саймън би трябвало да я покаже. Или пък беше решил, че обектът е толкова слаб и малодушен, че покорно ще изпълни всичко, което се иска от него? Без дори да задава въпроси? И това беше възможно.

В душата му се надигна гняв. Засега козове бяха в неговите ръце. Кръвта му кипеше, нервите му бяха опънати. Така се беше чувствал преди много години, понесен на крилете на славата. Беше хубаво.

Пред очите му се появи тясно мостче от насмолени железопътни траверси, пресичащо напоителен канал. Той знаеше, че портокаловите градини са прорязани от подобни канали, които имат предназначението да отвеждат дъждовните води с помощта на специални помпи. Беше прекарвал много дни през лятото да ги чисти от трева и пръст.

Хрумна му една идея. Намали скоростта и прекоси мостчето, което беше предназначено за тракторите и другата техника, която се използваше за събиране на реколтата. Спря от другата страна, изскочи от колата и хукна обратно.

Широчината на канала беше седем-осем метра. Издължените траверси бяха подредени плътно една до друга, крепени от дебел стълб, издигнат в центъра. Той знаеше, че са подвижни, за да могат да бъдат слагани и на други места. Като момче многократно беше участвал в преместването им.

Облакът прах отвъд канала бавно започна да се сляга. До слуха му достигна ръмженето на автомобилен двигател, което бързо се приближаваше.

Дебелите десетина сантиметра греди бяха вързани по две на около метър едни от други — разстояние, което големите колела на тракторите преодоляваха без проблем. Том изтича на мостчето, грабна един чифт траверси и ги избута в канала. После направи същото и със съседните. Мускулите му пукаха от усилието.

Той отиде в противоположния край на мостчето и избута още два чифта траверси. Между него и преследвачите му зейна осем метра празно пространство. Прахът се слегна. От него изплува силуетът на колата.

Саймън напрягаше поглед.

Роча караше между дърветата с максималната скорост, която позволяваха облаците прах. Които за късмет започваха да се слягат.

Пред тях изплува фигурата на мъж.

Том Сейган стоеше от другата страна на напоителния канал, в средата на който стърчеше гола носеща колона. Роча натисна спирачката и гумите се заровиха в праха. Колата поднесе и спря. Саймън се задържа на седалката благодарение на предпазния колан. Роча изруга.

— Изключи двигателя! — заповяда Саймън и се наведе напред.

Том се приближи до колата, взе пистолета от седалката и се изправи зад отворената врата. Разбира се, преследвачите му биха могли да прекосят пресушения канал, но той беше решен да ги посрещне със стрелба.

Безизходно положение. Точно това, което търсеше.

Полъхна топъл ветрец, кожата на шията и гърдите му леко настръхна.

— Добре, достатъчно — извика Саймън. — Кажу какво искаш.

— Дъщеря си — отвърна Том. Само главата му отърчеше в отвора на сваленото стъкло.

— Виждам, че си въоръжен и си избрал добра позиция — отбеляза Саймън. — Но ние нямаме намерение да те предизвикваме.

Другият мъж стоеше неподвижно до него.

— Трябваше да гръмна приятелчето ти — извика Том. — Той се гавреше с дъщеря ми.

Никой от двамата не помръдна.

— Само си вършеше работата — отговори Саймън. — За това му плащам. Но за разлика от него адвокатката ми се провали.

— Искам Але! — обяви Том. — След това ще получите това, с което разполагам.

— Тя не е тук.

— А защо е тук мръсникът, на когото плащаш?

— Той пристигна от Европа с нощния полет.

Том мълчеше и чакаше.

— Тя е във Виена. Трябва да отидеш там, за да я прибереш.

Австрия?

— Аз живея там — поясни Саймън. — Но ти вероятно вече го знаеш. Все пак си бил репортер.

— Майната ти!

Саймън се засмя.

— Уверявам те, че все още мога да причиня на дъщеря ти невъобразими страдания. И може би ще го направя заради трудностите, които ми създаваш.

Тоя тип блъфери, помисли си Том. Довчера имаше някакви колебания, но не и днес. Все пак бе Том Сейган, разследващ журналист и носител на наградата „Пулицър“.

— В такъв случай можеш да целунеш за сбогом онова нещо в ръцете ми — отсече той.

Изявлението му беше посрещнато с мълчание.

— Какво предлагаш? — най-после попита Саймън.

— Размяна.

Ново мълчание.

— Не мога да я доведа тук — поклати глава Саймън.

— А как планираше да я освободиш? Ако изобщо си възнамерявал да го направиш.

— Надявах се, че всичко ще приключи по електронен път. Заснетото беше достатъчно красноречиво. По-късно щеше да имаш възможност за съзлива среща с „любимата“ си дъщеря.

— Това няма да стане.

— Очевидно. Какво предлагаш?

— Ще направим размяната във Виена.

Закария затаи дъх. Правилно ли беше чул?

— Там ли ще отидеш? — подвикна той.

— Да. И ти също.

От това можеше да излезе нещо. Проблемът беше сериозен, защото Але бе мъртва. Но в крайна сметка може би щеше да успее.

— Добре. Кога?

— Утре следобед, в пет. Пред катедралата „Свети Стефан“.

Том внимателно обмисли нещата. Няколко пъти беше ходил във Виена, а по време на войната в Сараево беше останал там почти цял месец. Добре познаваше готическата катедрала в центъра на града. Оживено място, много хора. Подходящо за размяна. Там щеше да бъде в безопасност. Трябваше да успее да се измъкне преди следващия ход на Саймън. Но за това щеше да мисли по-късно.

— Утре в пет! — изкрепя за втори път той.

— Ще бъда там.

Саймън и спътникът му се качиха в колата и потеглиха сред облаци прах.

Том се изправи и свали пистолета. Ризата му беше подгизнала от пот. Вътрешностите му пареха като вулканична лава, дишаше тежко и разпокъсано. Едва сега усети аромата на портокаловите цветчета, с които бяха обсипани околните дървета. Аромат, който му напомни за детството. Преди много, много години.

Той плъзна длан по тридневната четина, която покриваше лицето му. Мрачните предчувствия изобщо не го бяха напуснали, но се чувстваше страшно жив за човек, който би трябвало да е мъртъв.

Саймън беше доволен.

— Намери начин да се измъкнем от тук, а след това карай направо към летището — разпореди се той.

Вече се беше обадил по телефона да подготвят самолета му. Бе дошъл тук с взет под наем частен самолет и възнамеряваше да се върне в Австрия по същия начин. Би трябвало да лети заедно с тайната на левита, но и това щеше да се случи, при това съвсем скоро.

По всяка вероятност Сейган бе доволен, че е посочил „Свети Стефан“ за място на размяната. Около катедралата действително бе много оживено. В това отношение щяха да бъдат равнопоставени. Всъщност едно отлично място за получаването на малък пакет с документи срещу мъртва дъщеря.

Освен ако...

На лицето му изплува тържествуваща усмивка. Планът вече се оформяше в главата му. Превъзходен план, без слаби места. Том Сейган току-що беше допуснал фатална грешка. А фактът, че Але Бекет не бе между живите, вече нямаше да има значение.

Защото баща ѝ съвсем скоро щеше да се присъедини към нея.

Том напусна овощната градина, излезе на междушатска магистрала 4 и пое на запад към Орландо. Нямахше дори следа от изтощението, което му докарваше главоболие и забавяше мислите му. За нещастие със спадането на адреналина пред очите му отново изплуваха разложените останки на Абирам Сейган. Децата не би трябвало да виждат родителите си в подобно състояние. Приживе този човек беше здрав като бик. Твърд и непреклонен, уважаван в своята общност, почитан в храма. Обичан от внучката си.

А от сина си? Все още не беше готов да отговори на този въпрос. Много неща се бяха случили между тях. Всички заради религията.

Защо беше толкова важно желанието или нежеланието му да бъде евреин? Защо решението му доведе до прекъсване на връзките между баща и син? Често си беше задавал тези въпроси, но отговор нямаше. Възможно ли бе те да се окажат свързани с правата му върху съдържанието на запечатания пакет?

Нямаше намерение да чака повече. Излезе от магистралата и спря на първата бензиностанция, която се появи пред очите му. Вдигна пакета, проби дебелата пластмасова обвивка със стартерния ключ и започна да я смъква. Въздухът нахлу в пакета с тихо съскане. Вътре имаше три неща.

Малък, запечатан с тиксо найлонов плик, карта и торбичка от черна кожа, дълга около двайсетина сантиметра.

Опипа я отвън. Съдържанието й очевидно беше къс метал, тънък и лек. Развърза връзките на торбичката. Предметът вътре се оказа ключ. С дължина двайсет сантиметра, украсен с три свързани Звезди на Давид. Ключ-скелет, наречен така заради опростената си форма — няколко нареза в края, достатъчни за превъртането на зъбците в съответната ключалка. Такива в днешно време се срещаха рядко. В детството си беше виждал един като този, който служеше за церемониалното отваряне на синагогата. Но онзи беше железен, докато този в ръцете му беше изработен от бронз. По повърхността му нямаше нито едно петънце.

Том насочи вниманието си към плика, но преди това отвори вратата, за да пропусне свеж въздух в купето. Скованите му пръсти с мъка отлепиха тиксото, което го обвиваше. Вътре имаше лист хартия, сгънат на три, изпълнен с плътен печатен текст.

Сине,

Ако четеш тези редове, значи си отворил моята гробница. Аз съм последният представител на левитите. Не по рождение, а удостоен. Първият от тях е бил Йосеф бен ха Леви Хаиври, или Йосиф, синът на левита евреин, избран от Христофор Колумб. Този човек бил известен с името Луис де Торес и е първият евреин, който се е заселил в Новия свят. След него идва дълга поредица от левити, всеки от които е избран от предишния. Аз бях удостоен с тази чест от твоя Саки, а той — от своя баща. Моето желание беше да ме наследиш ти и започнах да те подготвям още от най-ранна възраст. Искях да бъдеш достоен за тайната, която щях да ти поверя. Бях съкрушен от решението ти да обърнеш гръб на нашата вяра. Когато ми го съобщи, вече бях почти готов да те посветя в тайната. Показа се обаче, че това няма как да стане. Ти ме смяташе за силен и непреклонен човек, но на практика бях слаб и колеблив. И още по-лошо — гордостта попречи на евентуалните ми опити да оправя отношенията помежду ни. На практика ние възприехме твоето покръстване като смърт и потънахме в траур. За мен това наистина беше така. Мечтаех да бъдеш като мен и да станеш левит, но твоето желание се оказа друго. Ние, евреите, останахме много малко, сине. Не можем да си позволим да изгубим дори един човек. Але вече е една от нас. Може би знаеш това, а може би не. Аз бях много доволен от избора ѝ, въпреки че майка ѝ беше разстроена. Тя откри нашата вяра по свой начин и сама направи избора си. Не съм я притискал по никакъв начин. Тя е искрена и всеотдайна. Но левитът трябва да бъде мъж и по тази причина аз бях принуден да търся друг кандидат. За съжаление не успях и

затова реших да отнеса тайната си в гроба. Наясно съм и с нещо друго — ковчегът ми някога може да бъде отворен единствено от теб или от Але. По тази причина ти предавам това, което получих от твоя Саки.

3. 74. 5. 86. 19.

Нямам представа какво означават тези числа. Дешифрирането не фигурира сред задълженията на левита. Ние сме само пазители. Преди дядо ти да поеме тази функция, левитите съхранявали и още един предмет, но той им бил отнет веднага след Втората световна война. Ключът, който ще намериш в пакета, получих от Марк, но без никакви обяснения. Той живя по времето на нацистите, които заплашваха всичко, представляващо ценност за евреите. Обясни ми, че е направил необходимото, тайната да бъде запазена. А тази тайна е мястото, на което сме скрили съкровищата от Свещения храм: златната менора, Божествената трапеза и сребърните тръби. Те са пренесени и скрити в Новия свят от Колумб, който също е бил евреин. Марк живя по време, когато бяха избити милиони евреи. Част от задълженията на левита включват и адаптацията — затова той прави промени на всичко, което е съществувало преди него. Не ми каза много за тези промени, но ме успокои, че така е по-добре — сега „големът“ пази нашата тайна на място, което евреите отдавна смятат за свещено. Съобщи ми и едно име. Равин Берлингер. Твоят Саки беше труден за контактуване. Вероятно си мислиш същото и за мен. Но той реши да ме посвети в останалата част от тайната, а аз никога не поисках подробности. Направи същото, сине. Изпълни дълга си и продължи в същия дух. Може би ще попиташ какво значение има вече всичко това? Но тези неща не ги решава левитът. Наш дълг е да съхраним вярата на онези преди нас. Това е най-малкото, което можем да направим предвид тяхната саможертва. Евреите са страдали много в продължение на дълги години. А предвид онова, което се случва днес в Близкия изток, твоят Саки вероятно има право да запази промените в тайна. Знай и още нещо, сине. Това, което ти написах в

бележката към нотариалния акт, е самата истина. Дори за миг не съм допуснал, че си направил нещо лошо. Не съм наясно какво се е случило, но знам, че ти не си измамник. Съжалявам, че не успях да ти кажа приживе колко много те обичам.

Том прочете още веднъж последното изречение. За последен път Абирам му беше казал, че го обича, когато беше малко момче. А Саки беше неговият дядо Марк Идън Крос.

Наименованията бяха останали от иврит. *Саба* е дядо, а *Савта* баба. Като хлапе беше наричал дядо си *Саки*, а баща му възприе това и го използва до последния си ден.

Зае се да изследва третата вещ — пътна карта на Ямайка, издадена от „Мишлен“. Внимателно я разгъна. На нея бяха отбелязани всички извивки на брега, а също така топографията и пътищата. Обърна внимание на издаването ѝ — 1952 г. Едва след това забеляза цифрите, изписани с избеляло от времето мастило. Бяха много, може би повече от сто, покриващи територията на острова от единия до другия край.

Очите му останаха заковани върху съдържанието на пакета. Съкровището на Храма? Възможно ли е това?

Але седеше до Брайън. Видео връзката прекъсна. Видяха как мъжът прелетя през канавката и навлезе в някаква овощна градина. Колата му подскачаше по неравната повърхност на просеката между дърветата. Малко по-късно той слезе и побягна нанякъде. Петнайсет минути по-късно се върна и докладва за това, което се беше случило.

Озовал се на петдесетина метра от мястото, но съвсем ясно чул репликите между Саймън и Том Сейган, разменяни на висок глас. Сейган настоявал да получи дъщеря си, а Саймън му отговорил, че тя е във Виена.

— Но за него аз съм мъртва — отбеляза Але. — Може би е блъфирал?

— Със сигурност — кимна Брайън. — Баща ти няма начин да разбере истината.

Изслушаха и останалата част от доклада на съгледвача във Флорида. Дватама си уговорили среща утре в пет следобед в катедралата „Свети Стефан“.

— Баща ти се надява, че ще бъде в безопасност — отбеляза Брайън.

Але беше ходила в катедралата преди около две седмици.

— Там наистина е пълно с хора — кимна тя.

— Но ти правилно отбеляза, че си мъртва за Саймън. Следователно той е наясно, че размяна няма да има.

Въпреки това Закария беше приел условията на баща ѝ. В очите ѝ се появи тревога.

— Точно така — кимна Брайън, който внимателно я наблюдаваше. — Баща ти ще се появи точно там, където го иска Саймън. Въпросът е дали теб те е грижа за това?

Бене следваше Франк Кларк по стръмната пътека, обсипана с хлъзгави кални камъни и ниска папрат. За късмет носеше стари дънки и тежки туристически обувки, подходящи за прехода до Чарлс Таун. Полковникът беше въоръжен с *мачет*, с който безмилостно сечеше клоните и ниските храсти, които пречеха на придвижването им. В гората ечаха пронизителните крясъци на самотен папагал и ритмичното почукване на невидими кълвачи. Опасност от отровни змии нямаше, тъй като индийските мангусты отдавна ги бяха ликвидирали, въпреки че ги бяха внесли на острова единствено за борба с плъховете.

Катеренето беше изтощително, независимо че Бене беше само на трийсет и седем и в добра форма. Ризата му бързо подгизна, по лицето му се стичаха струйки пот. Полковникът беше с трийсет години по-възрастен от него, но напредваше по пътеката без видими усилия — с равномерно дишане и бавни предпазливи крачки. Когато бродеше из планината, Бене неизменно мислеше за дедите си. Ебоа от Бенин, мандинги от Сиера Леоне, папуаси от Конго и Ангола, короманти, пленени на Златния бряг.

Те били най-непреклонните. Почти всички маронски водачи били короманти, включително и собственият му прапрадядо.

От разказите на майка си знаеше всичко за трудния път на африканците към Новия свят. Най-напред неизбежно попадали в плен и ги затваряли в някоя крепост или център за търговия с роби. След това започвали да се смесват с други пленници — повечето от непознати и често враждебни племена. Следващото прежеждие било прекосяването на Атлантика на борда на претъпкани шхуни. Мнозина не издържали пътешествието и телата им изчезвали зад борда. Оцелелите се сплотявали толкова здраво, че връзката помежду им оцелявала в продължение на поколения. Наричали се „корабни братя и сестри“. Нова травма ги чакала при пристигането. Разделяли ги на групи според физическите им качества, а след това ги продавали като

добитък. Последното изпитание се наричало „привикване“. Старите и свикнали с робството заселници ги учили как да оцеляват.

За всичко това били виновни холандците, англичаните и португалците.

Железните пранги постепенно изчезнали, но робският манталитет останал. Мнозина ямайци обърнали гръб на африканското си потекло. Но не и мароните.

Те не го бяха забравили.

И никога нямаше да го забравят.

Продължаваха да се катерят нагоре. В далечината се носеше грохот на падаща вода. Това беше добре, защото отдавна беше ожаднял. Поляните грееха от особените червени цветя на джунглата, чийто лепкав сок според майка му бе най-доброто лекарство срещу възпаление на очите. Като момче често мечтаеше да бъде като маронските бойци, които умело маскирали следите си във водите на планинските потоци и хитроумно се придвижвали заднешком. Така оставяли стъпки, които не водели за никъде, и като подмамвали британските войници в пропасти без изход, ги размазвали с камъни, дървета и стрели. Използвали кози да опитват водата, в която врагът обичал да хвърля отрова, но същевременно ги държали далеч от селищата си, защото тяхното блеене издавало местоположението им. Били майстори на засадите, маскирали се целите с листа от диви лози и ставали наистина невидими сред зеленината на джунглата. Дори очите им били скрити, да не говорим за дългите юнги, плътно покрити със зелени листа. Това било тяхното основно предимство. Никой не го споменавал, защото било една от тайните на мароните.

След сражението избивали пленниците, но задължително пускали един-двама, които докладвали за поражението и неизреченото предизвикателство.

Пратете още. Молим ви.

— Днес и старите са с нас — подхвърли Франк.

— Гласове ли чуваш?

— Нямам предвид духове, а обикновени възрастни хора, които бродят в гората и се грижат за нас.

Много беше слушал за духовете, които местните наричаха *дъпита*. Призраци с човешки гласове, които можеха да бъдат прогонени единствено със сол. Ако са близо до теб, главата ти бучи, а

кожата ти става гореща. Можеш дори да се разболееш. Когато се прибираще с ожулена кожа, майка му неизменно питаше: „Кое дъпи ти причини това?“.

Спомените за нея го накараха да се усмихне. Една нежна и тактична жена, омъжена за изключително буен и склонен към насилие мъж. Но единственото ѝ дете се беше метнало на баща си. Дори вчера беше убил двама души. Дали в момента техните дъпита не се рееха сред дърветата, за да го търсят?

— Драсни една клечка — подкани го майка му.

Той се подчини.

— А сега я духни, кажи „едно“ и я хвърли.

Той го направи. Намираха се високо в планината над Кингстън. Харесваше им тук, далече от градския шум. Обикновено майка му използваше тези екскурзии, за да му разказва за таиносите, африканците и мароните.

Тази вечер темата бяха духовете.

— Направи го още веднъж и кажи „две“ — добави майка му.

Той драсна клечката, духна я, а след това я хвърли, произнасяйки думата през зъби.

— Ще духнеш и третата клечка, ще изречеш думата, но няма да я хвърляш. По този начин ще заблудиш дъпито. То ще остане наоколо цяла нощ, за да търси клечката, а ти през това време ще избягаш.

— Пристигнахме — обяви Франк, връщайки го в настоящето. — Внимавай по скалите, защото са много хлъзгави.

Забеляза тесния процеп между гладките камъни, полускрит от огромна смокиня, чиито корени препречваха дупката като решетки.

— Тази пещера минава под билото и излиза от другата страна — поясни Франк. — Преди години мароните я използвали при отстъплението си след поредната засада срещу англичаните. Разбира се, войниците ги преследвали, но нашите хора изчезнали в процепа. За щастие британците никак не си падали по пещерите.

Ямайка приличаше на гъба, надупчена от хиляди свързани чрез подземни тунели пещери. В много случаи реката в някоя област изчезваше под земята, за да се появи в съседната. Мароните много добре познаваха подземните лабиринти и именно на тях дължаха своето спасение.

Франк го поведе към процепа, препречен от нещо като врата, скована от груби дъски.

— Срещу прилепите — кратко поясни той.

Отместиха преградата. Погледът на Бене се спря на трите електрически фенерчета, които лежаха зад нея.

— По-удобно е да ги държим тук.

Взеха по едно фенерче и тръгнаха напред. Не след дълго бяха принудени да продължат приклекли, защото проhodът рязко се сужи. Бене внимаваше да не си удари главата в остриите камъни, които стърчаха от тавана. Подът на тунела беше покрит с влажна глина. И, слава богу, не вонеше на гуано.

Спряха на няколко метра от входа. Франк насочи фенерчето към стената до себе си. Върху нея беше издълбан голям извит хикс.

— Таиноси? — прошепна Бене.

— Да вървим нататък.

Тунелът най-после свърши в тъмна пещера с висок таван и доста хладен въздух. Под светлината на фенерчетата се очертаха четири различни изхода от нея.

След което вниманието на Бене беше привлечено от пиктограмите по стените. Царевични кочани, птици, риби, жаби, костенурки, насекоми и кучета. Плюс фигурата на племенен вожд в традиционно облекло.

— Таиносите вярвали, че духовете на прадедите им живеят в пещери, които напускат само нощем, за да се хранят с *жобос* — започна Франк. — Но една нощ се увлекли повече, защото тези сочни сливи били изключително сладки. Слънцето изгряло и отново ги превърнало в хора.

Бене беше чувал тази история от майка си.

— Пещерите били последното им убежище — продължи приятелят му. — Таиносите не били погребвани, а просто оставяни в тъмното. Прахът им е в тях и до днес.

Бене изпита чувство на гордост, че е попаднал на такова място — истински параклис.

— Таиносите ненавиждали испанците. Криели се в тези пещери, за да избягнат робството, и гладували до смърт. Част от тях умирали бързо, поемайки отровата, известна като касава. Други издържали по-дълго.

Полковникът замълча.

— Колумб ги наричал индианци. Днес някои погрешно им казват араваки, но таиносите са си просто таиноси. Появили се тук седем хиляди години преди испанците, използвайки примитивни канута, изработени в Юкатан. Превърнали тази земя в свой дом, но европейците успели да ги унищожат само за сто години. Изклани били над шейсет хиляди души.

Бене долови омразата, с която бяха изречени тези думи.

— Този извит хикс не е дело на таиносите — продължи Франк. — Няма го в нито една от пещерите, обитавани от тях. Той е испански и служи като маркировка на места с особено значение. Мароните го познават от много време, но никога не говорят за него. Търсят го само онези, които се надяват да открият изгубената мина.

Същото беше казал и Закария, но без да навлиза в подробности.

— Значи мината наистина съществува? — подхвърли Бене. — За пръв път те чувам да говориш по този начин.

— Тази легенда е лишена от смисъл. Таиносите ценели не златото, а *гуанина*.

Бене познаваше тази сплав от равни части мед, сребро и злато. Беше виждал много артефакти, изработени от червеникавия метал.

— Обичали аромата на кожата си, когато влизала в контакт с *гуанин* — добави Франк. — Чистото злато е жълтеникаво, няма миризма и не ги привлича. Но *гуанинът* е друга работа. Тази сплав става специална за тях главно защото сами не можели да я помиришат. На това ги научили преселници от Южна Америка, които дошли от север. За златото знаели, че може да се намери в реки и потоци, но *гуанинът* бил смятан за дар божи.

— Искаш да кажеш, че не биха разработвали златна мина, така ли?

— Не знам, Бене. Със сигурност са използвали злато. В този смисъл залежите от този метал вероятно са били важни за тях. Но знам

друго: за стоте години след Колумб от Новия свят в Испания са били прехвърлени над двеста тона злато. Част от него е било добито в Ямайка. Десетки хиляди тайно си са умрели заради него.

Кларк млъкна и отново насочи вниманието си към стенописите. Бене направи същото.

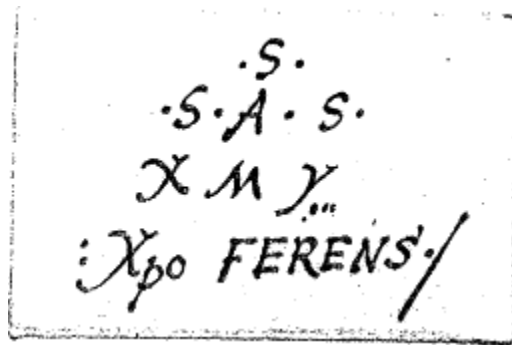
— Използвали са пръчици, които са топили във въглен, примесен с мас и изпражнения от прилепи — прошепна Франк. — Проста боя, но сам виждаш колко е трайна.

— Кой друг знае за това място?

— Никой извън нашата общност. Мароните го посещават от много години.

Бене усети, че мястото някак си му е познато.

Франк се обърна и му подаде лист хартия. Преди да поемат нагоре, полковникът беше изчезнал за малко във вътрешността на музея, а Бене се беше учудил защо го прави.

— Това е подписът на Колумб — подхвърли Франк и насочи фенерчето си към листа. — Сложна смесица, която казва много за своя притежател. Обърни внимание на хиксовете.

Вече ги беше забелязал. Два на брой, и двата с извити краища. Идентични с онзи на еврейското гробище, испанските документи и този на стената отвън.

— Никога досега не си ми говорил за тези неща — подхвърли той и погледна втренчено приятеля си.

— Ние сме прокълнати, Бене. Вече двеста години мароните воюват помежду си. Превърнахме се във врагове на самите себе си. Правителството, а и англичаните преди това отлично го знаят и непрекъснато ни насъскват един срещу друг. Ето защо не се вслушват в

оплакванията ни. Аз продължавам да се опитвам, но другите полковници не искат да ме чуят.

Наистина беше така.

— Теб полковниците те уважават, Бене. И се страхуват, защото много добре знаят с какво още се занимаваш. Приемат парите ти, но са наясно, че убиваш хора.

— Само когато нямам друг избор.

— Това е най-честото оправдание на мароните — още от деня, в който първите от тях избягали в планините. Всеки бивш роб повтаря: „Само когато нямам друг избор“. Но това не им пречи да избият куп народ.

Озовал се тук, под земята, в компанията на този учен мъж, Бене изведнъж реши да бъде откровен.

— Правя каквото трябва, Франк. Някои хора разбират единствено от насилие. Вярно е, че печеля пари от хазарт, проституция и порнографски филми. Но не продавам нищо, което е свързано с деца. Нищичко. Жените, които работят за мен, трябва да са чисти и да ходят на лекар. Имам си правила.

— Излишно е да ме убеждаваш, Бене — шеговито размаха ръце Кларк. — Тези неща изобщо не ме интересуват.

Но той изпитваше нужда да се оправдае. Нима духовете започваха да му влияят?

— Бъди какъвто си, приятелю. Това е единственото, което можем да направим.

При нормални обстоятелства Бене изобщо не би се усъмнил в себе си, но това място му действаше по друг начин.

— Според мен извитият хикс е отличителният знак на Колумб — смени темата Франк. — С него е белязвал само важни места, включително и изгубената мина.

— В тази пещера ли?

— Не — поклати глава полковникът. — Маркировката тук е поставена по други причини. Никой не знае какви са те. Истинското местоположение на мината е неизвестно.

Саймън му беше говорил за Колумб, изгубената мина и онова, което било известно на онзи левит. Но никога не беше споменавал за подписа на Колумб и всичко останало, което му разкри Франк Кларк. Може би защото не бе подозирал за него? Не, едва ли.

Саймън знаеше много. При всички случаи достатъчно, за да се появи във Флорида и да проведе своята операция срещу един непознат мъж и неговата дъщеря. Тази жена беше написала някаква статия за Колумб, която Бене все още не беше прочел. Беше крайно време да поправи тази грешка.

— Всички искат да ни съхранят — добави Франк. — Дрънкат за културата на мароните, но се държат така, сякаш отдавна ни няма. Но ние все още сме тук.

Истина беше.

— Може би си прав в желанието си да откриеш златната мина, Бене. Това богатство може да бъде използвано за промяна на положението ни. Парите винаги означават власт, но ние никога не сме ги имали. За разлика от повечето марони аз не обвинявам евреите, че са печелили на наш гръб. В онези времена сме се нуждаели от храна и муниции и те са ни ги доставяли. От същото се нуждаели и британците. Евреите обслужвали и тях. Такъв е животът. Но онези евреи отдавна са изчезнали, а ние все още сме тук.

Бене си спомни какво му беше разказал Трей за братята Коен и съкровището, което бяха скрили от испанците. И за левита. Който знаел всичко.

— Мислиш ли, че евреите са скрили своите съкровища в същата мина? — попита на глас той.

— Възможно е — сви рамене Франк. — Легендите винаги се преплитат. Но работата е там, че никой нищо не знае.

Бене беше много доволен от тази планинска екскурзия. Най-накрая беше получил някои отговори.

Думите на Кларк бяха истина. Парите са власт, при това огромна. Той поддържаше тесни контакти с левицата и Народната национална партия, но предпочиташе управляващата дясноцентристка Партия на труда. Никой от членовете на правителството не си позволяваше да пренебрегва телефонните му обаждания или да не изпълнява молбите му. Рядко искаше нещо от конкретен министър, но когато го правеше, отговорът винаги беше да.

В главата му изплува стара маронска пословица: *Невинният и глупакът си приличат като близнаци*. Той обаче не беше сред тях.

— Ще открия тази мина — каза на глас той, обръщайки се едновременно към приятеля си и своите предци.

Але се дразнеше от предизвикателното поведение на Брайън Джеймисън. Два часа след края на видео сеанса от Флорида той продължаваше да говори по телефона в съседната стая, като през цялото това време вратата беше плътно затворена. Тя седеше пред чаша кафе в малката кухничка. През прозорците се виждаше само гора. Явно наоколо нямаше други къщи. Минаваше седем вечерта местно време. Във Флорида все още беше ранен следобед, а баща ѝ вероятно се подготвяше за пътуването до Виена, за да сключи сделката за нейното освобождаване. Факт, който продължаваше да я учудва.

Някъде в къщата се отвори врата. По дъсчения под отекнаха тежки стъпки и на прага се появи Брайън, все още с кобур под мишницата. Пристъпи към масата и си наля кафе.

— Нещата бързо се променят — промърмори той.

— Не те харесвам! — отсече Але.

— Изобщо не ми пука — засмя се той. — Ако зависеше от мен, положително щях да позволя на Саймън да те убие.

Но напереността очевадно го напускаше.

— Какво ще правим сега? — попита тя.

— Нима не те е грижа за баща ти поне мъничко? — изгледа я той. — Очевидно е готов да изложи живота си на опасност, за да те спаси. Как ще реагираме?

Тя замълча.

— В онази катедрала го чака капан — предупредително добави Брайън.

— Ами спри го тогава. Накарай твоя човек във Флорида да му обясни какво ще се случи.

— А как точно да го направя? Нямаме представа за начина, по който ще се добере до Виена. Човекът ми го е изпуснал веднага след случката в овощната градина. Със сигурност няма да лети от Орландо. Готов съм да се обзаложа, че ще потегли с кола към Тампа, Джаксънвил или Маями. Ти очевидно го смяташ за глупав, но той съвсем не е такъв. Едва ли ще вземе директен полет за Виена. Ще

дойде по друг начин. От което следва, че не можем да разговаряме с него, преди да се появи в катедралата.

— На теб изобщо не ти пука за баща ми! — срязва го Але. — Искаш само онова, което е в ръцете му.

— Естествено. Но появата му във Виена ще е проблем за мен. Тук е мястото да ти припомня, че той не е мой баща, затова е съвсем естествено да не ми пука за него.

— Баща ми беше един от най-добрите репортери в света — тръсна глава тя. — И много добре знае какво прави.

Никога досега не беше изричала тези думи.

— Аха, значи това е начинът да се чувстваш по-добре — презрително я изгледа Брайън. — Трябва да те уверя, че баща ти никога не е имал работа с хора като Закария Саймън. — Отпи глътка кафе и добави: — Но аз искам да знам за какво е всичко това. И очаквам от теб да ми обясниш.

— Не знам нищо.

— Добре, в такъв случай ми разкажи какво си споделила със Саймън.

През 71 г. Тит потушил въстанието на евреите, разрушил Йерусалим и се прибрал в Рим. Баща му Веспасиан, вече император, го посрещнал с невиджани почести. В Юдея загинали над един милион души и цял Рим се стекъл да им отдаде почит. Осем години по-късно, когато самият Тит вече бил император, той заповядал изграждането на каменен обелиск в памет на великата си победа. Върху него е собствената му фигура, обикаляща из улиците на Рим с разкошна колесница, която следва украсена платформа със заграбените от Свещения еврейски храм съкровища — златната трапеза на Божественото присъствие, сребърните тръби и седемстволната менора.

През следващите 380 години тези съкровища останали в Рим. Но през 455 г. градът паднал в ръцете на вандалите. Ето какво пише за техния водач един византийски историк: „Няма кой да му попречи да влезе в Рим и да заграби огромно количество злато, паметници и

украшения. Цялата плячка е натоварена на корабите му. Сред съкровищата са както отрупаните със скъпоценни камъни златни сандъци на Църквата, така и свещените еврейски съдове, които Тит, синът на Веспасиан, докарал в Рим след падането на Йерусалим.“

Съкровището на Храма било пренесено на юг, в африканския град Картаген, където останало от 455 до 533 г., когато византийците разбили вандалите. Друг хроникьор описва триумфалното завръщане на победителите в Константинопол през 534 г. „Плячката беше огромна. Хиляди таланти сребро и цялото кралско съкровище, сред което и свещените еврейски съдове, които Тит, синът на Веспасиан, пренесъл в Рим след падането на Йерусалим.“

Император Юстиниан показал еврейските съкровища из целия град. Макар да бил един от най-великите византийски императори, той бил изключително непопулярен сред своите поданици и тяхното недоволство в крайна сметка се превърнало във всенародно въстание. Съвременник на тези години пише: „Някакъв евреин вижда тези неща и се обръща към един от приближените на императора: Според мен тези съкровища не бива да бъдат внасяни във византийски дворец. Тяхното място е другаде — там, където ги е поставил Соломон, царят на евреите. Именно те са били причина вандалите да нахлуят в Рим и да завземат императорския дворец, а след това да бъдат разбити от византийците.“ Когато предупреждението стигнало до ушите на Юстиниан, той бил обзет от суеверен страх и бързо изпратил еврейските съкровища в християнските храмове в Йерусалим.

— Юстиниан е суеверен и страхлив — обърна се към Брайън тя. — По тази причина позволява на някакъв евреин да го уплаши с факта, че всички цивилизации, които са притежавали съкровището на Свещения храм, загиват. Първи са евреите, после следват Рим и вандалите. Кой ще бъде следващият? По тази причина някъде между

петстотин трийсет и пета и петстотин петдесет и четвърта година той заповядва да го върнат обратно в Светите земи.

— Саймън търси съкровището на Храма, така ли? — погледна я със съмнение Брайън.

— Точно така — кимна тя. — Трите най-свещени предмета на юдаизма, които така и не стигат до Светите земи. Следите им се губят веднага след като напускат Константинопол. А Закария твърди, че дядо ми е знаел къде са скрити, защото е бил единственият жив левит, удостоен с честта да пази тайната. Убеден е, че пакетът в ковчега му ще ни отведе при тях.

— Но защо? Едва ли заради парите. Той е милиардер.

— Желанието му е да ги върне на евреите.

— И ти му повярва, а?

— А какъв е твоят интерес? — пожела да узнае тя.

— Разкажи ми и останалото. Ти как се появи в тази операция?

През 70-а година, когато римляните завзели Йерусалим и сринали Втория храм до основи, повече от 80 000 евреи били депортирани от Юдея на Иберийския полуостров — по онова време най-западната част на Римската империя. С течение на времето там емигрирали още евреи и така се създаде една многолюдна и процъфтяваща общност, станала известна като сефарадска.

Животът на евреите бил поносим, тъй като нововъзникналата Католическа църква все още изпитвала трудности с утвърждаването на своето влияние толкова далече на запад. Вестготите, които владеели тези територии, приели християнството едва през 587 г. Тогава се поставило началото на един повтарящ се феномен в иберийската политика — да се прогонят евреите, които отказват да се покръстят. Мнозина го правели, превръщайки се в първите *конверсос* — хора, които привидно сменят вярата си, но дълбоко в душата си остават евреи. Десетки хиляди напуснали или били прогонени. Последвали периоди на толерантност и нетърпимост. Често се стигало до конфискация на имуществото, особено когато

монарсите се нуждаели от повече средства. През 711 г. маврите нахлули в Иберия, а евреите ги посрещнали като освободители. Животът при управлението на маврите се превърнал в Златната епоха за сефарадските евреи.

Рестаурацията променила всичко. Християните подели кампания на насилствено покръстване, придружавана от чести погроми. До 1400 г. евреите вече си били навлекли всеобщата омраза. За да избегнат смъртта и преследването, хиляди приели християнството, създавайки втората вълна конверсос. Приетите закони, които блокирали еврейския бизнес, повлияли отрицателно на страната. Много плодородни земи останали необработени, финансовото положение се влошило. Цели общини изчезнали от лицето на земята, други били обречени на бедност. За да възстанови испанската икономика, короната направила опит да върне евреите в страната, като им предложила редица привилегии.

Опитът бил успешен, но предизвикал омразата на християните.

През 1492 г. на трона се възкачили Фердинанд и Исабела. Те прогонили и последните маври от испанска земя, а след това издали едикт, според който евреите трябвало или да се покръстят, или да напуснат страната.

Втората им стъпка била да възстановят правото на Инквизицията да издирва и наказва фалшивите конверсос. 165 000 евреи избрали емиграцията. Много останали и запазили вярата в душите си. Но най-много били избитите.

— Каква част от всичко това е твоя кауза и каква принадлежи на Саймън? — попита Брайън.

— Аз не съм невежа по отношение на еврейската история — отвърна Але. — Това съм учила.

— Не казвам, че си невежа. Просто искам да разбера какво се опитва да постигне този луд човек.

— Той действително ми разказа една история. Нямам представа дали е истинска, но е наистина смайваща. За евреите в Испания по

времето на експедициите на Колумб.

— Разкажи ми я.

— Защо да го правя?

— Защото от нея зависи животът на баща ти.

Том навлезе в Орландо и се насочи към дома си по заобиколен маршрут. Трябваше да си вземе паспорта. Вече се беше отбил в една от местните библиотеки и бе използвал компютърната зала, за да си резервира място за нощния полет от Ню Йорк до Братислава. Самолетът излиташе в осем вечерта, а за да го хване, трябваше да вземе следобедния полет от Джаксънвил до Ню Йорк. Избра този маршрут, защото беше убеден, че Саймън ще наблюдава летището в Орландо. Пътуването на север му отне около два часа и половина. Презокеанският полет щеше да го отведе в Лондон, където трябваше да вземе друг полет до Словакия, но времето му беше напълно достатъчно. Възнамеряваше да пътува до австрийската граница с кола под наем, тъй като разстоянието до нея беше някакви си шейсет километра.

Паркира на една пресечка от дома си и предпазливо пое към задния вход. Не забеляза причини за тревога. Кварталът беше спокоен. След като влезе в къщата, установи, че чувството за комфорт вече го няма. В момента изпитваше само притеснение и единственото му желание беше час по-скоро да се махне. Бързо се преоблече, намери паспорта си и го пхна във вътрешния джоб на самото заедно с няколко долара, които държеше в дома си за всеки случай. Щеше да ги използва в случай на нужда. Изведнъж се почувства както някога — бърз, точен, нетърпелив да провери получената информация, изпълнен с надежда, че отделните фрагменти ще се подредят в нещо, от което може да излезе материал. Днес се беше справил много добре, разгадавайки всички ходове на противника и запазвайки крачка преднина. Дъщеря му разчиташе на него и този път той нямаше да я подведе.

Освен това внезапно се беше оказал притежател на тайна, която семейството му беше пазило дълги години. Което го изпълваше с вълнение, но и с радост.

Имаше и нещо, което го тревожеше: Закария Саймън беше приел условията му с подозрителна лекота. Винаги беше проявявал

подозрение към лесните източници.

Дали не допускам грешка, запита се той.

Закария се качи на борда на чартърния самолет. Не притежаваше собствен, защото това беше пилеене на пари. Много по-изгодно беше да си наеме такъв, когато му трябва. Този го чакаше на „Санфорд Интернешънъл“ — по-малкото от двете летища на Орландо, което се намираще северно от града. Питаше се откъде ще напусне Америка Том Сейган. Със сигурност не от тук, тъй като този човек беше достатъчно предпазлив. Всъщност все едно. Важното беше бившият топ репортер да се озове във Виена и той нямаше никакви намерения да му пречи.

Седна на едно от плюшените кресла и си сложи колана. Двигателите на самолета вече свистяха, охладителната система над главата му работеше. Роча вкара багажа им и се настани до него.

— Жалко, че е мъртва — промърмори Саймън, имайки предвид Але. — В този случай май малко поизбързах.

— Джеймисън знаеше къде точно да търси — сви рамене Роча.

Това беше проблем, който изискваше вниманието му. Нима някой от хората му бе шпионин? Несъмнено. Трябваше да поговори с Бене Роу и да се опита да разбере защо ямаецът го дебне. Май беше подценил желанието му да открие тайнствената мина на Колумб. В същото време той му бе дал точно толкова информация, колкото да му стане ясно за какво става въпрос.

Но може би тя не бе достатъчна.

— Търся един гроб — каза той на Бене Роу. — Задължително трябва да го открием. Става въпрос за последното убежище на един левит.

— Какво означава това?

— Левитът е човекът, който пази тайната. Само той е знаел точното местоположение на мината. Преди смъртта си би трябвало да я сподели с някой друг, но това може и да не се е случило. Преди много години баща ми открил някаква следа в гроба на друг левит. Трябва да търсиш надгробна плоча с издълбана стомна върху

нея. Тя е символът на левитите. Заедно с нея трябва да има и извита буква хикс.

На практика изобщо не се интересуваше от изгубената мина на Христофор Колумб. Онова, което търсеше, беше далеч по-ценно. Но защо да не използва Бене Роу и огромното му желание да открие мината? Още при първата си среща с него бе съзрял възможността да стигне до левита. Но тази среща се проведе далеч преди да открие Але Бекет и да научи, че последният левит не е живял в Ямайка, а в Централна Флорида.

А след това левитът беше отнесъл тайната в гроба си.

На практика беше забравил за Роу. За последен път се бяха видели преди повече от година, когато желанието да открие съмишленик го беше отвело в Ямайка. Малко преди това се беше запознал и с Брайън Джеймисън, човека на Роу. Умен, изобретателен, американец.

Самолетът пое към пистата за излитане.

За съжаление вече нямаше как да игнорира Роу.

Бене седеше на верандата и оглеждаше имението си. Над планините на север се трупаха буреносни облаци, в далечината тътнеха гръмотевици. Тук валеше много, но това се отразяваше добре на кафеените плантации.

Голямата къща в креолски стил беше кацнала на върха на малък хълм. Белите ѝ каменни стени влизаха в контраст с буйната зеленина наоколо. Резиденцията бе построена между 1771 и 1804 г. от някакъв британски плантатор, който бил сред първите заселници на острова, започнали да отглеждат кафе. Първите семена били внесени през 1728 г. и бързо се разпространили из цялата територия. Кафето узрявало побавно заради хладния и влажен въздух, но в замяна на това било първокачествено. Днес само 9000 акра от обработваемата земя на Ямайка се намираха на повече от 600 метра надморска височина, които според държавните стандарти бяха задължителният минимум за отглеждането на сорта „Блу Маунтин“. Тези стандарти бяха въведени от баща му — по простата причина че всичките плантации на

фамилията Роу се намираха над тази височина. Някога мелниците били направо сред дръвчетата — за максимално бърза преработка на реколтата. Днес това вече бе излишно поради използването на модерни транспортни средства. Но онова, което излизаше от тях, продължаваше да се суши и селектира, а шест седмици по-късно се подлагаше на сортиране. Няма друго кафе в света, което да се обработва по този начин. Бене се гордеше със своето имение и земите около него, особено с къщата, за чието преустройство беше хвърлил милиони. Тук вече не работеха роби. Тяхното място бяха заели мароните, които получаваха доста по-високо възнаграждение от средното за страната.

Камъкът от гроба лежеше на масата пред него, старателно измит и почистен от калта. Извитият хикс се виждаше съвсем ясно. Франк Кларк му бе разказал неща, за които никога не беше чувал. Ядоса се от въздържаността на приятеля си, но не беше изненадан. В момента се питаше дали има връзка между легендата на таиносите за тайнствената пещера, маронската легенда за желязната врата в процепа между скалите, предполагаемото скрито съкровище на евреите и изгубената мина на Колумб.

Четири легенди. Подобни, но едновременно с това различни. Разделянето им една от друга със сигурност щеше да бъде трудна работа. Дали документите, които взе от Фелипе, щяха да му покажат пътя? Надяваше се, че Трей Холибъртън е открил още нещо в архивите. Все още нямаше вест от него.

Той поглади камъка. Колко странен символ! Какво ли значеше?

Мобилният му телефон започна да вибрира. Малцина извън най-близките му помощници знаеха този номер. На дисплея се изписа името на Закария Саймън. Остави го да звъни. Искаше да го накара да чака. Вдигна едва след седмия сигнал.

— Давам си сметка, че се отнесох зле с теб — каза Саймън.

— Ти ме излъга.

— Просто пропуснах да ти обясня с какво се занимавам извън Ямайка. Но то наистина не е твоя работа.

— Моя е, особено ако е свързано с изгубената мина. А фактът, че се намираш във Флорида, сигурно е свързан с нея.

— Разбирам, че си наясно с това, което правя — заяви Саймън.

— Ти ме излъга! — повтори Бене.

— Залогът е далеч по-голям от откриването на някакво злато.

— Не и за мен.

— Високо ценя помощта ти по време на престоя ми в Ямайка. Информацията, която ми предостави тогава, беше много интересна, но в действителност не съдържа нищо, което да не ми е известно. Изпитах чувството, че ти предлагам много повече, отколкото ти би могъл да ми дадеш.

Бене извърна поглед към планината и приближаващата се буря.

— На твое място не бих подценил онова, което мога да ти дам — бавно рече той.

— Стига, Бене — засмя се Саймън. — Нека бъдем реалисти. Моето разследване обхваща огромни територии извън твоя остров. Свързано е с нещо, което е било държано в тайна повече от петстотин години. Може би част от следите наистина се намират там, при теб, но отговорът е на съвсем друго място.

— Виена?

Джеймисън вече беше успял да се обади и да го запознае с инцидента в портокаловата градина във Флорида. Предположи, че Саймън се беше добрал до най-близкото летище и в момента пътуваше към Европа.

— Наистина си добре информиран, Бене — въздъхна мъжът отсреща. — Кажи ми какво искаш?

— Искам честно отношение. Искам да ме третираш като равен. Искам да бъда уважаван.

— А какво предлагаш в замяна?

— Нещо, от което съвсем скоро ще имаш остра нужда.

— И какво е то?

— Але Бекет.

В средата на VI век византийският император Юстиниан заповядал съкровищата от еврейския Храм да бъдат изнесени от Константинопол. Той бил убеден, че са прокълнати и трябва да бъде върнати обратно в Светите земи. По негово мнение претопяването на златото и среброто нямало да помогне за премахване на проклятието. Вярвал, че това може да стане само ако се отърве от него. Възложил изпълнението на задачата на местни търговци, които на свой ред наели кораб за пътешествието на юг. На борда били натоварени и трите предмета — златната менора, трапезата на Божественото присъствие и сребърните тръби.

Но в момента, в който земята изчезнала зад хоризонта, капитанът и екипажът — всички до един евреи — променили курса на запад, заобиколили италианския „ботуш“ и се насочили на север, към Иберия. Свещените реликви били разтоварени там и поверени на сефарадите. Много от тях, потомци на прогонените от римляните евреи непосредствено след разрушаването на Втория храм, били във възторг, че най-после, след цели 470 години, свещените съдове на Храма са се завърнали при тях.

Скрили ги високо в непристъпните планини, където в продължение на близо хиляда години били охранявани от поколения сефаради.

За известно време евреите били свободни и живеели добре, но през IV век, когато християнството най-сетне се наложило в Римската империя, те отново били подложени на гонения. С течение на годините мнозина от тях успели да си завоюват завидни позиции в обществото — най-вече в сферата на търговията и занаятите. Кралете ги използвали като бирници, финансови министри, ковчезници, банкери и астрономи. Това предизвикало

омразата на Католическата църква, която подела кампания за тяхното унищожение. Погромите се превърнали в ежедневие. Най-жестокият от тях бил през XIV век, когато десетки хиляди евреи били изклани, а имуществото им било конфискувано. В крайна сметка Фердинанд и Исабела успели да прогонят всички евреи, принуждавайки ги да продават на безценица всичко, което притежават — къщи, земя, работилници, добитък. Износът на злато и сребро бил строго забранен и изгнаниците били принудени да разменят скъпоценностите си срещу мизерна храна. Сто и двацет хиляди емигрирали в Португалия, с чийто крал било постигнато споразумение. Но в един момент кралят се отметнал от поетите ангажименти и ги превърнал в роби. Други се насочили към Северна Африка, но маврите отказали да им дадат подслон. Мнозина се опитали да се заселят в Италия и Турция, но това им донесло само мъки и страдания.

На 3 август 1492 г., когато Колумб предприел първото си плаване към Новия свят, положението на сефарадските евреи изглеждало безнадеждно.

— В крайна сметка се решили на отчаяна стъпка — добави Але.
— Единствената, която можела да ги спаси.

Брайън слушаше с неподправен интерес.

— Светът им се разпадал. Нямамо къде да намерят подслон. Нито в Европа, нито в Африка. Никой не ги искал. Единствената им надежда била Азия, накъдето тръгвал Колумб.

— Искаш да кажеш, че Христофор Колумб е търсил нова родина за евреите?

— Точно това искам да кажа. По онова време се носели легенди за някакво място на изток, където евреите живеели свободно. Никой не знаел дали наистина съществува, или е просто мит. Но хората вярвали, че все някъде трябва да има по-добро място за тях. Знаеш ли кой всъщност е финансирал първата експедиция на Колумб? Не е била Исабела, която уж продала скъпоценностите си. По онова време испанската монархия била тотално фалирала. Нямамо пари за глупави

авантюри, за каквато смятали идеята на Колумб. Парите за експедицията осигурили евреите.

Брайън беше видимо изненадан.

— Луис де Сантанжел е *конверсо* — евреин от Арагон, който се покръства, за да може да реализира мечтата на живота си. Фамилията му служи на държавата. Когато Фердинанд се нуждае от пари, той се обръща към нея. За нещастие тези хора са сред първите жертви на Инквизицията и Луис е изправен пред съда. Тогава Фердинанд решава да се намеси. Луис знае най-съкровения тайни на краля, освен това се грижи за най-трудните проблеми на държавата. Фердинанд се нуждае от него и той е пощаден. Именно Сантанжел убеждава краля и кралицата да подкрепят начинанието на Колумб. И те приемат при условие той да вложи в експедицията седемнайсет хиляди дуката лични средства. Пари дават още трима *конверсо*. Испанската корона няма какво да губи.

— Защо никога досега не съм чувал за това? — попита Брайън.

— Защото никой не иска да признае, че Колумб по всяка вероятност ще се окаже евреин и именно евреите са платили за откриването на Новия свят. Но това е истината. Виждала съм с очите си счетоводните книги на Сантанжел в архивите на Симанкас. В тях ясно е посочено, че парите са платени в аванс, описано е и защо са платени.

Тези проучвания бяха отнели последните две години от живота ѝ. Те бяха част от искрата, запалена от дядо ѝ. Закария Саймън проявяваше интерес именно към тях.

— Евреите са открили Америка! — смаяно рече Брайън. — Това несъмнено ще промени много неща.

— В първата експедиция на Колумб вземат участие осемдесет и седем моряци, разпределени на трите кораба — продължи Але. — Но за разлика от холивудската версия на борда им няма нито един свещеник. Нито един. В замяна на това има преводач от иврит. Той се казва Де Торес и според някои документи е първият, който слиза на брега в онзи паметен ден на хиляда четиристотин деветдесет и втора. Участието му в експедицията съвсем не е случайно. Колумб имал причини да включи в нея и преводач. Той бил убеден, че плава към Индия и Азия, където много евреи живеят свободно. Трябвало да контактува по някакъв начин с тях. Да не забравяме и още нещо — на

„Санта Мария“ имало три сандъка, в които били предметите от Храма. Сантанжел финансира експедицията при условието, че Колумб ще вземе на борда и еврейските светини. „Ще скриеш нашите съкровища някъде там — казва му той. — Испания вече не е сигурно място.“

— Значи въпросното съкровище е някъде на Карибите? — погледна я с изненада Брайън.

— Най-вероятно в Ямайка — кимна тя. — Фамилията Колумб контролира острова в продължение на сто и петдесет години. Закария твърди, че неговата фамилия е издирвала въпросните сандъци няколко поколения поред, но удряла на камък. Посветен е единствено левитът, който се оказва моят дядо.

Брайън мълчеше, но личеше, че мисли напрегнато.

Кой е този човек, запита се тя. Приятел или враг? Трудно ѝ беше да определи.

— Искаш ли да помогнеш на баща си?

— Не искам да пострада — отвърна след кратко колебание тя. И наистина беше така. — Но какво мога да направя?

— Може би много.

Том спусна облегалката си максимално назад, търсейки удобна позиция за малко сън по време на нощния полет. Пътуването с кола до Ню Йорк и качването на борда бяха преминали безпроблемно. Според пилота щяха да кацнат в Лондон половин час по-рано. Това щеше да му помогне да се прехвърли по-спокойно на машината за Братислава, която излиташе броени минути след приземяването му в Европа. Всички места в затъмнения салон бяха заети. След поднасянето на вечерята някои хора гледаха филми или слушаха музика, други четяха.

А той размишляваше.

На път за джаксънвилското летище се беше отбил в един филиал на градската библиотека. Бе влязъл в интернет и в продължение на половин час се бе опитал да открие всичко, което имаше връзка със Закария Саймън.

Този човек беше наследник на стара и богата фамилия. Заклет ерген с точно определени навици. За обществената му дейност се знаеше малко, с изключение на факта, че притежава няколко фондации, чрез които осъществява благотворителна дейност. Семейството му бе известно като яростен привърженик на държавата Израел. Редица вестници публикуваха материали за начините, по които бащата на Саймън бе финансирал създаването на еврейската държава. Но никъде нямаше публикации за прякото участие на Закария Саймън в блискоизточната политика, а самият той не помнеше името му да е било споменавано по време на активната му журналистическа кариера. Саймън притежаваше имение в покрайнините на Виена, където ежегодно се провеждаха ционистки сбирки за набиране на средства за неговите фондации. Чисто социални събития, без политически привкус. Беше ясно, че този човек е изключително предпазлив, може би защото разбираше, че светът се е променил. Това беше всичко, което успя да научи за Закария Саймън. Ако не желаеш да излагаш дейността си на показ, трябва да се държиш далеч от медиите и най-вече от онези, които използват киберпространството.

Просто и ясно. Точно така постъпваше и Саймън.

На сгъваемата масичка пред него, осветени от лампичката над главата му, лежаха ключът, бележката на Абирам и картата на Ямайка. Той се пресегна към късчето метал и се зае да разглежда трите Звезди на Давид върху плоската му част. Какво ли отваряше то? Завъртя го между пръстите си, бронзът проблесна. В колата не го беше разглеждал подробно, но сега вниманието му беше привлечено от някаква едва забележима гравюра върху назъбения ствол. Поднесе го по-близо до очите си.

Първата част от надписа му беше позната. Букви на иврит.

По никбар означаваше „тук лежи...“

Същите букви бяха издълбани и върху надгробната плоча на баща му, но те присъстваха и на стотици други гробове. Третият символ му беше непознат. Странно извит хикс. Какво ли означава, запита се той и объркано поклати глава.

Жената до него отдавна спеше, завита с одеяло. Повечето пътници наоколо се готвеха да я последват. Може би и той трябваше да направи опит да подремне.

В библиотеката бе взел известни предпазни мерки главно като си бе направил разпечатки на принтера, който предлагаша срещу заплащане. Но би трябвало да подготви и още нещо. Как ли щеше да се държи утре, на срещата в „Свети Стефан“?

Добър въпрос. На който трябваше да намери бърз отговор.

Бене погледна часовника си, който показваше 9:30 вечерта местно време. Или 3:30 сутринта във Виена.

— Нямах друг избор — каза в слушалката той. — Тя трябва да бъде разменена. — Току-що беше информирал Джеймисън за разговора си със Закария Саймън, който вече знаеше, че Але Бекет е все още жива.

— По този начин си компрометирал своя човек там — отбеляза Брайън от Виена.

— Предупредих го да изчезва. В момента Саймън и горилата му летят обратно. Човекът ми е напуснал резиденцията.

— Даваш ли си сметка какво си направил? — повиши тон Брайън. — Ние работехме с теб, защото имаше свой човек в бизнеса на Саймън!

Наистина беше така. Брайън Джеймисън се беше появил в имението преди близо година, при това без покана. Показа се, че е агент на американското разузнаване и работи в специален отдел, наречен отряд „Магелан“. Целта на посещенията му беше да разбере какво търси Закария Саймън в Ямайка. Бене го почерпи с кафе и торта, но не му каза нищо. Три дни по-късно Джеймисън отново дойде — този път с дебела папка, която съдържаеше пълна информация за незаконните му дейности, която нямаше как да бъде събрана за толкова кратко време.

— Отдавна разполагаме с тези неща — поясни Джеймисън. — Но моята шефка искаше да ви даде шанс да работите доброволно за нас.

— Как ли пък не — изсмя се Бене.

Брайън насочи показалец в гърдите му, после също се разсмя.

— Това ѝ казах и аз. Но тя е шефът и затова бях длъжен да изпълня заповедта ѝ. Добре че отказахте. Това ми дава възможност да го направим по моя начин.

После, вече сериозно, му обясни, че службата му разполага с достатъчно доказателства за извършените от Бене нарушения на законите в Ямайка, САЩ и още няколко южноамерикански държави, повече от тях в Карибския регион, за да му бъдат повдигнати обвинения във всяка една от тях. А законите там са такива, че при осъдителна присъда се конфискува и цялото имущество на нарушителя. Разбира се, това може да бъде избегнато, в случай че Бене приеме едно съвсем просто условие.

Да работи за тях.

— *Какво можете да ни предложите?* — *попита в заключение агентът.*

— *Очи и уши директно в лагера на Саймън — отвърна без колебание Бене.*

Впоследствие Джеймисън беше представен на Саймън като дясната ръка на Бене, но по начин, който даваше да се разбере, че този факт не бива да става обществено достояние. На даден етап Брайън дори влезе във връзка с хората на Саймън в Ямайка, включително и с най-близкия му помощник Роча. Появата му във Виена със сигурност беше подплашила Саймън. Дотолкова, че да заповяда убийството на Але Бекет. Когато Бене му съобщи, че младата жена е все още жива, той беше наясно, че американците няма да одобрят действията му. Но какво от това? Одобрението изобщо не фигурираше като част от сделката.

— Ако не бях казал на Саймън за нея, операцията вече щеше да е приключила — уточни по телефона той. — Щях да стана излишен за него.

Кратката пауза насреща доказваше правотата на думите му.

— Какво искаш да направя? — попита най-после Брайън.

— Да я доставиш за утрешната размяна. Той все още мисли, че работиш за мен. Теб не съм те предал.

— Нямах представа с кого си имаш работа, Бене — въздъхна Брайън. — Този тип е изключително опасен и се занимава с далеч по-важни неща от твоята златна мина. Очаквам всеки момент тук да се случи нещо голямо.

— Ще го споделиш ли с мен?

— Я не се занасяй!

— И аз така си помислих — засмя се Бене. — Но искам да знаеш едно: откриването на златната мина продължава да е важно за него. Личеше си по гласа му. За ваш късмет той има нужда от мен. Всъщност не толкова от мен, колкото от онази жена.

— Мога да ти уредя един бърз арест — предупреди го Джеймисън.

— Но няма да го направиш, защото операцията е все още в сила единствено благодарение на моите усилия.

— Ще се наложи решението по този въпрос да вземат хора, които се разписват на друга ведомост.

— Направи го. Но най-настойтелно те съветвам утре да се появиш в онази църква заедно с дъщерята. В противен случай Саймън ще бъде разочарован.

— Но ти отлично знаеш, че той иска да ликвидира както нея, така и баща ѝ. А по всяка вероятност и мен.

— Това си е твой проблем — разсмя се отново Бене.

— Нещо не се връзва, Бене. Саймън отдавна можеше да те е пратил по дяволите. Тази жена съвсем не му е толкова нужна. Би трябвало да си му предложил нещо много повече от нея.

— О, да. Тук си прав. Аз наистина разполагам с нещо, което той иска да притежава. Затова бъди добър и си свърши работата. Закарай я там и виж какво ще се получи. Бъди сигурен, че след това Саймън отново ще ме потърси. — Замълча за момент, после добави: — Така ще получим възможност да открием онова, което ни интересува.

Том дремеше на седалката, но често се събуждаше. Някога спеше в самолетите без проблеми. Това беше времето му за почивка — докато се прехвърляше от едно място на друго и се подготвяше за предстоящата задача. Но вече осем години беше извън този напрегнат цикъл и това явно му се отразяваше. Напоследък все по-често мислеше за Мишел и бъркотията, в която се беше превърнал съвместният им живот.

— *Ти си лъжец, Том, А жените са твоята слабост.*

— *А не съм ли и измамник?*

Тя не беше обелила дори дума за онова, което го беше сполетяло.

— *Не знам. Но явно е заложено някъде в теб, защото лъжците винаги си остават лъжци. Тук е мястото да добавя, че бях шокирана от случилото се.*

Спокоен глас, ясно изречени думи. Годините след развода бяха стопили гнева, който някога изпитваха един към друг.

— *Запознах се с един човек — добави тя. — Скоро ще се омъжа.*

Той не беше изненадан. Нямаше начин жена като Мишел да остане незабелязана.

— Радвам се за теб.

— Трябва да помислиш за отношенията си с Але. Винаги съм ти казвала да не чакаш, докато стане късно.

— Знам, знам.

— Трябва да тръгвам, Том. Преди малко допуснах грешка. Ти си лош съпруг и още по-лош баща, но беше добър репортер.

Все още помнеше каква болка бе усетил след тези думи. Тя вярваше в невинността му. След всичко, което ѝ беше причинил. Беше последният им разговор.

През следващите седем години живя сам, потънал в дълбоко самосъжаление. Мишел се омъжи за втори път, но почина твърде млада. А Але му дори не му позволи да присъства на погребението ѝ.

Той се запита какво ще каже на дъщеря си, след като я види свободна?

Закария се настани пред компютъра. Бяха пристигнали във Виена преди около четири часа и Роча веднага го бе закарал в имението. По време на полета беше успял да подремне час-два и това беше всичко.

Днес беше денят.

Дядо му и баща му правилно бяха предсказали, че левитът ще остави нещо в гроба си, а той го беше открил. Номерът на Том Сейган във Флорида се бе оказал от полза, защото тук със сигурност щеше да се отърве много по-лесно от двата трупа, отколкото в Америка. Дори бе успял да сключи сделка с Бене Роу. В случая нямаше друг избор, защото появата на Але Бекет в катедралата със сигурност щеше да улесни нещата със Сейган. Но проблемът с шпионина в имението оставаше. Персоналът наброяваше трийсет и двама души, включително Роча. Самоличността на предателя беше установена веднага след като се прибраха. Липсваше единствено мъжът, когото наричаха Миднайт.

Както би трябвало да бъде.

Част от сделката с Роу беше неговият човек да оцелее. В нормална ситуация той не би спазил подобен ангажимент, но Роу пробуди любопитството му с новината, че е открил още един левитски гроб в Ямайка, маркиран с характерния хикс. Освен това се беше сдобил с документи, които може би показваха пътя към изгубената мина. Сега най-важното беше да държи всички врати отворени. Поне за известно време.

Компютърът оживя и на екрана се появи лицето на мъж. На средна възраст, с брада и големи бакенбарди.

— Как вървят нещата в Израел, приятелю? — попита го той.

— Още един ден, преминал в преговори. Най-последно имаме напредък в посока на истински мир.

Закария знаеше, че става въпрос за отстъпки.

— От какво се отказваме?

— Не бива да говориш така. Няма нищо лошо да преговаряш с противника си.

— Стига да не се огънеш пред него.

— Това не мога да ти обещавам. От вчера Кнесетът обсъжда нови отстъпки. Щатите ни притискат като никога досега. Искат нещо голямо. Засега протакаме, но в крайна сметка ще се наложи да отстъпим.

Мъжът на екрана беше лидер на една от шестте по-малки партии в Израел. В политиката си те варираха от ултрареформаторски до ортодоксални. Партията на този мъж водеше по-умерена центристка политика. Именно това беше причината Закария да поддържа контакти с него. При нормални обстоятелства никой не се съобразяваше с въпросните малки партии, но в момента израелският парламент беше дълбоко разделен. Буквално през час се раждаха и умираха коалиции, всеки глас имаше значение.

— От Америка идва помощ за милиарди долари. Тя може да бъде пренебрегвана за известно време, но не завинаги. Такава е действителността. В момента дори се говори, че е време да съборим разделителната стена.

Въпросната стена се издигаше по цялото 760-километрово протежение на границата между Израел и Палестина. Бетон в населените места, три реда бодлива тел извън тях. Наблюдавана и контролирана от редовната армия с помощта на равномерно разположени вишки. Предназначението ѝ беше да очертае границата и да предотвратява евентуални терористични атаки. Ползата от нея беше доказана. Идеята да се събори беше просто налудничав.

— Защо трябва да се дискутира подобен въпрос?

— Защото трябва да дадеш, за да получиш.

Нищо подобно, помисли си Закария.

— Мандатът на сегашното правителство приключва. Парламентарните избори приближават. Всички знаят, че ще има промяна, но каква? Никой не знае, Закария. А несигурността ражда компромиси.

Той мразеше начина, по който светът се намесваше във вътрешните работи на Израел. Всеки лидер, най-вече в Америка, си поставяше за цел да бъде миротворец. Но конфликтът между евреи и араби съществуваше от столетия и едва ли някой бе в състояние да го разреши. Дълбочината на този конфликт бе толкова голяма, че само участниците в него можеха да преценят за какво става въпрос. А

Закария беше един от тях. И имаше конкретни планове, които обаче не включваха отстъпки.

— Нашите врагове нямат интерес от установяването на траен мир — натъртено рече той. — И никога не са имали. Единственото, което искат от нас, са отстъпки.

— Този начин на мислене лежи в основата на ситуацията, в която се намираме в момента — отбеляза брадатият.

Нищо подобно. Някои хора наистина си въобразяваха, че могат да разрешат конфликт, съществуващ от 5000 години. Идиоти. Всички до един. Евреите трябваше да бъдат принудени да видят истината. И това щеше да стане.

Том забързано прекоси площада пред катедралата „Свети Стефан“. Часовникът му показваше 12:25. Пътуването до Виена бе преминало спокойно. Преходът с кола от Братислава му отне едва четирийсет минути. В момента наетият автомобил чакаше на близкия платен паркинг. Той вдигна глава към островърхата кула на катедралата, която приличаше на назъбена стрела, пронизваща синия купол на небето. След като Саймън демонстрира видима готовност за предстоящата размяна, той стигна до заключението, че ще има нужда от допълнителна помощ. Потърси я веднага, още в компютърната зала на Джаксънвил. Ставаше въпрос за негова позната, която работеше в „Куир“, един от най-големите виенски всекидневници. В онези години той излизаше само на хартия, но днес имаше и електронен вариант. Откри името ѝ в карето за онлайн редакторите. Ина Третякова.

Том напусна площада и потъна в околния лабиринт от тесни улички. Дори след десет години не беше забравил мястото. Ориентацията беше качество, което винаги му беше помагало. Имената забравяше, но лицата и сградите помнеше с години. Кафенето беше сред любимите му във Виена — тук се събираха много местни журналисти и чуждестранни кореспонденти. Бутна стъклената врата. Вътрешността на заведението не беше променена. Почти веднага зърна и познатото лице сред посетителите.

— Прекрасна, както винаги — подхвърли на английски той, докато се приближаваше.

— А ти си все така галантен — отвърна Ина.

Наближаваща четирийсетте, с яркоруса вълниста коса, стигаща до раменете, тя имаше безупречно чисто лице и бледосини очи. Времето беше пожалило и дребната, но стегната фигура, чиито извивки му бяха до болка познати. Двамата бяха добри колеги и приятели, но нищо повече. Жената беше омъжена и се радваше на здраво семейство. Бе ѝ позвънил от Братислава. Тя веднага прие да се срещнат, въпреки че не се бяха виждали от много години.

— Имам нужда от помощ, Ина. Затънал съм в голяма бъркотия и се надявам да ми помогнеш, защото нямам никакво време.

— Ти никога не си имал време, Томас — отбеляза Ина. Тя беше сред малцината, които го наричаха така.

— Дъщеря ми има неприятности тук, във Виена, и трябва да ѝ помогна. Но за целта ще имам нужда от теб.

— Как я караш? — подхвърли тя с очевидното намерение да смени темата. Той ѝ позволи това, защото изглеждаше искрено загрижена.

— Зле, Ина. Но се справям.

— Ти си най-добрият репортер, когото познавам. Потърсих те да ти го кажа, но не успях да се свържа с теб.

— Предпочетох да изчезна, докато бурята премине.

— Предполагам, че не ти е било лесно. Ти имаш приятели, Томас, които те уважават и които дори за момент не повярваха на всичко онова, което се изписа за теб.

Стана му приятно от тази демонстрация на лоялност, но не можеше да забрави, че малцина бяха издигнали глас в негова подкрепа.

— За мен Томас Сейган си остава почтен колега и приятел — добави тя.

Той се усмихна. Отдавна не беше чувал подобен комплимент.

— В момента притискам хората си — точно както ти ме притискаше, когато правехме съвместни репортажи. Не съм забравила нищо от онова, на което си ме учил.

Преди десет години тя беше част от екипа на международния отдел на „Куир“ и двамата бяха работили заедно в района на Близкия изток. Беше страхотен организатор, освен това притежаваше талант за кратките и ясни материали. Още тогава той беше убеден, че от нея ще излезе отличен редактор.

— Сериозни ли са неприятностите на дъщеря ти?

— Страхувам се, че да. Ние с нея не сме особено близки, но трябва да ѝ помогна.

— Разбира се, че трябва. Нали ти е дъщеря.

— А твоите добре ли са? — попита той. Доколкото си спомняше, тя имаше две деца.

— О, вече пораснаха. Едната има всички шансове да стане добър репортер.

Чувстваха се добре заедно, както преди години. Може би грешеше, поставяйки под общ гаден знаменател всичките си някогашни приятели. Хрумването да я потърси беше наистина добро.

— А сега ми кажи с какво точно мога да помогна на дъщеря ти, Томас — наведе се над масичката тя.

Камбаните на „Свети Стефан“ отбелязаха пет следобед. Але и Брайън се приближиха към главния портал от западния край на площада.

— В момента Саймън не представлява проблем — подхвърли Брайън. — Той те иска вътре, за да те покаже на баща ти. Неприятностите ще започнат, след като получи онова, за което е дошъл.

Тя се чувстваше зле. Ролята на примамка решително ней харесваше.

— Ще се опитам да ви измъкна от тук, преди Саймън да предприеме следващия си ход — добави Брайън. — Няма съмнение, че ще го направи. Въпросът е само къде и кога.

Наоколо цареше оживление. Намираха се в сърцето на Виена все пак. Монументалността на катедралата се подчертаваше от ниските и добре поддържани сгради наоколо. От площада започваха две от най-оживените градски улици със скъпи бутици и кафенета. Очите ѝ се спряха на масичките пред близкия ресторант, където струнен квартет свиреше Брамс. Ноздрите ѝ потрепнаха от аромата на печено пиле, който долиташе от съседния снейкбар. Беше ѝ абсолютно невъзможно да определи къде може да се крие опасността.

— Разчиташ ли на помощ? — подхвърли тя.

— Работа сам.

— Но при първата ни среща имаше и помощници.

— Тогава ми трябваша — стрелна я с поглед той.

— Вероятно си даваш сметка, че може би грешиш за Закария.

— Толкова по-добре — сви рамене той. — В такъв случай няма да имаш проблем да влезеш в катедралата и сама.

Тя учудено го погледна.

— Не мога да дойда с теб. Това само ще усложни нещата. Проблемът е между вас тримата. Баща ти идва за теб, а Саймън знае, че ние те държим.

— Казал си му?

— Не аз, други са му казали.

Тя пожела да узнае кои са тези други. За кого работеше този човек?

Брайън оглеждаше оживения площад. Погледът ѝ се насочи нагоре, към южната кула на катедралата, която приличаше на устремена към небето и внезапно замръзнала водна струя. Покривът беше покрит с жълти и черни керемиди. Това беше позната гледка, на която многократно се беше наслаждавала от апартамента си, разположен съвсем наблизо. Недовършената северна кула придаваше на катедралата типичния вид на нещо, по което все още има да се работи. В главата ѝ се появи една мисъл на Гьоте: *Архитектурата е замръзнала музика.*

Брайън извади мобилния си телефон и натисна един бутон. Проведе кратък разговор на иврит, който Але разбра почти изцяло. Беше изучавала езика както в колежа, така и в началното училище, но реши да не се издава. От разменените реплики разбра, че негов човек е заел позицията на южната кула, достъпна за туристите срещу дребна такса. Самата тя го беше правила много пъти, защото гледката си заслужаваше. Интересно защо този човек се стараяше да я убеди, че Закария представлява заплаха, но същевременно отказваше да бъде откровен с нея.

И защо говореше на иврит? Кой бе той?

Брайън прибра телефона и леко кимна.

— Време е да влезеш вътре.

Закария се наслаждаваше на интериора. Издължените лъчи на следобедното слънце пронизваха гората от колони, зад които беше олтарът. В светлината им се въртяха микроскопични златисти пращинки, които сякаш танцуваха под звуците на органа. Скулптурите край стените приличаха на мълчаливи стражи. Витражите на издължените прозорци грееха в разноцветни отблясъци. Християните знаят как да украсяват своите храмове, призна той. Синагогите също са изографисани, но не с човешки образи, тъй като това би се възприело като идолопоклонничество. Той често беше мислил за контраста между тази умишлена простота в двата свещени еврейски храма, които

открай време съперничеха по разкош на всичко, родено от християнството.

Но тях отдавна ги нямаше. Сринати до основи. Поругани и ограбени.

Видът на сгради като „Свети Стефан“ винаги му причиняваше болка. Тази тук бе построена преди осемстотин години, бе разрушена почти до основи през последните дни на Втората световна война, а след това бе възстановена изцяло, при това само за седем години. Подобни факти само засилваха решителността му.

Влезе вътре сам. Роча чакаше отвън, готов да проследи Сейган и дъщеря му веднага след като напуснат катедралата. Те нямаше да се измъкнат живи от Виена. Беше крайно време да приключи с тази фаза на операцията и да премине към следващата.

Туристически групи обикаляха наоколо. Денят си отиваше, но тук беше отворено до десет вечерта. Може би това беше причината за избора на Сейган. Но откъде би могъл да го знае? През последните седем години не беше правил почти нищо друго, освен да страда, затънал в собствения си позор. Смазан, пречупен. Въпреки това беше реагирал във Флорида. Кой би могъл да го обвини? Всеки би реагирал, когато единственото му дете е в опасност.

Един въпрос продължаваше да се върти в главата му. Как би реагирал Сейган, ако знаеше истината?

Том чакаше пред ниска постройка, долепена до южната кула. Табелата до вратата я идентифицираше като „Параклис на св. Екатерина“. От тук можеше да наблюдава западния портал, целия неф и главния олтар.

Не след дълго забеляза Закария Саймън, който подмина амвона и бавно продължи към олтара. Благодарение на Ина беше влязъл през една малка врата в северния край, която не беше достъпна за широката публика. Стана това, което беше очаквал — тя имаше връзки навсякъде и още от кафенето се обади на директора за връзки с обществеността на Виенската епархия. Историята, която му предложи, беше проста: приятел от Америка, известен писател, иска да разгледа „Свети Стефан“, без да привлича вниманието. Възможно ли е да влезе в храма от друго място, а не през главния портал? Човекът откликна с

готовност и това позволи на Том да пристигне по-рано от уговорения час и да остане незабелязан.

Един бърз оглед беше достатъчен. Вътре имаше около стотина души. Проблясваха светкавици, музиката на органа се губеше в човешката гълчава. Катедралата изглеждаше внушително. Римските зидове бяха изградени от черни и червеникави камъни, който приличаха на огромни висящи гоблени. Той изпита възхищение от работата на древните майстори, построили нещо толкова уникално. И лека завист към търпението и енергията, които бяха вложили. Собственият му свят беше съвсем различен: вечно бързане, липса на време за каквото и да било, френетична гонитба на сроковете. Това лудо темпо продължаваше да му липсва.

Използва прикритието на една от масивните носещи колони, за да наблюдава действията на Саймън. Погледът му се измести към масивната решетка в дъното на храма, край която се виждаше фигурата на униформена служителка.

Входът за катакомбите. Вече знаеше, че този вход се затваря точно в пет следобед. Възрастната жена край решетката късаше билети, тъй като спускането в подземията ставаше срещу заплащане. Основните неща за катакомбите ги пишеше в пътеводителя, който му бе предоставила Ина. Именно те трябваше да му осигурят добрия шанс, на който разчиташе. Беше си написал домашното и се чувстваше достатъчно подготвен за онова, което предстоеше.

Саймън спря пред олтара. Том се обърна към главния портал. Точно навреме, за да зърне Але, която влизаше в катедралата.

Бене въртеше кормилото по тесния планински път — отначало нагоре, към назъбения връх, а после надолу, към гористата долина на трийсетина километра северозападно от имението му. Тъмносините вълни на океана неуморно блъскаха скалистия бряг, оставяйки дебели гирлянди ослепително бяла пяна. На тази надморска височина лъчите на обедното слънце бяха безмилостно парещи.

Преди два часа Трей Холибъртън най-сетне се бе обадил. Уговориха си среща направо на мястото. Той знаеше за нещата, които се случваха във Виена, но те бяха извън неговия контрол. Брайън Джеймисън положително правеше всичко възможно да предотврати нещастията, но това не го интересуваше. Нуждаеше се единствено от сътрудничеството на Саймън, което обаче изцяло зависеше от онова, което можеше да му предложи в замяна. Не му харесваше да работи с американците, защото трудно понасяше бруталната им арогантност. Но въпреки всичко го правеше. Ама не били доволни? Много важно. Да си гледат работата и да го оставят на мира!

Пред очите му се появи фигурата на Холибъртън, изправен до колата си с куфарче в ръка. Спря зад него и излезе навън. Гледката беше впечатляваща. Далече долу внушителни вълни се разбиваха в рифовете, пазещи северното крайбрежие.

— Документите, на които си попаднал, Бене, се оказаха истинска златна мина — подхвърли Трей. — Те ме насочиха към точно определени места.

Тези думи му харесаха. В тях се долавяше възбудата, която беше усетил още по телефона.

— По време на четвъртото си плаване през хиляда петстотин и четвърта Колумб бил принуден да остане тук в продължение на цяла година — продължи приятелят му. — Корабът му се повредил и той хвърлил котва някъде по северното крайбрежие. Била една изключителна тежка година за него. Не получил помощ от никъде. Местният губернатор на Испаньола го ненавиждал и решил да го

остави да умре. Екипажът му се разбунтувал, а таиносите прекъснали доставките на храна. Знаеш ли как е решил своите проблеми Колумб?

Бене определено нямаше отговор на този въпрос.

— На борда разполагал с отпечатано през хиляда четиристотин и деветдесета година копие на „Ефемеридите“ на Регимонтанус, което съдържало прогнози за слънчевите и лунните затъмнения през следващите трийсет години. В него открил, че такова лунно затъмнение ще има само след три дни, на двайсет и девети февруари хиляда петстотин и четвърта. Събрал главатарите на местните племена и ги предупредил, че Богът на небето е много разгневен от решението им да спрат доставките на храна. Още същата вечер луната щяла да изгрее с кървавочервен ореол — разбира се, причина било предстоящото затъмнение. После щяла да изчезне. И се случило точно това, разбира се. Таиносите изпаднали в паника и започнали да молят Колумб за помощ. А той се затворил в капитанската кабина, уж да моли Бог да опрости прегрешенията на диваците. На практика обаче измерил с пясъчен часовник продължителността на лунното затъмнение, за да изчисли географските координати на Ямайка.

Излязъл навън точно в края на затъмнението и съобщил на таиносите, че Бог ще им прости и ще върне луната, при условие че ще възстановят доставките на храна. Луната се появила отново. От този момент нататък Колумб нямал проблеми с местните. Географската дължина на острова се оказала с отклонение от едва половин градус — нещо, което по онова време било наистина забележително постижение.

Бене се питаше какво е значението на тази история. По принцип мразеше всичко, свързано с испанците.

— Колумб разбирал от навигация — продължи Холибъртън. — Умеел да разчита положението на звездите и знаел как влияят на времето. Снощи се порових в архивите и открих нещо, което твоят крадец е пропуснал.

След тези думи Трей отвори куфарчето и извади купчина хартия.

— Това беше изписано върху друг пергамент, който бил част от съдебното споразумение между братята Коен.

Достъп до свободната земя близо до 01:94:01: а.01. на
брега от 01.aa.94.66а отдясно на Острова а а.

01.94.61.01.94.66.13.01. Първоначалната формула трябва да бъде обозначена с 24.19. п.п.000.нл. пп.пп.66.пп са 11.61.94.61.91 1 или 22.4.85 или португалците ще те отведат там 61.61.01.60 ил 85.

— Авраам Коен трябвало да предаде това на брат си Моузес като част от споразумението. Губернаторът, който ръководел процеса, изпратил информацията за спора в Испания. По всичко личи, че испанците проявявали жив интерес към всичко, имащо отношение към изгубената мина.

Бене вече му беше разказал за извития хикс и подписа на Колумб в пещерата, в която го беше завел Франк Кларк.

— Колумб стъпил на сушата някъде там — махна към морето Треј. — След това открил златната мина и маркирал пътя си — това са числата в горния текст. Но ние не знаем какво означават те. Това е някакъв код. В замяна знаем, че онези четиристотин и двайсет акра земя, които Авраам Коен е закупил през хиляда шестстотин и седемдесета, лежат тук, точно под нас, в онази залесена долина. Върху картите открих множество географски ориентири. Ако мината изобщо съществува, тя е някъде тук.

Бене се взря в палмите, папратите и избуялата зеленина на няколкостотин метра под краката му, която се простираше чак до морето. Сред нея не се виждаха никакви къщи, ферми или имения.

— В случая имаме късмет, че тази необработена земя принадлежи на мароните — добави Треј.

Коего означаваше липса на външна намеса. Мароните охраняваха земите си с желязна решителност. Всяко навлизане в тях трябваше да бъде предварително одобрено.

— А сега какво? — попита на глас той.

— Поръчах списък на пещерите в района. Ямайското геолошко дружество притежава карта с повечето от тях. Така ще разберем къде какво се намира.

Звучеше разумно.

— Но то не може да бъде в някоя от известните пещери, нали?

— Това ще бъде отправната ни точка.

— Нали вече не ме мислиш за луд? — ухили се доволно Бене.

— Единственото, което знам, е, че този остров никога не е бил известен със златните си залежи. Имало е тук-там, главно в потоците, но Ямайка е ценна със своята почва и добро географско положение. Ние сме на пътя на търговците, а на тази почва расте абсолютно всичко. Фердинанд не вярвал в съществуването на златната мина. Именно по тази причина подарил острова на наследниците на Колумб. За него това място нямало стойност. Легендите се появили по-късно. Заселването на Ямайка било отличен начин да се отърве от фамилията Колумб. Най-накрая получил възможност да приключи с тях веднъж и завинаги.

— Имам хора, които ще преобърнат всеки камък в тази долина — рече Бене.

— Още не. Нека видим дали ще успеем да стесним кръга. Проверих внимателно нотариалния акт. Реките и потоците са регистрирани с испанските си имена, но ние знаем какво означават в превод. Убеден съм, че ще успея да стесня зоната за претърсване.

В гласа на Холибъртън се долови особена нотка.

— Какво има? — втренчено го погледна Бене.

— И в други документи се споменава онова, което търсиш. Останали са от испанско време. Снощи уредникът на архивите ми напомни за тях. Малцина са им обърнали внимание, но те може да окажат полезни. Намират се в частни ръце.

— Къде?

— В Куба.

Але влезе в катедралата и почти веднага видя Закария, който стоеше на петдесетина метра от нея. Тръгна към него.

Облечен безупречно както винаги, висок и изправен, без следа от загриженост върху изпитото лице с добре поддържана брадичка, той стоеше точно в средата на пътеката. Але спря на няколко крачки от него.

— Добре ли си? — посрещна я с въпрос Закария.

— Защо искаше да ме убиеш?

— Така ли ти казаха? Че аз искам да те убия?

— Твоят човек ме закара в някаква гора със заповед да ме ликвидира.

— Той не работеше за мен, Але — поклати глава Саймън. — Беше човек на Брайън Джеймисън и е шпионирал за него. Вчера е избягал от имението ми.

Тя знаеше, че това отговаря на истината, но нямаше представа как го е научил този човек.

— Тук съм заради баща ти — добави Закария. — Той не спазва ангажиментите, които пое във Флорида, и настоя за тази среща. Вчера ми звънна работодателят на Джеймисън, за да ме уведоми, че си в техни ръце. Чрез теб искат да стигнат до мен, затова и са те излъгали.

— За кого работи Брайън?

— За човек на име Бене Роу, с когото не би трябвало да имам нищо общо. Но го направих, защото той те постави в опасно положение.

— Къде е Роча?

— Знам, че си разстроена след онази постановка. Бъди сигурна, че Роча ще си получи заслуженото. Но баща ти реагира именно благодарение на нея.

Това също беше вярно.

— Няколко пъти ти споменах, че има хора, които правят всичко възможно да попречат на моите проучвания. Бене Роу и Джеймисън са между тях и непрекъснато се намесват...

— Видях всичко, което се случи във Флорида, когато подгони баща ми — прекъсна го Але.

— Видя ли?

— Всичко бе заснето с камера.

— Нямах друг избор. Бях принуден да се конфронтирам с него. После той пожела да се срещнем тук и аз приех.

— Къде е той? — пожела да узнае тя.

— Тук.

Тя се обърна, Закария също.

Баща ѝ стоеше на няколко крачки от тях.

Том огледа дъщеря си. Тъмната ѝ коса беше по-дълга, отколкото я помнеше, но все така вълниста. От него беше наследила смуглата кожа, чипия нос, високите скули със заоблена брадичка и стегнатата фигура, но кафявите очи бяха на майка ѝ. И тя като него предпочиташе да не носи очила или бижута. Беше облечена с дънки, поло и ниски обувки. Също като майка си.

— Господин Сейган, ето я тук — обади се Саймън. — Аз изпълних обещанието си. Бихте ли ми предали онова, което е мое?

Том се обърна към Але.

— Добре ли си?

Тя мълчаливо кимна. Двамата със Саймън бяха дошли поотделно, но разговаряха помежду си като стари познати и това беше притеснително.

— Искам онова, което е у вас, господин Сейган — настоя Саймън.

— И какво ще направите, ако не го получите?

— Дъщеря ви е тук, както обещах. Защо не приключим сделката?

Нещо не беше наред. Нищо в поведението на Але не показваше емоциите, които би трябвало да изпитва всяка жена, подложена на унижения от непознати. Погледна я в очите с надеждата да получи отговор на подозренията си, но лицето ѝ остана непроницаемо.

— Дай му каквото иска — обади се най-после тя.

— Дядо ти едва ли би останал доволен.

— Откъде знаеш?

— Прочетох съдържанието на онова, което беше в гроба.

В очите ѝ проблесна любопитство, но той не ѝ предложи повече подробности. Вместо това извади от джоба си прегънат лист хартия и го подаде на Саймън.

— Ето го. Една бележка, предназначена за мен.

Докато Саймън четеше, той не сваляше поглед от Але, която очевидно се чувстваше неудобно.

— И това е всичко, така ли? — вдигна глава Саймън.

— Абирам не беше многословен. За него е равносилно на дълъг разговор. От бележката му вероятно разбирате, че ролята му на левит е била тайна за мен. Сега явно трябва аз да я поема.

— Във Флорида вече ти казах, че не си достоен дори да изричаш тази дума — заряза официалностите Саймън.

— Приключихме ли?

— Да — кимна Закария. — Вече спокойно можеш да довършиш онова, което беше намислил в дома на баща си.

Том с мъка удържа желанието си да забие юмрук в лицето на мръсника.

— Бях намислил да те застрелям — сухо му напомни той.

— Има и още нещо, което би трябвало да знаеш — намръщено го погледна Саймън. — Нещо, което дъщеря ти вероятно няма да сподели с теб. Тя не беше отвлечена, или поне не от мен. Участието ѝ в онзи цирк, който имаше възможност да наблюдаваш, беше абсолютно доброволно.

Том стисна зъби и си напомни да запази спокойствие.

— Кажу ми — обърна се към Але Саймън. — Истината винаги помага.

Але мълчеше, но личеше, че е изненадана от изявлението му.

— Споменавам това, защото вчера тя действително беше отвлечена — добави той. — А сега е свободна благодарение на мен.

— Аз пък чух друго — поклати глава Але. — Че именно ти се готвиш да ме убиеш.

— Мога да те уверя, че това го искаха други хора — отвърна Саймън и се обърна към Том. — Нейните похитители работят за един мой делови партньор, който очевидно е решил да промени отношенията помежду ни. Аз се намесих навреме и успях да сключа сделка за освобождаването ѝ. Казвам това, защото тук току-що се появи човекът, който я отвлече.

Але рязко се завъртя. Брайън стоеше в другия край на пътеката въпреки обещанието да чака отвън. Поредната лъжа.

— Той не е мой приятел, но не е и ваш — добави Саймън. — Желая ви всичко хубаво.

— Идвам с теб! — отсече Але.

— Баща ти няма да позволи. Говори с него. Опитай се да изясниш всичко, което стои между вас.

В душата ѝ потръпна страх. Никога не се беше чувствала по този начин.

— Защо ме предаде?

— Истината е хубаво нещо — отвърна Саймън, без да сваля поглед от лицето на Том. — Нали така, господин Сейган?

— Предполагам, че сам ще се увериш в това.

Закария им обърна гръб и закрачи към Брайън Джеймисън. Бележката, взета от Том, изчезна в джоба на панталона му.

— Получи ли каквото искаше? — попита Брайън.

— Тайна. Между твоя шеф и мен.

— Значи просто си тръгваш, така ли? Ще ги оставиш на мира? Тоест в моите ръце?

— Не съвсем — отвърна Саймън и се обърна да погледне Том Сейган и дъщеря му.

Том наблюдаваше тази сцена от трийсетина метра разстояние.

— Истина ли е това, което твърди той?

Але не отговори, но по лицето ѝ се четяха страх и несигурност. Той се разтревожи.

— Онзи човек се казва Брайън Джеймисън — промълви тя. — Вчера той наистина ме отвлече. Може би Закария казва истината за него.

Мъжът тръгна към тях, а Саймън излезе навън.

Слава богу, че той се беше подготвил.

— Да вървим.

— Къде?

— По-далеч от тук.

Поведе я към решетъчната врата за катакомбите. Билети вече не се издаваха. Ина обаче му беше уредила частна обиколка след

работното време. Вече беше разговарял със служителката, която ги очакваше и им махна да влизат. Кос поглед през рамо го увери, че мъжът на име Брайън бърза след тях. Том спря там, където свършваха плочките и започваха каменните стълби, после затръшна вратата. Езичето на ключалката звучно изщрака. Още при появата си в катедралата преди два часа беше забелязал, че тази врата може да се отвори само с ключ. Изненаданата служителка положително го държеше в джоба си, но забавянето с минута-две би трябвало да е достатъчно, за да изчезнат.

До този момент беше сигурен, че основният му враг е Саймън. Сега се появи нова заплаха.

— Върви след мен — подхвърли на Але той.

Двамата бързо се спуснаха по стъпалата, които водеха към криптата.

Спрял на входа, Закария видя как Але и баща ѝ влизат в катакомбите. Сейган затръшна вратата и Джеймисън беше принуден да спре. В момента служителката ровеше из джобовете си за ключа. Какво ли още е измислил Роу, запита се той. Беше компрометирал Але напълно съзнателно, защото искаше да тръгне с баща си. Което щеше да позволи на Роча да се разправи с тях наведнъж. Разбира се, ако бяха напуснали катедралата през главния портал.

Обаче се случи друго.

Какво му беше казал Сейган за истината?

Предполагам, че сам ще се увериш в това.

Нещо не беше наред. Той излезе навън, засече Роча и му направи знак да се приближи.

— Видях Джеймисън да влиза — промърмори сътрудникът му.

— Спуснаха се в катакомбите — късо поясни Саймън. Дали пък това не бе техният шанс? — Ела!

Двамата изчезнаха обратно във вътрешността на храма.

Том бързаше надолу по стълбите, следван от Але.

Не след дълго стигнаха до дъното. Пред тях се разкри лабиринт от тесни коридори, изсечени преди векове направо в скалата. Днес те се бяха превърнали в бароков некропол, последен дом на епископи и църковни настоятели. Докато чакаше, Том беше проучил туристическия справочник и знаеше накъде трябва да вървят. Освен да го вкара през страничната врата, Ина беше поела ангажимента и да го изкара навън, без никой да забележи.

— Натам — махна с ръка той.

Закария вдигна ръка и двамата с Роча потърсиха укритие зад една от колоните. Брайън Джеймисън нетърпеливо подканяше служителката да отключи. Суматохата не привлече кой знае какво внимание от страна на туристите. Той беше влизал в катакомбите и знаеше какво има там — гробове, крипти, кости. Но дали имаше втори изход?

Възрастната жена най-после откри правилния ключ и го пъкна в ключалката. Джеймисън хукна надолу по стълбите.

Двамата стигнаха до решетките в момента, в който жената понечи да превърти ключа обратно.

— Извинете, моля — промърмори Закария и се мушна покрай нея, следван по петите от Роча.

Жената отвори уста да възрази, но Роча затръшна вратата под носа ѝ.

Але беше объркана и дълбоко разтърсена. Нямаше друг избор, освен да тръгне с баща си. Закария я предаде. Изглеждаше наистина ядосан от обвиненията ѝ. Дали пък наистина не я беше спасил? Дали Брайън я беше излъгал?

Нямаше никаква представа. Но за катакомбите беше слушала много. Безкраен лабиринт, в който почиваха мнозина духовници: Плюс

телата, сърцата и вътрешностите на Хабсбургите, управлявали Европа в продължение на векове. Плюс костите на над 11 000 покойници, преместени тук в средата на XVIII век по време на опустошителна чумна епидемия. Те бяха струпани на огромни купчини, прекалено отвратителни за вкуса ѝ. Все още помнеше какво бе видяла при първото си спускане тук — преливащи една в друга подземни зали, осветени от жълтеникавата светлина на петромаксови лампи. Баща ѝ явно знаеше къде отива, защото подмина широката зала за туристи и се насочи към костницата вляво. От двете страни на коридора към нея имаше няколко гробници с каменни статуи, охраняващи тежките медни ковчези.

— Къде отиваме? — спря се тя.

— Навън — обърна се да я погледне той.

— Откъде знаеш, че от тук изобщо има изход?

На лицето му се изписа раздражение.

— Противно на мнението ти аз не съм глупак. Обмислил съм всичко.

— Защо го правиш?

— Може би защото бях принуден да гледам как двама негодници се гаврят с дъщеря ми, завързана за някакво легло! Това не е ли достатъчно? А сега ми казват, че цялата работа е била театър. Наистина ли беше, Але?

Тя се изнерви от въпроса вероятно защото отдавна не беше виждала баща си ядосан. Но вече нямаше смисъл да лъже.

— Да, беше постановка.

— Но въпреки това си позволяваш да ме съдиш? — направи крачка към нея той.

Беше ясно какво има предвид. Безброй пъти го беше обвинявала, че е лош съпруг и баща, наричаше го лъжец и измамник. А накрая и не му позволи да присъства на погребението на майка ѝ.

— Няма ли кажеш нещо? — настоя Том.

— Искях да се съгласиш на ексхумацията. Знаех, че ако само те помоля, нямаше да го направиш.

— Нямаше — кимна той. — Но все пак трябваше да попиташ.

Стояха на мястото, на което основният коридор се пресичаше с друг и завиваше наляво. На табелата на стената пишеше, че натам се намира костницата. Някакво движение я накара да погледне надясно.

Брайън се появи на двайсетина метра от тях. Баща ѝ също го видя.

Ръката на преследвача потъна под сакото. Тя знаеше какво държи там. Миг по-късно пред очите ѝ проблесна дулото на пистолет.

Том също видя оръжието и веднага прецени, че не могат да продължат направо, защото ще се превърнат в лесни мишени. При предварителното спускане в подземиято Ина му беше показала най-късия път навън, но за съжаление той се оказа препречен от мъжа с пистолета. Нямаха избор.

Той хвана Але за ръката и двамата затичаха по коридора към костницата.

Закария се спусна по каменните стълби, които водеха към катакомбите. На светлината отдолу успя да зърне някаква сянка, която зави наляво и изчезна.

Докосна ръката на Роча и му направи знак да забавят ход.

Леко кимна и в ръката на помощника му се появи автоматичен пистолет с късо дуло, на което беше завинтен заглушител. Надяваше се на няколко минути спокойствие, които щяха да бъдат напълно достатъчни. Безпокоеше го не само присъствието на Брайън Джеймисън, но и нещо друго. Дали Сейган му бе предал всичко, което съдържаше онзи пакет?

Стигнаха до долния край на стълбището. Пред очите им се разкриха редици дървени скамейки. Бяха се озовали в нещо като втора подземна църква. Над олтара в дъното висеше издялано от камък бароково разпятие. Той направи крачка напред и предпазливо надникна зад ъгъла. В коридора на двайсетина метра от тях се мярна фигурата на Джеймисън с пистолет в ръка, която бързо изчезна някъде наляво.

Двамата с Роча безшумно го последваха.

Безпокойството на Том нарастваше. Нещата не се развиваха според плана. Би трябвало двамата с Але да се спуснат в катакомбите, а Саймън да остане отвъд заключената метална врата. Появата на трети участник не беше предвидена. Не беше очаквал, че дъщеря му ще се окаже в конфликт с него. От схемата в туристическия наръчник

беше наясно, че коридорът, по който вървяха, също щеше да ги отведе до резервния изход, но по по-дълъг и заобиколен път.

Там, в горния край на друго каменно стълбище, го чакаше Ина. От него се излизаше на малка уличка зад източната стена на катедралата. Пътят навън беше препречен от солиден железен капак, който се отваряше само отвътре, но Ина беше успяла да убеди своя човек в църковната управа, че странният американски гост трябва да завърши частната си обиколка именно през него, обещавайки му лично да се погрижи капакът да бъде надлежно заключен. Той се беше съгласил, давайки си ясна сметка за услугата, която рано или късно трябва да бъде върната.

Том знаеше за какво става въпрос. Самият той беше използвал тази валута при много и най-различни случаи.

Стигнаха до дъното на коридора. От двете му страни имаше дълбоки ниши, затворени с дебели решетки. Зад тях се виждаха двуметрови купчини кости. Някои бяха старателно подбрани по вид и големина, а други просто разхвърляни. Странна, почти сюрреалистична гледка на подредена смърт. Кой бяха тези хора? Как бяха живели? Каква бе историята им?

Забеляза, че и Але ги гледа с широко отворени очи.

Изпита желание час по-скоро да се махнат от тук. Коридорът пред тях беше дълъг и добре осветен. Повече от двайсет метра прав като стрела тунел с ниши с решетки от двете страни, който не предлагаше никакво укритие.

— Стойте там, където сте! — заповяда мъжки глас зад гърба им.

Двамата спряха и се обърнаха. Преследвачът им стоеше на седем-осем метра от тях. С насочен пистолет.

Бене седеше в кабината на малкия турбовитлов „Кинг Еър“, който често наемаше за пътуванията си из Карибите. За късмет машината беше свободна и ги чакаше на едно частно летище в околностите на Монтего Бей. Опирайки се на предположенията на Трей, че в Куба ще открият допълнителна информация, той беше уредил кратката им визита в островната държава с едно телефонно обаждане. Имаше добър бизнес с кубинците и те с удоволствие работеха с него. Кабината побираше седем пътници, но те бяха само двама. Това им даваше предостатъчно пространство за удобен полет. Най-много харесваше обслужването, което предлагаше тази компания — отлична кухня и добре зареден бар с отбрани напитки. Той почти не пиеше, но държеше гостите му да останат доволни. В ръката на Трей се поклащаше висока чаша с ром и кока-кола.

— Въпросният архив е частна собственост — поясни приятелят му. — Отдавна ми се ще да му хвърля едно око, но никога не съм имал достъп до Куба.

— Защо мислиш, че ще ни бъде полезен?

— Главно заради нещата, които открих снощи. Препратки към Куба има в почти всички испански документи, останали в Ямайка. Много пъти съм разговарял за тях с шефа на архивите. Той ги е виждал с очите си и твърди, че в Куба има огромно количество документи, останали от испанското владичество.

— Но не знае какво точно те интересува, нали? — попита Бене.

— Не, разбира се. Знам какво правя. Предполагам, че ще имаме на разположение кола...

— Вече ни чака на летището.

— Това не е първото ти пътуване в тази посока, нали?

— С кубинците се работи лесно въпреки всичките им недостатъци.

— Снощи чух, че един от служителите в архива е изчезнал. Казва се Фелипе. Той ли е откраднал онези документи за теб?

— Не за мен, а за друг човек.

— И вече е мъртъв, нали?

Бене не беше готов на подобни признания. Пред когото и да било.

— Защо питаш мен?

— Служителят в архивите обясни, че Фелипе никога не е отсъствал от работа. Бил млад, умен и работлив...

— Нищо не ме свързва с него.

— Защо правиш всичко това, Бене? Защо не постъпваш по законния начин?

Често си беше задавал същия въпрос. Защо наистина? Може би поради наследените гени. Изкушението от лесните пари и властта, която вървеше ръка за ръка с тях, беше прекалено силно. Понякога наистина му се искаше да го превъзмогне.

— Трябва ли да водим подобен разговор? — попита на глас той.

— Тук сме само двамата, Бене. А аз съм твой приятел.

Това беше вярно, но той не беше глупак.

— Не върша абсолютно нищо, което може да навреди на други хора. Абсолютно нищо. Отглеждам си кафето и се опитвам да бъда верен на себе си.

— Онзи човек, Фелипе... Не знам дали ще бъде съгласен с теб.

В съзнанието му изплува пламтящият поглед на жената, когато ѝ хвърли пачката на леглото. Беше разбил живота ѝ. Но защо? Поради гордостта си? Или от гняв? Не. Просто така трябваше да стане. Ямайка беше трудно място за живеене. Бандите бяха силни и бяха навсякъде. Вярно, че той не беше официална част от системата — обичаше да си мисли, че се е издигнал над нея, — но поддържането на този статут се крепеше на страха. Убийството на онзи наркобарон беше част от това. Фелипе? Не очакваше затруднения, защото единствено хората от личния му антураж бяха наясно какво всъщност се беше случило. Точно там обаче беше същността на проблема. Назиданието. Как биха постъпили неговите доверени хора, ако знаеха, че е допуснал да бъде лъган от някакъв дребен чиновник?

Сега обаче бяха наясно за цената на подобна грешка.

— Съжалявам, че този човек е изчезнал — заяви най-сетне той.

— Чел съм много за баща ти — продължи Трей. — Бил е страхотен бизнесмен. Останах с впечатлението, че е изградил със собствените си ръце печелившата индустрия с кафето „Блу Маунтин“.

Баща му почина, когато Бене беше съвсем млад, но той си го спомняше съвсем ясно. А и майка му беше разказвала много за него. Само добри неща. Лошите ги беше забравила. По всичко личеше, че в един момент баща му бе решил да промени правилата за производството на най-доходоносната експортна стока на Ямайка. И това, естествено, бе донесло огромни печалби на фамилията Роу. Какво лошо, по дяволите?

— Баща ми също искаше да открие тази мина — каза на глас той. — За пръв път чух за нея именно от него.

Искаше му се да приключат с този разговор. Бяха предприели това пътешествие заради мината, а не заради бизнеса и семейството му. Но той обичаше Холибъртън и му прощаваше подмятанията.

— Какво ще направиш, ако се окаже, че мястото наистина съществува? — попита Трей.

Самолетът се разтърси. Летяха на седем хиляди метра над Карибско море в посока североизток към Сантяго де Куба. Полетът беше кратък, след малко щяха да се приземят.

— А дали съществува? — отвърна с въпрос той.

— Преди два дни бих казал не. Сега обаче не съм толкова сигурен.

— *Съществува, разбира се — беше го уверил Закария Саймън. — Фамилията ми търси тази мина от много години.*

— *Защо е толкова важна за теб?*

— *Важна е за религията ми.*

— *По какъв начин? — изненадано го погледна Бене.*

— *Христофор Колумб е бил евреин. Принудили са го да приеме християнството, но дълбоко в душата си е останал евреин.*

— *Бене за пръв път чуваше подобно нещо.*

— *Истинското му име е било Кристовал Арнолдо де Исаси.*

— *Бене направи усилие да скрие недоверието си.*

— *Истина е — увери го Саймън. — След покръстването семейството му приема фамилията Колон.*

— *Какво значение има всичко това?*

— *Огромно, поне ще се отнася до моята фамилия. И за евреите като общност. Знаеш ли как е умрял Колумб?*

— Как е умрял Колумб? — попита той, обръщайки се към Холибъртън.

— Що за въпрос? — изненадано го погледна приятелят му.

— Отдавна си мисля за него. Как се е случило?

— Умрял е в Испания през май хиляда петстотин и шеста година след дълго боледуване. Никой не знае какво точно го е убило. Поинтересно е онова, което се е случило след смъртта му.

Според Холибъртън първоначално Колумб бил погребан в някакъв манастир във Валядолид, но по-късно — през 1513 г., една от снахите му успяла да прехвърли тленните му останки в катедралата на Севиля. През 1537 г. семейството му получило разрешение да пренесе тялото му в Новия свят и Колумб намерил покой в новопостроената църква на Санто Доминго. 1537-а била година с много важно значение.

През нея, същата снаха — вдовица на един от синовете му, поела управлението на Ямайка от испанската корона.

Колумб останал в Испаньола до 1795 г. Тогава островът преминал в ръцете на Франция и останките на мореплавателя били прехвърлени в Хавана. В началото на двайсети век, непосредствено след края на испанско-американската война, Куба получила независимост и костите на Колумб се върнали обратно в Севиля, където се намират и до днес.

— С една малка подробност — добави след кратка пауза Трей. — Това може би не са останките на Колумб. По време на разкопки в църквата на Санто Доминго в края на деветнайсети век работниците изровили оловен сандък с кости. На капака му пишело „Негова светлост дон Кристобал Колон“. Възникнали подозрения, че през хиляда седемстотин деветдесет и пета испанците разкопали погрешния гроб.

— Аз съм бил в тази църква — кимна Бене. — В нея има гробница и статуя на Колумб.

— Именно там се намира онзи оловен сандък с костите. През хиляда деветстотин деветдесет и втора година правителството направи всичко по силите си да отпразнува петстотингодишнината от първото плаване на Колумб. Но не бива да забравяме и величествената гробница в Севиля. Правени са няколко ДНК теста на останките, но

без успех. Костите са местени много пъти, на най-различни места. Колумб може да лежи на всяко от тези места. Или на никое от тях...

— *Моята фамилия продължава да търси гроба на Колумб — беше казал Закария. — Ние сме на мнение, че костите му са били тайно пренесени в Ямайка и погребани в изгубената мина. Вярваме, че това е мястото, защото е било открито лично от адмирала.*

Но тогава Бене не му повярва. Не му вярваше и днес. Тук не ставаше въпрос за откриването на нечия гробница. В никакъв случай. Саймън търсеше нещо съвсем друго. Нещо достатъчно важно, за да привлече вниманието на американското разузнаване. Бене изобщо не се интересуваше от костите на Колумб. Този човек бе нашественик, разрушител. Появата му бе донесла смърт на десетки хиляди таиноси или робство, болка и страдания за останалите живи. Мароните бяха първите африканци в Новия свят, които бяха извоювали свободата си със силата на оръжието. Ако изгубената мина действително съществуваше, тя със сигурност принадлежеше на тях.

— Какво има, Бене?

Гневният вой на моторите заглъхна и самолетът започна да се снишава. На хоризонта изплуваха Куба и зеленият бастион на планината, простираща се от бряг до бряг. Сиера Маестра. Там се бяха крили робите, дръзнали да избягат от плантациите за захарна тръстика. Но за разлика от мароните те не бяха получили име. Холибъртън също надникна през прозорчето.

— Тук е започнала революцията — промълви той. — Тази планина е била убежището на Кастро и неговите партизани.

Бене знаеше, че в Куба също отглеждат кафе. Силно, черно, което обаче не можеше да конкурира неговите специални сортове.

— Искам да откроя тази мина — тихо рече той. — Няма значение дали в нея има нещо или не. Просто искам да я откроя, но за целта се нуждая от помощта ти. — Обърна се и закова поглед в очите на приятеля си. — Ще го направиш ли?

— Разбира се, Бене. Мога да го направя.

Веднага усети нотката на напрежение в гласа на Трей. А в очите му видя нещо, което не беше виждал досега: разбиране. Не понасяше мисълта, че Трей се страхува от него, но не направи нищо, за да му помогне да прогони това чувство. Беше твърдо решен да не толерира никакви лъжи и никакви грешки. Независимо дали идват от приятел или враг.

— Какво желаете? — сухо попита Том, заковал очи в дулото на пистолета.

Мъжът на име Брайън тръгна към тях.

— Знаех си, че точно ти си проблемът — промърмори Але.

— Дъщеря ви призна ли си, че е велика актриса? — не й обърна внимание Джеймисън.

Том не отместваше очи от оръжието. Странно. Вчера не се страхуваше от смъртта, но днес се чувстваше малко по-различно. Все още не беше сигурен, че иска да живее, но точно в този момент никак не му се мреше. Двете послания на Абирам и предателството на Але повдигаха нови въпроси.

— Какво точно искате от нас? — попита той.

— Той работи за хора, които искат да спрат Закария — поясни Але.

Брайън закова поглед в лицето му.

— Ние с вас трябва да си поговорим! — отсече той.

Закария пое предпазливо напред, следван по петите от Роча. От двете им страни се нижеха столетни гробници на кардинали и свещеници. Не след дълго стигнаха до мястото, където бяха забелязали Брайън. Пред очите им се разкри десетметров, изсечен в скалата коридор, който свършваше под прав ъгъл с друг тунел. Единствената лампа беше разположена по-близо до тях, отколкото до далечния край. Оттам долитаха приглушени гласове. Закария направи знак на помощника си да пази тишина и внимателно тръгна натам. Разчиташе на факта, че появата му ще бъде изненада за Сейган, Але и Брайън.

— Ние с вас трябва да си поговорим! — прозвуча гласът на Джеймисън.

Преди това беше успял да долови и думите, произнесени от Сейган и Але. Споменавайки името му, гласът на Але бе прозвучал почти извинително. Може би беше успял да я обърка достатъчно с

разкритията си за Джеймисън. Втори шанс едва ли щеше да има. Надникна иззад ъгъла. Брайън стоеше на петнайсетина метра от тях. Беше с гръб, а в ръката си държеше пистолет.

Закария и Роча безшумно се дръпнаха назад. Той махна с ръка към съседния коридор.

— Бил съм тук и преди. По този коридор ще излезем на разклона, който е на няколко крачки от тях. Трябва да преодолеем няколко завоя, но коридорите тук всъщност представляват една голяма окръжност. Аз ще заобиколя оттам.

Роча кимна, а след това внимателно изслуша инструкциите му.

Але беше убедена, че трябва да се измъкне както от баща си, така и от Брайън. И двамата твърдяха, че врагът е Закария, но единственият човек, който я беше вкарал в реална опасност досега, стоеше пред нея с пистолет.

— Какво си намислил? — подхвърли на Джеймисън тя.

— Трябва да се измъкнем от тук. Господин Сейган, предполагам, че имате основания да се спуснете долу.

Але се обърна да погледне баща си, но той мълчеше.

— Той знае как да излезем от тук — обяви в крайна сметка тя.

— И аз така си помислих — кимна Джеймисън. — Предлагам да тръгваме, а след това ще ви обясня всичко.

Баща ѝ не изглеждаше убеден, а гневът му към нея очевидно нарастваше.

— Предлагам да тръгваме, преди онези горе да са ни открили — повтори Джеймисън.

— Погрижил съм се това да не стане — неохотно промърмори Сейган. — Вратата е заключена за през нощта.

— Тогава да се махаме. Уверявам ви, че ще ви разкажа важни неща.

— Никъде няма да ходим — поклати глава баща ѝ и застана пред нея. — Ако искаш, стреляй. Изобщо не ми пука.

— Знам какво се случи във Флорида — не се отказваше Брайън. — И че сте имали намерение да се самоубиете. Но не го сторихте и ето че сте тук. Ние станахме свидетели на всичко, защото имах свой човек на гробището, който ви следеше. Видяхме, че посетихте гроба на баща

си, и предположихме останалото. Аз не съм ви враг, господин Сейган. Работя за американското разузнаване, в отряд „Магелан“. Задачата ни е да неутрализираме Закария Саймън, но за целта имаме нужда от помощта ви.

Але улови някакво движение зад гърба на Брайън.

Миг по-късно от сянката изплува фигурата на Роча с пистолет в ръка. Очите ѝ се разшириха. Брайън забеляза това и понечи да се обърне.

Том видя непознатия, скочи върху Але и я събори на земята.

Разнесоха се два изстрела. Брайън се олюля, изпусна пистолета и размаха ръце. После бавно се свлече на пода.

Екна още един изстрел. От устата на американеца бликна кръв, тялото му се разтърси от конвулсии. Том се претърколи, грабна падналия пистолет и натисна спусъка. Ехото отекна между каменните стени. Куршумът рикошира и той инстинктивно закри глава с ръце.

Когато отново погледна, мъжът в дъното на тунела беше изчезнал.

Але не се виждаше никъде.

Закария продължаваше да крачи към мястото, в което се пресичаха двата тунела. До ушите му достигнаха изстрели. Надяваше се, че това е краят на Брайън Джеймисън. Бене Роу положително разполагаше с достатъчно хора, но отстраняването на най-близкия му сътрудник означаваше да се лиши от своите очи и уши в Австрия. Бележката на Абирам Сейган беше доста подробна, но едва ли съдържаше всичко, което левитът бе искал да предаде на наследника си. Дали Сейган не беше променил съдържанието? Тоя тип все пак имаше славата на опитен фалшификатор.

Първоначалният план отпаднаше. Сега се нуждаеше от време насаме с Але. Долята нов изстрел, доста по-силен от предишните. После се разнесоха нови гърмежи.

Единият проблем със сигурност беше отстранен. Оставаха още два.

Але видя как тялото на Брайън Джеймисън бавно застива, улучено от три куршума. Баща ѝ беше зает да търси пистолета му, който секунди по-рано беше изтропал на пода. Тя се възползва от момента, скочи и хукна към завоя на тунела. Нямаше представа къде отива, но посоката беше тази, която беше посочил баща ѝ.

Думите на Брайън продължаваха да отекват в тавата ѝ:

Аз съм агент на американското разузнаване.

Какво ставаше, по дяволите?

Зад гърба ѝ прозвуча нов изстрел, доста по-силен от предишните. Тя забави темпото, но продължи да тича напред, въртейки глава във всички посоки. Почти веднага зърна стълбището в дъното на добре осветения коридор на двајсетина метра пред себе си.

За пореден път погледна зад гърба си. Разнесоха се нови пропуквания. В същия миг някой я сграбчи за раменете и рязко я завъртя. Тя се стресна и понечи да извика, но нечия ръка запуши устата ѝ. Очите ѝ се спряха върху лицето на Закария Саймън.

Том се оказа притиснат към решетката на една от нишите в костницата. Залепен за нея, той стискаше железните пръчки с две ръце, търсейки максимално прикритие. Изтекоха няколко безкрайно дълги секунди, преди да осъзнае, че вратата към костницата всъщност не е заключена. Побутна я и се претърколи вътре. Тялото му опря в купчина почернели кости, но той не им обърна внимание. Очите му напрегнато шареха по коридора в опит да открие стрелеца.

После изведнъж осъзна къде се намира. Костницата се състоеше от многобройни аркообразни ниши, подредени от двете страни на дълъг коридор. Всяка от тях беше осветена. Мястото предлагаше изобилие от укрития срещу куршумите.

Том пое напред, приведен ниско към земята. Проехтя нов изстрел. Куршумът натроши купчината кости на трийсетина сантиметра от главата му и той се просна по очи.

Успокой се, дишай дълбоко. Опитай се да мислиш.

Продължаваше да държи в ръка пистолета. Преди малко беше стрелял, за пръв път в живота си. Целта беше да покаже на преследвачите си, че също е въоръжен. Странно, че беше стрелял

именно тук, в царството на смъртта. А не вчера, когато беше решил да сложи край на живота си. Запълзя по неравния под, на сантиметри от купчините кости. В ноздрите го удари тежка воня на мухъл и влага, подобна на онази, която излъчваше отвореният ковчег на Абирам. Но той продължи напред.

После долови някакво движение зад гърба си.

Претърколи се и погледна назад, към лабиринта от арки. Мярна неясна сянка, която се приближаваше към него.

Закария усещаше как Але трепери в ръцете му. Отмести дланта си от устата ѝ и загрижено попита:

— Добре ли си?

— Да — кимна тя. — Простреляха Брайън. Някой му видя сметката.

— Слушай внимателно, Але. Имам нужда от помощта ти. Роча ще се погрижи за баща ти, нищо лошо няма да му се случи. Но ти трябва да тръгнеш с него и да разбереш какво крие.

— Той ти каза всичко.

— Не, крие нещо — поклати глава Закария. — Няма причини да бъде искрен с мен, защото знае, че не мога да проверя каквото и да било.

— Защо ще те лъже?

— Може би изпитва чувство на дълг към баща си. Аз трябва да разбера дали е бил откровен с мен.

— Брайън е правителствен агент.

Сърцето му прескочи един такт. Правилно ли беше чул?

— Каза, че работи за американското разузнаване — добави тя.

Как бе възможно това? Той успя да скрие изненадата си и реши да се възползва от чутото.

— Точно това исках да ти кажа. Американците са готови на всичко, за да ме спрат.

— Защо?

— Ще ти обясня по-късно. Сега искам да разбереш какво знае баща ти. Залогът е висок за всички ни.

— Защо ме предаде?

— Защото исках да тръгнеш с него. Това беше единственият начин да съм сигурен, че няма да ме последваш.

Лъжа, разбира се. Но добра лъжа.

Гледаше я в очите, търсейки доказателства, че все още му вярва.

— Добре — кимна тя. — Ще се опитам да разбера какво знае.

— Браво на теб — въздъхна с облекчение той. — Бъди сигурна, че няма да позволя да ти се случи нещо лошо. Появата ми тук е свързана с огромни рискове. Брайън е опасен, но бях длъжен да се уверя, че ти си добре. — Извади джиесема си и го тикна в ръцете ѝ. — Вземи това. Домашният ми номер е в паметта му. Звънни в момента, в който научиш нещо.

— Ти ли уби Брайън? — пожелала да узнае тя.

— Не. Тук има и други хора. Това е причината ти и баща ти веднага да се измъкнете навън. Роча ще ви помогне. Враговете ни са навсякъде.

Закария сложи ръце на раменете ѝ. Докосването му беше внимателно, дори нежно.

— Съжалявам за това, което се случи — заяви той. — Сега всичко зависи от теб. Моля те, открий какво още трябва да знаем.

Бене беше ходил няколко пъти в Сантяго де Куба — град с половин милион жители, втори по големина след Хавана, намираща се на деветстотин километра в западна посока. Дълбоко врязаният в сушата залив отдавна го беше превърнал в най-важното пристанище на страната. По-малко известна беше старата му история, неразривно свързана с испанското владичество.

Според обясненията на Трей градът бил основан през 1514 г. от Диего Веласкес де Куеляр, един от първите испански конквистадори, които стъпили на острова. От тук тръгнал Кортес на своята дълга мексиканска експедиция, а малко по-късно и Де Сото поел към Флорида. Сантяго бил център на испанската власт в Куба и столица на страната до 1589 г. Недалече от града се провела решителната битка, която сложила край на испанско-американската война и наложила присъствието на европейците за вечни времена.

— От балкона на общината Кастро обявил победата на кубинската революция — добави Трей, докато се качваха на рейндж роувъра, който ги чакаше на летището.

Бене го беше уредил благодарение на тесните си връзки с местните търговци.

— Колумб акостираше тук по време на първото си плаване през октомври хиляда четиристотин деветдесет и втора — продължи Трей. — Убеден, че е стигнал до Азия, той тръгнал да търси Великия хан. На борда на кораба му пътувал и човек на име Луис де Торес, който служел като преводач. Говорел иврит и малко арабски. Колумб го изпратил да търси хана заедно с един от хората си. Разбира се, те открили само полуголи диваци, които водели примитивен живот. Но Де Торес открил и нещо друго, което по-късно щяло да промени целия свят... — Трей направи кратка пауза и добави: — Големи и сочни листа на неизвестно растение, които местните навивали на руло, а след това го палели от едната страна и вдъхвали дима. Наричали го табакос. Направило му впечатление, че ловците винаги носели със себе си по няколко такива рула и периодично ги палели. Благодарение на това

били в състояние да изминават огромни разстояния през джунглата. Днес ние ги наричаме пури, а листата, от които са направени — тютюн. По всяка вероятност. Де Торес е първият европейец, който е пушил. Но само сто години по-късно тютюнът бил разпространен в цяла Европа.

Бене седна зад волана и подкара рейндж роувъра към малко селце, западно от града. На седалката на Трей ги чакаше адресът на службата с архивите в комплект с пътна карта.

— Де Торес така и не се върнал в Европа — продължи разказа си приятелят му. — Установил се в Новия свят завинаги именно тук, в Куба. Създал плантация и станал първият европейец, който отглеждал тютюн. Постепенно островът се превърнал в щабквартира на испанците в Новия свят, като изместил Испаньола. Логично е да очакваме, че именно тук ще открием много документи от онова време.

Точно това ги е спасило, помисли си Бене. След 1959 г. Куба се превърна в социалистическа страна и се затвори за външния свят. Нещата започнаха да се променят едва преди няколко години.

— Получих информация, че тези архиви са част от малък музей за испанското владичество в Куба — добави Трей.

— Лично аз ненавиждам Колумб — обади се Бене. Чувстваше Холибъртън достатъчно близък, за да бъде откровен с него, поне на тази тема.

— Не си сам. Доколкото ми е известно, единствено тук празнуват дванайсети октомври като празника на Колумб в Америка. В Мексико го наричат Раза, което ще рече Денят на една раса, и изобщо не споменават Колумб. В Уругвай го празнуват като последния ден на свободата. Много народи в Централна и Южна Америка се чувстват по същия начин. Случилото се през хиляда четиристотин деветдесет и втора със сигурност променя света към по-лошо: геноцид, жестокост, робство.

Изминаха няколко километра в мълчание. От двете страни на пътя се простираха плантации със захарна тръстика, оградени с високи палми. Бене си мислеше за оскъдната информация, която му беше предоставил Саймън. Не беше споменал пред Холибъртън за съществуването на австриеца. Това беше информация за лично ползване. Но беше дълбоко озадачен от думите на Трей за Луис де Торес. *Преводач от иврит?!*

— Защо на кораба на Колумб е имало човек, който говори иврит?
— попита на глас той.

— Никой не знае, Бене. Някои изследователи са на мнение, че самият Колумб е бил евреин и истинската цел на плаването му е била да открие благословена земя за нова родина на евреите.

Същото беше казал и Саймън.

— Възможно ли е?

— Казва ли ти някой? — сви рамене Трей. — Знаем толкова малко за Колумб, че всичко изглежда възможно. Доказан факт е, че по време на първото си плаване не е взел на корабите си нито един свещеник — нещо, което само по себе си звучи доста странно. Още в онези години Колумб е бил загадката, която е и днес. Кой би допуснал, че е открил някаква тайна златна мина на таиносите? Но може би и това ще се окаже истина.

Асфалтираният път ги отведе в малко градче със сгради в колониален стил. Всичко наоколо изглеждаше пригодено и рециклирано след многократна употреба. Имаше три магазина за хранителни стоки и домашни потреби, които обслужваха местните фермери. Цивилизацията се изчерпваше още с ковачница и магазин за тютюневи изделия, помещаващ се в някаква полуразрушена църква.

Бене спря джипа на застлан с грапави плочи площад, заобиколен от постройки в колониален стил. Горещият въздух миришеше на презрели плодове и отрудени хора. Полъхваше лек ветрец, колкото да размесва различните миризми. Обектът на пътуването им се намиреше на няколко крачки от площада. На малка табела с надпис „Museo de ambiente historico Cubano“ беше отбелязано и работното време — до 16:00 ч. Той се беше подготвил за тази визита. Под тънкото му яке имаше тежък полуавтоматичен пистолет. Въпреки цялата си простота и невинност Куба си оставаше враждебно място и той предпочиташе да бъде предпазлив. Наоколо почти не се виждаха хора. Някакво куче се приближи да ги подуши. От насрещното кафене долиташе тиха музика — типичният кубински джаз.

— Ти спомена, че това място е частна собственост — обърна се към Трей той. — На кого е?

— На кубинските евреи.

Информацията пробуди любопитството му.

— Аз също бях изненадан — поясни Трей. — След Колумб тук дошли десетки хиляди евреи. Но през седемнайсети век се преместили в Бразилия, за да се спасят от Инквизицията. Част от тях се върнали след хиляда осемстотин деветдесет и осма година, когато островът получава независимост от Испания. Днес са останали не повече от хиляда и петстотин души. Странното е, че Кастро изобщо не ги закача. През последното десетилетие стават известни с усилията си за съхраняване на кубинската история. Част от тях са далечни потомци на първите *конверсос*, дошли тук заедно с Де Торес. Трябва да им се признае, че наистина отделят значителни средства и време за събирането и съхраняването на документи и артефакти от онова време. Слава богу, че имат щедър благодетел. Какъвто си ти за мароните.

— Не знаех, че в Куба има богати хора — промълви Бене, докато слизаше от колата. Усети жажда, пиеше му се нещо студено. — Тези, с които контактувам, твърдят, че са крайно бедни.

— Тук става въпрос за чуждестранна фондация, която се издържа и финансира от богат австриец на име Закария Саймън — поясни Трей.

Проснат на пода, Том наблюдаваше приближаването на сянката. Беше решил да изчака и да стреля в последния момент. Дулото на пистолета му сочеше към решетките на една ниша, намираща се на седем-осем метра от него. Десният му лакът закачи купчината кости наблизко и той инстинктивно се дръпна. Това му позволи да зърне нещо на стената вляво, на около метър и двайсет от равнището на пода и зад решетките.

Електрически ключ. От него излизаше дебел изолиран кабел, закрепен върху каменната стена с помощта на здрави стоманени скоби. Леко извъръщане на главата му беше достатъчно, за да проследи многобройните му разклонения, стигащи чак до дъното на коридора. Не беше трудно да разбере, че от тук се командва цялото осветление в костницата.

Без да се поколебае дори за миг, Том скочи на крака, пъхна дясната си ръка между решетките и щракна ключа. Осветлението на нишите зад гърба му изгасна. Откъм централния коридор все пак проникваше някаква светлина, но тя беше слаба и му позволяваше да направи опит за бягство. Ниско приведен към пода, той се запъти към дъното на коридора. Надяваше се, че там ще намери още една метална врата, през която да се измъкне навън.

Два нови изстрела го накараха да трепне, но куршумите се забиха в костите на няколко метра зад гърба му.

Противникът стреляше наслуки, но той вече беше успял да се отдалечи от обхвата на оръжието му.

Не след дълго стигна до дъното. Металната врата под арката послушно се отвори. Той предпазливо промуши глава през процепа и внимателно се огледа. Главният коридор беше пуст. Дали преследвачът му не беше влязъл в костницата, също като него? Не изпитваше никакво желание да разбере дали е така, изскочи навън и хукна по коридора към мястото, обозначено от Ина. Спря в основата на стълбите и погледна назад. Никой не го преследваше.

Изкачи стъпалата, вземайки ги по две наведнъж, изскочи в някакъв малък коридор и хукна към дневната светлина, която прозираше в далечния му край. Там го чакаха два тъмни силуета. Ина и Але.

— Какво се случи? — попита Ина.

— Нямаме време за приказки. Трябва да се махаме от тук.

Але изглеждаше доста разтърсена, той също.

Не след дълго се озоваха на тясна уличка със стари сгради от двете страни. По негова преценка се намираха някъде източно от катедралата, въпреки че острата ѝ кула оставаше скрита зад околните покриви.

— Кой беше долу? — попита го бившата му колежка.

— Неканени гости.

Схванала нежеланието му да навлиза в подробности, Ина кимна.

— Вървете след мен — кратко нареди тя.

Приклекнал в горния край на стълбището, Закария наблюдаваше вратата десетина метра по-нататък и слушаше репликите, които си разменяха Том Сейган и някаква непозната жена. Роча стоеше зад него. Външната врата се захлопна. Мракът и тишината отново се върнаха в подземие. Трябваше да се махат от тук, защото имаше вероятност изстрелите да са били чути в катедралата. Всеки момент можеше да се появи полиция.

— Джеймисън е мъртъв, нали? — прошепна той.

— Да. Но има нещо друго, което трябва да знаеш.

Мълчаливо изслуша краткия доклад на помощника си. Думите на Джеймисън, преди да бъде убит, съвпадаха напълно с това, което му бе казала Але. Вече започваше да се чуди каква е ролята на Бене Роу. Нима всичко беше провалено?

В момента имаше други проблеми, които чакаха своето решение.

— Иди да прибереш трупа и да разчистиш — рязко заповяда той.

Няколко минути по-късно Роча се появи отново, праметнал през рамо безжизненото тяло на Джеймисън. Той му направи знак да го последва и предпазливо се насочи към железния капак. Отмести резето и надникна през процепа. Навън вече се смрачаваше.

— Чакай тук.

Измъкна се навън и със спокойна походка се насочи към близката пресечка. Вниманието му беше привлечено от контейнера за смет на ъгъла. Беше малък, но достатъчен. Върна се обратно и огледа капака. От външната му страна нямаше нито резе, нито ключалка. Което означаваше, че е само изход от катакомбите. И че Том Сейган се беше подготвил добре. Отново. Подозренията му се оказаха основателни. Вече беше сигурен, че този човек го беше излъгал.

— Аз тръгвам. Хвърли трупа в онзи контейнер зад ъгъла и ела в колата.

Але усети, че трепери. Страх? Съмнения? Объркване? Не можеше да определи. Насочиха се към близката станция на метрото, водени от жената, която се бе представила като Ина Третякова и очевидно беше добра позната на баща ѝ. Прекосиха целия град и излязоха на повърхността в оживен квартал, застроен предимно с жилищни блокове. Високата кула на „Свети Стефан“ остана далеч назад, ясно очертана на фона на потъмняващото небе. Големият часовник пред входа на станцията показваше малко преди седем вечерта.

По време на пътуването баща ѝ размени няколко думи с Ина и млъкна. Жената беше някъде около четирийсетте, стегната и привлекателна, с яркосини очи. Беше се представила като редактор в „Куир“, един от големите ежедневници на Виена.

Але непрекъснато си повтаряше, че трябва да запази самообладание, но простреляното тяло на Брайън Джеймисън не излизаше от главата ѝ. Никога през живота си не беше виждала да убиват човек. Този беше опасен. Тя не можеше нито да го приеме, нито да му повярва. Преди влизането в катедралата я беше излъгал, че е сам, освен това говореше иврит и носеше пистолет. Все неща, които не се връзваха, поне за нея.

Какво ставаше тук?

Тя беше само на двацет и пет, току-що завършила университет. Интересът към живота на Колумб я беше подтикнал да напише един материал за неизвестно английско списание. В един момент беше в Севиля и проучваше исторически документи с 500-годишна давност, а на следващия изведнъж се оказа във Виена в компанията на човек,

който издирваше отдавна изгубените съкровища на Свещения храм. Сега беше заедно с баща си — човек, когото дълбоко ненавиждаше, с единствената задача да го шпионира.

Ина ги въведе в скромен апартамент, намиращ се на третия етаж на един съвсем обикновен блок. Оказа се, че живее тук заедно с двете си пораснали деца. Без съпруг, с когото се беше развела преди пет години.

— Това пропусна да ми го кажеш — отбеляза баща ѝ.

— Има ли значение? Ти искаше да ти помогна и аз го направих.

А сега ми кажи какво се случи в катедралата.

— Един човек беше убит.

— Какво предаде на Закария? — пожела да узнае Але.

— А ти имаш ли представа какво ми причини? — изгледа я баща ѝ. — Мислех, че си в опасност. Видях с очите си какво правеха с теб онези мъже...

— Това не беше игра.

Беше убедена в правотата на думите си. Все още усещаше противните ръце по тялото си.

— Заради теб се изложих на доста опасности.

— Казаха ми, че си бил готов да се самоубиеш.

— Няколко секунди не ми достигнаха, за да престана да бъда проблем за теб — кимна той.

— Не съжалявам за онова, което сторих. Залогът е огромен.

— Защо не ми кажеш малко повече?

Але нямаше никакво намерение да го направи, особено пък в компанията на непознатата жена.

— Какво откри в гроба на дядо? — смени темата тя.

Закария нареди на Роча да чака зад волана и слезе от колата. Намираха се далеч от центъра, в западната част на Виена, в района на двореца „Шьонбрун“ — някогашната резиденция на Хабсбургите, а днес просто разкошна барокова сграда, превърнала се в туристическа атракция. При това много популярна.

Самият той я беше разглеждал, възхищавайки се на нейните 1400 стаи и най-вече на Огледалната зала, където някога беше свирил шестгодишният Моцарт. Пак там, но във величествената Тронна зала, делегатите на Виенския конгрес бяха танцували цяла нощ, за да отпразнуват рухването на Наполеоновата империя през 1815 г.

Дворецът вече беше затворен, но това не се отнасяше за градините, които оставаха достъпни за посетители до късно вечерта. Дълги алеи бяха пресечени от редици безупречно подстригани храсти и лехи с красиви цветя. Обелиск се издигаше към потъмнялото небе в компанията на фонтани с изящни скулптурни групи, от които бликаше бистра вода. Закария се потопи в тази внимателно подбрана смесица от цветове и стилове, която успокояваше опънатите му нерви — точно по начина, по който беше успокоявала нервите на ред императори.

Надяваше се, че Але Бекет ще изпълни указанията му. Вече се беше разпоредил всички обаждания в имението да бъдат прехвърляни на мобилния телефон на Роча. Тревожеше го единствено самоличността на Брайън Джеймисън. За да разсее тази тревога, той позвъни на един номер с молба за среща.

Контактът му беше съветник на израелския посланик във Виена, който му предоставяше огромна по обем и качество информация. Беше млад и амбициозен, а на всичкото отгоре и алчен. Вниманието на Закария се насочи единствено към жена на средна възраст, която седеше на една пейка в дъното на градината. Висока, с пищна фигура и дълга черна коса. Посланичката на Израел в Австрия.

— Мисля, че беше крайно време да се срещнем очи в очи — каза на иврит тя, изправяйки се да го посрещне.

Той се стресна и понечи да се отдалечи.

— Спокойно, Закария — спря го тя. — Аз съм приятел.

— Обяснете ми — отвърна на иврит той.

— Както винаги предпазлив, а? — усмихна се тя. — И подготвен.

С изключение на днес.

Двамата се познаваха добре. В това нямаше нищо необичайно, тъй като той беше един от най-богатите евреи в тази част на света. Жената насреща му беше напълно наясно с този факт.

Бе постъпила преди доста време на дипломатическа служба. Първото ѝ назначение беше в Централна Азия. След това беше преподавала в Националния колеж за отбрана и беше служила като политически съветник в Кнесета. Имаше репутацията на умен, твърд и откровен до арогантност политик.

— В какъв смисъл съм нарушил своята предпазливост? — пожела да узнае той.

— Знам с какво се занимавате и ви следя отблизо.

В сърцето му потрепна тревога.

— Нека ви попитам нещо, Закария. Имате ли представа кой ще бъде следващият министър-председател на Израел?

Той моментално схвана за какво става въпрос.

— Никой никога не е споменавал вашето име.

— Така и трябва да бъде — усмихна се тя. — Днешният изявен претендент е най-вероятният губещ утре.

Той беше съгласен с това, но остана нащрек.

— Планът ви е гениално дързък и има всички шансове да проработи. Но важното е какво ще се случи след това, нали?

— Склонен съм да приема, че ще се случите вие — внимателно отвърна той.

— Израел се нуждае от нова „Желязна лейди“.

Той се усмихна на намека за Голда Меир, която беше получила това прозвище далеч преди англичаните да го лепнат на своята Маргарет Тачър. Първата и единствена засега жена министър-председател на Израел беше наричана от мнозина „най-добрия мъж в правителството“. Силната воля, прямотата и начинът, по който носеше посивялата си коса, я бяха удостоили и с още едно прозвище: „добрата баба на евреите“. Отлично помнеше уважението, с което баща му и дядо му говореха за нея. Тя била сред 24-те политически лидери, които през 1948 г. подписали Декларацията за независимост на Израел.

Войната избухнала още на следващия ден, а Меир участвала в нея на равни начала със сънародниците си. Пак тя заповядала залавянето и ликвидирането на терористите, които избили голяма част от израелските спортисти, участващи в Олимпийските игри през 1972 г. По време на войната Йом Кипур ръководела израелската армия и взела редица важни решения, които спасили държавата.

— Защо ми казвате това? — пожелала да узнае той.

— Защото допуснахте грешка. Убитият от вас човек беше агент на американското разузнаване. Те също ви наблюдават.

— А защо?

— Бъдете предпазлив, Закария — засмя се посланичката. — Внимавайте за всяка своя дума. Не забравяйте, че ако бях ваш враг, досега със сигурност щяхте да бъдете арестувани. Но вместо това изпратих хора да разчистят бъркотията след вас. Трупът, който изхвърлихте в онзи контейнер, вече го няма. Просто изчезна. Аз също не харесвам американците, особено когато се бъркат в нашите работи. Никак не обичам да играя ролята на тяхна машина.

Той също.

— Неофициално Джеймисън работеше и с част от нашите хора. Аз имам много приятели, които не харесват американците. Проверете, ако желаете. Ще разберете, че тялото е изчезнало, а в пресата не се споменава нито дума за смъртта му. Самите американци ще разберат най-малко след няколко седмици. Приемете това като израз на добра воля от моя страна.

В главата му се блъскаха объркани мисли. Не обичаше да изпада в подобно състояние и правеше всичко възможно да го избегне. Но успя да се овладее. Просто мълчеше и слушаше.

— Скоро се прибирам у дома, за да участвам в изборите за Кнесет — добави тя. — А оттам ще се кандидатирам за премиер. Подкрепата за мен се увеличава с всеки изминал ден. Надявам се, че след като приключите с тази мисия, тя ще бъде съкрушителна.

— Откъде знаете, че имам мисия?

Очите ѝ леко се присвиха.

— Джеймисън е успял да научи много неща от Але Бекет. Добре знаете, че е разполагал с цял ден, за да я разпита. Изпратил е информацията до своите господари, преди да го убиете.

— Значи поддържате контакти с американците?

— Да, при това отлични — кимна тя. — От сведенията на Джеймисън и моите собствени подозрения не ми беше трудно да отгатна останалото. Признавам, че бих искала преди вас да се досетя за всичко.

— Ами американците? Ще ми създават ли проблеми?

— Бих казала, че те вече не са заплаха — сви рамене посланичката. — А аз ще взема мерки нещата да си останат така.

В думите ѝ се долови някаква мрачна нотка.

— Искам само едно от вас, Закария. Да поема нещата в свои ръце веднага след като приключите своята мисия. Тя напълно отговаря на целите, които съм си поставила. По този начин всеки от нас ще получи онова, което желае.

— А какво е то?

— Силен, непоколебим и решителен Израел. Край на проблемите с арабите, при това без никакви отстъпки от наша страна. И най-вече пълна независимост по въпросите, от които зависи нашето съществуване.

Подозренията му останаха въпреки силата на тези декларации. Но той нямаше как да провери тяхната достоверност — разбира се, ако се изключеше едно надничане в онзи контейнер за смет.

— Вие сте напълно прав — продължи тя. — Искрата за пробуждането на Израел не може да дойде от официалните процедури. Просто няма как да стане. Тя трябва да се появи спонтанно, без участие на политиците. Почувствана със сърцето, предизвикваща силна емоционална реакция. Разбрах, че сте на прав път, в момента, в който разгадах плановете ви.

— А ако успея, вие ще се заемете да довършите останалото, така ли?

Тя очевидно усети уловката, която се криеше в този въпрос.

— О, да, Закария. Евреите ще си спомнят за месец Ав.

Тази жена знаеше.

— Фактът, че нашият Втори храм е бил разрушен на деветия ден от месец Ав през седемдесета година, не може да бъде случаен — добави тя. — На същия ден шест века по-рано вавилонската армия разрушава и Първия храм. Винаги съм била на мнение, че това представлява исторически знак.

— А имате ли съюзници, които мислят като вас? — любопитно подхвърли Закария.

Това беше важен въпрос.

— Не, Закария. Сама съм. Дали имам влиятелни приятели? Да, при това много. Но те не подозират нищо. Просто ще ги използвам. Това, за което говорим, е известно само на вас и на мен.

— Ще изпълните ли всичко, от което се нуждаем?

Тя моментално разбра смисъла на въпроса.

— Бъдете спокоен, Закария. Евреите ще получат Третия си храм. Обещавам ви.

Бене и Трей влязоха в музея. Двуетажната къща, някога със сигурност частен дом, бе с дървена ламперия, мраморни плочи на пода и изрисувани стени. Орнаментите и решетките на прозорците бяха в мавритански стил, също като красивия, пълен със зеленина двор. Помещенията на приземния етаж бяха запълнени с остъклени витрини, в които бяха изложени вкаменелости, фотографии, книги и различни реликви. Обяснителните текстове под тях бяха само на испански, но Бене нямаше проблем с разчитането им. Край една от витрините стоеше петдесетгодишен мъж със сбръчкано лице. Трей му се представи като учен от Западноиндийския университет, който се интересува от документите, свързани с началото на испанската колонизация. Уредникът на музея стисна ръцете им и обясни, че въпросните документи са частна собственост и за изследването им е нужно специално разрешение.

— От кого? — попита Бене.

Беше доста изнервен от твърдението на Трей, че Закария Саймън поддържа тесни връзки с това затънтено място. Тук не беше Ямайка. Тук той не беше Бене Роу, а само един безпомощен чужденец. Вярно, че носеше оръжие и беше готов да си пробие път с него обратно до самолета, но това не означаваше нищо. На подобни места единствено дипломацията можеше да донесе успех. Която в Куба означаваше подкуп. Той го знаеше и си носеше достатъчно пари в брой.

— Кажете ми приятелю, тук приемат ли се американски долари?

— О, да, сеньор — кимна уредникът. — Приемат се навсякъде.

Кое то също му беше известно. Кубинските власти нямаха нищо против американската валута. Бене извади портфейла си и отброи пет банкноти от по сто долара.

— Възможно ли е да получим въпросното разрешение веднага? — попита той и положи банкнотите на близкия плот.

— О, да, сеньор. Само трябва да проведе един телефонен разговор с Хавана.

Том не отделяше втренчен поглед от лицето на дъщеря си. Беше ясно, че тя го ненавижда, но в момента имаше нужда от отговори.

— Сменила си вярата си, нали?

— Откъде знаеш?

— От Абирам.

— От бележката, която ти е оставил ли?

Той кимна. Тя изглеждаше изненадана.

— Това, което ти причиних, е свързано с моята религия.

— Тоест да бъдеш еврейка означава да живееш в лъжа? — Том замълча за момент, после поклати глава. — Майка ти никога не би одобрила смяната на вярата.

— Майка ми ме обичаше.

— Но въпреки това си я излъгала. Сменила си вярата още преди да умре, но не си й казала.

Дъщеря му очевидно се изненада и от тези думи.

— Откъде знаеш?

— Какво лицемерие — въздъхна той, пренебрегвайки въпроса. — Обвиняваш мен, че съм бил лош баща и съпруг, но самата ти си най-обикновена лъжкия.

Бяха сами в дневната. Децата на Ина се бяха прибрали по стаите си. Би трябвало да водят този разговор някъде навън, но той се чувстваше по-сигурен в безличния жилищен блок с безброй апартаменти.

— Коя е жената в кухнята? — попита Але.

— Приятелка.

— Очевидно имаш много приятелки.

— Това обида ли е?

— Както предпочиташ. Още помня измъченото лице на мама. Виждала съм я как плаче, как ѝ се къса сърцето. Вече не бях дете.

Той отдавна беше разбрал, че няма смисъл да отрича подобни обвинения.

— Да, не бях добър човек. Вършил съм лоши неща, но винаги съм обичал майка ти. Обичам я и до днес.

— Шегуваш се!

В репликата ѝ имаше много горчивина, в очите ѝ проблесна болка. Той знаеше, че вината за нея е изцяло негова, защото не беше

последвал съвета на Мишел да нормализира отношенията си с Але. Вместо това бе потънал в самосъжаление, а единствената му дъщеря го бе намразила.

— Ще ми кажеш ли какво откри в гроба на дядо? — подхвърли тя.

Вместо отговор той ѝ подаде още едно копие от бележката на Абирам, което предвидливо си беше извадил. Тя я изчете и вдигна глава. Имаше много въпроси.

— Разказал ти е всичко за мен.

— Така е — кимна той. — Дори старият Абирам е имал своите угризения.

— Това ли предаде на Закария?

Начинът, по който изрече малкото име на Саймън, беше още едно доказателство, че не бива да ѝ се доверява.

— Същото.

Беше преписал оригинала още в Джаксънвил и бе използвал компютъра в библиотеката, за да си направи няколко разпечатки. И бе извадил от текста всичко, което предпочиташе да запази за себе си — мястото за спане на голема, името на равина, кодираните инструкции и всички останали указания. Не беше сигурен какво може да му се случи в Австрия, но беше готов на всичко.

— Тук няма нищо съществено — отбеляза Але.

— И аз мисля така. Затова се питам дали всичко това си струва...

Але не беше сигурна дали баща ѝ казва истината. Дядо ѝ положително беше оставил послание относно съкровището на Храма, което най-вече засягаше и тайната, пазена от него цял живот в качеството му на левит. Дали я бе разкрил най-последно? Нима Закария беше прав? Дали баща ѝ бе променил съдържанието на посланието?

— Не се ли тревожиш от факта, че в катакомбите беше убит човек? — попита Том.

— Той ме отвлече и заплаши да ме убие!

— Но каза, че е американски агент.

— На мен ми обясниха, че работи за човек на име Бене Роу.

— Кой ти го каза?

Тя предпочете да не отговаря.

— Отново Закария, нали? — поклати глава баща й. — Защо според теб онзи Брайън те пусна в катедралата, за да разговаряш със Закария? Ако е искал да ти причини зло, щеше да го направи сам.

— Не го ли чу? Закария е сключил сделка за моето освобождаване.

— Наистина ли не обръщаш внимание на онова, което става около теб?

Снизходителността, с който беше зададен този въпрос, я накара да кипне, но нямаше какво да отговори.

— Аз имам съвсем други впечатления от този човек — добави баща й. — Брайън нямаше намерение да ни причини зло, а искаше да ни помогне.

Ина се появи и съобщи, че е приготвила нещо за хапване. Баща й изглеждаше доволен, но на Але не ѝ беше до ядене. Тя продължаваше да стиска бележката.

— Какво ще правиш сега? — обърна се към баща си тя.

— Ще се върна там, откъдето дойдох.

— Нима не изпитваш любопитство към написаното тук?

— Дойдох, защото мислех, че си в опасност. Но спасението на религията ще оставя в твои ръце.

— Ти наистина си пълен боклук!

— А ти си една нахална малка кучка! — намеси се Ина.

Але се стегна.

— Баща ти дойде да ти помогне и направи невъзможното да те спаси, рискувайки живота си. Нима това е всичко, което имаш да му кажеш?

— Не е твоя работа!

— Стана моя работа в момента, в който дойдох да те измъкна от проклетата катедрала!

— Не знам защо го направи и изобщо не ме интересува. Не съм молила за помощта ти за разлика от него!

По-възрастната жена мрачно поклати глава.

— Дано децата ми никога не ме мразят така, както ти мразиш баща си — прошепна тя.

Але бе убедена, че Брайън се беше опитал да я разколебае, защитавайки баща й. Вероятно с единствената цел да я накара да се

почувства зле. С много съмнителни мотиви. Сега още един непознат човек се обяви в подкрепа на Том Сейган и това вече й дойде много.

Очевидно Закария ще трябва да потърси друг начин.

— Тръгвам си! — обяви тя.

Том беше благодарен за подкрепата на Ина. Самият той трябваше да изрече тези думи, но не му стигна кураж. Дълго време беше приемал обидите на Але с мисълта, че това е наказанието за небрежното му отношение към нея. Беше много странно, че целият свят го мразеше за нещо, което не беше извършил, но никой не знаеше за истинската грешка, която беше допуснал. Една изцяло негова грешка. Също като наказанието му.

Дойде да спасява Але, защото се чувстваше длъжен да го направи. Но сега вече знаеше, че всичко е било измама. Подъл капан, в който беше взела участие собствената му дъщеря. Която на всичкото отгоре не изпитваше никакви угризения за стореното.

Очите му останаха заковани във вратата, през която беше излязла Але.

— Съжалявам — прошепна Ина.

— Не, грешката е моя — поклати глава той.

— Между вас са се натрупали много неща.

— Повече, отколкото си представяш.

— Тя ще се върне при Закария Саймън.

— Той я притежава напълно.

— Но отнесе бележката, която й даде.

— Беше предназначена за нея — кимна той.

Ина озадачено го погледна.

— Преписах посланието на баща си, преди да хвана самолета — поясни той. — Извадих от него всичко, което наистина има значение. Нямах представа какво ще се случи тук, но исках да имам някакъв избор. Всеки добър репортер трябва да има избор.

— Помня това правило — усмихна се тя. — Радвам се, че и ти не си го забравил.

— Все още не съм умрял — напомни й той.

И наистина го мислеше.

— Какво всъщност смяташ да правиш?

— Още не знам. Със сигурност не и онова, което казах на Але.

Закария изчака посланичката да напусне градините на двореца. Мракът се спусна някъде към осем вечерта. Слънцето залезе, въздухът стана по-хладен. Нещата бяха поели в неочаквана посока. Трябваше да изпрати Роча да провери онзи контейнер. Но вече беше убеден, че жената му беше казала истината.

По принцип не се интересуваше от политика. Не беше видял нищо хубаво от нея. Безкрайни разговори, който водеха до изтощителни компромиси — всичките с цел привличане на гласове в поредните избори. Но той искаше резултати, а не гласове. Действия, а не приказки. Промяна, а не статукво. За всичко това си имаше верен съюзник — секретността.

Е, вече не беше така. Поне още един човек на света мислеше като него.

Телефонът в джоба му започна да вибрира. Той го измъкна и погледна дисплея. Беше Роча. Включи апарата и чу непознат глас.

— Сеньор, обаждат се Матео от Куба.

Името му беше познато.

— Тук Закария, Матео — отвърна той. — Buenos tardes. — В Куба все още беше късен следобед. Много отдавна не беше се чувал със своя човек там.

— Имаме проблем, сеньор Саймън.

Той мълчаливо изслуша новината за появата в музея на чернокожия Бене Роу, придружаван от бял приятел на име Холибъртън. Остана доволен от изпълнителността на уредника, който не беше забравил да докладва в момента, в който някой бе проявил интерес към архивите. Те бяха откритие на дядо му, а баща му ги беше защитил с едно щедро дарение, благодарение на което бе създаден и музеят. Това беше най-добрият начин за заемане на позиции в Куба и евреите умело се възползваха от него.

— Какво да правя? — попита Матео.

— Дай им да видят всичко, което искат — нареди Саймън. — Ще ти се обадя съвсем скоро.

Але измина няколко пресечки. Искаше да бъде сигурна, че са я оставили на мира. Защо баща ѝ просто не предадеше това, което му беше оставил дядо ѝ? Тя не беше искала от него да се прави на герой. Дори не го беше молила за помощ. Тук ставаше въпрос за ликвидирането на едно зло, което се беше случило преди хиляди години, а не за възстановяване на отдавна прекъснати отношения. Още по-малко пък за жалките му опити поне веднъж в живота си да направи нещо добро.

Тя беше нова в религията, но не и в еврейския начин на живот. Винаги беше мечтала да го изживее всеотдайно като своите баба и дядо. А ако успееше да помогне за откриването на съкровището, почитано като свято от поколения евреи — още по-добре.

Но я измъчваха куп въпроси. Защо дядо ѝ не беше пожелал същото? Защо бе запазил в тайна мястото, в което се пазеше съкровището? Защо не ѝ бе казал нищо за него? Може би заради онези хора, за които я беше предупредил Закария?

Знаеше само, че не може да се разбере с баща си, нищо повече. Извади телефона от джоба си и натисна бутона за автоматично набиране.

Бене не беше доволен от ситуацията. Разбира се, нямаше как да сподели мислите си с Холибъртън, защото това би предизвикало въпроси, на които не желаше да отговаря. Уредникът се върна и с усмивка ги покани да влязат в стая без прозорци, пълна с дървени лавици и пластмасови контейнери, в които имаше купища списания, дневници и пергаменти. Повечето от тях бяха сортирани единствено по време и място, което затрудняваше работата. Трей не беше впечатлен от начина, по който се съхраняваха, но беше дълбоко развълнуван от съдържанието им.

— Документите от седемнайсети век са разпределени в четири контейнера — докладва той. — Никога не съм виждал толкова много на едно място.

— Залавяй се за работа — подкани го Бене.

— Може да ни отнеме часове.

- Не разполагаме с часове. Прегледай каквото можеш.
- Нещо не е наред ли? — изгледа го приятелят му.
- Да, Трей. Това е Куба. Трябва да побързаме!

Том седеше в кухнята и дъвчеше парче черен хляб. Ина беше сготвила ориз със задушени домати, който излъчваше съблазнителен аромат, но той нямаше апетит.

— През последните няколко години писах книги. За други хора. Романи и документалистика. Всички бяха бестселъри, а някои оглавиха класациите.

Отговаряше на въпроса на Ина какво беше правил след компрометирането си в професионален план.

— Оказа се, че ме бива. По тази причина писателите, за които работех, държаха да съм абсолютно невидим.

Тя отпи от чашата с кафе.

— Винаги те е бивало в това, което правиш.

Харесваше професионализма на тази жена и изведнъж реши да ѝ каже истината.

— Изработиха ме, Ина. С онзи материал за израелските екстремисти. Подхвърлиха ми живи хора, накараха ме да повярвам на историите им, а след това ми забиха ножа. Основните източници и по-голямата част от информацията бяха тотално фалшифицирани. Направиха го перфектно. До последния момент не подозирах нищо. Нещата изглеждаха солидни и абсолютно достоверни.

— Чие дело е тази манипулация?

— На група специалисти, които изпълняват подобни поръчки. Очевидно моят репортаж беше засегнал и двете страни в блискоизточния конфликт. В резултат ме прецакаха. Поотделно, без дори да се познават директно.

— Нямах ли начин да докажеш какво всъщност се е случило?

— Вече ти казах, че бяха много добри — въздъхна той.

— През цялото време бях убедена, че има някакво обяснение — погледна го със симпатия тя. — Знаех, че Том Сейган не може да бъде лъжец.

Той изпита благодарност към нея.

— Никой ли не те защити, Томас?

В главата му изплува споменът за Робин Стъбс. Тя беше останала на негова страна, поне за известно време.

— Доказателствата бяха убедителни, а аз нямах никакви козове срещу тях освен баналното твърдение, че не съм го направил. Манипулацията беше перфектна. Без нито един недостатък, за който можех да се хвана. Повече от година след това нямах никаква идея чие дело е тя.

След това ѝ разказа за онзи съботен предобед в книжарницата, когато за пръв път бе заговорил за своето унищожение.

— Съжалявам — отново промълви тя.

— Аз също.

— Дъщеря ти е сериозен проблем.

— Какво те кара да мислиш така? — горчиво се усмихна той.

— Тя няма никаква представа какво върши, но си въобразява, че знае всичко.

— И аз бях същият на двайсет и пет. Вече бях женен и си въобразявах, че няма как да сбъркам.

— Защо я остави да си тръгне?

— О, ще се върне.

Забеляза любопитството в очите на Ина, което бързо се превърна в разбиране.

— Мислиш, че е изпратена от Саймън ли?

— Няма друго разумно обяснение. В църквата разговаряха като стари приятели. Тя искаше да тръгне с него, но той я предаде.

Изричайки тези думи, той се запита дали и това не беше част от играта.

— Когато Але те откри в катакомбите, тя тичаше ли, или ходеше нормално?

— Ходеше. Защо питаш?

— Спокойна ли беше?

Той кимна.

— По вас стрелят. Тя бяга, но после изведнъж се връща най-спокойно при теб и решава да изчака мен — един напълно непознат човек?

Той виждаше, че жената срещу него е получила съвсем ясна представа за ситуацията.

— Какво мислиш да правиш? — попита го Ина.

Той посегна за още малко хляб.

— Нямам кой знае какъв избор. — Извади от джоба си лист хартия и ѝ го подаде. — Това е пълният текст на посланието, което беше в ковчега.

Ина започна да чете.

— Проведох едно проучване в интернет. Обърни внимание на фразата „Сега големът пази нашата тайна на място, което евреите отдавна смятат за свещено“ и на името, което се споменава след нея: равин Берлингер. Връзката между тях може да бъде осъществена на едно-единствено място на света.

— Прага.

Той беше впечатлен.

— Познавам легендата за голема, която е доста известна тук — поясни Ина. — Но никога не съм чувала за равин на име Берлингер.

— Бил е начело на общността в продължение на десетилетия. Може би е познавал Абирам или Саки — това е бащата на майка ми Марк Идън Крос. Освен това Берлингер все още е жив.

— Звучи ми странно, че наричаш баща си само на малко име.

— Така го чувствам. Чужд, почти непознат човек. В момента виждам единствено разложеното му лице в онзи ковчег. Преценката ми за него беше погрешна, Ина. И двамата се държахме прекалено студено един към друг.

В кухнята беше тихо. Децата бяха отишли на гости у съседите. Ина му беше предложила да прекара нощта тук, на канапетото в хола. А на следващия ден щяха да отидат да приберат взетата под наем кола. Том беше прекалено уморен, за да спори. Часовата разлика вече му се отразяваше.

— Време е да разкрием тази тайна — прошепна той.

— Ако не го сториш ти, Саймън със сигурност ще го направи.

— Права си. Това е още една причина да разберем къде са скрити съкровищата на Храма.

Той се сети за Брайън Джеймисън.

— Защо американското разузнаване проявява толкова голям интерес? Джеймисън спомена, че работи в отряд „Магелан“. Можеш ли да разбереш какво се крие зад това?

— Имам някои връзки в американското посолство — кимна тя.

В душата му нахлу облекчение. Искрено се радваше, че я беше потърсил.

— В катакомбите остана един труп, но имам чувството, че той отдавна вече не е там. Въпреки това мисля, че някой трябва да провери дали е така.

Тя отново кимна.

Замълчаха. Той гледаше как домакинята придърпва чинията и започва да се храни.

— Отивам в Прага — обяви след известно време Том. — Ще взема и Але със себе си.

— Това може да ти навлече големи неприятности.

— Вероятно. Но тя е моя дъщеря, Ина. Трябва да го направя.

Ина се усмихна, пресегна се през масата и стисна ръката му.

— Продаваш се твърде евтино, Томас. Ти си чудесен баща, но все още не го разбираш. Още по-малко пък дъщеря ти.

Закария бродеше из алеите на парка „Шьонбрун“ с пламнала глава, опитвайки се да си представи спокойствието на това прекрасно място преди двеста години, когато в двореца бе живял единственият син на Наполеон. Или император Франц Йосиф, който именно от тук бе ръководил усилията на поданиците си да съхранят австрийската империя в навечерието на световната война. А може би и Карл I, който през 1918 г. се отказал от трона и напуснал двореца, слагайки край на монархията.

На практика обаче историята на Австрия изобщо не го вълнуваше. За неговия народ тази страна бе само препятствие. Тя никога не беше проявявала съчувствие към евреите, а напротив — беше ги преследвала и избивала с десетки и стотици хиляди. Възстановени бяха много малка част от синагогите, които нацистите бяха разрушили. В страната живееха далеч по-малко евреи от преди. Сред тях беше и неговото семейство. Още като малко момче той беше попитал защо. Отговорът гласеше: защото тук е нашият дом.

Телефонът започна да вибрира в ръката му. Този път номерът, който се изписа на дисплея, му беше познат. Беше неговият. Але.

— Надявам се, че имаш добри новини — заяви той.

Изслуша сбитият разказ за последния развой на събитията, а след това я накара да му прочете бележката, получена от Сейган. Веднага му стана ясно, че тя е идентична с тази, която съхраняваше в портфейла си. Нямахше повече място за съмнения.

— Той е решил да запази истината за себе си. Този текст не съдържа нищо ново.

— Може би това е всичко.

— Няма начин. Фактите са очевиден малко.

В същото време си даде сметка, че Сейган подозира дъщеря си.

— По всяка вероятност баща ти мисли, че го шпионираш, Але. Но едва ли ще те прогони, защото все пак ти е баща.

— Какво да правя?

Той понечи да я попита дали са разговаряли за Брайън Джеймисън, но после реши да не засяга тази тема.

— Върни се при него и си отваряй очите. Вече знаеш, че американците са замесени. Брайън беше техен агент. Не бива да им позволим да открият онова, което търсим. То е за нас, Але.

Много се надяваше мълчанието ѝ да означава съгласие.

— Ще се опитам — прошепна най-сетне тя. — Искаш ли да знаеш къде е?

— Няма нужда. — Вече разполагаше с нещо по-добро от обикновен адрес. — Ако държиш телефона включен, аз ще го проследя. Но все пак внимавай за батерията. Ще го направиш ли?

— Разбира се.

— В такъв случай тръгвай. И дано имаш късмет.

Бене се върна в стаята. Холибъртън продължаваше да се рови в пластмасовите контейнери, пълни с пергаменти, дневници, карти, чертежи и стари търговски регистри с чупливи корици.

— Всичко това трябва да бъде вакуумирано, защото се разпада — подхвърли Холибъртън.

Бене провери вратата, която нарочно остави откритата, за да чува всичко, което се случва в предната част на сградата. От мястото си в дъното на късия коридор успя да зърне уредника, който излезе навън и набра някакъв номер на мобилния си телефон. Но нямаше как да чуе какво казва, без да бъде забелязан. Човекът приключи разговора и се върна да заключи вратата. Бене погледна часовника си, който показваше малко след два следобед. Защо заключва, след като има още доста време до затварянето на музея? Не беше сигурен дали този въпрос му хрумна като следствие на обичайната параноя, но в душата му се появиха мрачни предчувствия още в мига, в който научи кой контролира тази сграда.

— Виж това.

Трей държеше в ръцете си старо печатно издание с разпадаща се корица и изсъхнали страници с цвят на пепел.

— Това е история на острова, отпечатана през хиляда шестстотин трийсет и четвърта година — поясни приятелят му и

предпазливо разгърна кориците. — Написана е на кастилски, но аз разбирам този език.

От предната част на сградата долетя тихо звънене. Бене се измъкна навън и пое по коридора. Уредникът вдигна апарата до ухото си и каза на човека насреща да почака. Говореше на испански. След това отново излезе навън и затвори вратата след себе си. Този път Бене реши да рискува, пристъпи към близкия прозорец и се залепи за стъклото.

Закария разговаряше с уредника на кубинския музей. Решил проблемите си с Брайън Джеймисън, Том Сейган и Але Бекет, той вече беше готов да се заеме с Бене Роу.

— Още ли са там? — попита той.

— Разглеждат частната колекция. Най-много се интересуват от старите книги и документи от времето на Колумб. Няколко неща вече са заключени на друго място, както наредихте. Изобщо не съм им споменавал за тях.

Закария нямаше представа как е стигнал до архивите този ямаец, но самият факт, че беше там, вече усложняваше проблема. Роу му беше съобщил по телефона, че се е сдобил с нова информация. Дали имаше предвид това, което се намираще в Куба? Ако бе така, нещата бяха наред. Фамилията Саймън отдавна контролиреше всичко ценно, разчитайки на ограниченията за пътуване в страната, наложени от фанатизираните социалисти.

Дойде времето да отстрани и този проблем.

— Искам да ги забавиш още малко. Дръж се приятелски, не прави нищо, което може да ги разстрои. Разбра ли?

— Да, сеньор. Ще бъде изпълнено.

Закария изключи и тръгна към колата, в която го чакаше Роча. Седна до него и му подаде телефона.

— Роу се намира в Куба и рови в музейните архиви. Току-що разговарях с уредника. Надявам се, че все още поддържаш връзките си в полицията.

— Плащам им редовно — кимна Роча. — Винаги са твърдели, че ако се нуждаем от нещо, трябва просто да им се обадим.

— Обади им се, а след това използвай джипиеса, за да проследиш моя телефон — нареди Закария. — Искам да знам къде точно в този град се намира Але Бекет. Определено нямам никакво намерение да излагам на опасност цялото ни начинание, поверявайки го на едно наивно момиче.

Бене успя да долови името.

Саймън.

По гърба му пробягаха студени тръпки. Музейният служител изобщо не беше търсил разрешението на Хавана, а получаваше текущи заповеди. Самият той даваше хляб на стотици като него. Очи и уши, пръснати из цялата територия на Ямайка със задачата да доставят информация, срещу която получаваха суха пара.

Бене се отдръпна от прозореца и тръгна обратно към стаята с архивите.

— Трябва да тръгваме!

— Но аз едва започвам! — погледна го учудено Холибъртън. — Трябва ми още време.

— Тръгваме, Трей!

— Какво става?

— Уредникът ни предаде.

— Откъде знаеш? — разшириха се очите на Холибъртън.

— В самолета сам каза, че имам опит в тези неща. Повярвай ми, наистина трябва да се махаме от тук!

— Само още няколко минути, Бене. Тук има страхотни находки! Току-що открих материали, свързани със самия Луис де Торес!

Бене бавно осъзна важността на тези думи. Освен това си спомни и онова, което беше казал по телефона музейният работник: *Няколко неща вече са заключени на друго място, както наредихте.*

Бяха стигнали чак до тук. Няколко минути в повече нямаше да бъдат излишни. Ако не се броеше опасността да се окажат фатални.

Том седеше сам в кухнята. В спалнята Ина звънеше по телефона в опит да събере максимално количество информация. Разбира се, голяма част от нея щеше да се окаже невярна или безполезна, но точно

това беше важното в работата на репортера — да отсее зърното от плевата. Макар че отдавна не беше събирал факти за нов материал, Том все още не беше забравил как се прави това. Бавно, методично, с огромно търпение. Левитът. Ключът. Човек на име Берлингер. Големът. Съкровището на Храма. Абирам.

И най-вече Але. Най-обезпокоителната част.

Тепърва щеше да се разбере какво ги свързваше.

Захлопна се врата и Ина се появи в коридора. Том изпитваше лека завист към нея главно заради децата ѝ, които очевидно я обичаха и се възхищаваха от нея.

— Какво стана с мъжа ти? — подхвърли той. — Доколкото си спомням, имахте добро семейство.

— Аз също мислех така, но се оказа, че той има други идеи. Един ден се прибра и съобщи, че ме напуска. Беше преди пет години и оттогава насам почти не сме го виждали.

— Не идва ли да види децата?

— За него те нямат значение.

Голяма грешка, помисли си той.

— А те как са?

— Правят се, че не им пука, но знам какво изпитват. Децата се нуждаят от своите родители.

Наистина бе така.

— Открих някои неща за отдела, който се нарича отряд „Магелан“ — смени темата Ина. — Секретна структура към Министерството на правосъдието на САЩ, състояща се от дванайсет агенти, които получават задачите си от главния прокурор или директно от Белия дом. Ръководи се от жена на име Стефани Нел. Успях да науча, че един от нейните подчинени действително се казва Брайън Джеймисън.

— Искам да разбера защо проявяват интерес към Закария Саймън.

— Опитах се, но без успех. Тези хора едва ли са склонни да говорят за задачите си, Томас.

— Може би ще го направят, когато разберат, че техният човек е мъртъв.

— Кое е друг проблем. Липсва информация за инцидент в района на катедралата. Никакви полицейски акции, никакъв труп.

Том не беше изненадан. Отново трябваше да работи сам, както преди осем години.

— Ще открия тези съкровища! — тръсна глава той.

— Наистина ли го искаш? Това не е твоята битка.

— Стана моя в момента, в който прочетох бележката от ковчега.

— Отдавна не си водил битки, нали?

— Не съм — прошепна той.

— Но сега ти се иска.

Той се втренчи в очите ѝ, които излъчваха състрадание.

— Да, иска ми се.

— Тя няма да ти донесе изкупление. Случилото се с теб ще продължи да ти тежи.

— Може би, но...

На вратата се почука. Той веднага усети кой се е върнал. Ина отиде да отвори и покани Але да влезе.

— Моля да ме извиниш за поведението ми — рече директно дъщеря му. — Напоследък на главата ми се струпаха доста неща. Знам, че и с теб се е случило същото. Но онова, което е било важно за дядо, е важно и за мен. Направих най-доброто, което можах. Разбирам, че си ядосан, но то не променя желанието ми да бъда част от тази история.

Лъжеше, разбира се. Все пак той се радваше на завръщането ѝ. Тя беше всичко, което имаше на този свят.

— Утре заминавам за Прага, а ти ще дойдеш с мен.

— Ще дойда — бавно кимна Але.

— Гладна ли си? — обади се Ина.

— Не бих отказала малко храна — призна тя.

Двете жени се оттеглиха в кухнята и той отново остана сам.

Каква бъркотия, господи! Би трябвало да я зареже тук, още сега. Но беше пропътувал половината свят, за да се увери, че е добре. Предпочиташе да я държи около себе си — поне засега. И да ѝ прости за лъжите.

Ина беше права. Така постъпват бащите.

Бене погледна часовника си. Беше изтекъл почти половин час. На два пъти отскочи да провери уредника, който седеше зад бюрото с книга в ръце. Холибъртън успя да провери и четирите контейнера с етикети XVI и XVII век и да отдели няколко обещаващи документа. В момента внимателно ги прелистваше. Бене вече беше забелязал двете заключени врати в коридора. Какво ли бе скрито зад тях?

— Намери ли нещо?

— Повечето от тези книжа представляват документи за поземлени дарения и доклади, предназначени за Испания. Има и един-два дневника в много лошо състояние. Трудно ми е да разбере какво пише в тях.

Беше реши, че е време за доза истина.

— Ти спомена, че този архив се контролира от Закария Саймън — подхвърли той. — Аз го познавам. *Бед бвай. Пиака.* — Приятелят му владееше достатъчно патоя, за да го разбере. Лош човек. Престъпник. — Вече е крайно време да тръгваме, Треј.

Лъжците са навсякъде. Фелипе. Саймън. Уредникът на музея. Първият проблем вече беше отстранен, оставаше да се справи с втория. Но третият беше тук, пред очите му. Бръкна за пистолета под сакото си.

— Хей, за какво ни е това? — изненадано го погледна Треј.

— Надявам се, че няма да ни потрябва — отвърна Бене. — Стой тук.

Насочи се към предната част на къщата. В изложбената зала цареше тишина. Уредникът продължаваше да чете. Бене спокойно тръгна към него.

— Ще ми помогнете ли? — подхвърли на испански той.

Човекът се усмихна и стана на крака. Бене му позволи да се приближи и стовари пистолета в тила му. След това го завъртя към себе си и го стисна за гушата.

— Ти си лъжец! — изръмжа той. — Обади се не в Хавана, а на Саймън. Чух те как разговаряш с него. Какво ти каза?

Мъжът мълчаливо поклати глава. Тялото му се разтърсваше от конвулсии.

Бене усили натиска върху шията му.

— Ще те гръмна! — изръмжа той. — Още сега, без да ми мигне окото! — Палецът му свали ударника. — Какво ти каза той?

Жертвата му долови изцракането съвсем ясно.

— Каза да ви задържа тук и да разбере какво ви интересува. Само това!

— А ти му отвърна, че важните неща са заключени на друго място. Къде?

Отвън долетя ръмжене на автомобилен двигател. Без да сваля пистолета, Бене помъкна уредника към прозореца. На улицата спряха две бели пежа със сини лампи на покрива и надписи PATRULLA отстрани на вратите. От тях слязоха трима мъже с полицейски униформи.

Да ви задържа тук.

Сега вече знаеше защо. Имаха възможност да се измъкнат от задния вход, но шансовете им да стигнат до рейндж роувъра, без да привлекат вниманието на полицаите, бяха нищожни. Следователно тези тримата трябваше да си тръгнат по собствена воля.

— Сега слушай внимателно, сеньор — изръмжа той и притисна дулото във врата на уредника. — Ще бъда ей там, зад онази врата. Ще излезеш навън и ще кажеш на ченгетата, че сме си тръгнали. Насочили сме се на запад с жълт мерцедес. Разбра ли какво ти казвам?

Човекът кимна.

— Ще те застрелям при най-малката погрешна стъпка, а след това и тях. Внимавай да не изпуснеш нещо! Ясно ли е?

Ново кимване.

— Ще ти кажа и още нещо. Ако изпълниш всичко както трябва, не само ще продължиш да дишаш без дупки в тялото си, но и ще получиш още петстотин долара.

— Да, да!

Бене го пусна и отстъпи от прозореца, но едва след като се увери, че полицаите се насочват към входа на музея. Зае позиция зад откренатата врата на коридора.

Уредникът правеше опити да се съвземе. Дано обещанието за още пари му попречи да извърши някоя глупост, каза си Бене.

Заплахата му беше съвсем реална. Наистина щеше да ги избие, но предпочиташе да не се стига дотам. Кубинецът нервно погледна в неговата посока и той насочи оръжието право в гърдите му.

Заклучената входна врата се разтресе. Разнесе се силно почукване. Уредникът отвори. Ченгетата бяха въоръжени. Тежки кобури се поклащаха на бедрата им. Интересно, помисли си Бене. Беше виждал много униформени в тази страна, но почти никой от тях не носеше оръжие. Колко ли бе платил Саймън за тази специална услуга?

Вдигна пистолета и зачака. Зад гърба му се появи Трей и той му направи знак да не вдига шум. Приятелят му кимна и изчезна обратно в помещението с архивите.

Униформените попитаха дали двама мъже от Ямайка — чернокож и бял, са посетили музея. Уредникът отвърна, че са били тук, но вече са си тръгнали. Опитал се да ги спре, но безуспешно. Преди десетина минути потеглили на запад с жълт мерцедес.

Добро хрумване, помисли си Бене. Уточнението на времето означаваше, че все още са наблизко и могат да бъдат настигнати. Но полицаите не бързаха да си тръгнат. Единият започна да разглежда витрините. Нямаше как да разбере дали демонстрацията на подобен интерес е истинска или фалшива. Другите двама останаха до входната врата. Уредникът мълчеше и ги гледаше. После единият от тях се насочи към вратата за коридора и спря в опасна близост до нея. Бене се дръпна навътре и вдигна оръжието. Дулото почти опря в носа му. Не смееше да надникне. Затаи дъх, затвори очи и се вслуша в приближаващите се стъпки.

— Какво има зад тази врата? — попита единият от полицаите.

— Складови помещения — отвърна уредникът. — Там няма нищо. По това време на годината почти нямаме посетители.

Последва тишина. После нови стъпки в негова посока. След кратка пауза стъпките започнаха да се отдалечават. Бене изпусна въздуха от гърдите си и предпазливо надникна. Тримата униформени стояха до входната врата. Уредникът им благодареше за посещението с тих, но спокоен глас.

Тръгнаха си.

Бене премина в антрето, заключи входната врата и надникна през прозореца. Ченгетата крачеха към колите си. Двигателите изръмжаха,

колите потеглиха. Той се обърна, сграбчи уредника и го тръшна на пода. Дулото на пистолета потъна в изненаданото му лице. Очите на човека се разшириха, тялото му се вцепени от страх.

— Откога Саймън притежава това място?

Не получи отговор.

— Откога? — почти изкрещя той.

— Фамилията е платила за много дълъг срок. Сеньор Саймън беше изключително щедър.

— Той ли ти нареди да извикаш полиция?

Човекът поклати глава въпреки пистолета под носа си.

— Не, не! Той ми каза само да ви задържа!

— Господи, Бене! — извика Трей, появил се на прага. — Какво правиш, по...

— Ти не се бъркай! — изръмжа той, без да отделя очи от лицето на уредника. Ударникът изщрака.

— Бене! — изкрещя приятелят му. — Не го прави, моля те! Да не си полудял?!

— Заради тоя плъх почти ни видяха сметката! — задъхано отвърна Бене. Ненавиждаше плъховете почти колкото лъжците.

Кубинецът трепереше, сигурен, че е ударил последният му час.

— Каза на Саймън, че важните неща са заключени на сигурно място. Къде е това място?

— Първата врата по коридора.

Той изправи мъжа на крака и го побутна пред себе си, насочвайки го в указаната посока.

— Отваряй!

Уредникът измъкна връзка ключове. Ръцете му видимо трепереха. Вратата се отваряше навътре. Бене вдигна крак и ѝ нанесе тежък ритник. След още два рамката се пропука, пантите се измъкнаха от винтовете си и вратата се отвори. Помещението зад нея също нямаше прозорци. На масата имаше три пластмасови контейнера.

— Провери ги — подхвърли Бене, обръщайки се към Холибъртън. — Вземи каквото ти трябва и да тръгваме!

— Ще ги откраднем, така ли?

— Не, Трей. Ще им оставя кредитната си карта за покриване на щетите. Разбира се, че ще ги откраднем. Хайде, действай!

Холибъртън мина покрай него и влезе в склада. Бене хвана уредника за яката и го повлече обратно към входа.

— Имаш късмет — изръмжа той. — Първо, защото си добър лъжец и ченгетата ти повярваха. И, второ, защото, ако те гръмна, ще привлече твърде много внимание.

— Има и трето, сеньор...

Не повярва на ушите си. Нима тоя глупак го предизвикваше?!

— Не искате да ме убиете пред очите на своя амиго.

Лукавството в тези думи никак не му хареса.

— Грещиш! — отсече той. — Третата причина е друга. Искам да предадеш на Саймън, че двамата с него ще имаме сериозен разговор, при това съвсем скоро!

После стовари дръжката на пистолета си върху главата му и уредникът рухна в безсъзнание на пода.

— Годината със сигурност била хиляда петстотин и осемдесета — каза Саки.

Десетгодишният Том веднага наостри слух. Обичаше заплетените истории, особено тези, които разказваше дядо му.

— Случило се в Прага — добави възрастният човек. — Главният равин на Еврейския квартал се казвал Льов. Над входната врата на дома му имало каменен лъв с чепка грозде между лапите. Това означавало, че бил пряк потомък на цар Давид.

— Не пълни главата на детето с глупости, човече — обади се баба му.

— Томи обича моите истории — отвърна дядо му. — Нали така, момче?

Той кимна.

— Обича да му разказвам за широкия свят.

Старецът приближаваше осемдесетте и момчето не беше сигурно още колко време му остава. В последно време бяха починали две от лелите му и то вече знаеше какво означава смърт.

— Случило се в Прага — повтори дядо му. — Поредният фанатизиран духовник решил, че ние, евреите, представляваме заплаха за останалите. Християните се страхували от нас, защото векове наред сме помагали на кралете и владетелите. Проблемът можел да бъде решен единствено чрез нашето унищожение. Сред тях било широко разпространено поверието, че ние убиваме християнски деца и използваме кръвта им при нашите религиозни ритуали. Можеш ли да си представиш подобна лъжа? Подобна гнусна клевета? Но тя вършела работа. През няколко години християните се събирала на тълпи и тръгвали да колят евреите. На това му викали „погром“. Запомни добре тази дума, Томи. „Погром“. Най-големия от тях организирали нацистите.

Момчето си каза, че наистина трябва да запомни тази дума.

— Равин Льов измислил начин да предпази хората си от тази беда. Всъщност получил съновидение. „Тълпите антисемити ще

бъдат разпръснати само от голем, който ще направиш от глина със собствените си ръце“ — гласяло то. И той се вслушал в него. Направил живо тяло от глина, като използвал огън, вода, въздух и пръст. Първите три съставки вдъхнали живот на четвъртата.

Възможно ли бе това? Трудно му беше да повярва.

— Равинът съживил своето творение с помощта на шем — късче пергамент, върху което изписал името Господне, а след това го пъхнал в устата на голема. После изрекъл: „Бог направи човек от късче глина и го съживи с дъха си“. Големът се изправил на крака, а равин Льов му казал, че мисията му е да пази евреите от преследване. Името му щяло да бъде Йосиф и той трябвало да изпълнява безпрекословно всички заповеди на своя създател.

Том слушаше разказа на дядо си с огромно внимание. Всеки петък равин Льов поставял на Йосиф задачите за следващата седмица. Но се случило така, че един петък забравил да го стори, големът побеснял и унищожил всичко по пътя си. Хората изпаднали в ужас. Равинът бързо поправил грешката си и заповядал на Йосиф да спре. Оттогава насам никога не забравял петъчните инструктажи. Настъпила 1593 г. и заплахите срещу евреите намалели. Равин Льов решил, че е време да се отърве от Йосиф. Заповядал на голема да прекара нощта на тавана на Старата-нова синагога в Прага. След полунощ равинът и двама негови помощници се качили там и се заели да унищожат митичното същество. Направили го по обратен ред, започвайки от главата, а не от краката. Вълшебните думи били произнесени отзад напред. Когато свършили, големът отново се превърнал в най-обикновен къс глина. След тази нощ никой нямал право да се качва на тавана на Старата-нова синагога.

Легнал на канапетото в апартамента на Ина, Том мислеше за Саки. Беше обичал този човек с нежна душа. Когато прочете за голема в бележката на Абирам, той веднага си спомни онзи далечен ден, когато бе чул историята за пръв път. Но всичко бе спряло дотам.

Една приказка и нищо повече.

Като възрастен беше публикувал кратък материал за Прага и нейните легенди в „Ел Ей Таймс“. Големът не е чешка измислица. За него се споменава още в кабалистичните текстове, открити в Древния

Египет. Дори в Библията се среща. Но до XIX век никой не го свързва с Прага. Няма исторически факти, които да сочат, че великият равин Юда Льов бен Бецалел е живял там през XVI в. И че е имал нещо общо с подобно митично създание. Историята се споменава за пръв път в някакъв рядък туристически справочник, препечатана в популярна брошура с еврейски легенди през 1858 г., озаглавена „Сипирим“. Оттогава насам големът се превръща в част от чешката митология.

— Това е една от любимите ми книги — каза Саки. — Издадена е през хиляда деветстотин и петнайсега година. Когато ми я подариха, бях още момче. И оттогава насам не се разделям с нея.

Том се втренчи в тънката книжка.

— На чешки е — поясни дядо му. — Нарича се „Голем“ и е написана от някой си Густав Мейринк. Страхотен бестселър за времето си. Описва магиите на Прага. Пълна е с митове и чудеса.

— А ти можеш ли да четеш на този език?

— Майка ми е от там. Още като дете ме научи на чешки.

Докато подготвяше материала си, той си бе направил труда да разучи в подробности книгата на Мейринк, благодарение на която хиляди хора от целия свят бяха проявили желание да посетят Прага. В продължение на десетилетия „желязната завеса“ пречеше, но след „нежната“ революция нещата се промениха. В материала му за „Таймс“ се подчертаваше как стотици хиляди евреи посещават страната всяка година с надеждата да научат повече.

Сега големът пази нашата тайна на място, което евреите отдавна смятат за свещено.

Това беше написал Абирам. А працядо му, който бе тъст на Абирам, най-вероятно бе използвал легендата като прикритие на един исторически факт.

И бе отнесъл в гроба си ключа към загадката. Но какво отваряше той?

Але спеше в съседната стая. Децата на Ина се бяха събрали в другата. Той почти не беше разговарял с дъщеря си след нейното завръщане. Тя беше кротка и тиха, нямаше и следа от обичайния й

гняв. Което само усили подозренията му. В момента беше поне с две крачки пред Закария Саймън и нямаше никакво намерение да изпуска преднината си. Поне докато не разкриеше загадката. Крайната му цел.

Всичките тези разговори, митове и легенди за левити, съкровища и добре пазени през вековете тайни. Ако имаше дори капчица истина в тях, той щеше да я открие. Преди броени часове беше убит човек. Кой знае още колко бяха загинали преди него. Някогашната му професия беше да разкрива чуждите прегрешения и да ги прави обществено достояние. Да информира хората за тях. Точно обратното на това, което Абирам искаше от него — да се превърне в пазител на тайни. Старецът очевидно бе наясно с това, когато реши да му прехвърли дълга си.

Стана и се премести пред компютъра на Ина. Тя имаше високоскоростен интернет — абсолютно задължителен лукс за всеки, който работи в медиите. Когато самият той навлизаше в професията, бизнесът в киберпространството едва прохождаше. Днес обаче беше могъща сила. Милиардите уебсайтове му помагаша страшно много при писането на романи. Не се налагаше дори да напуска дома си. Набра „стара-нова синагога“ в Гугъл и в отговор получи 2 610 000 резултата по темата, някои от тях маркирани като особено важни.

Най-старата сграда в Еврейския квартал на Прага. Най-старата действаща синагога в Европа. Останала недокосната в продължение на 700 години. Дори Хитлер я беше пощадил. Когато била построена, в Прага вече съществувала Старата синагога. Затова тази била кръстена Новата. Но през XVI век била построена и трета, която също нарекли Нова. Старата продължавала да съществува и някой се досетил да кръсти втората Стара-нова, за да може да се различава от своите посестрими. После, в началото на XX век, двете предишни синагоги били срутени, оцеляла единствено Старата-нова.

Отвори една от снимките на фасадата. Обикновен правоъгълник със стръмен покрив и готически фронтони, обърнати на изток. Масивни носещи колони на външните стени, надупчени от тесни високи прозорци. Издължени анекси от трите страни на долната част. Построена през 1270 г. и реновирана чак през 2004-та.

Прецрака с мишката и отвори още няколко външни снимки, едната от които показваше източната страна. Висока галерия под стръмен покрив, препречена от деветнайсет железни прегради във формата на голямо U, които покриваха цялата източна страна на

сградата и оформяха нещо като пътека нагоре към вратата. Надписът отдолу информираше, че през 1880 г. била монтирана противопожарна стълба към покрива, но първото ѝ стъпало се намирало на цели пет метра над земята. Друга снимка показваше в едър план вратичката към галерията в горния край на металните пръти, върху която беше издълбана Звездата на Давид. Вниманието му беше привлечено от ключалката — извита в горната част и плоска надолу. Ръката му се пресегна към ключа от ковчега, който лежеше на масичката до компютъра.

Дали именно той отключваше тази врата? Твърде възможно.

Вече не изпитваше умора от часовата разлика. Тази нощ нямаше да се спи. Погледна часовника в долния край на екрана, който показваше 21:40. Стана и отиде да почука на вратата, зад която се беше оттеглила Але. Вероятно и дъщеря му не беше уморена, защото отвори веднага. Лампата в спалнята светеше, а тя беше напълно облечена.

— Заминаваме за Прага — информира я той.

Бене въздъхна с облекчение едва когато самолетът се отлепи от пистата на международното летище на Сантяго де Куба. Опасяваше се, че уредникът ще информира полицията в момента, в който се върне в съзнание и разбере, че няма да получи обещаните петстотин долара. Нито веднъж не беше споменал, че пътуват със самолет, но това съвсем не означаваше, че на летището няма да ги чака засада. За щастие нищо не се случи. Добраха се до самолета без никакви проблеми и скоро вече бяха във въздуха.

Трей носеше два пластмасови контейнера с документи, които беше подбрал от двете складови помещения. Наказание за тази кражба можеше да дойде единствено от Саймън. А Бене това и чакаше.

Имаше да си връща на тоя тип.

— Ще ми кажеш ли какво се случи, Бене? — попита Трей. — Изглеждаше готов да видиш сметката на онзи нещастник.

Той реши, че е време да повдигне завесата. Приятелят му го заслужаваше.

— Дватама със Саймън заедно търсехме онази мина.

— Никога не си споменава подобно нещо — учудено го погледна Трей.

— Не е било необходимо — отвърна Бене и приятелят му веднага разбра, че има граници, които не бива да се пресичат. Но въпреки това добави: — Да речем, че се нуждаех от потвърждение на някои свои подозрения. Например че Саймън е човек, с когото не е здравословно да се работи.

— За нас ли бяха дошли онези полицаи?

— Да — кимна Бене. — Саймън ги е изпратил след телефонното обаждане на уредника. С идеята да не напуснем Куба живи.

Холибъртън изглеждаше зашеметен от новината. Очевидно едва сега си даде сметка, че са били на крачка от смъртта.

— Защо Саймън е искал да ни ликвидира?

— Защото иска мината, но не и да сподели с мен онова, което знае.

Трей нетърпеливо прелистваше някаква книга, която бе измъкнал от контейнерите в момента, в който самолетът се отлепи от пистата.

— Какво е това? — попита Бене.

— Дневник.

Трей му показва разгърнатата страница. Равен почерк с почти печатни букви, изписани с черно мастило, прецизно поддържани полета отляво и отдясно. Някъде между дванайсет и петнайсет реда на страница.

— Качеството е много добро, особено ако вземем предвид небрежния начин на съхранение — добави приятелят му. — Написан е на кастилски.

— Съдържа ли нещо важно?

— Може би.

— Получихме ли това, за което дойдохме? — пожела да узнае Бене.

Но Трей не отговори, потънал в четене.

Реши да го остави на спокойствие. Самолетът продължаваше да набира височина, устремен на юг, към Монтего Бей. Очертанията на Куба бавно се стопяваха в далечината. Влиянието на Саймън се оказа далеч по-голямо, отколкото си беше представял, а интересът му към златната мина — много по-силен.

— Я чуй това, Бене — внезапно се обади Трей.

Най-после открихме смисъла на нашата мисия. В Числа недвусмислено се казва: „Вземи при себе си братята си, коляното Левиево, бащиното си племе: нека те бъдат при тебе и ти служат, а ти и синовете ти заедно с тебе да бъдете при скинията на откровението; нека те служат на тебе и вършат служба в цялата скиния; само да не се доближават до вещите на светилището и до жертвеника, та да не умрете и вие, и те. Нека те бъдат при тебе и да прислужват в скинията на събранието, по всички работи в скинията; а външен да се не доближава до вас. Тъй прислужвайте в светилището и при жертвеника, за да няма занаят гняв против синовете Израилеви; защото вашите братя, левитите, Аз взех измежду синовете Израилеви и ги

дадох вам като дар Господу, за да прислужват при скинията на събранието.“ Йеремиа отива още по-далече, като казва, че „както е небесното войнство безчетно, и неизмерим е морският пясък, тъй ще размножа племето на Моя раб Давида и на левитите, които Ми служат“.

Трей вдигна глава.

— Този дневник беше заключен в склада. Неговият автор е Йосеф бен ха Леви Хаиври, което в превод означава Йосиф, синът на левита. Това е уточнено още в началото. Той не крие, че християнското му име е Луис де Торес, което е бил принуден да приеме, но вече се отказва от него.

— Какво значение има това?

— Чуй какво пише по-нататък.

Ние не сме родени в дом на левит, но Бог чу молбите ни и ни избра. Бог е щедър и милостив. Бог е състрадателен. Бог закриля обикновените хора. Аз произхождам от бедно семейство, но Той ме спаси. Душата е спокойна, защото Бог е добър към мен. Той ме спаси от смъртта, Той пресуши сълзите в очите ми и даде сила на нозете ми, които вече престанаха да се препъват. Аз вярвам в Бога. Някога, в резултат на силни страдания, аз обявих: „Всички хора са лицемерни.“ Как бих могъл да се отблагодаря на Бог за всичко, с което ме възнагради? Като Му отдам своята вяра и почит пред Неговия народ, в центъра на Йерусалим. Аз ще изпълня дълга си и ще оправдая доверието Му. Ето какво казва Малахия за левита: „Законът на истината беше на устата му, и неправда не се намираше на езика му.“ Той крачеше спокойно до мен, а по пътя успя да отклони мнозина от порока. О, Израел, вярвай в своя Бог! Той е помощ и защита за всеки, който поема тежкото бреме да бъде левит, равен на удостоените по рождение. Защото Бог го е посочил. Левитът трябва да вярва в Бог, защото той с неговата помощ и закрила.

Трей се наведе да му покаже текста, но Бене вече беше забелязал фразата, която имаше значение:

... всеки, който поема тежкото бреме да бъде левит, защото Бог го е посочил.

— Де Торес е написал това за онези, които идват след него. Нещо като инструкции — какво да правят и как да го правят. Колумб му е предал всичко, избирайки го за свой наследник. И той прави същото за своя.

Великият покорител на океаните Крестовал Арнолдо де Исаси, когото погрешно наричат Крестобал Колон, никога не забравя произхода си. Той е мъдър човек с чувство за дълг. Повежда своите хора на трудно и продължително плаване и с Божията помощ успява да го завърши успешно въпреки всеобщото убеждение, че го чака провал. Преди да вдигнем платна, той ме повика при себе си и разкри истинската цел на своята мисия. Тогава не успях да разбера важността ѝ, но сега вече съм наясно. Покварената Църква и нейната Инквизиция са решили да избият всички, които не изповядват тяхната вяра. Те говорят за Бог, но не познават същността Му. Призовават към любов и прошка, но причиняват само болка и страдания. Много люде пострадаха от тях. Част от тях бяха принудени да се откажат от вярата си, други избягаха, а трети станаха жертва на една фалшива вяра. Самият аз се покръстих — дано Бог ми прости, — но запазих вярата дълбоко в сърцето си. Сега съм тук, на тази нова земя, където живея в мир и съм далеч от всяко зло, което е присъщо на хората. Времето ми вече изтича, но то няма да свърши нито през деня, нито през нощта. Единствен Бог ще реши кога да стане това, защото и денят, и нощта са Негови. Той разполага със свой пазач, който наблюдава смъртните. Адмиралът ме накара да се закълна, че левитът, който ще дойде след нас, някой ден ще ни просветли за точния час, в който мракът ще се превърне в светлина. Той ме посочи за свой пръв наследник, а аз ще избира онзи,

който ще замени мен. И двамата заедно ще изпълним дълга си. Свещеното съкровище на Бог е скрито на сигурно място, където нашите зложелатели никога няма да стигнат. Нека бъде благословен всеки, който ще превърне в действителност Неговото обещание към израилтяните. Нека бъде благословен онзи, който знае какво да направи до самия край — също като нашия праотец Авраам, който знаел всичко, внушено му от Бога. Казано е: „И рече Господ на Аврама: знай, че твоите потомци ще бъдат пришълци не в своя земя, ще ги поробят и ще ги угнетяват четиристотин години; но Аз ще съдя народа, който ще ги пороби; след това те ще излязат (за насам) с голям имот.“ Това е обещанието, което трябва да бъде изпълнено. Защото враговете ни ще се раждат с всяко поколение и ще правят всичко възможно, за да ни унищожат. Но ние ще бъдем спасени от всемогъщия Бог.

Бене си спомни какво му беше казал Саймън за Колумб — че адмиралът бил насилствено покръстен, но в сърцето си останал верен на юдейската религия. Дори знаеше и истинското му име; Крестовал Арнолдо де Исаси. Сега разбираше откъде го е научил.

През цялото време тези документи са били в неговите ръце.

— Тук има още много неща, Бене. Но ще ми трябва време, за да ги открия едно по едно.

— Започвай още сега — заповяда на приятеля си Бене. — Искам да знам всичко до най-малката подробност.

Том и Але застанаха пред прочутия часовник, който красеше кулата на старото пражко кметство. Позлатените му стрелки и сфери с различна големина показваха часа, датата, зодиите, позицията на Слънцето, Луната и планетите — всичко това в объркващ безпорядък. Доколкото Том беше в състояние да се ориентира, часът приближаваше четири сутринта, а денят беше четвъртък, 7 март.

Първата част от пътуването им на север от Виена бе преминала по двупосочно шосе през гъсти гори и заспали селца. После шосето се превърна в широка и добре осветена магистрала. Историческият стар площад на Прага беше пуст. Това му се стори необичайно, защото от предишните си пътувания го беше запомнил вечно претъпкан с хора. В средата му стърчеше внушителната статуя на Ян Хус, великия религиозен реформатор, изгорен на кладата преди повече от 500 години. В далечния край се издигаше Тинската катедрала с осветени от прожектори тънки като игли кули. Въздухът беше чист, но студен и носеше в себе си последните остатъци от суровата зима. Добре че си беше взел якето.

Около павирания площад се издигаха живописни сгради с тъмни прозорци и заключени врати. Фасадите им представляваха странна смесица от различни архитектурни стилове — ренесанс, барок, рококо, ар нуво. Той знаеше как Прага беше избегнала разрухата по време на Втората световна война. Президентът бил привикан в Берлин, където Хитлер му дал ултиматум — или подписва официална молба германският Райх да поеме защитата на чешкия народ, или бомбардировачите на Вермахта ще сринат до основи всички градове на страната. Президентът Емил Хаша бил възрастен и болен човек и припаднал, когато чул условията на нацистите. След това дошъл на себе си, но нямал сила да се съпротивява и подписал. Прага била окупирана.

Страната платила висока цена, най-вече нейните граждани евреи. Деветдесет процента от тях загинали.

След края на войната Чехия била окупирана от руснаците и страната западнала зад „желязната завеса“. Но Старият град оцелял.

Але почти не беше продумала по време на четиричасовото пътуване. Той също мълчеше. И двамата бяха доволни от положението, въпреки че нямаха намерение да правят каквито и да било опити за помирение. Преди да потеглят от Виена, той направи разпечатка на картата на Стария град, която включваше и съседния Еврейски квартал.

Според легендата евреите се появили тук след разрушаването на техния Втори свещен храм през I век. Историята отбелязва X век като начало на тяхната окупация. Нарекли Прага „град-майка на Израел“, защото много приличала на Йерусалим. Според друга легенда част от камъните на разрушената синагога били пренесени до тук от ангелите, които ги предложили временно на местните вярващи — докато положат основите на нов храм. В началото на XIII век евреите вече били построили свой град, който обаче нямали право да напускат. Придвижването им било ограничено, търговията — също. Постепенно те се прехвърлили на другия бряг на Вълтава и основали нещо като анклав до Стария град. През 1851 г. той официално бил обявен за петия квартал на града и получил името Йосефов. Територията му била съвсем малка. В лабиринта от тесни улички се издигали безразборно построени къщи. В един момент населението достигнало 2000 души.

Кварталът процъфтявал. Обитателите му открили свои училища, избрали си управа, утвърдили своята култура и идентичност. Процесът продължил до 1848 г., когато евреите получили равни права с всички чешки граждани, включително свободен избор на място за живеене.

Богатите бързо се разделили с квартала. На тяхно място се появили бедните и районът постепенно се превърнал в гето. В края на XIX век настъпила истинска социална и санитарна катастрофа, а градските власти стигнали до решението за тотално преустройство. През 20-те години на XX век копторите постепенно отстъпили място на нови сгради в стил ар нуво и големи жилищни блокове с магазини на долните етажи. Ниските крепостни стени с тесни портали били разрушени, улиците се свързали свободно с останалата част на града. Някога доминиращите над квартала синагоги постепенно се стопили между новите високи сгради. Том все още помнеше един от своите

материали, в който беше описал тъжната гледка, която представляваше тази част на града. Бяха останали само шест, както и старата сграда на кметството, но те бяха по-скоро обект за туристически обиколки, отколкото места за богослужение.

Том добре си спомняше гробището. Може би най-тъжното място, което беше посещавал.

В жилището на Ина Але отново беше отворила дума за своята нова религия и задълженията си, свързани с нея. А той се бе запитал дали изобщо има представа за безкрайните страдания на евреите. Тук, в Прага, те на два пъти били подложени на гонения. Погромите срещу тях били нещо обикновено. Беше запомнил тази дума от Саки. В споменатия материал фигурираха и събитията по Великден 1389 г., когато млади евреи замерили с камъни католически свещеник, тръгнал да даде последно причастие на умиращ човек. Християните били бесни, фанатизирани духовници умело разпалили омразата им. Избити били три хиляди евреи, сред които много жени и деца. Други се самоубили, за да се спасят от зверствата. Кварталът бил ограбен и опожарен. Не била пощадена дори синагогата, която станала жертва на мародери, проникнали, за да избият хората, потърсили укритие в свещения храм. Кръвта им останала по стените, за да напомня за това ужасно престъпление.

Стените на Старата-нова синагога, чиято фасада наблюдаваше в момента. Строгостта ѝ изглеждаше умишлена, позволяваща на вярващите да общуват на спокойствие със своя Бог. На изток и на запад гледаше към отделни улици, едната от които продължаваше в нов трилентов булевард. От двете му страни светеха рекламните на скъпи бутици. Основите на синагогата бяха вкопани на два метра под платното на новия булевард — там, където преди 700 години била улицата. Осветените ѝ стени излъчваха странно синкаво сияние. Бяха се приближили от изток, далече от главния портал, откъдето имаше достъп до подпокривното пространство. Том преброи осемнайсет железни стъпала, водещи към арката на вратата, украсена със Звездата на Давид. Пръстите му опипваха ключа в десния джоб на панталоните. Але все още не знаеше за него.

— Трябва да се изкача там.

— Много е открито — поклати глава Але. — Ще те видят още от първата кола, която се появи на улицата.

Така беше.

— Трябва да го направя.

— Защо? Какво има там?

— Все още не си изучила всички детайли, свързани с новата ти религия, нали? Това е свещена земя, върху която е изградена най-старата действаща синагога в Европа. Евреите се молят в нея в продължение на столетия.

— Но какво има горе, на тавана?

— Не знам. Трябва да проверя.

По пътя от стария градски площад до тук не бяха срещнали жива душа. Нормално за четири сутринта. Автомобили също липсваха. Наоколо цареше дълбока тишина. Потвърдиха се впечатленията му от снимката, която бе разгледал онлайн: първото метално стъпало стърчеше на около пет метра от земята. Носеща колона минаваше на сантиметри успоредно на стълбата. Над нея стърчеше дървената стряха на една от пристройките.

Том пое по тротоара, който се издигаше на два метра над основите на храма. Целта му беше железният парапет, от който лесно можеше да се прехвърли на покрива. Направи го и предпазливо пое по хлъзгавите от нощната влага керемиди. Стигна до ръба, хвана се за него с дясната ръка и протегна лявата към железното стъпало, до което му оставаха трийсетина сантиметра.

Том прецени обстановката и разбра какво трябва да направи. Напълни дробовете си с въздух, надявайки се да даде най-доброто от себе си. Падането от пет метра върху студените каменни плочи несъмнено щеше да го лиши от всякакви шансове.

Отдръпна се максимално назад, засили се и скочи. Едната му ръка се вкопчи във влажното стъпало, последвана от другата. Тялото му се люшна към стената, но краката му омекотиха удара. Успя да се задържи. Пое си отново дъх и протегна ръка към следващото стъпало. Изтегли се нагоре и краката му най-сетне стъпиха на най-долната железна стъпенка. Обърна се.

Але го наблюдаваше от тротоара, скрита от светлината на близката улична лампа. Том пое предпазливо нагоре. Стъпало по стъпало. Ширината на железните планки не надминаваше четирийсет сантиметра и той беше принуден да поставя краката си плътно един до друг върху хлъзгавия метал. Постоянно си напомняше да се хваща

здрaво, преди да стъпи на следващото стъпало. Гледаше само нагоре и се опитваше да си представи кой е бил последният човек, изкачил тази примитивна стълба.

В един момент спря и се обърна да огледа обстановката. Всичко беше спокойно. Надяваше се, че ключът в джоба му ще отвори вратата и това ще му позволи да изчезне във вътрешността на подпокривното пространство, преди някой да го забележи.

Големът пази нашата тайна на място, което евреите отдавна смятат за свещено.

Ако написаното бе вярно, значи помещението над главата му бе обитавано именно от тайнственото създание. Съзнаваше, че това е само легенда, но дядо му със сигурност се бе възползвал от нея, за да скрие нещо важно.

Стигна до последното стъпало. Беше увиснал на тринайсет метра от земята. Падането от тази височина положително щеше да го убие. Хвана се здраво с лявата ръка, а с дясната бръкна в джоба за ключа. Отблизо ключалката решително приличаше на онази, която му трябваше.

Том вкара ключа със зъбците нагоре. Не се случи нищо. Направи опит да го завърти в ключалката. Наляво, после надясно. Нищо. Извади ключа и го вкара отново. Без успех.

— Хей ти, там горе! — прозвуча мъжки глас.

Том погледна надолу. На паважа под стълбата стояха двама млади мъже. Под мишниците им се виждаха пистолети, скрити в кожени кобури.

Але забеляза двойката, която се приближаваше по тясната павирана алея, разделяща синагогата от съседните сгради. От нея се излизаше на търговската улица, зад която се простираше Еврейският квартал. Следеше как баща ѝ се катери по стъпалата, но от време на време погледът ѝ пробягваше по улицата. Не след дълго вниманието ѝ беше привлечено от двете сенки, които се появиха в далечния край и бързо се насочиха към нея.

Тя се оттегли в тъмния пасаж пред един от затворените магазини и видя как баща ѝ изважда от джоба си някакъв голям ключ и го пъха в ключалката на таванската врата. Двете сенки се превърнаха в млади

мъже, които застанаха в подножието на стълбата. Не приличаха на полицаи, защото бяха облечени с дънки и тъмни якета, но носеха оръжие.

Единият вдигна глава и извика:

— Хей ти, там горе!

Баща ѝ извърна глава.

— Слизай, преди да си пострадал! — заповяда младежът.

Баща ѝ не помръдна, но положението му беше безизходно. Нямаше начин да се изкатери по стръмния покрив на синагогата, а вратата към тавана си остана заключена. Единственото нещо, което можеше да направи, беше да се спусне обратно. И той го направи. Двамата го чакаха под стълбата.

— Увисни на ръце от последното стъпало и скачай. Ние ще те хванем.

Той се подчини. Тялото му полетя към паважа. Младежите го подхванаха, за да смекчат падането. После единият го изрита в краката, а другият го блъсна на земята, изви ръката му и притисна гърба му с коляно.

— Не мърдай!

Сега беше времето да изчезне. Вниманието на младежите беше насочено изцяло към баща ѝ. Можеше да се измъкне, използвайки тентите и тъмните входове на затворените магазини. Колата беше паркирана зад площада, но ключовете останаха у баща ѝ. Все пак беше по-добре да бъде навсякъде другаде, но не и тук.

Започна да отстъпва заднешком, заковала поглед в мъжете на десетина метра от нея. Завоят на ъгъла скоро щеше да я скрие от очите им.

После се блъсна в нещо и стреснато се обърна. На метър от нея стоеше още един младеж. Също с пистолет, пъхнат в кобур под мишницата му.

Закария стоеше на трийсет метра от Том Сейган и Але Бекет, които бяха притиснати от въоръжените младежи. Беше съвсем наясно кои са те — частен патрул на местния еврейски съвет, получил задачата да охранява района. Знаеше и защо. Религиозният фанатизъм все още беше жив.

Днес в Прага изповядваха своята вяра едва 1500 евреи — тъжен факт за място, което някога бе център на европейския юдаизъм. Благодарение на усилията на крале и императори броят им постепенно намаляваше. Нацистите ги довършиха, избивайки близо 100 000 души. На практика не остана почти нищо от една някога енергична и предприемчива религиозна общност. Той познаваше някои от местните лидери и беше наясно с трудностите, които бяха принудени да преодоляват. Почти всяка седмица се случваше някакъв инцидент. Каменната стена на старото гробище не спираше вандалите, които редовно хвърляха мъртви животни през нея. Графитите с обидно съдържание бяха ежедневие. Полицията не правеше почти нищо да залови и накаже нарушителите и общността се принуди сама да се грижи за себе си. Една от неговите фондации за опазване и поддръжка на паметниците на еврейската култура беше отпуснала достатъчно пари за монтирането на камери и издръжката на охранителите.

Мобилният телефон, който Закария беше дал на Але, отведе Роча в един от големите жилищни квартали на Виена. Изпратеният на мястото наблюдател докладва, че двамата с баща ѝ напуснали апартамента и се насочили към един от паркингите в близост до катедралата. Той бързо пое по магистралата на север. Така се озоваха тук, край пражката Стара-нова синагога. Беше наясно, че храмът се охранява от скрити видеокамери двамайсет и четири часа в денонощието. По тази причина гражданският патрул се беше появил точно навреме.

Двамата с Роча изчакаха във входа на един от луксозните бутици на улица „Парижка“, в който се предлагаше скъп порцелан. Някога булевардът с хубави къщи от двете страни беше пресичал Еврейския квартал, но в началото на ХХ век те бяха сринати до основи. Днес той

беше най-елегантната улица на Прага, изпъстрена с бутиците на световноизвестни марки като „Картие“, „Прада“ и „Луи Вюитон“. Със своите богато украсени витрини приличаше по-скоро на Париж, отколкото на Бохемия. Навсякъде се виждаха балкони, елегантни фронтони и остри кули. Източната фасада на Старата-нова катедрала опираше на улица „Парижка“. Именно това беше мястото, глупаво избрано от Том Сейган за проникване в подпокривното пространство. И Але беше наблизо.

От мястото си можеше да види как я отвеждат по късо стълбище към мястото, на което бяха задържали баща ѝ.

Прага е неофициално разделена на няколко района около известни културни паметници, все около река Вълтава. На изток е „Жижков“ — отдавна утвърдена туристическа атракция. На запад се намира Пражкият замък, около който има големи жилищни комплекси. Северно от Вълтава е зоологическата градина, а на юг лежи прочутият хиподрум, който самият Закария беше посещавал многократно. Бисерът в короната е Старе Место в сърцето на града, който включва и прочутия някога Еврейски квартал. Непосредствено до него е Нове Место, или Новият град — оживен търговски център с многобройни магазини и други търговски обекти, където студентите бяха положили началото на „нежната“ революция със своите искания за свободни избори.

Управлението на тези райони се осъществява от кмета и централната администрация, които отговарят за транспорта и публичните услуги на целия град, но всеки от десетте района има своя независима управа, включително някогашният Еврейски квартал.

Закария беше добър познат с районния кмет.

— Да ги проследя ли, за да видя къде ще ги отвеждат? — попита Роча.

— Не. Камерите зад синагогата положително ще те засекат. Имам друга, по-добра идея.

Бене беше уморен. Двамата с Холибъртън кацнаха в Монтего Бей някъде около шест следобед, а пътуването на изток с кола им отне още два часа. Трей живееше в Ирландския град, северно от Кингстън, получил името си благодарение на бъчварите, пристигнали на острова

през XIX век и започнали производството на типичните дървени варели за транспортиране на кафе. Имението на Бене беше още на север в планината.

Големият стенен часовник във фоайето удари десет и половина вечерта. Той седеше в кабинета си. Вратите към верандата бяха широко отворени. Мекото време беше едно от големите предимства на планината. Тук жегата и влагата винаги бяха в поносими граници. Бене се прибра у дома навреме, за да вечеря с майка си. Тя много държеше на това, а той обичаше да ѝ доставя радост. В момента седеше на тъмно и отхапваше от тънката *була*, приготвена от готвача му. Много обичаше плоските кръгли питки, подсладени с меласа и джинджифил. Когато беше малък, тези питки се продаваха навсякъде, но днес вече не беше така.

По време на вечерята продължаваше да мисли за Куба и онова, което бяха открили там.

Бе помолил майка си:

— Разкажи ми за Марта Брае.

— Отдавна не сме говорили за нея.

— Искам да чуя историята още веднъж.

Майка му подхвана историята за вещицата от племето тайно, която живеела на брега на река Матибереон. Испанците я заловили с надеждата, че знае къде крият златото си местните хора.

— Мръсните испанци изобщо не могли да допуснат, че златото не е заровено на този голям остров — каза тя.

По тази причина те започнали да изтезават вещицата, докато накрая я принудили да ги заведе в някаква пещера край реката.

— Имало ли е желязна врата на входа на пещерата? — попита той, спомнил си думите на Франк Кларк.

Майка му поклати глава.

— Никога не съм чувала за такива неща преди Марта Брае. Тя не се нуждаела от тях. Когато навлезли в пещерата, тя просто изчезнала, а испанците се уплашили до смърт. Хукнали да бягат, но попаднали в капан и се издавили. Марта Брае променила течението на реката, която заляла пещерата и я затворила завинаги. Тази река все още носи нейното име.

Бене обаче беше наясно, че реката е много далече от долината, която беше открил Трей Холибъртън. Тя се намиреше по-близо до

маронските общности, известни като „Петлите“ в Западна Ямайка, отколкото до „Подветрените“ тук, на изток.

Разбира се, това не изключваше легендите, разпространявани в тази част на острова.

— Откъде се е появила златната трапеца? — попита майка си той.

— Тази вечер си в особено настроение. Май *дънитата* не ти излизат от главата.

— И така може да се каже — усмихна се той.

Тя навря набръчкания си показалец под носа му.

— Те съществуват, Бене. *Дънитата* са навсякъде около нас. Те пазят златната трапеца.

Това беше друга легенда от детството му. Маса от солидно злато се появява в някои реки и езера и примамливо проблясва на светлината.

— Това е лоша поличба, Бене. Всеки, който тръгне да я търси, свършва зле.

— Мароните ли вярват в това? Или таиносите?

— Не съм сигурна. Просто легенда, Бене. Много хора твърдят, че са виждали златната трапеца във водата. Прекалено много.

Той довърши питката и посегна за друга. Листата на дърветата шумоляха на лекия ветреца. За два дни беше научил повече за изгубената мина на Колумб, отколкото за две години. А също така и за Закария Саймън. Надяваше се, че уредникът беше изпратил посланието му. Дойде му до гуша от лъжи. Какво ставаше във Виена? Брайън Джеймисън не се беше обаждал, но това изобщо не го вълнуваше. Американците бяха пълни досадници. Дано го бяха оставили на мира.

Дъвчеше питката и се заслушваше в мрака, очаквайки появата на някое *дъни*. Имаше доста въпроси към тези духове. Разнесе се шум. Откъм верандата.

В рамката на вратата се появи тъмна фигура.

— Идваш точно навреме.

Поведоха Том по пуста улица зад синагогата. На единия тротоар бяха наредени павилиони със спуснати капаци, а на другия имаше множество магазини с тъмни витрини. Зад павилионите се издигаше триметров каменен зид, зад който стърчаха дървета. Припомни си показанията на картата и бързо разбра, че вляво от него започва старото гробище. Евреите били погребвани тук в продължение на 350 години. Липсата на достатъчно място принудила близките им да насипват пръст върху старите гробове, за да направят нови. Така се образували цели единайсет пласта свещена земя.

Але крачеше до него. Похитителите им бяха млади, с мрачни физиономии. Том познаваше това изражение, защото го беше виждал на много места по света — в Сараево, в Могадишу, на Западния бряг. Решителното изражение на младежи, отдадени на своята кауза. Разбира се, и те изпитваха страх като всички останали хора, но просто не му обръщаха внимание. Това обясняваше високата смъртност сред тях. Бяха твърди неопитни, за да мислят, преди да действат. Прекалено нетърпеливи, за да отговорят на очакванията към тях. Предполагаше, че именно двама такива младежи бяха съчинили фалшивите факти за репортажа, довел до професионалното му унищожение. Бен Сегев, млад и изпълнен с гняв израелец с дарбата да бъде много убедителен. Махмуд Азам, не по-малко гневен палестинец. Двама актьори, на които бяха възложили точно определени роли. Измислени роли. За разлика от тук.

Обискираха го веднага след като го изправиха на крака и му взеха всичко: бележката на Абирам, картата, ключа, паспорта и портмонето. Не беше сигурен дали са обискирали и Але, но раницата ѝ липсваше. Свърнаха по първата пресечка.

Появи се третият младеж от катедралата, който беше изчезнал с вещите му, отнети при обиска. Прошепна нещо на двамата си колеги, които мълчаливо кимнаха. Спряха пред някаква къща. Отключиха входната врата и им направиха знак да влязат. Стаите бяха тъмни, но Том забеляза някакви мебели. Въздухът миришеше на мухъл. Отвори

се една врата, за която имаше осветени стълби, водещи надолу. Единият от въоръжените мъже им направи знак да тръгнат.

— Не! — отсече Але. — Няма да слизам долу!

Отблясъците на светлината бяха достатъчно, за да се забележи неодобрението на похитителите. Младежът с пистолета направи крачка напред.

— Вие се появихте тук и осквернихте нашата синагога — мрачно каза той. — Нарушихте нашите закони, а сега искате да спорите. Предизвиквате ли ни?

— Повикайте полицията — опипа почвата Том.

— На тях изобщо не им пука какво се случва тук — изсмя се младежът.

— Кой са „те“?

— Полицията, кметът, градският съвет.

Том знаеше, че антисемитизмът отново надига глава в Европа. Разбира се, благодарение на интернет, който му позволяваше да преглежда вестниците от цял свят. Веднага си спомни, че беше попадал на много материали, свързани с религиозния фанатизъм.

— А какво правите с нарушителите? — пожела да узнае той.

— Последния го пребихме от бой.

Але долови заплахата и осъзна, че ситуацията става опасна. Бяха сами, без никаква помощ. Бяха й отнели раницата, в която бяха паспортът и джиезетът на Закария. Пистолетът на баща й бе останал в колата.

Баща й не изглеждаше уплашен, но тя трепереше от ужас. Пред очите й все още беше окървавеното тяло на Брайън Джеймисън, тръпнещо в предсмъртни конвулсии.

— Надолу по стълбите! — заповяда младежът.

Нямаха друг избор, освен да се подчинят. Тя тръгна първа. Озоваха се в неголяма изба с извит таван и арки от дялан камък. Обзавеждането се изчерпваше с дървена маса и шест стола.

— Сядайте! — заповяда един от мъжете.

Баща й се отпусна на близкия стол.

— И сега какво? — попита той.

— Ще чакате.

Том и друг път беше попадал в трудни ситуации. Особено в Близкия изток, където източниците му обичаха драматизма при споделянето на информацията, с която разполагаха. В голяма част от случаите това беше просто театър. Но професията го беше научила, че терористите независимо от своята националност разчитат някой да разпространи техните искания. Защото в противен случай акциите им имат всички шансове да останат незабелязани. Страхът, който култивират с огромно старание, няма да има ефект, ако публиката не знае, че той съществува. Разбира се, това не означаваше, че обичат пресата. Те просто знаеха как да я използват. Понякога, за да подчертаят своето могъщество, прибегваха до превръзки за очи, продължителни пътувания с кола и досадно перчене, което трябваше да бъде изтърпяно. По време на последната му командировка бяха организирани фалшива атака срещу палестински конвой, симулирайки избиване на участниците в него. Какво шоу беше само! Достойно за „Оскар“.

Веднъж беше принуден да остане с някаква палестинска съпротивителна група в продължение на цели шест седмици. По време на престоя си видя и чу много, но бързо осъзна, че всичко е предварително организирано. Опита се да ги разбере, разбира се, но дори за миг не демонстрира симпатии или антипатии към своите домакини. Дръж се на дистанция, повтаряше си той. Но това беше възможно само ако човек си отваряше очите и си държеше устата затворена.

По тази причина сега седна и зачака някой от похитителите им да проговори.

Фактът, че бяха млади, беше предимство. Младите по-трудно си държат езика зад зъбите. Нарочно бе оставил пистолета в колата. Опасяваше се от евентуална среща с полицията, въпреки че шансовете не бяха големи. В Европа носенето на оръжие е сериозна работа. Беше почти сигурен, че е нарушение на законите в Чехия, въпреки че младежите насреща му бяха въоръжени.

— Сами сте, нали? — подхвърли той. — Охранявате квартала си, защото сте принудени да го правите.

— Какво ти пука? — изгледа го единият от младежите.

— Родителите ми бяха евреи.

— А ти какъв си?

— Той реши да не бъде един от нас — обади се Але.

Младежът се обърна и я погледна учудено.

— *Един от нас?! Нима един от нас се опита да оскверни синагогата?*

— Нищо не сме осквернили — намеси се Том. — И вие прекрасно го знаете.

— Не се прави на умник! — заплашително го изгледа онзи.

— А защо, ако смея да попитам?

— Не е добре за теб.

— Хайде, стига толкова — обади се друг глас.

По-стар, по-дрезгав.

Двамата с Але се обърнаха едновременно. По стълбите се спускаше възрастен човек, дребен, слаб, със снежнобяла коса. Лицето му представляваше лабиринт от бръчки, с хлътнали бузи и прорязано от дълбоки линии чело. С едната си ръка стискаше парапета, а в другата държеше писмото на Абирам, картата и ключа. През рамото му висеше раницата на Але. Преодоляваше стъпалата едно по едно, без да отделя очи от тях. Най-после стигна до дъното и се изправи в пълен ръст.

— Не бива да бъдем груби — подхвърли той и махна на тримата младежи. — Хайде, тръгвайте. Оставете ме сам с гостите.

Момчетата се насочиха към стълбите.

— Сигурен ли сте, че не искате да останем? — обърна се едното от тях.

— Не, не. Всичко е наред. Искам да си поговоря с тези двамата.

Младежите изчезнаха нагоре по стълбите, вратата се затръшна след тях. Тъмните очи на стареца проблеснаха.

— Аз съм равин Берлингер — представи се той и размаха нещата, които държеше в ръката си. — Много искам да разбера откъде сте взели всичко това.

Закария погледна часовника си. 5:50. Прага скоро щеше да се събуди.

Обичаше този град. Чувстваше се свързан с бурното му минало. Тук тачеха ортодоксалните традиции. Голяма част от европейските представи за юдаизма бяха изградени от равините, които живеели по двата бряга на Вълтава. Това беше една от причините самият той да прояви интерес към тяхното съхранение. Познаваше лично районния кмет, който го беше уверил, че винаги може да разчита на помощта му. А днес той със сигурност щеше да има нужда от нея.

Бе му звъннал, готов да се извини за ранния час, но кметът го бе уверил, че всеки ден е на крак още от пет сутринта. Закария му бе обяснил ситуацията, а кметът бе предложил да се срещнат пред Старата-нова синагога точно в шест.

В момента стоеше пред главния портал. Кметът, дребничък мъж с гъсти мустаци и оредяла коса, пристигна.

Роча бе останал на улица „Парижка“, далеч от обхвата на камерите. Закария поздрави кмета на английски и двамата си стиснаха ръцете. Не знаеше много за този човек. По рождение християнин, той беше сменил вярата си още като младеж. С ортодоксални убеждения, твърд привърженик на Израел, но внимателен към централната власт в Прага — като повечето си предшественици. Прекалено отстъпчив за вкуса на Закария, но за щастие в момента той се нуждаеше именно от това.

Кметът извади връзка ключове и отвори вратата.

— Всяка сутрин идвам да се моля тук — поясни той.

Влязоха през главния портал в готически стил, украсен с преплетени лози. Дванайсет на брой — по една за всяко от племената. Светлината нахлу в преддверието, позволявайки му да види двата вкопани в пода метални сандъка. Преди много години ги бяха използвали за събирането на специални такси от евреите.

Обичаше този храм. Виенската синагога впечатляваше с красотата си, а тази тук — със своята простота. Масивни осмоъгълни

колони крепяха извитите сводове, разделяйки правоъгълната зала. Всяка арка бе с по пет дървени ребра и той знаеше защо е така: в случай че бяха само четири, щяха да образуват кръст. Тронът на главния равин се издигаше под арката в източния край. Свещената Тора лежеше на масичка, защитена от желязна решетка и тежка завеса. Решетка ограждаше и подиума за молитви в центъра, наречен *алемор*. Дървените скамейки за вярващите започваха от стената и запълваха по-голямата част от централното помещение. Над тях беше окачен голям аленочервен флаг със Звездата на Давид — подарък от Карл IV през 1358 г. в знак на почит към евреите. Самият той приемаше подобни жестове резервирано, защото историята беше доказала тяхната неискреност.

Светлината на изгриващото слънце с труд си пробиваше път през дванайсетте тесни прозорчета, разположени високо, почти под тавана.

— Вие бяхте прав — обади се кметът. — Нощният патрул действително е заловил двама души, опитващи се да проникнат в подпокривното пространство. Случват се такива неща. Много хора вярват, че там горе се крие тайнственият *голем*.

— А вие не ги обезсърчавате, защото посетителите плащат.

— Кой съм аз, че да отричам легендите? Това не е моя работа. Моята работа е да пазя всичко това. За съжаление са нужни пари, много пари.

— Къде са двамата задържани?

— Тъкмо това е работата — вдигна пръст кметът. — Не са ги откарали в сградата, която използваме за задържане на нарушители. Обикновено ги разпитваме, а след това ги предаваме на полицията. Разбира се, тя бърза да ги освободи. Това е сериозен проблем. Но тези двамата са малко по-особен случай. Опитвам се да установя къде са задържани. По неизвестни причини никой от охраната не знае.

— Всяка сутрин ли идвате тук?

— Почти — кимна кметът. — Преди да дойдат туристите. Сега синагогата е само място за молитви.

Една достойна за завист привилегия, помисли си Закария.

— Какво има на тавана над нас?

— Нищо освен греди, изолация и покрив. Никакви глинени същества.

— Но този таван е служил като *гениза* в продължение на векове.

Всяка синагога разполага с нещо като склад за книги и документи. Талмудът забранява изхвърлянето на всички писмени свидетелства, съдържащи името на Бог. Те се пазят в продължение на седемдесет години, а след това се погребват на гробището.

— Вярно е — кимна кметът. — Горе се съхраняват всякакви неща от миналото, за да се предпазят от природните стихии. Но преди четирийсет години таванът бил основно почистен и оттогава насам стои празен.

Защо ли, запита се той. Дали защото преди това там се е съхранявало нещо ценно? Четирийсет години? Този отрязък от време съответстваше на част от живота на дядото на Сейган.

Чу как порталът се отваря и затваря. Кметът се извини и се отдалечи. Закария вече беше убеден, че Сейган го е излъгал. Надяваше се Але да научи нещо повече. След срещата с израелската посланичка в Австрия тревогата му нарасна. Никак не му беше приятно, че тя и американците се интересуват от него. Беше изпратил Роча да провери онзи контейнер за смет зад катедралата „Свети Стефан“ и той докладва, че трупът на Брайън Джеймисън действително е изчезнал. В пресата нямаше нито дума за убийството. Посланичката беше изпълнила обещанието си да разчисти бъркотията след тях.

Кметът се появи. Външната врата отново се отвори и затвори.

— Току-що ми съобщиха, че двамата задържани се намират в една къща на няколко крачки от тук.

Закария забеляза загриженото изражение на лицето му.

— Какво има? — попита той.

— Извикали са равин Берлингер. В момента е при тях.

Том бързо направи връзката. В последното си послание Абирам беше споменал този човек по име.

Той ми даде и едно име — равин Берлингер.

— На колко години сте? — попита той. Въпросът беше доста пряк, но отговорът беше важен за него.

— Но сто и две.

Никога не би отгатнал. Осемдесет — да, но не и столетник.

— Животът е бил милостив към вас — отбеляза той.

— Понякога и аз мисля така, понякога съм на друго мнение. Зададох ви въпрос и очаквам отговор. Откъде сте сдобихте с тези неща?

Забеляза, че и Але проявява интерес към отговора му. Но това съвсем не означаваше, че е готов да го задоволи.

— Дадох ми ги — кратко отвърна той. — Бяха предназначени за мен.

Би трябвало старецът да е видял оригиналното писмо, защото то беше останало в джоба му.

— Не съм чувал — поклати глава равинът. — Единственото, което знам, е, че тези неща са били открити у вас.

— Марк Идън Крос беше мой дядо.

Възрастният мъж закова поглед в лицето му и леко кимна.

— Приличате си. Фамилията ви е Сейган. Спомням си, че майка ви се омъжи за човек на име Сейган. А нейният баща се казваше Марк.

— Аз го наричах Саки — отвърна Том.

Равинът седна и сложи вещите върху масата, включително раницата на Але.

— Не съм допускал, че ще видя тези неща или че изобщо ще чуя за тях — прошепна той.

Бене остана на мястото си, а сянката направи няколко крачки навътре в кабинета. Навън планинският вятър продължаваше да свири в клоните на дърветата. Очакваше Франк Кларк. По-рано бяха разговаряли по телефона и приятелят му обеща да се появи най-късно в десет.

— Обичаш ли да седиш на тъмно, Бене?

В стаята не светеше нито една лампа.

— Мама спи, а домашната помощница си тръгна. Тук сме само двамата, Франк.

Поднесе му чинията с питките, но полковникът махна с ръка. Преди да я постави обратно на масата, Бене си взе още една.

— Какво си открил? — попита Франк. — По гласа ти познах, че си намерил нещо.

— Мината съществува. Вече знам точните ѝ координати.

Трей му се бе обадил малко след вечеря, за да му съобщи за откритието си. След подробен анализ на част от откраднатите документи в Куба и тези в ямайските архиви беше стигнал до местоположението на тайнствената пещера. Проверката на най-новите карти на острова в университетския уебсайт беше потвърдила, че тя се намира в близост до предполагаемия район.

— И къде е? — попита Кларк.

Не беше нужно да вижда лицето му, за да усети, че ще каже нещо, което вече беше известно на събеседника му. Нещо, което беше подозирал от самото начало.

— Защо ме излъга, Франк?

— Защото мината трябва да си остане в неизвестност.

— Но в онази пещера каза друго. Настоя да я открия.

— Настоях да откриеш еврейското богатство. Ако все още съществува, то със сигурност може да помогне за благосъстоянието на мароните. Но мината е съвсем друга работа.

Кларк изрече тези думи шепнешком, сякаш се страхуваше от собствения си глас. Бене искаше да разбере всичко.

— Защо трябва да остане в неизвестност? — попита той.

— Защото е свято място. Мароните са оставили много малко след себе си. Тези места са само наши, Бене. И трябва да ги пазим като очите си.

— От мароните са останали само легенди — поклати глава той.
— Нима те имат някакво значение?

Приятелят му не отговори. В кабинета се чуваше само свиренето на вятъра.

— Някога нощта беше наш съюзник — каза Кларк. — И ние добре се възползвахме от нея. Победата, която постигнахме, се дължи до голяма част на нощта.

Още приказки, въздъхна в себе си Бене. Далеч от реалността.

По време на последната война през 1795 г. триста марони се изправили срещу 1500 британски войници. Примирието настъпило едва след като докарали кубински хрътки, които преследвали мароните в непристъпните планини. Мирът трябвало да бъде подписан в Монтего Бей, но вместо това повече от 600 марони били натоварени на британските кораби и депортирани в Нова Скотия. Живели там в продължение на две години, борейки се с канадските студове, а след

това ги прехвърлили в Сиера Леоне. Едва 60 човека успели да се върнат обратно в Ямайка.

Каква победа, господи.

— Не ми отговори на въпроса — въздъхна Бене. — Какво значение имат онези легенди?

Тъмната сянка се размърда в креслото насреща му.

— Някои неща просто не ги разбираш — отвърна Франк Кларк. — Може би защото си отгледан по различен начин, въпреки че в жилите ти тече маронска кръв. Бедността ни задушаваш, Бене. Безработицата е голяма. Ти живееш в това огромно и луксозно имение, караш каквито коли пожелаеш. Никога не си бил гладен, Бене, защото имаш пари, много пари.

— Говориш така, сякаш не одобряваш.

— Нищо подобно. За мен тези неща са без значение. Ти си ми приятел, когото винаги съм харесвал. Но другите не мислят така. Приемат парите ти, искат услуги от теб. Усмиват ти се, но не разкриват душите си.

— Вчера говореше друго — че на никого не му пука кой съм аз.

— Излъгах те.

Бене все по-малко харесваше онова, което чуваше. Винаги се беше чувствал част от маронската общност. За него тя беше голямото семейство, което винаги му беше липсвало. Защото на практика имаше само майка си и няколко братовчеди. Би трябвало отдавна да се ожени, да има деца, да създаде свое собствено семейство. Но досега не беше срещнал жената, която да го пожелае. Това може би се дължеше на репутацията му, но може би и на нещо друго. Беше сигурен само в едно: никой по никакъв начин нямаше да му нарежда какво да прави. Нито сега, нито когато и да било.

— Отивам в мината — тихо отрони той.

— Страхувах се, че точно затова ме повика.

— Ще дойдеш ли с мен?

— Нима имам друг избор?

— Кой е равин Берлингер? — попита Закария.

— Някогашният духовен водач на тази общност. Един от последните, които са преживели Холокоста.

— Оцелял е след нацистката окупация?

— Точно така — кимна кметът. — Изпратили го в Терезин заедно с още много евреи. Назначили го в управата на лагера със задачата да се грижи за хората.

Терезин бил сборният пункт за десетки хиляди чешки евреи, откъдето ги транспортирали към лагерите на смъртта. Мнозина обаче не стигнали до там, защото не успели да преживеят ужасните условия.

— Равинът е изключително уважавана личност — добави кметът. — След като е пожелал да разговаря с тези нарушители, това със сигурност ще стане.

Внушението беше ясно. Изборът на човека срещу него зависеше от подкрепата на подобни хора. Ако той бе кралят, Берлингер бе човекът, който създаваше кралете. И все пак...

— Искам да разбера на какво се дължи интересът му към тези чужденци.

— А какъв е вашият интерес?

— Мъжът, когото са заловили в синагогата, притежава нещо, което е мое. Искам си го обратно.

— Очевадно говорите за нещо, което е важно за вас.

— Така е.

Подбираше думите си с крайно внимание. Искаше да каже достатъчно, не много.

— Изпратих свой човек да разбере какво се случва. Не е ли по-добре да се помолим, докато се върне? Виждам, че слънцето вече изгрява...

Той кимна към високите прозорчета на източната стена, през които проникваха първите слънчеви лъчи. Гледка, на която евреите се бяха наслаждавали цели 700 години. Именно за тях правеше всичко това. През войната били ликвидирани над 100 000 негови братя,

защото президентът на Чехия превърнал страната в германски протекторат. Един от първите приети закони бил свързан със забраната лекари от неарийски произход да се грижат за болните. На евреите било забранено и да посещават публични места — паркове, театри, кинозалони, библиотеки, спортни състезания, плувни басейни. Те нямали право да заемат публични длъжности, пътували само в специални купета на опашката на влаковете, нямали право да използват обществените места по гарите. Позволявали им да пазаруват в точно определени часове от денонощието, а след осем вечерта не можели да излизат на улицата. Забрали им използването на телефони, а промяната на адресната им регистрация ставала само с предварително разрешение. Списъкът със забраните бил безкраен и в крайна сметка водел до арест и унищожение. Но нацистите не сринали Еврейския квартал. Синагогите останали недокоснати, включително Старата-нова. Дори гробището не било осквернено. Идеята била всичко това да се превърне в нещо като музей под открито небе. Екзотичен музей на една унищожена раса, което обаче не се случило.

През 1945 г. страната била освободена от Русия.

Всяка визита в Прага укрепваше решимостта му. В своята дълголетна история евреите винаги бяха уважавали силната власт, ясните мотиви и решителните действия — неща, които той възнамеряваше да предложи. Но кметът имаше право. Сега беше време за молитва. Сключи ръце зад гърба, наведе глава и помоли Бог да му помогне в трудното начинание.

— Има и още нещо — промълви кметът.

Закария отвори очи и ги сведе към дребния мъж, който беше с трийсетина сантиметра по-нисък от него.

— Попитайте за документите, които някога са били съхранявани на тавана. Спазвайки обичаите, ние периодично ги заравяхме в земята. Но едновременно с това измислихме и друг начин да изпълним дълга си.

Закария се взря изпитателно в него.

— В старото гробище отдавна няма свободно място, а и никой не проявява желание да копае там. Безименните гробове са страшно много. По тази причина построихме крипта за съхраняване на документите, която използваме след края на войната. Оказа се, че

системата работи. Проблемът ни е да я поддържаме в добро състояние. А това е трудно и изисква много пари.

Намекът беше ясен.

— Водим ежедневна борба за възстановяване на гробището и поддръжка на синагогите — продължи кметът. — Опитваме се да управляваме живота си, да си спомняме за миналото и да опазим своето наследство. С оглед на всичко това винаги сме насърчавали външните инвестиции. — Замълча за момент, после добави: — Когато това е възможно, разбира се...

— Вярвам, че една от моите фондации е в състояние да направи значително дарение за посрещане на тези разходи — обяви Закария.

— Много щедро от ваша страна — кимна кметът.

— Но за да преценя мащабите на това дарение, ще бъде най-добре да разгледам криптата и документите, които се съхраняват в нея. Дребничкият мъж отново кимна.

— Разумна идея. Ще я осъществим веднага след молитвата.

Том наблюдаваше възрастния равин, изпълнен с подозрения. Нямахе никаква представа дали е човекът, за когото се представя. Но, от друга страна, изпитваше облекчение от факта, че пълният текст на посланието вече е достояние и на трета страна.

В главата му изплува предупреждението на онзи лукав тип от книжарницата:

Никога няма да разбереш дали това е истината, или пак сме ние.

В момента се чувстваше точно така.

— Кога за пръв път чухте за това? — попита той.

— През петдесетте, когато баща ви се появи тук. Майка му била чехкиня. Постепенно се сближихме и той сподели някои неща. Не всичко, но достатъчно.

Том наблюдаваше Але, която слушаше с напрегнато внимание. Би предпочел да говори с този човек насаме, но беше невъзможно.

— Марк беше много интересен човек. Двамата с него прекарвахме часове заедно. Той говореше нашия език, познаваше нашата история и нашите проблеми. Никога не научих всичко, което

знаеше, но бях убеден, че то е много важно. Постепенно му повярвах и се съгласих да изпълня молбата му.

— Каква беше тя?

Уморените и насълзени очи на стареца изпитателно опипаха лицето му.

— Преди малко ме събудиха и ми предадоха нещата, които са на масата — продължи той. — В писмото се споменава моето име и хората решили, че трябва да бъда в течение. Прочетох го, а след това попитах как им е попаднало в ръцете. Отговориха ми, че го открили у човек, когато заловили, докато се опитва да проникне на тавана на синагогата. Веднага си спомних за друг мъж, в друго време, който беше пробвал да стори същото.

— *Веднага се махай от там!* — изкрещя Берлингер.

Мъжът, който се беше покатерил на металната стълба на Старата-нова синагога, просто гледаше надолу и клатеше глава.

— *Дойдох тук да видя тайнствения голем и ще го сторя — обяви той.*

Берлингер внимателно го огледа. Беше горе-долу на неговата възраст, приближаващ петдесет, но в по-добро физическо състояние — с гъвкаво тяло и живо лице под прошарената коса. Говореше чешки със силен американски акцент.

— *Слизай, ти казвам!* — извика равинът. — *Горе няма нищо. Това са само легенди.*

— *Боже мили!* — поклати глава мъжът. — *Как е възможно да подценяваш силата на Йехуда Лева бен Бецалел!*

Той остана впечатлен от факта, че непознатият знае пълното име на равин Льов. Малцина бяха гостите на Прага, които знаеха правилното име на великия духовен лидер. След войната комунистите затвориха границите. Никой не можеше да напуска страната, никой не можеше да влиза в нея. Нямаше представа как този американец се беше озовал тук. Вдигнал глава, той гледаше как натрапникът отваря украсената със Звездата на Давид врата, която стоеше незаключена още отпреди началото на войната. Миг по-късно главата му отново надникна навън.

— *Ела горе — извика той. — Искам да говоря с теб.*

Отдавна не се беше качвал на тавана. Там държаха старите ръкописи и документи, докато им дойде времето да бъдат закопани според изискванията на Тората. На източната стена на синагогата беше опряна дървена стълба, която улесни изкачването му до първото желязно стъпало. Нямаше отговор на въпроса защо реши да се подчини на непознатия и да поеме нагоре към тавана.

— Марк Крос — представи се мъжът и му протегна ръка.

— Аз съм...

— Равин Берлингер. Дойдох тук специално за да разговарям с теб. Казаха ми, че си човек, на когото може да се разчита.

— Така се запознахме — каза Берлингер. — С течение на времето станавме близки приятели и останахме такива чак до смъртта му. За съжаление не го виждах често, но поддържахме редовна кореспонденция. Искях да присъствам на погребението му, но руснаците не позволяваха на евреите да пътуват в чужбина.

Том се пресегна и вдигна ключа, който лежеше на масата.

— Този ключ не отваря вратата за тавана.

— Няма как да я отвори, защото преди няколко години правихме ремонт и сменихме ключалката. Запазихме предишния ѝ вид единствено по сантиментални причини. Но горе отдавна няма нищо важно.

Том долови неизказаното и подхвърли:

— Но е имало, нали?

— Да — кимна Берлингер. — Там съхранявахме много стари документи, които отдавна са прибрани под земята. Елате, ще ви покажа...

Том все още не беше готов за това.

— Знаете ли какво означават тези резки по ключа?

Старецът кимна.

— Но вие дори не ги погледнахте!

— Няма нужда, господин Сейган. Самият аз направих този ключ и издълбах резките по него. Знам какво точно означава всяка една от тях.

Том смаяно мълчеше.

— Фактът, че вие притежавате тази скъпоценна вещь, е единствената причина да сте тук, а не в полицейския участък — добави равинът.

Закария последва кмета на уличката, която водеше към церемониалната зала, която някога беше служила като Дом на покойника, а днес беше превърната в музей на погребалните ритуали и традиции. Той беше запознат с дългата история на Пражкото погребално дружество, създадено в средата на XVI век с цел да осигури достойно сбогуване с мъртвите.

Молитвата им продължи петнайсет минути. Беше имал и предишни контакти с кмета, но едва днес се увери в неговата дълбока религиозност. В същото време, съдейки по начина, по който успя да издейства дарението, този човек явно притежаваше бърз и практичен ум.

Разбира се, нямаше гаранция, че сред старите документи ще открие нещо важно, но любопитството му беше голямо. Във Виена не изпитваха трудности с осигуряването на свещена земя и архивите редовно бяха закопавани в няколко еврейски гробища. Но тук нещата бяха коренно различни.

През врата от ковано желязо до музея се излизаше на друга алея, която водеше към гробището. Тя се обслужваше от униформен служител и всъщност представляваше изход за обикновените посетители. Истинският вход на гробището беше в противоположния край. Кметът и Закария се озоваха в едно от най-светите места на света. Тук, върху площ от едва 11 000 квадратни метра, бяха погребани повече от 100 000 души в обрасли с трева могили. Доколкото си спомняше, надгробните плочи бяха над 12 000, притиснати плътно една до друга и обърнати във всевъзможни посоки, сякаш разбъркани от силно земетресение. Подчинявайки се на забраната да погребват своите покойници извън района, в който живеят, евреите бяха използвали гробището в продължение на 350 години. Евентуалните разширения били невъзможни, а религията забранявала преместването на мъртъвци. Решението било само едно: да се докарва нова и нова пръст, която да се разстила на пластове, повдигащи нивото на гробището на задължителното разстояние от шест педи между

отделните гробове. Постепенно зад високите стени се образували дванайсет пласта пръст, всеки от тях с дебелина 60 сантиметра. Погребенията били прекратени през 1787 г. Никой не можеше да каже колко надгробни плочи са изчезнали или унищожени оттогава насам, колко хора са били забравени.

Очите му се плъзнаха по сюрреалистичната гледка.

Под плътната сянка на ясените белееха масивни надгробни плочи, повечето от тях във формата на обикновен правоъгълник, върху който бяха изписани името и фамилията на покойника, семейното му положение и професията. Той обърна внимание на орнаментите около надписите — дървото на живота, менора, чепки грозде и различни животни. Повечето от текстовете бях избелели и трудни за разчитане. Тук-там се виждаха четириъгълни гробници с високи стени и стръмни покриви, които много приличаха на гробницата на баща му в Австрия. Гробището е свещено място, където мъртвите очакват своето възкресение. По тази причина те винаги бяха отворени.

Между плочите се извиваше посипана с чакъл пътечка с трева от двете страни. Те бяха единствените посетители. Наоколо бяха разположени множество наблюдателни камери.

— Все още ли има случаи на вандализъм?

— От време на време — кимна кметът. — Рязко намаляха след инсталирането на камерите. Ние ценим високо вашата щедрост, благодарение на която получихме средства за тях.

Закария прие любезността с леко кимане.

— Ей там заравяме животните, които хвърлят през стената — добави кметът и махна към далечния край на гробището.

Когато мъртвите докоснат свещената земя, те вече не могат да я напуснат. Независимо дали става въпрос за хора или животни. Така повеляваше Талмудът, а той уважаваше хората, които спазват предписанията му. Във Виена не бяха толкова стриктни. Прогресивните идеи отдавна бяха разводнили нерушимата някога ортодоксална общност. Това беше една от причините самият той да се отдава на молитви в малката синагога, построено в частното му имение.

— Днес служителят на портала постъпи на смяна по-рано от обикновено — подхвърли кметът. — Мястото ще остане затворено още два часа.

Наоколо беше пусто. Закария със задоволство прие оказаната му чест, макар и да беше наясно, че това е просто един жест, насочен към портфейла му. Районният кмет нямаше представа за причините, които го бяха довели тук, но съвсем правилно беше решил да се възползва от шанса си. Той спря и махна с ръка към двойната желязна врата в дъното на парцела.

— Зад тази врата е стълбата, която води към някогашния склад, превърнат наскоро в подземен склад за старите архиви.

— Няма ли да дойдете с мен?

— Ще ви чакам тук — поклати глава кметът. — Разгледайте документите на спокойствие.

Нещо тук не му харесваше. Но Роча беше наблизко — видя го как ги последва към портала. Въпреки това искаше нещата да бъдат максимално ясни.

— Вероятно си давате сметка, че човек като мен неслучайно се появява тук — подхвърли на глас той.

— В това няма никакво съмнение. Вие сте важна личност.

Без да чака реакция, кметът се обърна и се отдалечи. Закария понечи да го спре, но после се отказа. Изчака миг-два, после си запробива път между надгробните плочи към далечната стена. Даваше си ясна сметка, че върви успоредно на уличката, по която беше стигнал до тук. На три метра над него се издигаше друг отсек на гробището, разположен между ясенови дървета. Границата му беше очертана от каменна стена. Двойната врата в дъното най-вероятно водеше към помещение, което се намираше точно под него.

Стигна до вратата и я побутна. Край стената вдясно от нея бяха подредени лопати, гребла и брани. В каменния под зееше дупката на желязна стълба, водеща надолу.

Пристъпи напред и надникна. В дъното светеше електрическа крушка. Вероятно го очакваха.

Спря на първото стъпало, но преди да поеме надолу, се обърна и затвори двойната желязна врата. Започна да се спуска с чувството, че прекосява пластове на времето. Всеки шейсет сантиметра означаваха нов пласт гробове. Най-отдолу лежах останките на хора, погребани преди 700 години. След още няколко стъпала най-послед стъпи на каменния под.

Намираще се на седем-осем метра под земята. Пред очите му се разкри осветено помещение с размери около десет квадратни метра. Пръстеният под беше влажен, а таванът почти опираше в главата му. Книгите и документите бяха струпани на купчини покрай стените. Голяма част от тях бяха изгнили и разпокъсани. Застоялият въздух миришеше на гнило и той се запита откъде идва тази миризма.

В средата на стаичката, точно под трите голи и ярки крушки на тавана, стоеше жената, с която беше разговарял в градината на „Шьонбрун“. Посланичката на Израел в Австрия.

— Налага се да продължим нашия разговор — сухо рече тя.

Але внимателно слушаше разговора между равина и баща ѝ. Двата споменаваха много неща, които бяха загадка за нея. Особено баща ѝ, който очевидно беше запазил за себе си много повече от онова, което беше споделил.

Например ключа, с който сякаш можеше да се отвори пиратски сандък. С изключение на факта, че върху единия му край бяха издълбани три Звезди на Давид. Останалите гравюри бяха твърде дребни, за да ги види от мястото си.

Историята за срещата между равин Берлингер и пралядо ѝ дълбоко я развълнува. Тя не познаваше Марк Идън Крос и съпругата му, които бяха починали далеч преди да се роди. Знаеше за тях от разказите на баба си, според която Крос бил известен археолог, и май това беше всичко.

— Как изглеждаше пралядо ми? — попита на глас тя.

— Беше прекрасен мъж — усмихна се възрастният човек. — Знаете ли, че имате неговите очи?

— За пръв път го чувам — поклати глава тя.

— А вие защо сте тук? — попита на свой ред равинът.

— Баща ми ме взе със себе си — реши да прояви въздържаност Але.

Берлингер отново се извърна към Том.

— Ако вие сте левитът, както пише в писмото, значи знаете как да изпълните дълга си.

— Дойде време този дълг да претърпи известни промени.

Тя забеляза озадаченото изражение върху лицето на стареца.

— Изборът ви е странен — промърмори той. — Усещам гняв и омраза.

— Не съм го направил аз. Единственото, което знам, е, че дъщеря ми и мъж на име Закария Саймън са намислили нещо. Не знам какво е то, но съм разтревожен, защото вчера заради него умря човек.

— Но въпреки това сте я взели със себе си?

— Това е най-добрият начин да я държа под око.

Але не хареса тези думи, но запази мълчание. Беше тук, за да научи важни неща, и нямаше смисъл да влиза в спорове.

Берлингер вдигна ключа.

— Изработих това нещо преди много години като принос към неговото начинание.

— А какво беше то?

— Той беше богоизбраният — отвърна равинът. — Беше левитът, от когото зависеше всичко. Но живееше в бурни времена. Нацистите промениха всичко и искаха да сложат ръка дори на това, което съхраняваше той.

— По какъв начин? — попита баща й.

— Искаха съкровището на Свещения ни храм, възприемайки го като голямата награда за унищожението на нашата култура. Точно като вавилонците и римляните преди тях.

— Съкровището на Храма е изчезнало преди близо две хиляди години — поклати глава баща й.

— Но и те са чували легендите за него също като мен — отвърна равинът. — Че е оцеляло и е скрито някъде. Че само един човек на света знае точното му местонахождение... Левитът.

— Преди три дни бих ви нарекъл безумец — въздъхна баща й. — Но сега не мога да го направя. Ясно е, че нещо се случва.

— Баща ви е бил левит — каза Берлингер и посочи бележката. — Той е знаел тайната или онази част от нея, която е трябвало да знае. Марк беше предпазлив човек и това бе напълно разбираемо. За пръв път след стотици години той промени всичко, свързано с тайната. Бил е длъжен да го направи.

Але трудно можеше да си представи какво бяха преживели евреите в Европа между 1933 и 1945 година. Ужаси, преследване... От дядо си знаеше някои неща, а роднините й бяха споменавали и за

други, случили се лично на него. Но тук, пред нея, стоеше човек, който беше виждал всичко със собствените си очи.

— Казахте, че възнамерявате да промените нещата — прошепна Берлингер. — Как по-точно?

— Ще открия това съкровище.

— Защо?

— А защо не? — гневно повиши тон баща й. — Не мислите ли, че твърде дълго време е останало скрито?

— Всъщност съм съгласен с вас.

Бене слезе от пикапа. Беше потеглил от имението си на запад, а след това на север към планините, за да стигне до долината, която двамата с Треј бяха посетили предишния ден. Там се намираще мястото, описано в нотариалния акт за дарение от ямайските архиви. Наблизо течеше река Флинт с многобройните си притоци, устремени към морето. Франк Кларк го следваше с друг автомобил. Беше ядосан на приятеля си, разгневен от лъжите по свой адрес, наранен от отношението на мароните. За тези хора беше направил повече от всеки друг, но въпреки това те го ненавиждаха.

Заради тях беше тръгнал да търси изгубената мина, но сега изведнъж се бе оказало, че през цялото време те бяха знаели за нея. На няколко метра пред пикапа беше спрял друг автомобил, до който го чакаше Треј Холибъртън. Двамата с Кларк тръгнаха към него.

— Колко път има от тук нататък?

— Десетина минути изкачване по онзи склон на изток.

Ярките лъчи на луната осветяваха гората със студената си светлина. Далечните облаци бяха прорязвани от розови светкавици, Бене носеше две фенерчета, а сега забеляза, че и Треј се е оборудвал с такава, плюс още нещо.

— Какво е това?

— Джипиес локатор — отвърна Треј. — Няма да се блъскаме в мрака за разлика от испанците. Разполагам с точните координати на пещерата.

— Наистина ли вярваш, че това е тя?

— Да, Бене. Всичко сочи към нея.

Представи Треј на Кларк и подхвърли:

— Той е марон и вече знае координатите на мястото.

След това подаде едното фенерче на приятеля си. За миг успя да зърне опънатите черти на лицето му.

— Какво друго не ми казваш? — тихо попита той.

Не получи отговор. Вместо това Франк се обърна и изчезна между дърветата.

— Откъде знаете, че съм в Прага? — попита Закария, без да сваля очи от лицето на посланичката.

— Имам приятели, които знаят всичко — отвърна на английски тя. — Проверихте ли онзи контейнер с тялото на Джеймисън?

— Разбира се. Впечатлен съм.

Тя кимна на комплиментата.

— Местният кмет също е мой приятел. Влязох в контакт с него малко след като вие сте го потърсили.

— А откъде знаете, че съм го потърсил?

— От телефона, който носите в джоба си. Включите ли го, целият свят разбира.

— Това означава, че имате приятели и в МОСАД.

— Да, между другото. Но вчера вече ви споменах, че те не знаят нищо. Нещата са само между вас и мен.

— Какво искате?

— Няколко минути насаме. Реших, че това място е напълно подходящо.

— Откъде знаехте, че ще дойда тук?

— Кметът ме увери, че ще ви докара.

Закария определено се чувстваше неудобно в присъствието на тази жена.

— Трябва да ви призная, че на пръв поглед планът ви ми се стори твърде нелеп, но след като помислих върху него, разбрах, че всъщност сте прав — започна без заобикалки тя. — Свещеният храм е перфектното място за началото.

Израел установява контрол над Йерусалим непосредствено след Шестдневната война през 1967 г. В знак на добра воля правителството позволява на Висшия мюсюлмански съвет да запази управлението на трийсет и петте акра градска площ, известна като Храмовия хълм. Бог я посочва като място за почивка на Божественото присъствие, а от него светът започва днешната си форма. Там е направен от кал първият човек, там Авраам връзва Исак. Когато се молят, евреите по целия свят се обръщат с лице към това място. Първият свещен храм на планината е изграден от цар Соломон, а Вторият е бил издигнат на същото място.

Хълмът е толкова свят, че Съветът на равините забранява на евреите да се разхождат там, за да не тъпчат местата, по които някога е живяло най-свещеното същество на света.

— Никога не сте споменавали за плана ми — отбеляза на глас Закария.

— Наистина не съм — усмихна се тя.

Може би е добре, че се срещаме, помисли си той, защото също имаше няколко въпроса към нея.

— Бог никога не е отменял заповедта си да му изградим светилище — отбеляза тя. — Мюсюлманският контрол над Храмовия хълм е като нож в сърцето на всеки един от нас. А те нямат никакво намерение да го напускат.

Той знаеше, че арабите наричат хълма *Благородното светилище* — крайния пункт от пътуването на Мохамед до Йерусалим. Мястото, откъдето Пророкът се е възнесъл на небето. Там се намира Джамията на скалата — най-старата ислямска постройка в света. Тя е обърната с лице към Мека и е изградена точно на мястото на Втория храм.

— Изобщо не трябваше да се изтегляме от там — поклати глава жената. — Каква беше тезата на нашите политици през шейсет и седма? Че никога няма да има мир, ако контролът остане в наши ръце.

— Но какво се получи на практика? Отстъпихме възвишенията и въпреки това продължавахме да живеем в страх. Арабите постоянно ни заплашваха с агресия. И в крайна сметка го сториха. През седемдесет и трета. Войната Йом Кипур. Шест години след победоносния ѝ край им върнахме всичко, което бяхме спечелили, подписвайки споразумението от Кемп Дейвид. Главни действащи лица — Картър, Бегин и Садат.

Проклетите американци отново се бяха намесили. Закария просто изрече на глас това, което мислеше.

— Все пак извлякохме поука от тези две войни — каза тя. — Проумяхме, че докато арабите се бият помежду си, няма да имат време за главния си враг.

Безполезна информация предвид онова, което беше последвало.

— Помня деня, в който свалиха израелското знаме от Джамията на скалата. Баща ми плачеше, аз също. Тогава взех решението никога да не отстъпваме нищо на враговете си.

Посланичката се наведе и започна да разглежда купчината полуизгнили документи.

— Лежат си тук в мрака и бавно се разпадат — промълви тя. — Колко тъжно.

— Като телата наоколо — добави той.

Тя се изправи.

— Искам да науча повече за вашите планове.

Достатъчно, въздъхна в себе си Закария.

— А аз искам да чуя какво знаете — отсече той.

Том направи опит да асимилира думите на Берлингер.

— Съгласен сте с мен?

— Двамата с Марк дълго спорихме по този въпрос. Той поддържаше становището, че тайната трябва да остане скрита, докато аз бях на мнение, че евреите трябва да получат свещените си съкровища. И защо не? Всички останали имаха своите — християни, мюсюлмани, будисти. Какво пречи и ние да се радваме и почитаме онова, което е скъпо за нас?

Том наблюдаваше Але, която внимателно попиваше всичко. После изведнъж реши да ѝ предложи пълния текст на писмото.

— Ето това е всъщност е написал дядо ти.

Тя взе листа и започна да чете.

— Защо има напрежение между вас двамата? — пожелае да узнае Берлингер.

— Тя ме мрази.

— Вярно ли е? — попита равинът, обръщайки се към нея.

Але вдигна очи от хартията и ги закова в лицето на баща си.

— Защо ме измами?

— Заради лоялността ти към Саймън.

— Кой е Саймън? — попита Берлингер.

Том му обясни.

— Познавам го — кимна възрастният мъж. — Няколко пъти е идвал тук. Някои хора охотно приемат парите му.

— Но не и вие, така ли?

— Винаги съм подозрителен към непознати, които с лекота предлагат парите си.

— Той е много опасен — въздъхна Том. — Издирва съкровището на Храма, също като правителството на САЩ. Имате ли някаква

представа защо?

Забеляза, че старецът беше изненадан от тази информация.

— Марк казваше, че някой ден тайната ще престане да бъде тайна. Страховете му бяха свързани основно с Германия и нацистите. Моите също, но повече с руснаците. Но и двамата не подозирахме, че опасността ще възникне отвътре, сред самите нас. Дали този Саймън издирва съкровището от името на всички евреи?

— Точно това е идеята му — обади се Але. — Мнението му съвпада с вашето. Време е нашите свещени съдове да излязат на бял свят.

— Но вие не сте съгласен — подхвърли равинът, обръщайки се към Том.

— Това е последното, което Саймън иска.

— Какви тогава са целите му?

— Баща ми твърди, че Закария представлява опасност — отвърна Але. — Може би не знаете, но преди години той беше известен журналист. Уволниха го заради един изфабрикуван репортаж. Имайте го предвид, преди да повярвате на приказките му.

Том стовари длани върху масата и скочи на крака.

— Писна ми от голямата ти уста! — извика той. — Изобщо нямаш представа какво се случи с този материал. Единственото ти желание е да повярваш, че съм мошеник и измамник — вероятно за да продължиш да ме мразиш. Чуй обаче какво ще ти кажа: като твой баща съм допускал много грешки. Мрази ме заради тях, след като толкова много го искаш. Но не ме карай да се чувствам виновен за нещо, което не съм извършил!

Пламтящите му очи се заковаха в нейните. Але дори не трепна.

Берлингер внимателно докосна ръката му. Том се обърна към равина, който леко кимна в знак, че трябва да се върне на мястото си.

— Сега вече трябва да вземем някои решения — тихо промълви Берлингер. — Важни решения. Елате с мен. И двамата.

Бене крачеше след Трей, който вървеше по петите на Франк Кларк. Никой не беше включил фенерчето си. Нямахше нужда. Ярката луна предлагаше предостатъчно светлина. Трей не отделяше поглед от показанията на джипиеса, който държеше в ръце. Франк напредваше уверено без помощта на електрониката.

— Върви точно към целта — тихо подхвърли Трей.

Нищо чудно, горчиво си помисли Бене. Особено след разговора им в имението. Никога не беше допускал, че старият му приятел може да го измами по такъв начин. И се беше подготвил. Под ризата му тежеше кобур с полуавтоматичен пистолет.

— Още петдесет метра — обади се Трей.

От далечината долетя грохот на падаща вода. Продължаваха да си пробиват път сред гъстата зеленина и не след дълго стигнаха до малко езеро. Водата се вливаше в него от двайсетина метра височина, вдигайки високи пръски. Малко по-надолу, вече укротена, изчезваше в гъстата гора. Такива водопади имаше с хиляди около имението на Бене. Ямайка се славеше с изобилие на водни ресурси. Франк включи фенерчето си. Лъчът пробяга по пенещата се повърхност на езерото, после се вдигна нагоре, към водопада.

— Входът на пещерата се намира зад падащата вода и представлява тясна цепнатина в скалата — поясни той. — Но не води за никъде. Фалшива следа.

— Тогава защо ни го показваш? — попита Бене.

Полковникът наведе фенерчето си към земята.

— Някога е водел към мината, но е бил запечатан преди много години. Мароните са залагали капаните си там с цел да прогонят любопитните.

— Какво искаш да кажеш, Франк?

— Че това, което ще видиш, е отнело живота на много хора.

Посланието беше ясно. *Предстои ни рисковано начинание.*

— Готов съм — обяви той.

— Пистолетът, който криеш под ризата си, няма да свърши работа. Ще се наложи да плуваш.

Бене съблече ризата си, свали кобура и го подаде на Трей. След това понечи да събуе панталона и ботушите си, но Франк го спря.

— Тези неща ще ти трябват.

— Добре де, какво да правя? — започна да се нервира Бене.

— Под водопада има триметрова пукнатина. От нея се върви нагоре и се стига до малка пещера, която е била част от мината по времето на Колумб. Тогава в нея се е влизало направо от процепа зад водопада, но вече не е така. Това е причината това място да не бъде открито толкова дълго време.

— Откъде знаеш? — обади се Трей.

— То е част от наследството ми.

— И аз идвам — отсече Трей, обръщайки се към Бене.

— Няма да стане — поклати глава той. — Това си е наша, маронска работа.

Закария чакаше отговор на въпроса си.

— Вие искате Трети храм — промълви посланичката. — Но без появата на Месията.

— Аз съм убеден, че Месията ще се върне само ако построим Третия храм.

— Повечето евреи са на обратното мнение — отбеляза тя.

— Те грешат — поклати глава той.

И наистина мислеше така. Никъде в купищата документи, които беше изчел, не се споменаваха, че храмът трябва да бъде построен след появата на Месията. Предишните два са били изградени без него. Защо и с третия да не се случи същото? Разбира се, по-добре би било Месията да дойде. Това би било предзнаменование за Оламха-ба — бъдещия свят, в който всички народи ще живеят в мир. Войната ще престане да съществува. Изгнанието на евреите ще приключи и всички ще се върнат в родния Израел. Край на убийствата, грабежите и грехопаденията.

Това беше достатъчно оправдание за намеренията му.

— Вие планирате нова война, Закария — отбеляза посланичката. — Как възнамерявате да върнете съкровищата ни?

Тя очевидно знаеше отговора.

— По начин, който мюсюлманите няма как да игнорират.

— Вашата искра.

Нима има нещо по-подходящо за събуждане на заспалия Израел от връщането на свещените за всички евреи реликви на Храмовия хълм? Реликви, изгубени в продължение на две хилядолетия? А арабите несъмнено ще реагират, възприемайки подобен акт като пряка заплаха за господстващото си положение в района. Те всекидневно се борят срещу достъпа на евреите до хълма и със сигурност ще възприемат завръщането на еврейските реликви там като огромна провокация. И ще реагират. Което означава, че ще предизвикат чувство за мъст и у най-кротките израелски граждани.

Той вече чуваше мнението на коментаторите, сравняващи вавилонците и римляните с арабите, тъй като всички те отказват правото на евреите да си възвърнат Храмовия хълм и да издигнат там светилище на своя Бог. Два пъти в историята техните храмове са били безмилостно разрушавани. *Нима ще позволим това да се случи и трети път?*, ще се запитат те.

Израел притежава предостатъчно мощ, за да се защитава. Подобен светотатствен акт със сигурност ще предизвика реакцията на неговите граждани.

— Искра, която ще даде началото на огромен пожар — кимна той.

— Със сигурност е така.

— А какво ще направите вие, когато това се случи? — попита Закария.

Наистина искаше да чуе отговор на този въпрос.

— Ще внесе в Кнесета искане за незабавен отговор на поредната провокация и пълна окупация на хълма. Прогонване на всички мюсюлмани от това свято място. Те несъмнено ще окажат съпротива и тогава ще получат доказателство за нашата мощ.

— А светът? Американците? Те със сигурност ще се обявят против подобен акт.

— Просто ще им задам един въпрос: как постъпихте вие, когато станяхте обект на терористични нападения? Изпратихте цяла армия в Афганистан, нахлухте в Ирак. Направихте всичко възможно да защитите онова, което е важно за вас. И ние ще сторим същото. Ще

наложим израелското господство над хълма, където ще изградим своя Трети храм. А ако вие сте прав, Месията ще се появи веднага след това и светът ще се радва на траен мир. Бих казала, че си струва да поемем подобен риск.

И той беше на същото мнение. Както баща му и дядо му преди това.

— Колко близо сте до успеха? — попита тя.

— По-близо от всякога. Последното късче от мозайката се намира тук, в Прага. Много скоро и то ще бъде в ръцете ми.

Жената го възнагради с доволна усмивка.

— Мога ли да помогна с нещо? — попита тя.

— Не. Ще свърша всичко сам.

Бене се гмурна в ледената вода и заплува надолу, следвайки светлината на фенерчето в ръцете на Франк Кларк. Би трябвало да изпитва студ, но кръвта му кипеше. Чувстваше се като част от армията на своите деди, готвеща се за решителен бой с британските червенодрешковци. Оскъдно въоръжена, но изпълнена с непоколебима решителност.

Светлината на Кларк изчезна в някаква тъмна дупка, но лъчът все още се виждаше. Той включи своето фенерче и се насочи натам. Не след дълго се озова в малка подводна пещера с диаметър около два метра. Светлината на Кларк сочеше към тавана. Панталонът и ботушите му го теглеха надолу като тежки котви, въздухът му свършваше. Зарита с крака към светлината и главата му изскочи на повърхността. Франк седеше на ръба на скалата, от крачолите му шуртеше вода. Насочи фенерчето към приятеля си и подвижна:

— Изпива ти силите докрай, нали?

Беше прав. Бене остави фенерчето си на камъка и се измъкна от водата. Дробовете му възстановиха нормалната си дейност. Нервите му се отпуснаха, но предпазливостта остана.

Лъчът на Франк опипа стените на пещерата. Беше с неправилна форма, дълбока и сравнително ниска, само с един изход. На камъка до него беше издълбана извита буква Х.

— Знакът на испанците — подхвърли Франк. — Измислен от самия Колумб, великия адмирал на океана.

Але крачеше редом с баща си и Берлингер.

Бяха напуснали подземиято. Часовникът на кулата над еврейския общински съвет показваше няколко минути преди девет. По павираните улички щъкаха хора. Повечето павилиони покрай стената на гробището вече бяха отворени. Край портала от ковано желязо дежуреше униформен служител. До ушите ѝ долиташе приглушеният грохот на уличното движение. Утринният хлад бързо отстъпваше под ярките лъчи на слънцето.

Все още беше впечатлена от гневното избухване на баща си. Една от фразите му остана забита в съзнанието ѝ. *Не ме карай да се чувствам виновен за нещо, което не съм извършил.* Беше го нарекла лъжец и измамник заради всичко, което се беше случило.

Но тези думи продължаваха да я човъркат. Какво искаше да каже?

Би трябвало да го попита, но не събра смелост да го стори. Единственото ѝ желание беше да научи каквото може, а след това да избяга по-далече от него. Раницата с мобилния телефон вече беше обратно на рамото ѝ. Баща ѝ бе прибрал писмото, ключа и картата. Беше успяла да зърне, че е на Ямайка. Какво означаваше това?

Берлингер ги поведе към сграда с висока кула в единия край. На табелата до вратата пишеше, че Церемониалната зала е построена през 1908 г. Триетажна, в неоромански стил със стръмен покрив, наподобяваща крепост.

Равинът спря и се обърна с лице към тях.

— От балкона над главите ни някога са произнасяли траурните речи — поясни той. — На това място са подготвяли мъртвите за последния им път. Днес е музей. — Махна с ръка към външното стълбище. — Да влезем.

Бене включи фенерчето, доволен от съобразителността си да избере водонепроницаем модел. Пистолетът му остана навън, но това не означаваше, че е невъоръжен. Преструвайки се, че изстиска водата от крачолите си, той опипа ножа, прикрепен с тиксо около десния му глезен. Все още беше на мястото си.

В главата му изплува историята на Марта Брае, разказана от майка му по време на вечеря. Как беше отвела испанците в някаква пещера, уж пълна със злато, а след това ги изоставила да се издавят от прилива.

— Испанците били доведени тук от таиносите — обади се Франк. — Трябва да поемем по тунела насреца, за да видим повече.

Бене огледа процепа в скалата, който не бе повече от два метра в диаметър. Входът му беше препречен от големи късове черна скала. Преди малко му беше направило впечатление, че през процепа периодично излиза и влиза въздух, сякаш диша невидим великан.

— Колумб е бил прикован към острова в продължение на цяла година — добави Франк. — През това време той и неговите хора успели да се сблизят с таиносите. Когато ремонтът на кораба му приключил, той побързал да си замине, но след няколко месеца отново се появил и помолил местните за помощ при организирането на експедиция в планините. Обещал им голямо количество лъскави дрънкулки. Отпуснали му шестима души, които трябвало да пренесат в джунглата три големи сандъка. Някои хора твърдят, че били пълни със злато, но никой не е знае дали е така. След отплаването на Колумб открили телата на шестимата таиноси в гората. Всички били убити с нож. Те са първите жертви на това място.

Бене запази мълчание.

— Таиносите се върнали и открили, че входът под водопада е затрупан с камъни. Това било работа на испанците, които изобщо не подозирали за втория вход, през който проникнахме току-що. Същото сторили и таиносите.

— И какво са открили?

— Ела, ще ти покажа.

Закария последва посланичката нагоре по стълбата. Дискусията за бъдещето го оживи. И двамата се опасяваха, че реликвите може би бяха увредени, но той подчерта, че това щеше да бъде цената, която бяха длъжни да платят. Изработването на нова менора, други сребърни тръби и още една трапеза от чисто злато е напълно възможно, спазвайки Божиите закони, но държавата Израел е уникална скъпоценност, която няма как да бъде изградена наново.

Излязоха на открито в хладното утро.

— Придружете ме — каза тя. — Искам да отдам почит на равина. Той знаеше кого има предвид тя.

Поеха към западната стена по покритата със ситни камъчета пътека между надгробните плочи. Гробището все още беше пусто. Тя спря пред един от големите гробове, очертан от потънали дълбоко в земята ренесансови орнаменти. Страната, която гледаше към тях, беше украсена с гроздове и фигурата на лъв. Той знаеше кой почива под изящната плоча. Равин Льов. Главен равин на Прага в края на XVI век, ректор на Талмудския университет, преподавател и писател. Човек с оригинално мислене.

Като него.

— Това е най-посещаваният гроб тук — обясни тя. — Льов е бил велик човек.

Закария обърна внимание на камъните, които покриваха цялата площ на гроба. Евреите рядко носят цветя на мъртвите си близки. Изразяват почитта си с гладки камъни — обичай, останал от номадския живот в пустинята, където покривали телата на мъртвите с големи купчини камъни, за да ги предпазят от хищниците.

Но тези тук бяха специални. Под повечето от тях имаше късчета хартия, някои прикрепени с ластик. На всяко беше изписана молитва, която равинът би трябвало да изпълни. Преди няколко години и той беше оставил такава.

С надеждата, че един ден ще открие съкровището на Храма.

И този ден приближаваше.

Том с възхищение оглеждаше Траурната зала. Познаваше дейността на Пражкото погребално дружество от статията, която беше написал преди години. Членството в него беше ограничено само за възрастни семейни мъже с безупречна репутация, които са имали възможност да се грижат за болните и мъртвите. Тогава беше обиколил сградата. Първият етаж бе използван за пречистване, мазето за морга, а вторият — за заседателна зала. Стените бяха украсени с пана и картини, подовете бяха покрити с красиви мозаечни плочки. Днес сградата беше превърната в музей и отдавна бе изгубила важното си място в живота на евреите.

Стояха между остъклени витрини, в които бяха изложени различни погребални съдове. Картините по стените пресъздаваха живота и дейността на дружеството. От тавана висеше голям полилей с шест ярко светещи електрически свещи.

— Някога дружеството е използвало тези вещи — обади се Берлингер.

— Но това са съвсем обикновени предмети, защо са тук? — учуди се Але.

— С баща си можете да разговаряте както желаете, млада госпожице — хладно я погледна равинът. — Но аз държа да ме уважават.

Тя дори не трепна от забележката.

— Вие си играете с нас!

— А вие?

— Отлично знаете защо сме тук!

— Трябва да бъда сигурен.

— В какво? — остро попита тя.

Вместо отговор Берлингер хвана ръката на баща ѝ и го поведе към витрините край външната стена. Над тях имаше три тесни прозореца, върху стъклата на които беше изрисувана Звездата на Давид.

— Това може би ще бъде интересно за вас.

Приближиха се към витрините и Том се наведе да огледа изложените в тях предмети.

— Погледнете през прозорците — прошепна равинът.

След тези думи Берлингер пусна ръката му и се обърна към Але.

— Елате, драга. Искам да ви покажа нещо интересно в съседната зала.

Том гледаше как двамата се насочват към вратата под тежката арка.

После се извърна към прозорците. Оказа се, че стъклата са матирани. Това, което се намираще отвъд тях, можеше да бъде видно единствено през малки прозрачни сектори.

Надгробни плочи, разцъфнали дървета, свежа яркозелена трева. Гробището беше пусто. С изключение на две фигури край далечната стена. Едната принадлежеше на жена. Другата беше Закария Саймън.

Стресна се от леко докосване по рамото и рязко се обърна. Берлингер стоеше на крачка зад него.

— Искате ли да чуете какво си говорят?

Закария не сваляше очи от посланичката. Беше крайно време да разбере за какво става въпрос.

— Край на игрите! — отсече той. — Какво търсите тук, в Прага? Не ми казвайте, че сте се отбили само да си побъбрим.

— Бих казала, че съм постъпила правилно, като дойдох тук. Така получихте възможност да се уверите, че наистина ви разбирам. — Тя замълча за момент и добави: — И че съм наясно какво планирате.

Вярно беше.

— Но за останалото сте прав — продължи дамата. — Дойдох да ви предупредя, че американците са твърдо решени да ви попречат. Много по-твърдо, отколкото си бях представяла. Наблюдават ви почти от десет години. Наясно ли сте с това?

Той поклати глава.

— Това е положението. За известно време успях да отвличам вниманието им, но твърде скоро те отново ще ви открият.

— Но тогава ще разберат, че и вие не сте техен приятел.

— Когато стана премиер, те няма да имат друг избор, освен да работят с мен — усмихна се тя. — Надявам се, че дотогава вие ще сте променили света. Искам да сте наясно с положението, Закария. Трябва да бъдете много внимателен. Не мога вечно да ви закрилям.

Той схвана предупреждението и кимна.

— Винаги съм внимателен.

— Човек никога не може да бъде винаги внимателен — леко се усмихна тя.

Той вече беше усетил изтичането на информация от най-близките хора около себе си. Дали Бене Роу го беше предал на американците? Бяха го информирали, че Брайън Джеймисън работи за него. На два пъти в Ямайка Роу беше подложил на изпитание способностите на Джеймисън. Което означаваше, че Роу или е част от американските схеми, или самият той е бил заблуден.

— А какво ще кажете за Томас Сейган? — попита жената. — Помага ли, или създава проблеми?

Наистина беше информирана много добре.

— Оказа се, че е проблем — призна той.

— Предполагам, знаете, че преди време бе журналист и се бе специализирал в близоизточните проблеми. Чела съм доста негови материали. Смятаха го за един от най-добрите в региона, но очевидно не беше фаворит на онези, които дърпат конците. Може би защото винаги търсеше мнението и на двете страни.

— Откъде знаете толкова много за Сейган?

— Знам кой го унищожил преди осем години, Закария.

— Унищожил?!

Тя кимна.

— Ето, виждате ли? Някои неща просто не са ви известни. Става въпрос за един изфабрикуван репортаж на Сейган, който доведе до уволнението му. Аз го прочетох едва вчера. В него се говори за израелски и палестински екстремисти. Експлозивна информация, унищожителна и за двете страни. Но напълно лъжлива. Погодили са му номер. Цитираните в материала източници са били просто актьори, чиято информация имала за цел да сложи край на кариерата му. Също като темата, която е доста екстремна. Номерът обаче мина.

— Нима има хора с подобни способности?

— Разбира се. Те предлагат услугите си срещу заплащане и съвсем не са идеолози. Работят за онзи, който им плаща, а понякога и за няколко клиенти едновременно.

За разлика от мен, помисли си Закария.

— Приключвайте със Сейган по начина, който сте избрали — добави тя. — Отстранете проблема. Аз се връщам в Израел. Дойдох тук за една последна среща с вас. Повече няма да се видим, няма да

разговаряме. Имайте предвид, че след като завършите започнатото, няма да бъдете част от онова, което ще последва. Вие сте Давид на моя Соломон.

Това беше от Царства. Цар Давид мечтаел да издигне постоянен дом на Бог, който да заеме мястото на подвижната шатра. От многобройните си победи на бойното поле той разполагал с опитни в строителството роби, притежавал купища злато и сребро. Искал да построи най-големия храм на света. Но Бог предсказал, че животът му ще бъде белязан от насилие, защото слуша зова на кръвта. По тази причина Давид оставил строителството на храма на своя син Соломон.

— Вие сте човек на кръвта — добави тя.

Той възприе тези думи като комплимент.

— Когато е наложително.

— Така е било и за Давид. Довършете последната си битка, започнете войната и позволете на Израел да обере плодовете от нея.

Том не отместваше поглед от монитора. Берлингер стоеше до него. Намираха се в приземието на Траурната зала. Оказа се, че някогашната морга е превърната в нещо като център по сигурността. На една от стените бяха окачени осем монитора, свързани с камерите, разпръснати из целия Еврейски квартал. Берлингер обясни, че именно от тук следят състоянието на нещата. Старата-нова синагога беше хваната под два различни ъгъла. Нищо чудно, че го бяха засекли толкова лесно.

Знам кой го унищожил. Така бе казала онази жена.

В помещението без прозорци бяха само двамата. Берлингер беше отпратил дежурния, а един от хората на равина беше откарал Але в синагогата за молитва.

— Сама пожела да отиде, въпреки че не ѝ предложих друг избор — поясни възрастният мъж. — Реших, че е по-добре само вие да видите това.

В гърдите на Том се надигна желание да изгича навън и да спре онази жена. Тя беше вторият човек на света след онзи мъж в книжарницата, изрекъл фаталните думи. Той закова поглед в Берлингер. Този човек очевидно знаеше повече, отколкото беше готов да сподели.

— Вие ми вярвате, нали? — попита. — Защото знаете кой съм.

— Така е — кимна равинът. — Вие сте левитът, но се намирате в голяма опасност.

Бене следваше Франк Кларк в тунела, който ставаше все по-тесен. Слава богу, че не страдаше от клаустрофобия. На практика се чувстваше много добре в тесните пространства, далече от света, където винаги беше принуден да играе роли. Тук никой не го наблюдаваше или съдеше. Тук можеше да бъде истинският Бене.

— Преди време спомена, че таиносите не са имали отношение към златото — подхвърли той. — За какво им е била тази мина?

— Казах, че не са ценели златото — поправи го Франк. — За тях то било само украса. Именно затова нямали проблем да покажат мястото на испанците. Много по-късно то придобило значение за тях.

Приятелят му продължаваше да крачи напред. За късмет тунелът беше прав, без завои и разклонения. Във вътрешността му нямаше следи от прилепи или други животни. Нещо проблесна под лъча на фенерчето. Двамата направиха още няколко крачки и спряха. Пътят им беше препречен от плътна редица сталактити. Солидни, черни на цвят.

— Това ли е желязната решетка?

— Всяка легенда съдържа и частица истина — кимна Франк.

Той си спомни какво още беше чувал.

— А на това място са загинали хората, успели да се доберат до тук?

— Точно така.

— Какво ги е убило?

— Любопитството.

Започнаха да си пробиват път между масивните камъни. Зад тях започваше друг тунел. До слуха им достигна клокоченето на вода. Не след дълго се озоваха пред буен подземен поток, който синееше под лъчите на фенерчетата.

— Трябва да го прескочим — каза Франк.

Широчината на потока не надвишаваше два метра и те я преодоляха с лекота. Озоваха се в просторна пещера. Масивна каменна плоча служеше за под, друга — за таван. Стените бяха гладки, от

камък, високи около пет метра. Белезникавата им повърхност беше покрита с гравюри и рисунки. Твърде много, за да бъдат преброени.

— Не е ли смайващо? — прошепна Франк. — Таиносите не са познавали металите. Сечивата им са били само от камък, дърво или кости. Но въпреки това са успели да направят тези неща.

Бене забеляза някаква ниша в далечния край на пещерата, издигаща се на около два метра от пода. Насочи фенерчето си към нея. Пред очите му се появиха още древни рисунки. Малко по-късно забеляза и костите, безразборно струпани край далечната стена. И нещо, което приличаше на кану.

— Тук таиносите намерили убежище от испанците — промълви Франк. — Избрали смъртта в тъмната пещера вместо робството. Именно това прави пещерата специална.

След тези думи приятелят му пристъпи към хоризонтална, наподобяваща масичка издуптина в стената и се наведе да запали лампите, поставени върху нея.

— Рициново масло, което не мирише — поясни той. — Таиносите са познавали неговите свойства, както и много други неща. Били са много по-умни, отколкото са ги мислели испанците.

Споменаването на рициновото масло му напомни за майка му, която всяка година го караше да пие черната мазна и миризлива течност с отвратителен вкус. Това ставаше малко преди да тръгне на училище след продължителната ваканция. Повечето ямайски деца бяха подлагани на тази прочистваща процедура, която откровено мразеха. Бене знаеше, че таиносите и мароните са използвали маслото срещу отоци и болка, но самият той я беше използвал единствено като смазка за трактори и други селскостопански машини.

— Колумб се появил тук, след като убил шестимата носачи — добави Франк. — Никой не знае защо ги е ликвидирал. Малко след това напуснал острова и никога повече не се върнал. На негово място дошли стотици испанци, които постепенно избили или заробили таиносите. — Махна с ръка към нишата. — Златните жили започват там, на второто ниво. И все още са там.

— Защо не си се възползвал от тях?

— Това място е много по-ценно от златото.

В главата му изплуваха сведенията, които беше получил от Трей.

— А евреите? Тук ли са скрили своето съкровище?

В дъното на пещерата внезапно се появиха фигурите на двама мъже. Голи и мокри, само по плувки.

Сърцето на Бене пропусна един такт, после се изпълни с гняв.

— Съжалявам, но такъв беше изборът на полковниците — съобщи с монотонен глас Франк. — Тези хора са членове на една общност в Спениш Таун. Вчера започнаха да разпитват дали някой е чувал за инцидент в околните планини. Твърдят, че техният дон е изчезнал след лична среща с теб.

— А защо не са дошли да ме попитат?

— Защото знаем отговора — обади се на патоа единият от чернокожите. — А сега ще трябва да си платиш.

Бене слабо се интересуваше от претенциите на някакви дребни бандити. По-сериозно го безпокоеше предателството на Франк Кларк.

— Това никак не ми харесва, човече — обърна се към него той.

Полковникът се насочи към изхода.

— Ако ти е останало някакво достойнство, трябва да приемеш нещата — подхвърли след него Бене.

— Там е работата, че не се чувствам така.

Един от плувците направи крачка напред.

— Няма смисъл да си губим времето. Пригответи се да умреш.

Бене отдавна не беше влизал в ръкопашен бой, което съвсем не означаваше, че е изгубил форма. Беше израснал сред най-жестоките банди на Карибите и отрано беше научил, че след като си Роу, трябва да бъдеш твърд като скала. Предизвикваха го от всички страни, кандидатите да победят Бене Роу нямаха чет. Но никой от тях не го беше постигал.

Двамата се изправиха срещу него. Не носеха оръжие и очевидно възнамеряваха да го убият с голи ръце. Той се усмихна злорадо. Беше ясно, че планът им е бил да го подмамят тук с помощта на Франк Кларк. Колко ли му бяха платили? В Ямайка безплатни услуги няма.

Той огледа мъжете. И двамата бяха здрави, високи и широкоплещести. Въпросът беше доколко са опитни. Преди години британските войници били най-подготвените и най-добре екипираните в света. Но въпреки това били разбити от шепа избягали роби, въоръжени с копия, ножове и няколко стари мускета.

Това беше неговият свят. Неговото време. Никой не можеше да му го отнеме.

Бене рязко се завъртя, грабна близката лампа и я запрати към мъжа вляво от себе си. Тя падна на пода и се разби на ситни късчета. Локвичка пламтящо масло се плъзна към втория нападател, който отскочи встрани. Бене се възползва от паузата, запретна крачола на панталона си и измъкна ножа.

Беше специален, за гмуркане, с назъбено острие, който поддържаше в безупречно състояние. Стрелна се напред към втория нападател, направи фалшиво движение надясно, но го връхлетя отляво и успя да извие ръката му. Ножът блесна и преряза гърлото му. Мъжът издаде странен гъргорещ звук, от раната бликна кръв. Ръката му се повдигна нагоре, но вече беше късно. Тялото му се строполи на пода и се загърчи в предсмъртна агония.

Другият се нахвърли отгоре му, но Бене беше готов. Ножът светкавично се стрелна нагоре. В очите на нападателя проблесна див ужас. После смъртта ги изпразни от съдържание, тялото му се свлече.

Край. Достатъчно. Единствената му грижа беше Франк Кларк.

В пещерата се появи още един човек. Бене се стрелна напред, притисна го към каменната стена и вдигна ножа за решителен удар. После срещна очите на Трей Холибъртън, побелели от ужас. Изпусна въздуха от гърдите си и свали оръжието.

— Наредих ти да чакаш отвън! — гневно изръмжа той.

Трей вдигна показалеца си по посока на входа.

— Той ми каза да вляза.

Погледът на Бене се измести към фигурата на мъжа, който стоеше там.

Франк Кларк.

Търпението на Том започна да се изчерпва.

— Обяснете какво искате да кажете, старче! И по-бързо, ако обичате!

— Вярно ли е това, което каза за вас онази жена?

— Да. Погодиха ми номер, за да ме провалят.

— А дъщеря ви знае ли го?

— То не я засяга. Моите грешки са си мои. И както виждате, вероятно непоправими.

— И аз имах син като нея.

Том не пропусна миналото време.

— Почина, преди да имам възможност да променя нещо — добави равинът. — И до ден-днешен съжалявам.

Това не го засягаше. Том беше изумен от факта, че името му може да бъде изчистено от някаква непозната жена, стояща на някакви си стотина метра от него в компанията на Саймън. Отново насочи поглед към монитора.

— Не можете да го направите! — обади се равинът, който явно отгатна мислите му.

— Мога и още как!

— Изправите ли се срещу тях, търсенето приключва!

— Защо мислите така?

— Защото не можете да продължите без моята помощ. Но ако напуснете тази зала, няма да я получите.

— Пет пари не давам! Разбиха ми живота! Отнеха ми всичко, за което съм работил. Само преди два дни бях решил да си пръсна мозъка. Искам си репутацията обратно!

— Не е толкова просто. Вие сте внук на Марк Идън Крос. Той знаеше, че този ден ще настъпи. Многократно ме е предупреждавал да бъда готов за него. А вие сте длъжен да довършите започнатото.

— В името на какво?

— На нас.

Том знаеше какво има предвид старецът.

— Аз вече не съм евреин.

— Тогава какво търсите в Прага? Защо се качихте на тавана на синагогата, точно както дядо ви преди вас? Ще ви отговоря: защото дълбоко в сърцето си сте убеден, че трябва. Вие сте единственият човек на света, който може да го направи.

— Какво да направя?

— Да откриете съкровището на Храма и да го върнете на всички нас.

В съзнанието му отново изплуваха думите на жената от екрана: *Довършете последната си битка, започнете войната и позволете на Израел да обере плодовете от нея.*

— Какво всъщност е намислил този Саймън?!

— Не знам, но едва ли е нещо добро.

— Обърнете се към властите.

— А какво да им кажа? Закария Саймън търси съкровище, което е изчезнало преди две хиляди години? — Берлингер поклати глава. — Няма кой да ме чуе.

— Разполагате с видеоматериал — махна към мониторите Том.

— Не разполагам с нищо. Камерите не записват.

— Защо?

— Нямаме за цел да замесваме официалните власти. Става въпрос за вас. Единствено левитът може да завърши това пътуване. Аз ще споделя каквото знам само с него. Обещах го на Марк и ще спазя обещанието си.

— Тогава ми кажете какво знаете и аз ще се обърна към властите.

— Кой ще ви повярва, ако думите на онази жена са истина? Вие сте съсипан, освен това не разполагате с доказателства.

Така беше. Ако жената и Саймън кроят някаква конспирация, те едва ли ще го признаят. А той няма да разполага нито с източници, нито с информация, нито със сътрудници. Ще се окаже в същото състояние, в което беше изпаднал преди осем години.

Саймън и жената тръгнаха към изхода на гробището. Това беше последният му шанс. Всичко да върви по дяволите!

Той се обърна и изхвърча от контролния център.

Але довърши молитвата си.

Придружаваше я жена на средна възраст, повикана от равина. Беше ясно, че Берлингер иска да поговори с баща ѝ насаме. Явно трябваше да използва хитрост, за да научи нещо повече. Вече знаеше пълното съдържание на писмото, оставено от дядо ѝ. Същевременно обаче беше притиснала баща си в присъствието на Берлингер. Може би прекалено силно.

А и Ямайка.

При всички случаи това изглеждаше важно. Иначе дядо ѝ едва ли би запазил петдесетгодишна карта на острова.

Старата-нова синагога беше готова за поредния работен ден. Тя остана в основната зала, привлечена от няколко стола край източната стена, вдясно от параклиса. Един от тях беше с по-висока облегалка, украсена със Звездата на Давид.

— Това е мястото на главния равин — поясни придружителката ѝ.

Верига на две стойки отделяше столовете от общата част на залата.

— От години то е определено за равин Льов. Никой друг няма право да сяде на стола му. По този начин отдаваме почит на един наистина велик човек.

— Кога е починал?

— Преди четиристотин години.

— И оттогава никой не е сядал на мястото му?

— Да, с изключение на войната. Нацистите разбрали, че този стол е свят за нас, и се изреждали да седат на него. За да ни унижат. Разбира се, това се случило, преди да започнат да ни избиват.

Але не знаеше какво да каже.

— Моите родители загинаха по време на войната — добави жената. — Разстреляха ги недалеч от тук.

Дали Берлингер не ѝ изпращаше скрито послание? Мразеше да я отстраняват по този начин. Сякаш беше невръстно дете.

— Съжалявам за загубата ви — промълви тя. — Сега мисля да се върна в Траурната зала.

— Равинът помоли да останем тук, докато някой дойде да ни повика — възрази жената.

— Мисля, че не е така. По-скоро ви е помолил да ме задържите тук, докато някой дойде да ни повика. Но аз се връщам в залата.

Обърна се и тръгна към входа.

— Моля ви, останете — каза придружителката ѝ и заситни след нея.

Але спря и се обърна, озадачена от подобна настоятелност.

— Това няма нищо общо с вас — реши да бъде откровена тя, след което бързо напусна синагогата.

Закария вървеше след посланичката към портала от ковано желязо. Кметът беше изчезнал, а първите посетители вече изпълваха гробището от противоположния му край.

— Идват тук от цял свят — подхвърли жената. — Това място е едно от най-близките до Израел.

— Но не е Израел.

— Малцина разбират на какъв натиск сме подложени в Светите земи. Нормално е. Човек трябва да живее там, за да разбере какво е да си заобиколен от врагове. Живеем в страх от хилядолетия и хората постепенно са свикнали с него. Но ние с вас добре знаем, че това е огромна грешка.

— Преди десетки години баща ми се опитал да ги предупреди — кимна Закария. — Направили сме твърде големи отстъпки, срещу които не сме получили почти нищо.

— Йерусалим е най-пострадалият град в историята на човечеството. Преди да стане еврейско притежание, той е бил завладяван от кого ли не — египтяни, асирийци, вавилонци, гърци, римляни, персийци, мюсюлмани, кръстоносци, турци, англичани, палестинци... Но сега вече е наш и аз нямам никакво намерение да го отстъпвам на други.

— Възнамерявам да пренеса съкровището на Храмовия хълм без предупреждение — каза Закария. — Колкото повече публика, толкова по-добре. Но за да го сторя, със сигурност ще имам нужда от помощта ви.

Той отлично знаеше какво ще се случи. Евреите ще възприемат завръщането на светите мощи като знак свише. Менората, трапезата от чисто злато и сребърните тръби се появяват отново. Хиляди ще станат свидетели на събитието. Мюсюлманите също ще го възприемат като знак от небето. За тях връщането на еврейското съкровище ще

означава заплаха за присъствието им на Храмовия хълм. Присъствие, което са защитавали в продължение на векове с цената на кръв и насилие.

Но този път ще бъде различно. Надяваше се да бъде различно.

— Страхувам се, че няма как да стане, Закария — поклати глава посланичката. — В това начинание ще бъдете сам. Вече ви предупредих, че ние с вас няма да разговаряме никога повече.

Добре, няма значение. Довчера той преследваше целта си, без да разчита на чужда помощ. И занапред щеше да бъде така.

Стояха пред Траурната зала, част от която се намиреше на територията на гробището, полускрита от плачещи върби. Хората, които влизаха от противоположната страна, бавно се разпръскваха между надгробните плочи. Много от тях носеха камъни, които полагаха пред тях. Почти всички носеха шапчици, които получаваха на входа след заплащането на билетите си.

— Би трябвало и нашите глави да са покрити — промърмори той.

— Спокойно, Закария — усмихна се тя. — Мъртвите ще ни простят.

Том напусна охранителния център и се насочи към една от вратите, които водеха навън. Но тя се оказа заключена. Той хукна към вътрешната стълба, който водеше към първия етаж, вземайки по две стъпала наведнъж. Горе се сблъска с първите посетители, които подаваха билетите си на някаква служителка.

Едва успя да се овладее да не закрещи.

Беше се озовал в Република Чехия цели осем години след като бе изгубил професионалната си репутация, но именно тук се бе натъкнал на човек, който знае цялата истина.

Спокойно, рече си той. Мисли. Бъди рационален.

Отдалечи се от стълбището и започна да си пробива път сред хората, които влизаха в сградата, мърморейки някакви извинения. Не след дълго се озова до външната стълба, зад която се виждаха части от гробищния парк. В един момент успя да зърне Саймън и непознатата жена, които разговаряха на посипаната с чакъл алея. Нямахше как да го видят тук горе, на терасата. От мястото си виждаше и леко

наклонената уличка с павилионите, по която се стигаше до Старата-нова синагога. След което зърна Але. На петдесетина метра от тук. Бе се насочила към Траурната зала.

Але гледаше право напред, към портала от ковано желязо на петдесет метра по-нататък. По външното стълбище на Траурната зала се тълпяха хора, отпратили се към изложбения салон на първия и на втория етаж. Там, където допреди час се беше намирала и самата тя. Укорите на Берлингер още кънтяха в главата ѝ. Също и онези, които беше изрекъл дядо ѝ.

През последните години от живота му тя беше непрекъснато до него. Решението ѝ да приеме неговата вяра му донесе огромна радост, защото отдавна беше престанал да се надява, че някой от внуците му ще поеме по неговия път. Беше се примирил с факта, че синът му е обърнал гръб на религията, и не очакваше останалите членове на семейството да постъпят по друг начин.

Но ти си много специална за мен, мила моя. Ти сама избра вярата, която ти принадлежи по рождение, а това означава, че такава е била Божията воля.

Непрекъснато разговаряха за живота, за евреите. В повечето случаи тя задаваше въпросите, а той отговаряше.

Може и да не приемам религията на майка ти, но я уважавам. Много се надявах синът ми да бъде евреин и затова разбирах желанието ѝ ти да бъдеш християнка. Никога не си позволих да се намесвам.

Наистина беше така. Но в крайна сметка стана ясно, че въпреки всичко тя се бе оказала недостойна според него. Или поне според новата ѝ религия беше такава.

Левитът трябва да е мъж, но аз не успях да открия подходяща кандидатура. По тази причина реших да отнеса тайната си в гроба.

Продължаваше да крачи нагоре по улицата, заобикаляйки групички туристи. Беше твърдо убедена, че тя е достойна и може да бъде левит. И да се справи далеч по-добре от баща си, който не се интересуваше от нищо. Но къде всъщност бе той? Може би бе още в

Траурната зала? Тя забеляза двама души, които вървяха към портала. Мъж и жена. Жената ѝ беше непозната. Мъжът беше Закария.

Тук?!

Закария забеляза Але. Твърде късно, за да се оттегли. Тя вече го беше видяла.

— Време е да приключите с нея — промърмори посланичката, обърна му гръб и се насочи към главния вход на гробището.

Той продължи напред.

Том видя как Саймън напуска гробищата и тръгва по уличката срещу Але.

Жената. Тя му трябваше.

От мястото си можеше да я види на пътеката, извиваща се между гробовете. Движеше се с умерена крачка срещу потока от туристи.

Отново се обърна към Але. Тъкмо навреме, за да види как Саймън я хваща за ръката и я повежда обратно нагоре по уличката, към къщата, в която сутринта ги бяха задържали.

По стълбището около него продължаваха да се изкачват посетители. Той изтича надолу и спря пред остъклената табела с план на квартала. Бързо намери гробището и установи, че главният вход се намира на една пряка от мястото, на което стоеше в момента. Това беше важно, защото непознатата жена се насочваше именно натам. Кос поглед нагоре по уличката му позволи да зърне гробовете на Але и Саймън, които продължаваха да се отдалечават.

Сега всичко зависеше от бързината. Само тя щеше да му позволи да се възползва от единствения шанс да поправи една огромна несправедливост.

Бене насочи окървавения нож към Франк Кларк.

— Би трябвало да прережа и твоето лъжливо гърло! — изсъска той.

— Не обичаш да те лъжат, но в същото време не спиращ да заблуждаваш собствената си майка — отвърна Франк. — Не е ли странно, Бене?

Това не беше отговорът, който очакваше.

— Какво искаш да кажеш?

— Че направи точно това, което очаквах.

В поведението на Кларк нямаше никакъв страх. На светлината на оцелялата лампа и на малкия пожар от счупената Бене виждаше очите му съвсем ясно. Гледаше твърдо, без никакво притеснение.

— Появиха се бандитите и предложиха пари — добави Франк. — Част от полковниците ги приеха. А аз трябваше да докладвам, че си открил мината — както ми каза по телефона.

— Не си бил длъжен.

— Аз съм марон, Бене. За мен клетвата за вярност към братята ми е нещо свято. Мъртъв ли е техният дон?

— Той е боклук. Кучетата ми го намериха.

— Уби и тези двамата — поклати глава Франк и махна към труповете.

— Получиха си заслуженото — изръмжа Бене и вдигна ножа. — Защо да не убия и теб?

— Това трябваше да се случи, Бене. И ти прекрасно го знаеше.

Гласът му се сниши до шепот.

— А какво ще кажат полковниците, когато се измъкна жив от тази пещера?

— Че си човек, от когото трябва да се страхуват.

Това му хареса.

— Но ще трябва и да си връщат дълговете.

За което лично щеше да се погрижи.

— Защо се върна? — подхвърли на Кларк той.

— Нали искаше да разбереш защо испанците са смятали тази пещера за специална? — Франк посочи към нишата. — За целта трябва да се качим ей там.

— Ти водиш — кимна Бене.

Отсега нататък щеше да държи под око този човек, без да изпуска ножа. Холибъртън продължаваше да стои замръзнал на място, потресен от гледката на закланите мъже.

— Забрави за тях — подхвърли му Бене.

— Не е толкова лесно.

— Добре дошъл в моя свят.

Двамата поеха след Франк по едрите заоблени камъни, които играеха ролята на стъпала към горното ниво. Там имаше три изхода — тъмни дупки в каменните стени.

— Коя от тях? — попита Бене.

— Изборът е твой.

По всяка вероятност и това беше нещо като тест, но той нямаше настроение за игри.

— Ти го направи, за да стигнем по-бързо.

— Непрекъснато повтаряш, че и ти си марон. Че си част от нас. Дойде време да се държиш като такъв. Докажи, че си марон.

Тези думи никак не му харесаха.

— Наричат те „брат Ананси“ — добави Франк.

— Кой?

Не харесваше този прякор. Ананси беше герой от местната митология, когото описваха като джудже, или още по-лошо — като паяк с човешки качества. Най-силното от тях бе алчността. От разказите на майка си беше чувал, че това същество оцелявало благодарение на лукавството и красноречието си.

— Не мисля, че са искали да те обидят — добави Франк. — Просто те описват по този начин. Защото въпреки всичките му прегрешения робите обичали Ананси. Историите за него са ни съпътствали през цялото време след заселването ни по тези земи.

Отдавна вече не се интересуваше какво мислят другите. Най-малко пък сега, когато най-сетне беше проникнал в златната мина.

— По кой тунел?

— Аз ще ти кажа — обади се Трей.

Обърна се да погледне приятеля си.

— В дневника на Луис де Торес, който открихме в Куба, е описано с подробности как са избрали това място, наречено крипта.

— Нещо като трезор?

— По-скоро скривалище — отвърна Трей. — Избрал го е лично Колумб, направил си труда да проникне в пещерата. Според Торес именно тук са скрили своето безценно съкровище.

— Може би сандъци със злато от Панама?

— Не знам — поклати глава Трей. — Той подробно описва мината, включително и трите тунела. Според него трябва да знаеш откъде си, за да избереш правилния път. После прилага списък на всички допълнителни неща, които трябва да бъдат взети под внимание — броят на съдовете за жертвоприношение на олтара, местата за кадене на тамян и кивотът. Бройката на местата за благословии и какъв процент заема Светая светих в Първия и Втория храм. Според заповедта на Бог.

Бене объркано слушаше. Нямахше никаква представа за какво говори приятелят му.

— Трябва да си евреин, за да знаеш отговорите — поясни Трей. — Аз доста се поразрових, за да получа ориентация. На всеки олтар има по три съда. А площта, която заема Светая светих, е точно трийсет и три процента. Най-святото място за евреите. — Трей посочи третия тунел. — Пътят е оттам.

Кларк кимна.

— Какво има вътре? — попита Бене.

— Нещо, което не принадлежи нито на мароните, нито на таиносите — отвърна Франк, пристъпи към тунела и насочи лъча на фенерчето си в него. — Мароните открили тази пещера далеч след смъртта на последния таинос. Но ние изпитвахме уважение към тях и затова съхранихме всичко.

Кого ли има предвид Кларк, запита се Бене. Себе си или предците им? Ако злите духове наистина съществуваха, това би било най-подходящият дом за тях.

Франк влезе пръв в прохода с грапави стени. Бене се запита къде всъщност се крият златните жили, тъй като в пещерата липсваха следи от каквито и да било разкопки. След кратко колебание зададе въпроса на Франк.

— В другите два тунела има отклонения, които свършват при дълбоки пукнатини. В някои от тях таиносите са открили злато. В ограничени количества, но съвсем достатъчни, за да привлекат вниманието на испанците.

Проходът представляваше приблизително права линия, но въздухът ставаше все по-застоял. Бене усети как главата му се замайва.

— Защо е трудно да дишаме? — попита на глас той.

— Помниш ли онзи звук, който чухме, преди да се гмурнем във водата? Сякаш земята си поема дъх, а след това го изпуска? Тук лошият въздух е повече от добрия. Това е една от причините таиносите да изберат пещерата за свое лобно място.

Потискащо. Забеляза, че и Трей се чувства притеснен. Потърси погледа му и поклати глава — *сам избра да дойдеш...* Разбира се, беше наясно с мотивите му. Като всеки учен той не искаше да пропусне уникалния шанс да види с очите си нещо, за което се носеха толкова много стари легенди.

Заболя го главата. Въпреки това не каза нищо и продължи да се промъква напред.

— Таиносите се отнасяли към религията по същия начин като испанците — добави Франк. — С тази разлика, че не смятали себе си за висши същества, а уважавали околния свят и другите живи твари. Но допуснали една фатална грешка — решили, че и белите хора мислят като тях.

Изминаха около петдесет метра. Подът бе леко наклонен нагоре. Светлината на фенерчетата достигаше само няколко метра напред, всичко останало тънеше в непрогледен мрак. Липсваше влага, което бе необичайно за ямайските пещери, обикновено много влажни от подземните реки и езера.

Бене зърна нещо, осветено от фенерчето на Франк. На десетина метра пред тях. Дървена врата от грубо сковани дъски, почернели от времето. Панти липсваха. Просто правоъгълник, който пасваше плътно в изсечената скала. На пода пред него се издигаше висока и почти непроходима купчина от скални отломъци.

Бене направи крачка напред, готов да се покатери върху нея.

— Сигурен ли си, че искаш да влезеш там? — сграбчи потната му ръка Франк.

— Опитай се да ме спреш!

— Какво търсиш тук? — попита Але. — Нали трябваше аз да поема нещата?

Гневът я задушаваше. Отначало Берлингер и баща ѝ, а сега и Закария. Нима всички я смятаха за неспособна да свърши някаква работа?

— Налага се — спокойно отвърна Закария. — Разбрах със сигурност, че американците се опитват да ни спрат.

— Какво ги интересуват американците някакви еврейски религиозни предмети?

Стояха на няколко метра от къщата, в която сутринта ги бяха задържали. Улицата беше пълна с народ.

— Намесата във вътрешните работи на Израел отдавна е неразделна част от външната политика на САЩ, Але — поясни той. — Мислят, че имат право да ни казват какво да правим, само защото ни отпускат милиарди под формата на военна помощ. Те са виновни за днешното ни положение. Вече съм сигурен, че нашите светини влизат по някакъв начин в техните планове.

Ако не беше убийството на Брайън Джеймсън, тя положително нямаше да обърне внимание на тези параноични брътвежи.

— Коя е онази жена, с която разговаряше?

— Информатор на американците. Ти успя ли да научиш нещо?

— Научих, че дядо е споделил с баща ми много повече, отколкото мислехме.

След това му преразказа пълното съдържание на писмото, което бяха открили в ковчега.

— В момента Берлингер и баща ми разговарят в Траурната зала — каза накрая тя и махна с ръка към сградата, намираща се на петдесетина метра от тях.

— Откога са там?

— Поне от един час.

— Аз бях в гробището отвъд залата. Случайно да споменаха, че са ме видели?

Тя поклати глава.

— Почти не разговаряха с мен. Предпочетоха да ме изпратят да се моля в синагогата.

Разнесе се приглушено жужене и Закария бръкна в джоба си за джиесема.

— Роча е.

Включи телефона, послуша известно време, после кимна.

— Добре, дръж ме в течение.

Прекъсна връзката и мрачно добави:

— Баща ти се е раздвижил.

Том крачеше по уличката, която водеше към Старата-нова синагога. Според картата пред входа трябваше да заобиколи гробището и няколко сгради зад него. В момента непознатата жена излизаше през портала. Ако побързаше, вероятно щеше да я настигне.

Успя да се измъкне от Траурната зала, без да привлече вниманието на Але и Саймън. Те току-що бяха изчезнали зад ъгъла. Той закрачи напред с максимална бързина. На пресечката зави надясно и пое покрай дълга редица магазинчета за сувенири. Тук нямаше много хора и това му позволи да се затича.

Коя бе тази жена? Откъде знаеше какво му се беше случило? В началото беше опитал да се защити с твърдението, че е бил манипулиран, но никой не го чу. Говореше точно това, което всички очакваха от него, но без възможност да докаже правотата на думите си. Което беше и целта. След това млъкна, престана да се защитава и просто изчезна. Вестниците и телевизионните канали буквално го разкъсаха. Мълчанието му окончателно ги вбеси, но впоследствие се оказа, че този ход е бил правилен.

Особено след онази среща в книжарницата.

Продължаваше напред. Достигна следващата пресечка и пое успоредно на гробищната стена към синагогата в дъното на улицата. Туристически автобуси заемаха платното. От тях слизаха тълпи туристи и се насочваха към рампата, от която се стигаше до следващото ниво. Поредица от улични знаци показваха пътя към входа на гробището.

Почти веднага забеляза жената, която си пробиваше път срещу тълпата с очевидното намерение да стигне до тротоара. Той забави крачка.

Спокойно. Не бива да проваляш това, което си намислил.

Тя се добра до тротоара и започна да се отдалечава покрай желязната ограда на синагогата. Улицата вляво от него беше едноръчна, но в дъното ѝ се виждаше оживен булевард. После видя колата. Черен мерцедес, спрял до тротоара с работещ двигател.

Той ускори крачка. Жената се приближи до колата. От мястото до шофьора се появи млад мъж с късо подстригана коса и тъмен костюм, който отвори задната врата. Жената беше на три метра от лимузината.

— Спрете! — извика той и затича колкото го държат краката.

Младежът го засече, ръката му изчезна под сакото. Жената се обърна. Задъханият Том спря на няколко крачки от нея.

Мъжът понечи да тръгне към него, но жената хвана ръката му.

— Няма нужда — каза тя. — Очаквах този човек.

Закария реши да запази дистанция. Не знаеше накъде е тръгнал Том Сейган и не изпитваше никакво желание да бъде засечен. Але най-сетне му бе предоставила някаква полезна информация, като бе преразказала пълния текст на писмото на дядо ѝ. По всичко личеше, че равин Берлингер също се беше включил в играта.

Умът му работеше на високи обороти, анализирайки новата информация. Най-после беше научил всичко. В търсенето беше включено и това място, смятано за свято от евреите по света в продължение на векове. Но по какъв начин?

Ямайка също играеше важна роля в него. Уредникът на музея в Куба се обади с новината, че Роу и спътникът му са успели да се измъкнат преди появата на полицията.

Каза да ви предам, че съвсем скоро ще говори с вас.

Този разговор нямаше да бъде приятелски. Доскоро беше убеден, че отношенията му с Роу са приключили, но май не беше така. Неслучайно Абирам Сейган беше сложил картата на Ямайка сред вещите в ковчега си.

Телефонът му започна да вибрира. Измъкна го и погледна дисплея. Беше Роча.

— Къде си?

— Сейган излезе от залата и хукна към близката пресечка. В момента разговаря с една жена, охранявана от бодигард.

— Опиши ми я.

Вече знаеше за кого става въпрос, но искаше да бъде сигурен. Което даваше отговор и на още един въпрос. Сейган го беше видял, а вероятно и чул — ако се вярваше на бомбастичната информация на посланичката относно живота на бившия журналист.

— Трябваше да взема мерки, за да не ме забележат — добави Роча. — Но сега съм на място, от което ги виждам съвсем ясно.

— Дръж ме в течение — рече Закария и прекъсна разговора.

— Какво има? — попита Але.

— Проблем — въздъхна той, без да скрива безпокойството си.

— Коя сте вие? — втренчи се в непознатата Том.

— Няма значение.

— Има и още как! Вие знаете какво се случи с мен.

Жената се обърна към спътника си.

— Влез в колата.

Човекът се върна на мястото си, а тя захлопна задната врата.

— Чули сте думите ми в гробището, така ли?

Той кимна.

— Благодаря на равина.

— И Берлингер ли е замесен?

— Просто ми предложи помощта си.

— Коя сте вие? — повтори той.

— Еврейка, която вярва в народа си. Бих искала и вие да повярвате в него.

Тези думи изобщо не му направиха впечатление.

— Те ми разбиха живота — промълви Том. — Заслужавам да знам кой и защо го направи.

— Направиха го, защото добре си вършехте работата. Нали ви изпратиха емисар, който да ви го обясни?

Тази жена знаеше всичко. Том направи още една крачка напред.

— На ваше място не бих рискувала — предупреди го тя и махна към лимузината. — Моят човек ви наблюдава в огледалото.

Той машинално извърна глава и срещна погледа на телохранителя в страничното огледало. После отново насочи вниманието си към непознатата и попита:

— Със Саймън ли работите?

— В момента не сте в позиция за пазарлъци, господин Сейган. Но бихме могли да стигнем и дотам. Както вече споменах, аз съм човек, който изпитва огромен респект към своята вяра. А вие сте левитът. Избраният наследник. Единственият, който е в състояние да открие съкровището на нашия Свещен храм.

Всичко това явно бе известно и на Саймън.

— Тези неща изобщо не ме интересуват — поклати глава той. — Искам си живота обратно.

Тя отвори задната врата, влезе в колата и вдигна глава да го погледне.

— Първо открийте съкровището, а след това ще говорим за живота ви.

Вратата се затръшна и лимузината потегли.

Бене се покатери по камъните, стигна до дървената преграда и насочи фенерчето си в пролуката. Пред очите му се разкри още една пещера, по-малка от предишната. Стените ѝ бяха грапави, без рисунки. Просто една дупка в скалата, дълбока двайсетина и висока около десет метра. Промъкна се вятре. Франк и Трей го последваха.

Край една от стените имаше нещо като каменен олтар. Гол, без никакви украшения. Вдясно от него лежеше грубо издялан правоъгълник, висок около половин метър и дълъг най-малко два. В края му беше закрепена каменна плоча.

— Прилича на гроб — прошепна Трей.

Тръгнаха натам. Под ботушите им проскърцваше ситен чакъл. Насочиха фенерчетата си към тъмния камък. Плочата над него се оказа надгробен камък. Бене веднага разпозна двете букви, издълбани в горната ѝ част.

— „Тук лежи...“ — промърмори той. — Това е иврит. Виждал съм го и върху други надгробни плочи.

Останалата част от надписа също беше на иврит. Трей се наведе да го разгледа отблизо.

— Какво търси тук някакъв еврейски гроб? — попита Бене, обръщайки се към Франк.

— И аз това се питам — въздъхна приятелят му. — Преди няколко години снимах тази плоча и дадох текста за превод. Надписът гласи: „Кристовал Арнолдо де Исаси, мечтател и честен човек, уважаван от всички. Нека душата му отлети в небесата, където я чака Вечен живот.“

— Това е гробът на Христофор Колумб — изправи се Трей. — В дневника си Де Торес е отбелязал, че истинското му име Кристовал Арнолдо де Исаси. Ето къде са го погребали.

Бене си спомни какво беше казал приятелят му за гроба на Колумб по време на полета.

— Вчера беше убеден, че тленните останки на Колумб са били пренесени в Новия свят от вдовицата на един от синовете му.

— Точно така е станало. Първо в Сантяго, а след това в Куба. Много се спори кой точно е погребан в Сантяго и дали костите на Колумб се намират в Куба или в Испания. Сега разбираме, че тя ги е пренесла тук, на острова, контролиран от фамилията й. В това вече има логика.

— Винаги съм се питал кой е този тук — промълви Кларк. — Нямахме никаква представа за самоличността му. Единственото, което знаехме, е, че е евреин, и изобщо не пипнахме гроба. Ако се беше разчуло, че тук лежи Колумб, той със сигурност щеше да бъде унищожен.

— И с пълно право — изръмжа Бене. — Този човек е бил крадец и убиец.

— От историческа гледна точка това е изключително важно откритие — обади се Трей. — Никой до днес не можеше да каже къде е бил погребан Колумб. Защото никой нямаше представа. Но сега положението се промени.

— На кого му пука? — сви рамене Бене. — Нека остане да си гние тук. — Обърна се към Франк и попита: — Това ли е всичко?

— Да виждаш нещо друго наоколо?

Той завъртя фенерчето си. Лъчът улови няколко ниши, издълбани в отсрещната стена. Пристъпи към най-близката от тях и надникна вътре. Под светлината се белееха кости. Във всяка от останалите също имаше скелети.

— Вляво от теб почива най-великият маронски лидер — обади се Франк. — Самата Гранди Нани. Погребана е тук през хиляда седемстотин петдесет и осма година.

— Мислех, че гробът й се намира в Мур Таун, откъм подветрената страна на Портланд — отбеляза Бене.

— Отначало е била там, но след това я преместили тук — отвърна Франк и насочи фенерчето си към първата ниша. — А костите, които току-що разгледа, принадлежат на Куджо.

Бене се стресна. Куджо бе брат на Гранди Нани и един от великите маронски вождове, който се сражавал и срещу англичаните. Именно той сключил неизгоден за местните племена мир, който променил завинаги живота им и в крайна сметка довел до тяхното унищожение. Но въпреки това бе дълбоко почитан в историята на острова.

— Доживял е до дълбока старост — отбеляза той.

— Според някои изследователи е починал на осемдесет и няколко години — кимна Франк.

Бене отстъпи крачка назад и набързо преброи издълбаните в скалата ниши. Оказаха се четиринайсет.

— Джони, Куфи, Куако, Апонг, Кпаш, Томбой — започна да изброява Франк. — Всеки един от тях велик водач на своето време. Специални хора, погребани тук в знак на почит и уважение. Бяхме убедени, че човекът в каменния ковчег със сигурност е бил важна личност, поне за евреите, и затова решихме да използваме пещерата и за своите мъртви. Мароните винаги са постъпвали така. Много малко е наше, повечето неща споделяме с други. Но тук нашите уважавани покойници почиват на спокойствие.

Бене не знаеше какво да каже. Всичко беше толкова неочаквано.

Той махна с ръка към бутилката ром, която блещукаше в една от нишите.

— За нашите *дъпита* — поясни Франк. — Духовете обичат да си попият. От време на време допълваме бутилката, за да си имат достатъчно.

Този обичай му беше познат. Гробът на баща му в околностите на Кингстън беше зареден по същия начин.

— Има и друго — добави Франк. — Но и то, както всичко в живота на мароните, е повече легенда, отколкото истина. Разпространява се основно сред Учените, за които тази пещера е свято място.

Бене никога не беше обръщал особено внимание на маронските лечители, които кой знае защо се наричаха „учени“. Винаги беше считал, че на първо място при тях е мистиката за сметка на реалните резултати.

— Затова ли е този олтар? — подхвърли той.

Франк кимна.

— Някога тук са се извършвали ритуали. Персонални, достъпни единствено за Учените.

— Но вече не го правят, така ли?

— Отдавна. Но и за това си имат причина.

— Запознат си с много тайни — изгледа го той.

— Непрекъснато ти повтарям, че някои неща трябва да останат неизказани. До подходящия момент.

— Добре, разказвай — предаде се Бене.

— Някога в тази пещера имало още четири предмета — започна Франк. — Висок около метър златен свещник със седем чашки, масичка с дължина един метър и височина петдесет сантиметра, украсена със златен венец по края и гривни по ъглите, и накрая — чифт сребърни тръби със златни инкрустации, също дълги около метър.

— Сигурен ли си? — любопитно подхвърли Трей.

— Никога не съм ги виждал — призна Франк. — Но съм разговарял с хора, които твърдят, че са ги виждали.

— Това са най-свещените реликви на юдаизма. Намирали се във Втория храм по времето, когато римляните превзели Йерусалим. Издирват ги в продължение на две хилядолетия, а се оказва, че те са били тук, в Ямайка?

— Пренесени са заедно с костите на евреина, който лежи в каменния гроб. Очевидците твърдят, че били изработени с изключително майсторство.

— Но никой марон не се е опитал да ги продаде, така ли?

— Никой — поклати глава Франк. — Ние почитаме духовете, защото знаем, че те бродят из горите и могат да причиняват не само добро, но и зло. Не бихме ги обидили, ограбвайки нечий гроб. Вместо това правим обратното — пазим тези светини на място, което възприемаме като много специално.

— Какво означава всичко това? — попита Бене, обръщайки се към Трей.

— Означава, че много учебници по история трябва да бъдат пренаписани — отвърна приятелят му.

Но той се интересуваше от друго.

— Каква е съдбата на тези предмети?

— Един ден Учените дошли тук и открили, че съкровището го няма. Мястото било известно само на полковниците и на Учените. И те стигнали до заключението, че вещите били отнесени от *дънитата*. Оттогава насам в пещерата не се извършват ритуални действия.

— Кога се е случило това?

— Преди шейсет години.

Бене поклати глава. Още една загадка.

— И това е всичко, така ли? Онези хора искат да ме убият, за да защитят една празна пещера?

— Не е празна. Гробниците са важни за нас. Те са нашето минало. Всеки марон уважава миналото, тъй като не притежава нищо друго. Еврейският гроб също е важен за нас. Ясно е, че съществува тук много отдавна. Евреите били единствените, които ни помагали. По тази причина отдаваме почит на този тук, сякаш е един от нас. Почитахме и неговото съкровище.

— Но него вече го няма.

Нима Закария Саймън издирва именно тези предмети, запита се Бене. Пред него твърдеше, че търси само гроба на Колумб и златната мина, но далеч по-естествено беше да се интересува и от съкровището. Може би това място действително е било златна мина, но в различен смисъл.

Е, съкровището вече го нямаше.

Той поклати глава и тръгна обратно към изхода. Трей и Франк го последваха. И двамата мълчаха.

Том гледаше след черния мерцедес, който зави зад ъгъла и изчезна в оживения трафик. Нямахте представа коя е тази жена, но тя очевидно знаеше всичко. А съдбата му зависеше от откриването на свещените предмети. Как бе възможно това? И защо бе възможно?

Леко докосване по рамото го накара да се обърне.

— Вече я няма — промълви Берлингер.

— Коя е тя? — пожела да узнае Том. — Каза, че вие сте знаели за присъствието ѝ тук.

— Така е — кимна старецът. — Но не ми се представи, а аз нея попитах.

— Но въпреки това изпълнихте желанието ѝ. Направихте така, че да чуя какво казва.

— Не виждам нищо лошо.

— За мен то е от голямо значение, равине. Какво става, по дяволите?

— Искам да ви покажа нещо и да ви обясня някои неща. Важни неща.

— Къде е Але?

— Не знам.

— Нима камерите ви не могат да я открият?

— Сигурно могат. Но това трябва да го направим насаме.

— Едва ли сте наясно какво преживях. Дори не можете да си го представите.

В душата му нахлу отчаяние. И гняв.

— Елате да се поразходим — предложи Берлингер. — Ще ви разкажа една история.

— *Всичко това получих от баща си — каза Марк Крос.*

Берлингер внимателно слушаше.

— Първият левит се казвал Луис де Торес. Именно той спечелил доверието на Колумб. В продължение на петстотин години дългът се

предавал от баща на сини доскоро всичко вървяло нормално.

Втората световна война беше свършила преди близо десет години, но последиците от нея все още бяха видни за всички. До момента никой не можеше да каже колко милиона евреи са били избити. Най-често споменаваната цифра беше шест. Тук, в Прага, нещата бяха малко по-ясни. Единици от депортираните сто хиляди евреи се бяха върнали обратно.

— Става въпрос за съкровището на Втория храм — добави Марк. — Тайната, свързана със свещените реликви. Колумб ги пренесъл в Новия свят. Плаването му било финансирано от евреи, заемащи високи постове в кралския двор. Фердинанд и Исабела не притежавали нито визията, нито парите за подобна авантюра. Средствата били осигурени от испанските евреи. Разбира се, всички те били насила покръстени, за да могат да останат в страната. Самият Колумб също бил конверсо.

— Колумб е бил евреин? — учудено попита Берлингер.

— И цял живот си е останал такъв — кимна Марк. — Отплавал за Новия свят с надеждата да открие място за нов, по-спокоен живот. По онова време се носела легендата, че евреите в Далечния изток живеят свободно и никой не ги преследва. Разбира се, Колумб бил убеден, че плава към Азия. Това била и причината да вземе на борда Де Торес — като преводач от иврит. Човек, който ще може да влезе в контакт с далечните заселници.

Това беше невероятно. Смайващо.

— Сефарадските евреи пазят съкровището на Храма в продължение на много години. Получават го през седми век, но през хиляда четиристотин деветдесет и втора година, Испания се превръща в опасно място за тях. Евреите са подложени на гонения или ги принуждават да се покръстят. Инквизицията е безмилостна към всеки заподозрян в неискрено християнство. Избити са хиляди. Така се стига до мисията на Колумб. Поверяват му съкровището и му заръчват да го пренесе на сигурно място при азиатските евреи.

— Но такива евреи изобщо няма, нали?

Марк кимна.

— Колумб разбира това чак в края на четвъртото си и последно плаване. И тогава решава да скрие съкровището в Новия свят. Луис

де Торес вече е там и поема задължението на пазител, наричайки себе си левит. А аз съм негов наследник.

— Знаеш ли къде са скрити тези неща?

— Разбира се, че знам. Споделянето на тази тайна би нарушило задълженията, които съм поел, но след войната нещата претърпяха коренна промяна. Днес аз се нуждая от твоята помощ, приятелю. Не мога да се справя сам, а ти си най-честният човек, когото познавам.

Той се усмихна на комплимента.

— Бих казал същото и за теб.

Марк протегна ръка и го сграбчи за рамото.

— Разбрах, че мога да ти се доверя, когато ме последва на тавана на тази синагога. Светът се промени, дългът ми към предците и нашата вяра трябва да стори същото.

— И тогава ми каза къде е скрито съкровището — добави Берлингер, обръщайки се към Том. — Стояхме съвсем близо до мястото, на което се намираме в момента, макар че през хиляда деветстотин петдесет и четвърта тези улички изглеждаха съвсем различно.

Том можеше да го разбере. Нацистите несъмнено бяха оставили своята следа, а идването на руснаците след тях само беше влошило нещата.

— Нашата синагога беше разрушена — добави с въздишка равинът. — Германците я бяха изтърбушили цялата, превръщайки я в склад. Нищо не беше възстановено. Руснаците ни мразеха не по-малко от нацистите и ни избиваха съвсем като тях. Само че по-бавно.

Стояха на ъгъла срещу сградата на кметството. Наоколо цареше оживление, предизвикано главно от многобройните туристически групи.

— Идват отвсякъде — промълви Берлингер. — А аз често се питам какво отнасят със себе си...

— Вероятно убеждението, че да си евреин е опасно.

— Възможно е. Но аз не мога да бъда друг. Дъщеря ви спомена, че вече не принадлежите към нашата вяра. Наистина ли е така?

— Отказах се от нея преди двайсет години и се покръстих — кимна Том. — Беше жест към съпругата ми.

Равинът протегна ръка и почука с пръст гърдите му.

— Но какъв сте тук, вътре?

— Никакъв. Абсолютно никакъв.

И наистина го вярваше.

— Тогава какво търсите в Прага?

— Дойдох, защото си мислех, че дъщеря ми е в опасност. Но после разбрах, че не е така. Тя е лъжкиня. Дяволски наивна, но въпреки това лъжкиня. И въобще не се нуждае от помощта ми.

— Аз не мисля така. Закария Саймън е много опасен.

— Откъде знаете, че между тях има връзка?

— Дори в този момент те са заедно. Видях я, докато наблюдавах как напускате Траурния дом. Изобщо не съм мислил за Саймън.

Този сто и две годишен мъж е напълно с ума си, призна пред себе си Том.

— Какво направихте за моя дядо? — попита на глас той.

— Тази история никога няма да я забравя — усмихна се равинът.

— *Съкровището е в Ямайка — каза Марк. — Това е мястото, избрано от Колумб. Скрил го в мина, към която го насочили местните. След това блокирал входа и напуснал Новия свят, за да не се завърне никога повече. Умрял само две години по-късно.*

— *И ти си виждал съкровището, така ли? — попита Берлингер.*

— *Докосвал съм го, държал съм го в ръце, пренасял съм го от едно място на друго. В един момент реших да сменя скривалището. Бях принуден да го направя. Де Торес беше оставил кодирано послание с координатите на мината. То и до ден-днешен не е разшифровано, защото естествената маркировка по пътя към нея отдавна не съществува. По тази причина промених посланието.*

— *Но как премести менората, масичката и тръбите? Не са ли твърде тежки?*

— *О, да, тежки са, но имах помощници — съпругата ми и още няколко души, на които имах пълно доверие. Извадихме ги от пещерата и ги спуснахме по реката до друга, подобна на нея. Там открих и своя нов голем — едно изключително създание, готово на всичко, за да опази съкровището. Знаем, че ти не вярваш в съществуването на големи, но тях ги има, повярвай ми!*

Той беше обзет от лоши предчувствия.

— Какво има, приятелю?

— Имам чувството, че ние с теб разговаряме за последен път.

Сърцето му се сви.

— Студената война набира сила. Скоро пътуването в Източна Европа ще бъде невъзможно. Аз изпълних дълга си. Опазих съкровището по възможно най-добрия начин и го скрих на сигурно място.

— Направих сандъчето съгласно изискванията ти.

Марк беше определил точните размери — някъде около трийсет на трийсет сантиметра, по модел на кутиите за ценности, които притежава всяка синагога по света. Те най-често са изработени от желязо и съдържат важни документи, пари или религиозни светини. Това обаче беше от сребро, без никакви украшения. Ударението беше поставено върху сигурността, а не върху външния вид. Капакът се затваряше с вътрешна ключалка. Берлингер извади ключа и го подаде на Марк.

— Много е хубав — похвали го приятелят му. — Особено Звездите на Давид.

— Върху него е гравирани и посланието.

Марк приближи до очите си бронзовия ключ и започна да го разглежда.

— По никбар — промърмори той. — „Тук лежи“. И това наистина е така. Свършил си добра работа с извития хикс.

Символът беше гравирани по изричната молба на приятеля му.

— Тези символи ще бъдат знак, че става въпрос за истинския ключ — беше казал Марк. — Ако някой някога се появи с него, ти ще трябва да прецениш дали да му покажеш сандъчето. Ако това не се случи до края на живота ти, ще избереш свой наследник.

Стояха край източната стена на Старата-нова синагога, точно под железните стъпала, водещи към подпокривното пространство.

— Промених всичко, но се постарях да запазя традицията — добави Марк. — Остави сандъчето на тавана, между старите документи. Там ще бъде на сигурно място. — Замълча за момент. — Твоят голем ще ги пази...

Той се усмихна и кимна. Знак, че е готов да изпълни дълга си.

— Преди да напусне Прага, Марк сложи нещо в сандъчето и го заключи — каза Берлингер. — Аз го прибрах на тавана. Това беше всичко, което научих от дядо ви. Каза, че така е по-добре. Сандъчето остана горе в продължение на трийсет години. След това го изнесоха от там заради предстоящия ремонт. За късмет аз все още бях тук, за да го опазя.

— И никога не надникнахте вътре?

— Не — поклати глава Берлингер. — Марк взе ключа със себе си.

Том уморено разтърка очи и направи опит да осмисли чутото.

— Преди време тук се е намирал центърът на Еврейския квартал — подхвърли равинът и описа широк кръг с ръка. — Днес е само една обикновена част от града. Почти нищо не е останало от това, което сме построили ние. С изключение на спомените, но те са толкова болезнени, че предпочитаме да не мислим за тях. Вашият дядо беше един от най-фините хора, които някога съм познавал. Той ме натовари с огромна отговорност и ме задължи да я прехвърля на следващия човек, когато му дойде времето. И аз направих своя избор.

— Но сега аз съм тук — отбеляза Том.

— От това следва, че ще ви запозная с всичко, което знам. Искам да ви уверя, че ако имаше начин да открия съкровището, щях да го направя. Народът ни заслужава да го получи обратно. Това беше единственият въпрос, по който имах различия с Марк, но не можех да споря с него. Той беше избраният, а не аз. Сега обаче изборът е мой. Мечтата ми е да видя още веднъж свещените реликви в Храма — където им е мястото.

— Ще открия съкровището — увери го Том и извади ключа от джоба си. — Къде е сандъчето, което се отваря с това?

— Недалеч от тук — отвърна Берлингер и посочи надясно.

Том и равинът поеха по улица „Малселова“, отдалечавайки се от Старата-нова синагога. От двете страни имаше множество магазини и кафенета, претъпкани с посетители. Той добре знаеше каква е сградата, която всеки момент щеше да се появи иззад ъгъла — синагогата „Майсел“, построена през 1591 г. от Мордекай Майсел. Беше я посещавал няколко пъти, докато подготвяше един от своите материали за Прага. Богат и предприемчив, евреинът Майсел успял да спечели доверието на император Рудолф II, който го назначил за свой съветник. С течение на времето си издействал специално разрешение за строеж и се заловил за работа. В продължение на повече от век синагогата била най-голямата и пищна сграда в района. Изгоряла до основи по време на големия пожар през 1689 г., но през XIX век била изградена отново, а доколкото си спомняше, окончателната ѝ реставрация бе завършена през 1995 г. Оттогава насам в нея не се извършваха религиозни обреди, тъй като тук имаше постоянна историческа експозиция, разказваща за живота на чешките евреи.

Влязоха вътре. Очите му с възхищение се плъзнаха по извитите арки и разноцветните стъкла на прозорците. Високите стени бяха боядисани в топло жълто, а между тях се придвижваха множество туристи, които разглеждаха експонатите, подредени в широки витрини. Тишината се нарушаваше единствено от стъпките им. Берлингер кимна на жената зад гишето, която им махна да влизат.

— Нацистите събрали тук всичко, което задигнали от другите синагоги — прошепна равинът. — Идеята била да направят музей на нашата унищожена раса. Със собствените си очи съм виждал огромните купчини свещени съдове, струпани тук и на други места. Гледката беше ужасна.

Поеха по централната пътека, осветена от полилеи с необичайна форма. Многобройните електрически крушки по тях бяха обърнати надолу. От двете страни на пътеката, високо горе, се виждаше балкон с каменни парапети и многобройни ниши, в които бяха изложени лъскави менори.

— Повечето от артефактите вече ги няма, защото са върнати по предишните им места. Но някои останаха, защото храмовете им вече не съществуват. С течение на времето стигнахме до решението, че тук е най-подходящото място да изложим част от своето историческо наследство. Така се роди музеят на една все още жива раса, която продължава пътя си напред.

В гласа на стария воин прозвуча нотка на гордост.

— Няма ли начин да спасите отношенията между вас и дъщеря ви? — попита след кратка пауза равинът.

— Вероятно не. Преди много години получих шанс, но го пропуснах.

— Тя спомена за някакъв журналистически материал, който сте изфабрикували. Това ме заинтригува и се поразрових малко. Оказа се, че някога сте били известен и уважаван журналист.

Думичката някога го жегна.

— И все още съм такъв — поклати глава той. — А онази жена знае цялата истина.

— Така е — кимна равинът. — Ами ако успеете да докажете, че сте станали жертва на измама?

— Нещата ще се променят.

— Не знам нищо повече от онова, което споделих с вас. Тя се държеше тайнствено, но беше много настоятелна.

— А какво всъщност знаете?

— Само подозирам, че има поне един човек на този свят, на когото бихте искали да си отмъстите.

Том отбеляза, че равинът не отговори на въпроса, и реши да му върне жеста, като замълчи.

— По време на войната бях принуден да върша неща, които никой достоен човек не би трябвало да върши — промълви след известно време Берлингер. — Направиха ме председател на еврейския съвет в Терезин. Всекидневно трябваше да решаваме кой ще живее и кой ще умре. Благодарение на нашите решения загинаха хиляди. Собственият ми син — прошепна старецът. — Бог да даде покой на душата му.

Том запази мълчание.

— Трябва да ви кажа нещо — добави равинът. — По време на войната много хора бяха изпратени в лагери. Но нещо се случи с мен

малко преди да бъда депортиран. Двамата с Марк често разговаряхме за него. Може ли да го споделя с вас?

Вратата на фермата отхвъркна на пантите си.

Берлингер отстъпи назад, пропускайки двамата мъже и 15-годишния си син Ерик, които измъкнаха навън единствения обитател на къщата. Беше полунощ, но лятната нощ беше топла. Името му беше Юри — чех, когото Берлингер познаваше отпреди войната.

— Какво искате? — извика Юри. — Защо сте тук?

Принудиха го да падне на колене.

— Нищо не съм направил! Обработвам си нивите и не преча на никого! Защо сте тук? Нищо не съм казал на нацистите!

— Говорил ли си с нацистите? — пристъпи крачка напред Берлингер.

Всички бяха въоръжени. Включително Ерик, който още от малък беше овладял изкуството да борави с оръжие. До този момент бяха успели да запазят свободата си, защото бяха избягали навреме в гората. Много му се искаше към тях да се присъединят повече хора, но броят на желаещите намаляваше с всеки изминал ден.

— Не, не! — поклати глава Юри. — Не съм говорил с никакви нацисти! На никого не съм казал за евреите, които се крият наблизко.

Точно за това бяха дошли. Едно семейство бе успяло да избяга от Прага и да се скрие в крайградските гори. Юри ги бе снабдявал с храна — достоен жест от доблестен сънародник. Но когато парите на хората свършили, той ги бе предал, за да получи обявената за главите им награда. За съжаление и други постъпваха като него.

— Моля ви, моля ви! Нямах друг избор! В противен случай щяха да ме убият! Помагах на тези хора в продължение на седмици!

— Докато им свършат парите! — отвърна с презрение единият от мъжете.

Берлингер видя омразата в очите на сънародниците си. Дори Ерик го гледаше с отвращение. Никога не беше виждал момчето си такава. Войната променяше всички.

— Какво очаквахте да направя? Вие, евреите, нямате никакъв шанс. Никой не може да ви помогне и ще трябва да...

Ноцната тишина беше прогонена от силен изстрел. Главата на Юри експлодира, тялото му се строполи на земята. Ерик свали оръжието си.

— Яшар Коях — промълви един от спътниците му и го потупа по гърба.

„Бог да ти дава сили.“ Едно от традиционните пожелания в Тората. Кое то се беше превърнало в поздравление за убийство.

— Не бяхме там, за да го убиваме — промълви Берлингер. — Или поне аз си мислех така. Нали по това се различавахме от германците?

— Но защо изобщо сте отишли там?

— За да му потърсим сметка, разбира се. Но не и да го убием.

Предвид обстоятелствата това обяснение прозвуча доста наивно.

— Малко по-късно ме изпратиха в Терезин — продължи равинът. — Но синът ми избегна моята съдба, защото се включи в съпротивата. Сражава се с окупаторите почти цяла година, докато не го убиха. След онази нощ изобщо не разговаряхме. Той се гордееше с постъпката си, аз се срамувах от нея. Постепенно се отчуждихме един от друг. И до ден-днешен съжалявам.

— А на какво ви научи времето?

— Че съм обикновен глупак. Онзи тип заслужаваше да умре. Но тогава все още не познавах ужасите на Терезин и всичко, което се случи след него. Все още ми предстоеше да разбере колко гола е човешката душа, все още не знаех колко силно мога да мразя.

— За мен такива бяха само последните осем години, през които не бях на себе си — глухо призна Том. — Сега смело мога да кажа, че последните няколко дни промениха всичко.

— Към по-добро?

— Все още не знам.

— Марк би ви харесал.

— Познавам го съвсем бегло, от ранното си детство.

— Той имаше авантюристичен дух. Беше добър евреин, макар и да не демонстрираше всеотдайност. Това може би се дължеше на света, в който живееше. Добре помня, че собствената ми вяра беше подложена на голямо изпитание. Вероятно и професията му беше

изиграла своята роля. Археологът потъва дълбоко в миналото и почти забравя за настоящето. Но въпреки това беше достоен човек, който изпълни дълга си.

— Като левит?

Берлингер кимна.

— Страшно много бих се радвал отново да видя нашето изгубено съкровище. Каква гледка би представлявало то!

— Може би ще получите този шанс. Саки е променил правилата на тази игра. Което означава, че и аз мога да сторя същото.

— Нима няма просто да ѝ сложите край?

Том замълча за момент, преценявайки последиците от своя отговор. Ставаше въпрос за тайна, оцеляла в продължение на цели петстотин години.

— Напротив, точно това възнамерявам да направя — отвърна на глас той.

Берлингер пристъпи към една от витрините, в която бяха изложени чифт сребърни свещници, чаша за празника Кидуш, красиво инкрустирана сребърна кутия за подправки и един правоъгълен контейнер с размери трийсет на трийсет сантиметра. Сребърните му стени бяха голи, без никакви инкрустации. Капакът беше снабден с вътрешна ключалка. Точно както го беше описал Берлингер.

Извади ключа от джоба си.

— Този ключ ще отвори сандъчето — обяви равинът. — Но преди това ще уредя да прегледате съдържанието му на спокойствие.

Старецът протегна ръка и Том я пое.

— Аз изпълних дълга си — обяви Берлингер. — От тук нататък думата имате вие. Желая ви успех и ще се моля за душата ви.

След тези думи старецът се отдалечи.

Закария не изпускате Але от очи. Намираха се в близост до Еврейския квартал, в един ресторант на име „Колковна“. Беше решил да направи стратегическо отстъпление, докато разбере със сигурност какво се случва. Роча, който продължаваше да следи Сейган, докладва, че двамата с Берлингер влезли в синагогата „Майсел“. Лишен от избор, той ги беше последвал и бе видял как Берлингер урежда да извадят от витрината едно сребърно сандъче и да го пренесат в някаква стая. След това равинът си тръгнал, а Сейган останал насаме със сандъчето. В момента ситуацията беше без промяна — Роча дебнеше в синагогата, а Сейган продължава да е в затворената стая.

— Какво става? — попита Але.

— И аз си задавам същия въпрос. Баща ти прави нещо. Струва ми се доста активен за човек, който доскоро искаше да сложи край на живота си.

— Преди време беше много добър в своята работа.

— Изненадан съм, че го казваш. Забрави ли, че са го хванали с измислен репортаж?

— Не съм, разбира се. Преди малко го нападнах точно по този въпрос. Което не означава, че всичко написано от него е било лъжа. В гимназията редовно четях материалите му. Непрекъснато го давах по телевизията. Мразех го за онова, което причини на майка ми и на мен, но по всичко личеше, че е отличен репортер. Работата беше всичко за него. Много над грижите за семейството.

— Когато проверих миналото му, научих, че се е радвал на голямо уважение в района на Близкия изток. Хората се страхували от него, включително и онези, облечени с власт. Предполагам, че са били много доволни от провала му.

— Още едно доказателство, че е бил добър в работата си. Най-малкото преди случилото се по-късно.

— За пръв път говориш като негова дъщеря — отбеляза Закария.

— Не го правя умишлено. Отношенията помежду ни са приключили. Дори съжалявам, че изобщо го забъркахме. Беше ми по-

добре, когато нито го виждах, нито го чувах.

— Част от теб не мисли така.

— За късмет тя е скрита много дълбоко. Основната част от мен казва да стоя далече от него.

Закария усети, че младата жена има нужда от подкрепа, и внимателно сложи ръка на рамото ѝ.

— Цена високо всичко, което правиш. Помощта ти е голяма.

Умът му напрегнато работеше, обмисляйки следващите ходове. За съжаление стойността на жената до него беше спаднала до нула. Или, иначе казано, той трябваше да приключи с нея. Роча държеше под око Сейган, а за него явно оставаше само един път. Досега не бе чувал за равин Берлингер, но от това, което научи през последните няколко часа, беше ясно, че възрастният мъж знае много. От което следваше, че трябва да поговори с него. Но как?

Отговорът бързо изплува в съзнанието му. Налагаше се да прибегне до поредното представление. Почука на вратата. Тихо и почтително. Припряността беше излишна.

Къщата се намираше на няколко пресечки от Еврейския квартал, на хубава улица с многоетажни жилищни блокове. Тухлена фасада, сандъчета с цветя по прозорците на горния етаж. Трафикът от булевардите отвъд нея почти не се чуваше, може би защото кварталът се намираше в близост до реката. Едно обаждане в имението и няколко минути търсене в интернет бяха достатъчни, за да открие адреса на равин Берлингер.

Вратата отвори възрастен човек с напукани устни, посребрена четина на лицето и рядка бяла коса. Закария се представи и попита дали може да поговорят. Поканиха го да влезе. Стаите бяха чисти и подредени, с прости и практични мебели. Във въздуха се усещаше миризма на кафе и джинджифил. През тесните прозорци проникваше слаба светлина и почти никакъв шум. Домакинът му предложи да седне, но той отказа.

— Ще говоря направо. Вие манипулирате Том Сейган от момента, в който го срещнахте тази сутрин. Искам да знам какво му казахте.

— Във вашия свят можете да се държите както желаете, но тук, в моя свят, вие сте нула — дойде отговорът, произнесен с тих и спокоен глас.

— Наясно съм, че сте мъдър и уважаван човек, но днес просто нямам време и търпение да ви отдам заслужена почит. Затова ви моля да отговорите на въпросите ми.

— Къде е дъщерята на Сейган? — попита Берлингер.

— Това не е ваша работа.

— След като сте тук, значи е моя работа.

— Чака ме наблизко. Обясних й, че трябва да говоря насаме с вас. Трябва да знам какво е научил Сейган. Искам да разбера какво има в сребърното сандъче, което сте му предали.

— Изглежда, имате сериозен проблем. Знаете много, но недостатъчно.

Закария измъкна пистолета си изпод сакото и го насочи в гърдите на равина.

— Нима вярвате, че това ще ме убеди? — спокойно попита Берлингер. — И преди са ме заплашвали с оръжие, но нито веднъж не са успели да ме пречупят.

— Наистина ли искате враг като мен? — втренчено го погледна Закария.

— Виждал съм и по-лошо — сви рамене равинът.

— Мога да причиня сериозни неприятности на вас и семейството ви.

— Нямам семейство. Надживях всичките си близки. Сега вярващите са моето семейство. Те ми дават храна и сила.

— Не се ли оприличавате с един друг равин от миналото?

— Никога не бих дръзнал да се сравнявам с равин Льов. Той беше велик човек и остави дълбока следа в нашата история.

— Аз мога да създам сериозни неприятности на вашите хора, но мога и да им помогна.

— Това вече е друга приказка. Пистолетът е само част от шоуто. На практика вие вярвате, че бихте могли да купите с пари отговорите ми. — Берлингер поклати глава. — За човек на вашата възраст и с вашия опит имате да учите още много неща. За мен парите ви не означават нищо. Но ако решите да отговорите на един-два мои въпроса, може би ще бъда по-склонен да обменим информация. Какво искате да направите със съкровищата на нашия Храм?

Закария най-последно получи отговор на един от въпросите си. Сейган и този старец наистина го бяха подслушвали на гробището.

Равинът сякаш прочете мислите му.

— Камерите, които купихме с вашите дарения, имат изненадващо добри възможности — промърмори той. — И тъй, какво ще правите с нашите свещени реликви?

— Много неща, за които дори не подозирате.

— Например да подпалите война?

Още една тема, която бяха обсъждали с посланичката.

— Ако се налага — кимна Закария.

— Удивително е как се променя светът. Преди години нацистите бяха най-голямата заплаха за нас. После ги смениха комунистите. А днес най-сериозната заплаха ни отправя човек от нашата плът и кръв.

— Това е вярно, старче. Ние винаги сме били най-страшният си враг. Ние позволихме на света да ни изтика в ъгъла и ако утре някой реши отново да ни коли, малцина ще се вдигнат в наша защита. Историята е свидетел, че никой никога не го е правил. Разбира се, имало е разговори за ужасите, които сме преживяли, имало е и молби за помощ. Но какво направи светът? Нищо. Остави ни да бъдем избивани. Израел е единственият ни реален защитник. Поради това тази държава трябва да съществува и да бъде силна.

— Вие нямате абсолютно никаква представа какво ще направи силна държавата Израел — пренебрежително махна с ръка равинът. — В същото време личи, че притежавате съвсем конкретни планове за начина, по който може да се случи това.

— А какви са вашите планове? — контрира Закария. — Как възнамерявате да ни защитите?

— По обичайния начин — като работим заедно, като се грижим един за друг и се молим на Бога.

— Това вече доведе до едно мащабно клане.

— Вие сте глупак!

В стаята се възцари тежко мълчание.

— Дъщерята е в голяма опасност, нали? — подхвърли след известно време равинът.

— Сигурно вече сте наясно, че тя изобщо не ме интересува.

— Но тя не го знае — поклати глава Берлингер. — Наивността винаги е била най-големият грях на младостта. Особено когато е придружена от арогантност.

— Тя не е ваша грижа.

— Преди години изгубих син заради същите тези грехове. За жалост твърде късно разбрах, че той е бил прав, и това ме направи още по-нещастен.

— Значи повече от всички трябва да желаете да бъдем силни.

— Желая го, разбира се. Но не приемам вашите методи.

— Накъде ще се насочи Сейган?

Берлингер сви рамене и вдигна пръст.

— Никога няма да ви кажа.

Закария реши да опита друг подход.

— Представете си какво означава да си върнем съкровището — започна той. — Представете си, че ще построим Третия храм. Няма ли да се почувствате горд? Няма ли да се зарадвате, че имате лично участие в един толкова възвишен процес?

— Всеки евреин би го сторил.

— Представете си новия Храм, построен според изискванията на Стария завет. Не виждате ли огромната бродирана завеса на западната стена, която скрива входа към Светая светих? След векове в безпътица най-после ще възстановим Своите светини — златната трапеза, менората, сребърните тръби — всичко ще се върне на мястото си на Храмовия хълм.

— А колко хора трябва да умрат, за да се случи това? — контрира равинът. — Храмовият хълм е под контрола на мюсюлманите, а те едва ли ще го отстъпят без бой. Никога няма да позволят построяването на Трети храм, а хълмът е единственото място, на което може да бъде издигнат.

— В такъв случай ще умрат.

— Във война, която ние не можем да спечелим.

Отново приказки, доказващи слабост. Направо му се повръщаше от слабостта. Нима никой не притежаваше достатъчно кураж, за да изпълни една велика мисия? Явно беше така. За нея не бяха достойни нито политиците, нито генералите, нито обикновените хора. Оставаше единствено той. Закария Саймън.

— Том Сейган е законният левит — промълви Берлингер. — Избран точно по правилата. Единствено той може да намери нашите съкровища.

— Чрез Колумб? Не говорите сериозно. Не ми е ясно как този човек е придобил толкова безгранична власт.

— Станало е, след като сме му поверили съкровището, което е пренесъл до Новия свят.

— Очевидно знаете много.

— Възложили са му задача, която е изпълнил. Бил е един от нас.

— Откъде знаете?

— В онези години единствено евреите са владеели изкуството на картографията, а той е бил истински експерт. Пак евреите са усъвършенствали инструментите за мореплаване и астрономическите таблици, а техните лоцмани са били най-добрите в света. В оцелелите до днес записки на Колумб личи дълбоко уважение към Стария завет. Видях част от тях с очите си, докато бях в Испания. Върху една от отметките му в корабния дневник стои дата от хиляда четиристотин осемдесет и първа година, след която е добавена годината пет хиляди двеста четирийсет и първа според еврейския календар. Това ми беше напълно достатъчно.

Закария знаеше защо е така. Никой освен евреин не би си направил труда да прибави 3760 години към християнския календар.

— Виждал съм портрета му в галерия „Уфици“ във Флоренция — добави Берлингер. — Дело е на единствения художник, който може би го е виждал жив. Чертите му са определено семитски.

Всичко това беше известно на Закария, който също си беше направил труда да изследва портрета.

— Ние сме финансирали първото му плаване и това е потвърден исторически факт — продължи Берлингер. — Мечтата на Колумб била единственото спасение за сефарадските евреи. Те вярвали, че в Азия ще живеят в мир, далече от лапите на Инквизицията. Основната причина за плаването на Колумб към Новия свят била да открие нов дом за тях.

— За съжаление не доживял да постигне целта си. Но неговите наследници все пак ни предлагат убежище в Ямайка, при това за цели 150 години.

— Точно затова трябва да уважаваме всичко, което този човек е направил за нас. И не само той, но и хората след него. Ние с вас не можехме да променим хода на събитията оттогава насам. До днес. Когато свещеният дълг премина в ръцете на Том Сейган.

Възрастният човек седеше с изправен гръб и прибрани крака, а дланите му почиваха върху страничните облегалки на креслото. Една

истинска икона, оцеляла от древността. Закария вече беше чул достатъчно.

— Виждам, че ви губя времето — изправи се той. — Вие нямате намерение да ми кажете нищо конкретно.

Старецът остана седнал. Саймън насочи пистолета.

— Може ли да се помоля, преди да умра? — вдигна ръка да го спре равинът.

Куршумът го улучи в гърдите. Тишината в стаята бе нарушена единствено от тихото пропукване на оръжието, снабдено със заглушител. Берлингер понечи да си поеме въздух, но не успя. Очите му се обърнаха с бялото нагоре, главата му клюмна на рамото. По брадичката му се плъзна тънка струйка кръв. Закария се наведе да провери пулса му, но такъв нямаше.

— Времето ти за молитви изтече, старче — изсъска той.

Том завъртя ключа, който беше пъхнал в ключалката на сребърното сандъче. Това, което се криеше в него, беше оставено от дядо му — човека, към когото неочаквано беше започнал да изпитва силна привързаност. Може би защото знаеше, че е последната брънка от веригата, която стигаше чак до Колумб. Трудно му беше да го повярва, но това беше истината. Опита се да си представи всичките мъже преди него, които бяха поели тази тежка отговорност. При всички случаи голяма част от тях просто я бяха прехвърлили на своите наследници. Но Саки беше различен. Сега вече можеше да разбере параноята на дядо си. В историята на еврейския народ винаги беше имало погроми, при които бяха страдали и умирали хора, но нито един от тях не можеше да се сравни с гоненията между 1939 и 1945 година.

Безпрецедентната обстановка беше изисквала безпрецедентни решения.

Беше сам в едно от вътрешните помещения на синагогата. Сандъчето беше донесено тук от възрастна жена, която го остави на масата и излезе, без да каже нито дума. Неволно си спомни за моргата в гробището, където ковчегът на Абирам беше положен на подобна дървена маса. Много неща бяха останали недоизказани между тях. Но сега вече нямаше шанс да поправи грешките, които беше допуснал.

Берлингер беше прав, като каза, че времето изостря фокуса, но той не искаше да вижда никакъв образ. Може би защото дъщеря му повтаряше грешките, които самият той беше допуснал преди двайсет години.

Прогони мрачните мисли от главата си и вдигна капака. Вътре имаше торбичка от черна кожа, идентична с онази от гроба на Абирам, в която беше ключът. Усети нещо твърдо под опипващите си пръсти. Извади торбичката и я разтвори. Пред очите му се появи сферичен предмет с широчина около десет сантиметра, който приличаше на голям джобен часовник. Но не беше.

Оказа се някакъв странен уред от пет подредени един върху друг гравирани диска, нанизани на метален шиш и стегнати с миниатюрни

цифтове. Най-отгоре имаше въртящи се стрелки, които сочеха различни символи, изписани върху дисковете. На иврит, на арабски и на испански. Уредът тежеше някъде около триста грама и бе изработен от бронз. Върху лъскавата му повърхност нямаше дори едно петънце, а дисковете се въртяха съвсем свободно.

Той знаеше какво е това. Астролаб. Древен навигационен уред. В сандъчето нямаше нищо друго. Нито писмо, нито обяснения. Нищо, което да му подсказва какво трябва да прави от тук нататък.

— Добре, Саки — прошепна той.

Пусна уреда обратно в сандъчето и насочи вниманието си към бележката на Абирам и картата на Ямайка, които лежаха на масата.

Те заедно с ключа бяха все парченца от мозайката.

Разгъна картата и я притисна към плота, внимавайки да не скъса изсъхналата хартия. Отново разгледа добавените с мастило цифри, разпръснати по цялата територия на острова. После ги преброи. Бяха повече от сто, изписани с избеляло от времето мастило.

След кратък размисъл извади астролаба и направи опит да си спомни всичко, което знаеше за този уред. Беше сигурен единствено в предназначението му, но нямаше представа как се използва. Върху рамката над най-горния диск имаше стрелка, която стигаше до символите на противоположната страна. Надписите бяха на иврит и на испански — два езика, от които имаше съвсем смътно понятие.

Обърна го. Долната част представляваше нещо като решетка от прави линии върху диска, пет на брой, надписани на иврит. Едната от тях му беше ясна, защото съдържаха цифри.

Когато беше още момче, Абирам непрекъснато го натискаше да учи този език. За разлика от повечето езици по света при иврита и цифрите се изписват с букви. С лека изненада установи, че все още помнеше някои от тях. Разпозна 10, 8, 62 и 73, а също така и повечето от останалите. Рамката съдържаха и още една стрелка, но вървяща в обратна посока. Той докосна дисковете, които леко се завъртяха около централната ос. Погледът му се прехвърли на писмото на Абирам, търсейки най-съществените разяснения, които му беше дал Саки.

3, 74, 5, 86, 19.

Разгледа астролаба и откри тройката, смаян от собствените си способности. Завъртя стрелката така, че да сочи към съответното буквено съчетание. Точно срещу нея се появи символът на 74.

Това не беше случайно.

Вторият символ в посланието на Саки беше 5. Вече по-уверено завъртя стрелката към него. Отсреща стрелката спря на 86. Остана само едно число. Първите две очевидно се появиха като потвърждение, тоест: на прав път си, продължавай. Завъртя решетката, търсейки 19. След известно колебание спря стрелката на символа, който според него беше правилният. Насреща се появи числото 56.

Очите му бързо пробягаха по картата. Петдесет и шест се оказа източно от центъра на острова и южно от град Ричмънд, на река Флинт. На няколко милиметра от изписаната с мастило цифра имаше ситно набран текст, който уточняваше, че районът се нарича Фолкън Ридж. Разгъна цялата карта и започна да я преглежда. Числото 56 не се срещаше никъде другаде.

На лицето му изплува усмивка. Гениално! Без разчертаните графи на астролоба не съществуваше абсолютно никакъв начин за разгадаване значението на стотината различни числа, пръснати по картата.

Започна да събира пръснатите по масата вещи — картата, писмото, ключа и астролоба. Черната кожена торбичка се оказа достатъчно голяма, за да ги побере. Излезе от сградата и тръгна обратно към Старата-нова синагога. Колебаеше се дали да потърси Але. Възможно ли беше това? И имаше ли смисъл? Тя беше взела своето решение. Той бе направил за нея всичко, което беше в състояние да направи, но тя принадлежеше на Саймън. Оставаше му да се надява, че ще бъде добре. Би могъл да отиде в полицията, но какво щеше да им каже? Вероятно щяха да го вземат за смахнат, а и Берлингер едва ли щеше да подкрепи подобно начинание.

Аз изпълних дълга си. Оттук нататък думата имаш ти.

Нямаше друг избор, освен да си тръгне.

Огледа се за последен път. Притиснатите една до друга сгради вече не му изглеждаха толкова приятелски, колкото в началото. Сториха му се студени и равнодушни. Престоят му в Прага беше кратък, но съдържателен.

И тук витаеха духове, както в дома на родителите му. Какво ли ме чака в Ямайка, запита се той. Там, на Фолкън Ридж?

Имаше само един начин да разбере. В душата му нахлу разочарование.

— Пази се, Але! — прошепна той.
След това си тръгна.

Закария се запъти обратно към ресторанта, където го чакаше Але. Преди да напусне къщата на Берлингер, той не забрави да заключи и двете врати — нещо, което щеше да му осигури достатъчно време за оттегляне, преди някой да открие тялото на равина. Уби възрастния човек, защото нямаше друг избор. Той знаеше твърде много и със сигурност можеше да направи връзката между него и посланичката.

Молитви ли? Никога не са били достатъчни и никога няма да бъдат. Истинската сигурност може да бъде гарантирана само със сила или със заплахата за нейната употреба. Евреите никога не са притежавали достатъчно сила. Само веднъж в своята хилядолетна история те се вдигат на бунт срещу римляните и успяват да ги прогонят от Йерусалим и Втория храм. Но тази победа е краткотрайна. Империята се завръща и им нанася съкрушителен удар. Държавата Израел постига далеч по-големи успехи в днешно време. Тя успява да отблъсне агресорите цели два пъти, но скоро след това волята ѝ за борба отслабва. Предпазливостта на равините взема връх над решенията на генералите. По тази причина беше крайно време да се освободят от личности като равин Берлингер.

Влезе в ресторанта и веднага забеляза Але. Наближаваше обед и помещението започваше да се пълни. В ноздрите го удари изкушаващият аромат на кнедли и печена патица, но сега не беше време за ядене.

— Научи ли нещо? — пожела да узнае тя.

А той отново се запита дали тази жена вярва, че той ще сподели разкритията си с нея. Овладея обземащото го раздражение и поклати глава.

— Равинът се оказа едно много упорито старче. Разказа ми за баща ти, но само това, което вече ни е известно.

Телефонът му започна да вибрира и той го измъкна от джоба си. Беше Роча.

— Сейган се раздвижи — докладва той. — Вероятно е тръгнал към колата си.

Закария стана от масата и направи знак на Але да го последва.

— Тръгваме към теб.

— Не минавайте през стария площад, защото може да се сблъскате с него.

Линията прекъсна.

— Баща ти си тръгва — кратко поясни той. — Значи и ние трябва да го направим.

Признанието му пред Берлингер беше истина. Тази млада жена вече не означаваше нищо за него, но това не означаваше, че ще я ликвидира веднага. Беше решил да я задържи край себе си до последния момент, но сега, когато Том Сейган беше тръгнал нанякъде, този момент все още не беше настъпил.

Усмихна ѝ се и я поведе към изхода.

Але не разбираше какво става. Баща ѝ очевидно се готвеше да напусне Прага. Вероятно осъзнал, че няма какво повече да направи за нея, беше решил да продължи сам. Нямаше как да я открие и това я радваше. Предпочиташе компанията на Закария, защото с него се чувстваше вътре в играта. Както някога с дядо си и баба си.

Вървяха към мястото, където двамата с баща ѝ бяха оставили колата. Улиците бяха пълни с народ.

— Проследихме ви от Виена до тук и паркирахме наблизко — подхвърли в движение Закария. — На забранено, разбира се. Дано колата още да е там.

Направи ѝ знак да поеме наляво.

— Не бива да пресичаме градския площад. От тук ще стигнем точно където трябва.

Продължиха напред.

Але се чувстваше неспокойна от заминаването на баща си. Сякаш ѝ беше зашлевил плесница, с която за пореден път я отхвърля.

— Баща ми знае ли, че съм с теб? — попита на глас тя.

— Да — кимна Закария. — Равинът каза, че ни е видял заедно на улицата.

Това донякъде обясняваше нещата.

— А къде отива?

— Тепърва ще разберем. Предполагам, че ще тръгне към някое летище, и се надявам, че това ще е летището на Прага.

Том пое на запад, към летище „Рузине“, което отстоеше на десетина километра от центъра на града. Там остави взетия под наем автомобил и се насочи към билетното гише на „Бритиш Еървейс“. Оказа се, че все още има места в машината до Лондон, която излиташе след два часа. А от там два часа и половина по-късно имаше полет до Кингстън. Цената на билета беше невъзможно раздута, но това изобщо не му направи впечатление. Плати с кредитната си карта и получи дневен пропуск за чакалнята на авиокомпанията.

Преди да се насочи натам, реши да си купи някои тоалетни принадлежности. Би трябвало да звънне на Ина и да разбере дали е открила нещо, но това вече не беше важно. Всичко, което му трябваше, лежеше в черната кожена торбичка.

Външният му вид беше плачевен. Нуждаеше се от душ и бръснене — точно както едно време, когато бродеше по света на лов за журналистически материали. Слава богу, че репортерите не държаха на външния си вид. За тях главното беше онова, което пишат, и къде ще бъде публикувано то — на първа страница под заглавието или на вътрешните страници. Това ги интересуваше, това ги правеше богати.

Тези дни бяха останали в миналото. Нима имаше шанс да се завърнат? Спомни си за жената в лимузината. *Открийте съкровището и после ще говорим.* Дали това можеше да се превърне в действителност?

Изпитваше смъртна умора, но щеше да спи в самолета. В Ямайка щеше да наеме кола и да поеме към Фолкън Ридж. Там залогът беше голям. Както за него, така и за други хора.

Война? Това ли беше целта на Саймън? В съзнанието му изплува нещо, което беше чел навремето в Близкия изток. От свещената книга „Мидраш Таншума“.

*Пъпът е център на човешкото тяло,
а земята на Израел е, пъпът на света...*

Много хора фанатично вярваха в тези думи. Напълно достатъчно като брой, за да започнат нова война.

Когато Закария и Але се добраха до колата, двигателят ѝ вече работеше, а Роча се беше настанил зад кормилото и наблюдаваше Сейган, който тъкмо се качваше във взетия под наем автомобил. Проследиха го към покрайнините на града и съвсем скоро разбраха накъде се е насочил.

Към летището.

Закария веднага позвъни на компанията за чартърни полети във Виена и нареди самолетен му да излети за Прага. Полетът щеше да трае по-малко от час. Сега му оставаше да разбере накъде ще поеме Сейган.

Роча отиде да свърши тази работа. В момента помощникът му се спускаше с ескалатора, за да се присъедини към тях в залата за получаване на багаж.

— Не се безпокой — подхвърли на Але той, забелязал как се променя изражението на лицето ѝ. — Той повече няма да те закача.

Роча спря пред тях.

— Петстотин евро свършиха добра работа — докладва той. — Сейган има резервация за полета в три нула-нула до Лондон, а от там ще се прехвърли на самолет, който излита за Кингстън, Ямайка. Разполагам с точното му разписание.

Ямайка. Защо ли не беше изненадан?

Роча се обърна към Але и промърмори:

— Искам да ти се извиня за онова, което се случи във Виена. Отидох доста далеч, но единственото ми желание беше да си свърша работата.

Закария внимателно я наблюдаваше. Предварително беше обяснил на Роча какво трябва да направи, в случай че Але отново се присъедини към тях. И остана доволен от представянето му. Тя видимо се отпусна.

— Нашият самолет скоро ще бъде тук — подхвърли ѝ той.

— Сейган мина през митническа и гранична проверка и сега е в залата за заминаващи — добави Роча.

Но Закария вече беше зает с друг, по-важен проблем.

Сейган при всички случаи щеше да ги изпревари в Ямайка, защото те трябваше да заредят гориво поне веднъж, а може би и два

пъти. Което означаваше, че там трябваше да има човек, който да го посрещне. Кандидатът беше само един.

— Трябва да проведе един разговор — промърмори на глас той.

Дългата нощ си отиваше, а прекрасното ямайско утро встъпваше в правата си над имението на Бене. Холибъртън се прибра у дома, а Франк Кларк се върна в Чарлс Таун. Преоблечен в сухи дрехи, Бене се приближи към кучешката колиба, където нетърпеливо скимтяха ловните му животни, най-вече Биг Нани. Погали всяко едно от тях, позволявайки им да му засвидетелстват обичта си.

После се замисли за самата Гранди Нани.

Малко след като била доведена в Ямайка, тя избягала от господарите си заедно с петимата си братя. Част от роднините ѝ се установили в източния край на острова, а Нани и останалите отишли на запад. Тя разчистила 600 акра джунгла и основала Нани Таун. За разлика от братята си и повечето марони, които искали мир, Нани била непримирима в борбата с англичаните и се съгласила само на временно примирие. Легендите твърдяха, че след като подписала съответния договор, тя помолила британските войници да я застрелят. Те охотно приели. Но тя само се завъртяла, пристъпила към командира на окупаторите и отговорила на огъня с огън. „Само Онзи горе може да ме убие“, обявилата и посочила към небето.

Бене се усмихна. Това им е хубавото на легендите. Човек неизбежно иска да им повярва.

Той насочи поглед към планината, облечена в сочна яркозелена премяна. Първите лъчи на слънцето палеха алени пожари по нейните склонове. Каква красота!

Той подбра кучетата и отвори портичката. Животните изскочиха навън с нетърпеливо скимтене, готови за поредния лов. Бене все още беше обезпокоен от опита за покушение срещу него.

Да се родиш марон означаваше да станеш член на едно тайно общество. Все още помнеше на какво го учеше майка му като малък: *Никога не споделяй повече от половината от това, което знаеш.*

— Не е лъжа, а мъдрост — твърдеше тя.

Баща му беше още по-радикален. *Споделените тайни са издадени тайни*, казваше той. *По-добре е да ги отнесеш със себе си в*

гроба.

Всичко това оправдаваше решението му да не споделя с майка си почти нищо от живота, който водеше. Предателство? Със сигурност. Лицемерие? Вероятно. Никак не беше доволен от факта, че Франк Кларк му беше спестил част от истината, но съзнаваше, че поведението на приятеля му в пещерата беше правилно. Нали и той беше постъпил по същия начин с майка си?

Ами полковниците? Мразеше тези хора. Това беше основният проблем на мароните: никога не успяваха да се обединят. Гранди Нани повела повече от триста души на изток, организирайки т.нар. „Голям поход“. Целта ѝ била да обедини двете маронски фракции и с общи усилия да атакуват британските войници. Но брат ѝ Куджо, чието племе живеело на изток, категорично отказал, защото искал мир. По тази причина тя се завърнала в своята част от острова и възобновила сраженията. В един момент била принудена да сключи примирие, но никога не се съгласила на траен мир. Умна жена.

Кучетата бяха нетърпеливи. Две от тях се сбиха. Бене изкрещя и спорът беше прекратен. Кучетата се разделиха, а той ги погали. Така им показваше, че всичко е наред.

Още от най-ранна възраст мароните се научаваха да не споделят своите идеи и намерения. Истината трябва да се предлага на малки порции, доверието винаги е крехко. Да разкриеш всичко, което знаеш, означава да станеш беззащитен. Да говориш свободно за „маронските неща“ значи да предизвикаш проклятието на своите деди.

Най-добре е да не казваш нищо. Така го бяха учили. Така бяха учили и Франк Кларк. Защо тогава се притесняваше от поведението му?

Отговорът бе прост: той не беше чужд човек. Той беше марон.

Най-много се засегна от думите на Франк, според които хората не му вярвали. За какви се мислят те, да ги вземат мътните? Ами решението им да го убият?!

— Неблагодарни копелета! — изръмжа полугласно той.

Въпросът беше какво ще прави отсега нататък. Мината се оказа празна работа. Според Франк никой не знаеше каква бе съдбата на златните предмети. Което означаваше, че самият той няма как да разбере дали те изобщо съществуват. *Винаги пази това, което знаеш.* Дали Франк Кларк не постъпваше именно по този начин?

Кучетата тичаха във всички посоки, но неизменно се връщаха при него. Планинските върхове изчезнаха в облаците, небето придоби пепеляв цвят.

Телефонът му иззвъня. На дисплея се изписа „непознат номер“. След кратко колебание той все пак реши да вдигне.

— Закария Саймън — обяви мъжки глас.

Бене моментално се стегна.

— Разбрах, че си искал да говориш с мен.

— По-скоро исках да те убия!

И наистина мислеше така.

— Направих онова, което трябва. И ти би постъпил по същия начин. Ние с теб сме преуспели хора, Бене. Но за да бъдем такива, сме принудени да вземаме трудни решения. Ти постъпи именно така, когато насочи вниманието на американците към мен.

Интересно. Саймън се беше погрижил да бъде информиран максимално добре.

— Нямах друг избор — промърмори той.

— Съмнявам се. Вече няма значение. Джеймисън е мъртъв. Сега сме само ти и аз, Бене.

Това обясняваше продължителното мълчание на Брайън. Дано американците изчезнат от живота му. Завинаги.

— Какво искаш?

— Нека приемем, че сме квит.

— В смисъл?

— Том Сейган лети за Кингстън.

— Онзи от Флорида ли?

— Същият. Ще кацне днес вечерта по ваше време. Аз също летя към Ямайка, но той ще пристигне пръв. Искам да го проследиш и да разбереш къде отива.

— А защо да го правя?

— Защото ще те отведе до мястото, където е скрито голямо съкровище. Аз те излъгах, Бене. Не търся нито гроба на Колумб, нито златната мина. Изобщо не ме интересува дали някъде на острова са скрити прословутите сандъци със злато от Панама. Вниманието ми е насочено към нещо много по-ценно. Четири предмета, изнесени преди много години от Свещения храм на евреите.

Сега вече ставаше интересно. Саймън говореше за нещо, което беше доказана истина.

— И този Сейган знае къде е съкровището, така ли?

— Мисля, че да.

Но Франк даде да се разбере, че предметите са изнесени. Дали Сейган бе наясно със сегашното им местоположение? В крайна сметка реши да си замълчи. Далеч по-добре би било, ако обсъди този въпрос директно с непознатия от Флорида.

— Сега трябва да откриеш снимката на Сейган в интернет, за да го разпознаеш — добави Саймън. — Той ще пристигне с полета на „Бритиш Еървейс“ от Лондон, който ще кацне в Кингстън някъде около единайсет вечерта местно време. Вероятно ще носи у себе си малка черна торбичка, съдържанието на която е много важно.

— А защо реши да се обърнеш към мен?

— Защото отново искаш да ме гръмнеш.

Това беше вярно. Между тях не можеше да съществува нищо повече от временно примирие. Както в отношенията между Гранда Нани и британските войници.

— Успееш ли, ще получиш още един шанс, защото ще държиш нещо, което искам — добави Саймън.

Но Бене беше наясно и с друго. Томас Сейган беше враг на Саймън. Което му хареса.

— Има и още нещо, което трябва да обмислиш, преди да действаш — сякаш отгатна мислите му Саймън. — У мен се намира една част от пъзела, за която Сейган не подозира. Без нея няма да откриеш нищо. По тази причина и аз трябва да съм там. Всички ще спечелим от това, което държа у себе си.

— Пак условия, а? — засмя се Бене.

— Такъв е животът.

— Ще изпратя някой от моите хора да те посрещне на летището — обеща Бене. — А междуременно ще открия Томас Сейган.

Том прибра паспорта си от жената зад гишето. Като репортер беше пътувал до много страни в Карибския басейн и Централна Америка, но никога до Ямайка. Пътешествието му започна с едночасов полет от Прага до Лондон, а след това продължи девет часа и половина над Атлантическия океан. Организмът му беше нагласен на четири сутринта на следващия ден, но тук беше едва 11:15 ч. вечерта.

В самолета имаше доста свободни места и това му даде възможност да се настани удобно и да поспи. За пръв път от няколко дни насам се почувства спокоен и сигурен, въпреки че се намираше на десет хиляди метра над повърхността на земята. Дори си похапна, въпреки че не беше привърженик на храната, която поднасят в самолетите.

Тропическият въздух беше по-плътен и по-топъл от този в Прага. Имаше чувството, че отново се е върнал във Флорида. Сякаш си беше у дома. Странно, че мислеше по този начин. Много отдавна беше изгубил усещането за дом.

Насочи се към Службата за наземен транспорт, където според указателните табели бяха гишетата на агенциите за коли под наем. Навсякъде по летището се виждаха строителни скелета. Очевидно течеше основен ремонт. Терминалът за пристигащи пътници изглеждаше съвсем нов, също като асфалтираната повърхност на стоянките отпред. В този късен час отворените магазини и кафенета бяха сравнително малко, но потокът от пристигащи и заминаващи пътници — доста внушителен.

Би трябвало да е уморен от часовата разлика, но се чувстваше бодър. Винаги беше така. Адреналинът му помагаше да избегне това неприятно състояние, което за някои хора си беше истинска болест. Пред очите му се появи гишето на „Хърц“, което беше осветено и очевидно работеше. Внезапно пред него изскочиха двама мъже.

— Имате ли нужда от превоз? — попита единият. В очите му се четеше нетърпение.

— Не, благодаря — поклати глава Том.

— Хайде, човече — обади се другият. — Ще те закараме където пожелаеш, при това бързо и евтино.

Той продължи към гишето. Но те не отстъпваха.

— Имаме хубава и бърза кола — каза първият. — Ще ти хареса.

— Казах не, благодаря.

Мъжът отляво му препречи пътя. Другият застана зад него. На няколко сантиметра от корема на Том проблесна дулото на пистолет.

— Мисля, че все пак ще дойдеш — изръмжа единият.

Положението беше сериозно. Черната кожена торбичка беше в задния му джоб. Все още беше облечен със сакото, което носеше в Европа, но пистолетът остана в Чехия. После усети как торбичката напуска джоба му и се обърна. В ръката на мъжа отзад също проблесна пистолет.

— Хайде, дръж се спокойно. Вече си в Ямайка.

Подкараха го към изхода, подминавайки гишетата на агенциите за коли под наем. Излязоха от терминала. Той се огледа, но наоколо не се виждаше нито полиция, нито представители на летищната охрана. Край тях се блъскаха хора, спираха и потегляха коли. Мъжът, който водеше, беше прибрал пистолета си, но онзи отзад го подпираше с дулото. Насочиха се към един пикап, спрял до тротоара.

Шофьорската врата се отвори и от нея слезе нисък и слаб чернокож мъж с късо подстригана коса и гладко избръснато лице. Беше облечен със светла риза, под която се виждаше шарена тениска. Надолу носеше лек памучен панталон. Никакви верижки или пръстени. От начина, по който реагираха двамата похитители, беше ясно, че това бе шефът. Усмивката му разкри два реда блестящо бели зъби.

— Аз съм Бене Роу — представи се той.

Том остана на място, отказвайки да поеме протегнатата му ръка.

— Доколкото разбирам, ние с вас имаме общ враг — добави мъжът. — Закария Саймън.

Увъртанията бяха излишни.

— Да, така е — кимна той.

— В такъв случай стисни десницата ми и дай да му го начукаме заедно на тоя мръсник!

Бене разтърси ръката на Томас Сейган и долови тревога в очите му. Добре. Той наистина трябваше да бъде предпазлив.

Единият от помощниците му подаде черна кожена торбичка. Точно според предвиждането на Саймън. Вътре имаше няколко странни предмета, между които и някакъв бронзов цилиндър с надписи на испански и на иврит отгоре.

— Какво е това? — Ямаецът с интерес го завъртя в ръцете си.

— Астролаб.

— Предполагам, че знаеш как се работи с него.

— Дори понятие нямам — сви рамене Сейган.

— На глупак ли ме правиш? — попита Бене и насочи показалец в гърдите му.

— А ти мен? — спокойно отвърна американецът.

Бене направи знак на хората си да се оттеглят. Беше ясно, че този човек няма да мръдне никъде без кожената си торбичка. Подаде му я обратно заедно с всичко останало. Трябваше да спечели доверието му.

— Не си пленник — отвърна той, усетил учудения му поглед. — Можеш да си тръгнеш още сега. Но ако решиш да останеш, аз ще ти помогна. Длъжник съм на Саймън, който се опита да ме убие. Ако мога да го нараня, като ти помагам, с удоволствие ще го направя.

— Откъде знаеше, че пристигам?

— От него. Беше наясно с маршрута ти.

Забеляза тревогата в очите на Сейган и побърза да добави:

— Нямам причини да те лъжа. Според него ти знаеш къде е скрито свещеното съкровище на евреите, но и аз имам някаква представа по въпроса.

— И каква точно е тя?

Том съобразяваше бързо. Налагаше се да взема светкавични решения, както го беше правил някога. Направо на терена, преценявайки сведенията от неочаквани източници. Думите им, поведението им, всичко. Обикновено улучваше, но имаше и провали. Като онзи в Израел преди осем години.

Не сега, рече си той. Концентрирай се.

Фолкън Ридж се намираще някъде на северозапад от Кингстън, високо в централните планини на острова. Фактически нямаше представа какво трябва да търси, след като се добере до там. А

новината, че Саймън знае накъде се е насочил, беше силно обезпокоителна.

Как бе възможно?

Родителите му бяха мъртви, също като бившата му съпруга. Дъщеря му беше изчезнала. Остана му само онази непозната жена в лимузината.

Открийте съкровището, а после пак ще поговорим.

Той се нуждаеше от помощ. Съмняваше се, че ще го пуснат да си върви, въпреки уверенията на дружелюбния чернокож насреца му.

Трябваше да рискува.

— Известна ли ти е местността Фолкън Ридж? — попита той.

— Да — кимна Роу. — Намира се близо до имението ми.

Имение?! Ама разбира се. Какво друго?

— Трябва да стигнем до там.

Закария закопча колана си и погледна към Але и Роча, които сториха същото. Дългият полет над Атлантика беше към края си. Той беше прекъснат само веднъж, в Лисабон, за зареждане с гориво, а от там се насочиха директно към Кингстън. Часовникът му показваше 12:25 местно време, петък, 8-и март.

Още един ден беше отминал.

Але и Роча спаха почти през цялото време на полета. Самият той задрямва на няколко пъти, но мозъкът му продължаваше да работи на високи обороти и не му позволяваше да се отпусне. Вълнуваше се от мисълта, че израелци на отговорни постове в държавата очакват действията му. Най-последно, след десетилетия на отстъпки и самодоволство, нещо можеше да бъде направено. Баща му и дядо му би трябвало да са горди, защото той беше на път да успее там, където те се бяха провалили. Но сега всичко зависеше от желанието за сътрудничество на Бене Роу.

Сейган вече би трябвало да се е приземил, а това означаваше, че Роу е с него и вероятно се опитва да разбере какво знае. Надяваше се поне временно да го спре, поставяйки на точното място поредното късче от пъзела. Беше готов да се обзаложи, че Роу ще ограничи до минимум участниците в операцията. Едва ли би позволил на някой от хората си да получи предимство. Беше обещал да ги посрещне, но без да спомене къде ще бъдат отведени.

А това повдигаше нови въпроси.

Але се изправи и тръгна към тоалетната. Пилотът току-що беше обявил, че скоро ще кацнат. Той изчака вратата да се затвори след нея, направи знак на Роча да се приближи и накратко му обясни какво се очаква от него. Роча кимна. Отговорът беше ясен. Да, разбира се.

— Откъде се познаваш със Саймън? — попита Том, настанил се на пътническото място в пикапа.

— Четох за теб в интернет. Известен репортер, изпаднал в беда.

Това не беше отговор на въпроса му.

— Не допускай грешката да вярваш на всичко, което пише в интернет — поклати глава той.

— Трябва да видиш какво пишат за мен — ухили се Бене. — Направо ще се шашнеш!

Движеха се по почти пуста магистрала. Ярката луна осветяваше гладката черна настилка.

— Откъде се познаваш със Саймън? — повтори въпроса си Том.

— Срегнахме се преди година. Той търсеше помощ, за да открие някаква изоставена мина, и аз му я предложих.

— А Брайън Джеймисън? Познаваше и него, нали?

— Явно ти си го познавал.

— Американски агент, на работа в Министерството на правосъдието — кимна Том. — Дъщеря ми твърди, че е работел за теб.

— Това е лъжа.

— Той е мъртъв.

— Чух — кимна Бене.

— Бих казал, че Джеймисън е разчитал на теб. А като гледам антуража ти, явно се оправяш добре с тукашната правоохранителна система. Какво искаше Джеймисън? Може би Саймън?

— Че какво друго? Той ме помоли за помощ и аз се съгласих.

— Ти ли го ликвидира във Виена?

— Не — поклати глава Роу. — Работа на Саймън.

— Предполагам, че Джеймисън не ти е казал на какво се дължи интересът на американците към Саймън...

— Той не беше от най-разговорливите. Предпочиташе да издава заповеди.

— Като теб, а?

Роу се разсмя.

— Май наистина си бил добър репортер.

— И все още съм.

Том изрече тези думи с искрено убеждение.

— Саймън каза, че разполага с информация, която ти нямаш. Затова ме помоли да те задържа, докато пристигне.

— Но ти не му вярваш, така ли?

— Не е от хората, които казват истината.

— Той не знае нищо.

— Значи съм постъпил правилно, рискувайки с теб.

Том не беше сигурен дали не е обратното.

— На какво разстояние се намира Фолкън Ридж? — попита той.

— Петдесет километра по права линия. За съжаление тукашните пътища далеч не са прави. Ще ни трябват около два часа, за да стигнем до там. Какво по-точно търсиш?

— Пещера.

— В Ямайка те са хиляди.

— А край Фолкън Ридж?

— Сега ще разберем — отвърна Роу и посегна към телефона си.

Том гледеше как набира някакъв номер и изчаква насреща да вдигнат. После обясни за какво става въпрос на човек, когото нарече Трей. Минута по-късно разговорът приключи.

— Говоренето по телефона по време на шофиране е опасно — отбеляза Том.

— Знам, но много неща в живота са опасни. Например да се качиш в пикапа на непознат.

— Не ми напомняй, моля те.

— Харесвам те, защото си умник — ухили се Роу. — Чух как си насадил Саймън във Флорида.

— На кого звънна преди малко? — попита Том, връщайки се на темата, която го интересуваше.

— На един приятел, който е наясно с пещерите. Скоро ще ни се обади и ще разберем какво е положението около Фолкън Ридж.

— Защо проявяваш такъв интерес към еврейските съкровища?

— Проявявам го едва от няколко часа. Нали разбираш, че и Саймън ще се появи в Ямайка?

— Вече да — кимна Том. — Вероятно и дъщеря ми ще е с него.

— Дъщеря ти? — учудено го погледна Роу. — Ама тя още ли е със Саймън? Това вече е новина!

— Би могло да се каже — въздъхна той. — Но ще разберем повече едва след пристигането им.

— Няма проблем. Наредил съм да го посрещнат.

Закария прибра паспорта в джоба си и напусна сградата в компанията на Але. Хангарът за частни самолети се намираше доста

встрани от главния терминал. Роча вече беше изчезнал. Влажният въздух ги обви като топло одеяло.

— Как ще се оправим тук? — попита Але.

— Мисля, че няма да имаме проблеми — отвърна той и махна с ръка към двама чернокожи мъже, които маршируваха към тях с издути гърди и напompани мускули. Приличаха на бездомни песове, изгарящи от нетърпение да встъпят в поредната битка.

В близост до хангара се виждаше малък и зле осветен паркинг с няколко автомобила. Беше ограден от високи палми, чиито клони леко шумоляха на вятъра. Двамата непознати бяха облечени с джинси и тениски в защитен цвят, потъмнели от влагата. Спряха на няколко крачки от тях.

— Господин Роу ни изпрати да ви вземем — гостоприемно се усмихна единият.

— Много мило.

Последваха ги на паркинга и спряха пред един светъл седан.

— Нали няма да създавате проблеми? — попита вторият от посрещачите.

— А защо да ги създавам? — сви рамене Закария.

Але изглеждаше сериозно притеснена, но той ѝ хвърли продължителен поглед и леко поклати глава. Откъм дърветата се появи сянка. Разнесе се остро пропукване и мъжът вдясно от Закария рухна на асфалта. Другият реагира, като бръкна в джоба си, но сянката светкавично се стрелна напред.

— Дръжте ръцете си така, че да ги виждаме, сър — любезно подхвърли Закария.

Роча опря дулото на пистолета си в главата му.

— Имаш ли телефон?

— Разбира се, човече.

— Знаеш ли как да влезеш във връзка с Бене?

Човекът кимна.

— Предполагам, че чака да му се обадиш в момента, в който ни натовариш в колата, нали?

Ново кимване.

— А след това ще ти каже къде да ни закараш?

Още едно потвърждение с леко кимване.

— Извади бавно телефона и го набери. Кажи му, че си ни посрещнал. Не използвай патоя, а нормален английски. Искам ясно да разбере какво му казваш и какво ти отвърща той. При най-малката грешка си мъртъв.

Доловил колебанието на жертвата си, Роча притисна дулото в слепоочието му.

Телефонът се появи, номерът беше избран. Закария направи крачка напред и извъртя апарата така, че да може да слуша. Гърдите на чернокожия мъж изведнъж хлътнаха. По блестящите му от пот ръце нямаше нито едно косъмче. Бене Роу вдигна на третото позвъняване.

— Прибрахме ги — докладва мъжът.

— Всичко наред ли е?

— Никакви проблеми.

— Докарайте ги до Фолкън Ридж. Ще го откриете на картата. Нагоре по А-три, а след това на запад към Махоу Хил. Искам ви тук максимално бързо.

— Тръгваме — отвърна мъжът.

Линията прекъсна.

— Справи се добре — похвали го Закария.

Направи знак на Але да се качва в колата и заобиколи от другата страна. Роча се възползва от момента и ръката му с пистолета се уви около шията на мъжа. Разнесе се остро пропукване, главата клюмна. Закария влезе в колата, а Роча повлече тялото към близката палма.

— Какво става навън? — попита Але.

Роча се върна за другия труп.

— Току-що попречихме на господин Роу да ни причини зло.

— Убихте ли ги?

— Не, разбира се. Само ги неутрализирахме, за да можем да се измъкнем. Тези хора са гангстери, Але. Със сигурност щяха да ни нападнат.

Роча се върна с ключовете на колата, пистолетите и мобилните телефони, които подаде на шефа си.

— Дойде време да проверим дали късметът все още е с нас — промърмори Закария.

Роча седна зад кормилото и запали мотора. Въпросите и страховете на жената на задната седалка вече нямаха значение. Ако всичко вървеше по план, на разсъмване тя щеше да бъде мъртва.

Бене изключи джиесема си и извърна глава към Томас Сейган на съседната седалка.

— Саймън е тук — обяви той. — Моите хора са го пипнали.

— А ти им заповяда да го закарат до Фолкън Ридж.

— Искам го там. Крайно време е да се разправа с него. Аз също имам своите приоритети.

— А ако се окаже, че е на крачка пред теб?

— Това постоянно се случва — засмя се Бене. — Но аз съм много добър в наваксването. Не се безпокой. Ще пристигнем там поне час преди Саймън и ще имаме достатъчно време да се подготвим.

Телефонът му отново иззвъня. Холибъртън.

— Там има една пещера. Голяма. Наричат я Дупката на Дарби. Запечатана от Географското дружество, което я смята за много опасна. Три жертви за последните петдесет години. Сайтът на дружеството предупреждава никой да не влиза там.

— Което ми е достатъчно.

— Нима си решил да влезеш, Бене?

— В този случай ти оставаш вън, ясно?

Надяваше се, че приятелят му ще го разбере.

— Знаеш ли какво правиш? — попита Трей.

— Не съвсем. Но при всички случаи ще вляза.

Линията прекъсна.

— Какъв интерес имаш ти от всичко това? — попита Сейган.

— И аз се питам. За мен е въпрос на гордост. А за теб?

— По всичко личи, че трябва да свърша работата, за която съм определен — сви рамене Том.

— Но във Флорида беше готов да се самоубиеш. Какво се промени?

Забеляза изненадата на Сейган и побърза да обясни:

— Имах шпионин в лагера на Саймън. Той ме държеше в течение на всичко, при това доста по-добре от Джеймисън. Саймън се нуждае от теб и тръгва да те търси. Дъщеря ти те лъже. Това е положението, човече. Знам цялата история, разбира се, до определен момент. А сега си тук. Очевидно става въпрос за нещо по-важно.

Много по-важно от поетото задължение да свършиш определена работа. Защото е лично.

— Баща ти жив ли е?

Странен въпрос.

— Починал е, много отдавна.

— Моят дълго време беше мъртъв за мен, а после наистина почина. Аз го разочаровах.

Нещата започнаха да се изясняват.

— Но не и този път, а? — подхвърли Бене.

— Нещо такова.

— Аз съм запознат с част от историята за скритите тук еврейски съкровища. Знам неща, които ти вероятно не си и чувал.

След това разказа на Сейган за пещерата, за гроба на Колумб и за четирите реликви, които били там, но вече ги нямало.

— Тази пещера не е на Фолкън Ридж, а на километър-два от там — уточни той.

— Има ли река?

— Да — кимна Бене. — Минава и покрай двете места.

— Значи сме на правилното място. Дядо ми е изнесъл четирите предмета от твоята пещера и ги е пренесъл до Фолкън Ридж.

— Мислиш ли, че все още са там?

— Скоро ще разберем.

— А откъде знаеш, че няма да те убия и да задържа съкровището за себе си?

— Не знам. Но ако трябва да бъда откровен, изобщо не ме е грижа, господин Роу. Само преди няколко дни бях готов да отнема живота си.

Този човек все повече му харесваше.

— Наричай ме Бене. Никой не ми казва господин. А що се отнася до останалото, Томас...

— Том — прекъсна го Сейган. — Почти никой не ме нарича Томас.

— Няма от какво да се безпокоиш, Том — кимна Бене. — При мен си в добри ръце.

Але седеше на задната седалка и се питаше какво става. В сравнение с Прага тук съвсем не се чувстваше сигурна в компанията на Закария. Продължаваше да ѝ се повръща от Роча въпреки извиненията му. С мъка изтърпя продължителния презокеански полет с него.

Тя отново се замисли за съкровището.

Семейството ѝ беше пазило тайната на Христофор Колумб дълго, дълго време. А сега тя се беше озовала в Ямайка — острова, който фамилията Колумб беше управлявала в продължение на сто и петдесет години. Далече от лапите на Инквизицията, истински рай за евреите, потърсили спасение в Новия свят. Възможно ли бе тук да са били съхранявани менората, трапезата и сребърните тръби? Закария със сигурност вярваше, че е така. Беше чула думите на Бене Роу по телефона. Фолкър Ридж.

Така се казваше мястото, накъдето вероятно се беше насочил и баща ѝ.

Безпокойството не я напускаше. Тялото ѝ продължаваше да се къпе в пот. Навън беше тъмно, но ярката луна придаваше призрачен вид на околността. Отбиха се в един денонощен магазин и купиха карта на Ямайка. От нея научиха, че от крайната цел на пътуването ги дели не повече от час, а пътищата до там са с добра настилка. Закария купи и три електрически фенерчета. Подаде ѝ едното и отново я увери, че всичко е наред. Но тя продължаваше да се съмнява.

Брайън Джеймисън твърдеше, че работи за Бене Роу, но по-късно призна, че е американски агент. Каква бе истината? Още в началото Закария я бе предупредил, че има хора, които ще се опитат да им попречат. Това беше цената на наградата, към която очевидно се стремяха мнозина. Именно затова я бяха скрили добре още преди две хиляди години.

Нима щяха да я открият именно тази нощ?

Том слезе от пикапа. Тропическата нощ беше топла и ясна. Бяха спрели на върха на едно възвишение, откъдето започваше черен път надолу към гъсто залесена долина. Далече на север проблясваше морето, огряно от сребристите лунни лъчи.

— Това е Фолкън Ридж — обяви Бене. — Имаш късмет, че съм се подготвил.

Той измъкна две големи фенерчета. Том пое едното от тях и го включи. Оказа се, че каросерията е пълна с най-различни инструменти.

— За всеки случай съм взел разни неща — поясни Бене. — Притежавам плантация за кафе, която се намира недалече от тук.

— А с какво друго се занимаваш?

— Ако намекваш, че съм престъпник, отговорът е не. Същевременно трябва да ти призная, че познавам хора, които могат да вършат много лоши неща. За твой късмет те не са тук в момента. Нещата са между теб, мен и Саймън.

— А какво те кара да мислиш, че той ще играе по твоите правила?

— Със сигурност няма да го направи. Но ние имаме преднина, която трябва да запазим.

Роу отвори някакъв метален сандък, от който измъкна голям револвер в кожен кобур. Том очакваше нещо подобно, но въпреки това се притесни.

— За Саймън — поясни новият му приятел.

Бене вървеше пръв. Трей му беше обяснил точно къде се намира пещерата, наречена Дупката на Дарби. Не беше далече. Надолу по стръмния склон към дъното на долината, където един приток на река Флинт се спускаше към океана.

Вече чуваше грохота на водата. Очите му се нагодиха към мрака, изостреният му слух долавяше шепота на джунглата около тях. И това го изнервяше. Усещаше, че не са сами.

Той спря и направи знак на Сейган да стори същото. Над главите им се долавяше тихото свистене на прилепови криле. Обаждаха се и някакви насекоми. Пръстите му опипаха пистолета, скрит под якето, сякаш искаше да се увери, че е там.

На километри наоколо земята принадлежеше на мароните. Част от нея бяха получили още преди двеста години от англичаните. Това

бяха предимно девствени гори, управлявани от местния маронски съвет.

Той пое надолу по каменистата и хлъзгава от калта пътека. Реката се оказа точно под тях, широка десетина метра и изключително буйна. Не след дълго спряха на гористия бряг. Лъчът на фенерчето му прониза синьо-зелената вода. Беше плитко, с дълбочина не повече от метър — нещо типично за повечето реки на острова.

Сейган включи фенерчето си и го насочи наляво, после надясно.
— Виж!

На петдесетина метра от тях водата правеше лек завой. Точно там се издигаше стръмна скала с широка пукнатина на повърхността — сигнал за евентуалното наличие на пещера.

— Това трябва да е — промърмори Бене. — Можем да стигнем и по брега.

Протяжен вой разкъса тишината на нощта.

Абенг. Изработен от говежди рог, с дупки отстрани, позволяващи произвеждането на различни тонове. Още като дете Бене се беше научил да свири на абенг. През XVII и XVIII век мароните бяха използвали този рог като средство за комуникация. Опитното ухо можеше да различи тоновете, благодарение на които се предаваха различни послания. Това бе едно от предимствата срещу нашествениците. Британците изпадали в ужас при звуците на абенга, които най-често означавали близка смърт. Но какво означаваша те сега, в тази нощ? Самият той никога не ги беше чувал на открито — разбира се, с изключение на маронските тържества.

— Какво е това? — попита Сейган.

Воят престана. После започна друг. Много по-далечен. Опасенията му се потвърдиха. Мароните бяха тук.

Том последва Бене Роу, който тръгна покрай брега. Напредваха бавно, тъй като гъстата растителност пречеше на придвижването. След доста време стигнаха до мястото, където вероятно се намираше входът на пещерата. Фенерчетата осветиха черния процеп в скалата и той зърна нещо странно.

Бент. Построен от груби камъни, споени с цимент. Издигаше се на около шейсет сантиметра от повърхността на реката и не

позволяваше на водата да проникне вътре.

— Налага се да газим до там — промърмори Бене, измъкна пистолета от кобура и навлезе в бързото течение, което му стигна до средата на бедрата.

Том го последва. Студената вода го прониза, но после му стана добре. Това беше най-доброто средство срещу лепкавата пот, която покриваше тялото му. Дъното на реката беше покрито със загладени и доста хлъзгави камъни, които затрудняваха придвижването. На двата пъти се подхлъзна, но успя да се задържи на крака. Даваше си сметка, че ако падне, течението моментално ще го отнесе.

Роу се добра до бента, покатери се върху него и прибра пистолета в кобура си. Том го последва. И двамата насочиха фенерчетата си към вътрешността на пещерата. Част от водата прехвърляше бента и се стичаше в наклонен тунел с гладко дъно, широк около три метра.

— Някога тази река е пълнила пещерата — отбеляза той.

— Но някой е издигнал бент, за да я отклони.

До входа беше закрепена табела с надпис „Дупката на Дарби“, а под него се мъдреше недвусмислено предупреждение „ВЛИЗАНЕТО ЗАБРАНЕНО!“ Отдолу с по-ситен шрифт бяха изписани причините за забраната: непознати водни потоци, неизследвани и немаркирани проходи, опасни ями и още куп непредвидими препятствия.

— Много успокоително — промърмори той.

Но Роу беше обърнал гръб на табелата и внимателно оглеждаше дърветата покрай брега на реката. Воят на *абенгите* беше престанал.

— Какво не ми казваш? — подхвърли Том.

— Да влезем вътре.

Закария провери картата. Следвайки съветите на Роу, бяха открили магистрала А-3 и бяха поели на север. Преминаха през няколко заспали градчета. Малко след последното от тях, на име Ноланд, пътят започна да се извива нагоре по склона на планината. Ярката луна ги осветяваше с някаква особена, сякаш божествена светлина и той неволно се запита дали това не е знак свише.

— След няколко километра ще стигнем до Махоу Хил, откъдето ще поемем на запад — подхвърли на Роча той.

На картата беше отбелязан и Фолкън Ридж, с надморска височина от 130 метра.

— Добре ли си там отзад? — обърна се към Але той.

— Добре съм.

Усети как леко му се завива свят от непрекъснатите остри завои. Никога не си беше падал по планинските пътища.

— Според мен ни делят само няколко часа от това, което търсим.

Целта му беше да я успокои и да приспи подозренията ѝ. Насилието на летището беше неизбежно, но той предварително бе предупредил Роча да действа дискретно. И неговият човек бе изпълнил нареждането по безупречен начин.

Дали вече бяха открили тялото на Берлингер? Нищо не го свързваше с къщата на равина, където беше действал крайно внимателно и със сигурност не беше оставил отпечатъци. Докосна единствено топката на входната врата, но старателно я избърса със самото си. Не срещна никой, не събуди ничии подозрения. Сега му оставаше единствено да довърши онова, което беше започнал. Нуждаеше се от усамотено място. Точно като онова, към което пътуваха.

Том скочи от бента на хлъзгавата скала. Лъчът на фенерчето му сочеше надолу, към двата пръста вода, която се просмукуваше през камъните и изчезваше по лекия наклон към вътрешността на пещерата.

Нервите му бяха опънати както от предупредителните надписи, така и от загадъчното поведение на Роу. Никога досега не беше влизал в пещера, особено пък в такава, която хора преди него бяха определили като опасна, а и в компанията на мъж, който очевидно не му казваше всичко.

Роу влезе пръв. Халогенният лъч на фенерчето му описа ярък кръг върху влажните стени. Намираха се на нещо като тераса, широка около осем метра. Таванът беше на десетина метра над главите им, а леко наклоненият под свършваше на няколко крачки от тях. Водата се плискаше някъде долу.

Роу предпазливо стигна до ръба и надникна, но Том остана на място, изнервен от представата за онова, което се криеше в мрака. Никога не си беше падал по пещерите, а бързо стичащата се вода и хлъзгавият под правеха придвижването доста опасно. Едно подхлъзване щеше да бъде достатъчно, за да изчезне в мрака отвъд ръба на каменната тераса.

Роу насочи фенерчето си напред. Пред очите на Том се появи отсрещната стена, на близо двайсет метра от тях. Таванът беше от светложълт пясъчник и образуваше нещо като купол. Пещерата имаше формата на улей, по който се стичаше двусантиметров слой вода, изчезваща в бездната със силен грохот.

— Пада доста от високо — отбеляза Роу. — Надолу има няколко прага. Първият е натри метра.

Том се промъкна към ръба и надникна. Прагът действително се намираше на три метра по-надолу и свършваше с още един тъмен и назъбен перваз.

— Имаш ли представа какво трябва да свършим тук? — попита Роу.

— Никаква — поклати глава Том.

Силен трясък заглуши плисъка на водата. После още един.

Двамата се спогледаха. Шумът идваше откъм входа на пещерата.

Изключиха фенерчетата и тръгнаха обратно. Върху бента стоеше мъж. Висок и строен, с тежък чук в ръце, с който разбиваше зидарията.

— Престани! — изкрещя Роу.

Мъжът извърна глава в тяхна посока, после спокойно нанесе поредния удар.

Роу разкопча кобура си, измъкна пистолета и го насочи към тъмната фигура.

— Казах да престанеш!

Мъжът отново замахна. Роу натисна спусъка. Но мъжът вече беше изчезнал от другата страна на бента.

В следващия миг камъните се срутиха и водата с грохот нахлу в пещерата. От нещастиято ги деляха седем-осем метра, които стихията щеше да измине най-много за 2–3 секунди. Том светкавично отскочи вляво, с надеждата да избегне водната стена.

Роу не беше толкова бърз. Стихията с рев летеше към тях, носеща остри камъни, наподобяващи снаряди. Том нададе предупредителен вик, но вече беше късно. Водата погълна Роу и тялото му изчезна в мрака.

Закария слезе от колата. Роча беше спрял на няколко метра от някакъв пикап, отбил встрани от черния път. Намираха се на върха на склон, надвиснал над тъмна гора. Водите на Карибско море блещукаха в далечината.

Фолкън Ридж.

Пристъпи към пикапа и надникна в каросерията. Беше пълна с инструменти. Спътниците му също излязоха навън. Роча надникна от ръба на скалата. Долу се плискаха водите на буйна река. Разнесе се вик, после втори. Проехтя изстрел.

— Там долу — посочи с ръка Роча.

Бене си даде сметка за тежкото положение, в което беше попаднал. Мощното течение го носеше към ръба на терасата и нищо не можеше да го спре. Единствената му надежда беше, че водата долу ще бъде достатъчно дълбока, за да омекоти падането му. В противен случай щеше да си счупи нещо.

Полетя надолу. Направи опит да се извърти така, че да падне на краката си, но гравитацията и водната стена бяха безмилостни. Все пак успя някак си да улучи долния праг с подметките на ботушите си, но стихията го подхвана и го запрати в скалата. Направи опит да си поеме въздух и усети вкус на кръв в устата си. Беше си прехапал езика. Тук

водата беше по-дълбока, може би някъде около половин метър. Течението беше силно, но не смазващо. Той успя да се задържи на площадката. Плясъците наоколо го предупреждаваха за камъните, носени от стихията. Дясната му ръка продължаваше да стиска фенерчето.

Трябваше да се премести. Погледът му попадна на някаква издутина върху отвесната стена. Водата се спускаше от нея с лека извивка, създавайки нещо като водопад. Ето го убежището. Недостатъчно, но все пак убежище. Хвърли се напред и залепи тяло за стената под перваза. Водата падаше надолу само на няколко сантиметра от лицето му. Грохотът се усили — знак, че водата помита и по-едрите камъни на бента.

Том нямаше как да последва Роу. Камъните от разрушения бент наподобяваха снаряди. По-малките изчезваха зад перваза, а по-големите заплашително се търкаляха към него. Защо онзи тип беше разрушил бента?

Водата продължаваше да нахлува в пещерата. Вече стигаше до коленете му, но каменните отломки видимо намаляваха. Реши да рискува и предпазливо пое напред, използвайки за опора грапавата стена. Лъчът на фенерчето му помагаше да вижда къде стъпва. Не след дълго стигна до ръба на терасата и насочи фенерчето надолу.

— Бене, там ли си? — извика той.

Закария чу как някой извика Бене Роу по име и гласът му успя да пробие грохота на буйната река. После успя да зърне отблясъците на електрическо фенерче, които излизаха от пещерата.

— Вътре са — прошепна той.

На лунната светлина ясно се видя как бентът на входа на пещерата рухна и водата свободно нахлу във вътрешността ѝ.

— Можем да пресечем — обади се Роча.

Беше прав. На светлината на фенерчетата се виждаше, че нивото на реката достигаше най-много до кръста.

— Баща ти е долу — подхвърли на Але той.

— Вероятно именно там го е изпратил дядо.

Закария беше на същото мнение. Или поне се надяваше да е така.

Бене чу името си и вдигна глава.

— Тук съм — изкрещя той. — Водата носи ли още камъни?

— Според мен всички са вече долу — отвърна Сейган. — Добре ли си?

— Нямам нищо счупено.

След тези думи Бене напусна укритието си и се насочи надясно, към стената на пещерата. Беше преценил, че там е по-безопасно.

После забеляза нещо. На светлината на фенерчето се появиха вдлъбнатини в скалата, които приличаха на стъпала.

— Сейган! — изкрещя той. — Пътят надолу е ей там. Хайде, слизай. Трябва да продължим.

— Някой току-що се опита да ни убие.

— Знам, но не се получи. Затова трябва да продължим.

— Ами ако се върнат?

— Честно казано, надявам се. Така ще си спестя усилията да търся тези мръсници.

Закария скочи на бента и се наведе да огледа пораженията. Але и Роча го последваха. По негова заповед фенерчетата им бяха изключени още като навлязоха в реката. Не искаше да предупреждава Роу и Сейган, че вече са тук.

Водата продължаваше да нахлува в пещерата.

Роча се плъзна встрани и се наведе да вдигне някакъв предмет. Оказа се голям чук. Дали някой умишлено не беше разрушил бента? Роу? Сейган? Някой друг?

— Какво е това? — прошепна Але.

— Не знам. Но скоро ще разберем.

Том използва вдлъбнатините в скалата, за да се спусне на следващата тераса. Част от тях бяха естествени, а други — очевидно изсечени от човешка ръка. Бене го чакаше в средата на потока, който стигаше до кръста му.

— Изгубил си пистолета — отбеляза Том и махна с фенерчето към празния кобур.

— Няма значение — отвърна Роу. — И без това рядко го използвам. — Повдигна мокрия крачол на панталона си и под него проблесна нож в дълга кания. — Ето оръжието, което предпочитам.

Том реши да рискува и да надникне през ръба на скалната тераса, надявайки се да открие още стъпала. Започна да се придвижва напред с плавни движения на ръцете, сякаш бяха гребла. Краката му внимателно опипваха хлъзгавото дъно. Не след дълго стигна до ръба и насочи светлината на фенерчето надолу. Към следващото ниво, разположено на два-три метра под него, действително водеха още стъпала.

— Предполагам, че приятелят ти едва ли знае какво има на дъното на тази пещера — подхвърли той.

— Не, разбира се. Но ти не мислеше, че ще ни бъде лесно, нали?

Вниманието на Закария беше привлечено от светлото сияние, което се появи отвъд ръба на каменната тераса. Не чуваше нищо освен грохота на падащата вода. В мрака отпред играеха и други светлини. Приклекна и запълзя към ръба, използвайки за опора по-едрите камъни, Але и Роча го последваха.

Но долното ниво стояха двама мъже.

Бене Роу и Том Сейган. Правеха същото, което самият той беше направил току-що: проверяваха какво има под тях.

Той кимна и в ръцете на Роча се появи пистолет.

— Хей, какво правиш? — прошепна Але.

Той не ѝ обърна внимание. Роча стъпи във водата и предпазливо смени позицията си. Нямаше да получат втори шанс. Стана му приятно, че и Роча отчита този факт. Помощникът му вдигна оръжието. Разстоянието беше двайсетина метра, но включените фенерчета на Роу и Сейган ги превръщаха в лесни мишени. Две натискания на спусъка и...

— Не! — изкрещя Але. — Спри!

В следващия миг фенерчето ѝ светна.

Том чу някакъв вик, а след това видя и яркия лъч, който се появи над главите им. Рязко се завъртя и успя да зърне осветената фигура на мъж, която се прицелваше с пистолет в тях. Роу също го видя и светкавично се праметна през ръба на каменната тераса.

Екна изстрел.

Але насочи фенерчето си към Роча с надеждата да го заслепи. И успя. Изненадан, той вдигна ръка да се предпази от ярката светлина, а с другата стреля.

— Какво правиш? — пронизително изпищя тя.

Закария я удари по лицето. Тя политна и се просна във водата, но бързо успя да се изправи.

— Тъпа хлапачка! — просъска той.

Правилно ли беше чула? Никога досега не ѝ беше говорил по този начин, никога не я беше удрял. В следващия миг Закария изтръгна включеното фенерче от ръката ѝ.

— Никога не съм искала смъртта на баща си — успя да изфъфли тя.

— А защо мислиш, че сме тук? Баща ти и Роу поставят под заплаха всичко, което правим. Милиони евреи са били изклани през вековете. Имаш ли представа колко са загинали при защитата на Първия и Втория храм? Какво са двама мъртъвци повече? Нищо! А баща ти продължава да ни пречи!

На светлината на фенерчето се виждаше лицето му, разкривено от гняв.

— Ти си ненормален — прошепна Але.

В следващия миг той се нахвърли отгоре й.

— След като желаш да защитиш баща си, по-добре иди при него!

Тя направи опит да се потопи под водата, но той я сграбчи за косата и рязко я дръпна към себе си. Краката й се отделиха от дъното, бързото течение я понесе. Тежък ритник ускори движението й към ръба на скалата.

Але изпищя. После тялото й прехвърли ръба.

Том успя да избегне изстрела благодарение на фенерчето, което за миг беше заслепило мъжа с пистолета. Куршумът звънна в каменната стена над главата му. В следващата секунда той изгаси фенерчето си и се остави на течението, което го понесе надясно към стената. Извърна глава към горната тераса, но там цареше пълен мрак. Стрелецът беше изчезнал.

Долови някакви викове, но думите потъваха в грохота на падащата вода. Горестно настъпи някакво движение, последвано от отчаян писък, който опъна нервите му. Женски глас. Нима беше възможно? От ръба на скалата полетя тъмно тяло и тежко падна в стигащата до кръста му вода. После се надигна, пое шумно въздух и направи опит да се задържи на крака.

— Тате!

Сърцето му подскочи.

Але. Втурна се към нея и я прегърна. На ръба на скалата над тях се появиха две тъмни фигури. Едната държеше в ръка фенерче.

— Всичко свърши! — извика Саймън.

Другият мъж вдигна оръжието си. Том захвърли фенерчето си, обхвана Але през кръста и се остави на течението. Саймън махаше трескаво с фенерчето в опит да ги открие. Но водата беше по-бърза. Миг по-късно телата им се прехвърлиха през ръба на скалата и изчезнаха в мрака.

Закария гледаше смаяно надолу.

— Водата ги отнесе, и двамата!

След малко се овладя и умът му отново се включи на високи обороти. Беше ясно, че Том Сейган знае нещо, което е неизвестно за него. Водата клокочеше между разтворените му крака. Насочи фенерчето към насрещната стена. Видя изсечените в камъка стъпала. Роча също ги видя и пристъпи по-близо, включвайки и своето фенерче.

— Е, добре, скоро ще разберем какво знаеш! — просъска Закария.

Бене не се поколеба да скочи на следващата тераса, може би защото знаеше, че разстоянието до нея беше по-малко от три метра. Падането му беше допълнително омекотено от водата, дълбока около метър. Съвсем ясно чу изстрел, който отекна като експлозия в затвореното пространство на пещерата. Дали това означаваше, че Закария Саймън вече е тук? Или изстрелът беше дело на онзи, който беше разрушил бента?

Първият *абенг* беше отправил запитване, отговорът бе дошъл с втория протяжен вой. Но защо мароните дебнеха край тази пещера? И защо я наводниха?

Направи му впечатление, че тук нивото на водата беше значително по-високо от предишното. Отговорът на въпроса му дойде малко след като започна да си пробива път напред. Подът на галерията се извиваше леко нагоре, а това означаваше, че водата първо трябва да напълни образувалата се вдлъбнатина, а след това да продължи пътя си към недрата на пещерата.

Слава богу, че беше така. Колкото по-дълбоко, толкова по-добре.

Включи фенерчето, което не беше изпуснал по време на падането си. Тук каменната тераса беше широка десетина метра. Пристъпи към ръба и надникна надолу. Следващият праг, само на два метра по-долу, беше значително по-тесен. Водата бързо се стичаше по него и изчезваше надолу в мрака.

Някъде зад гърба му проехтя вик. Обърна се и видя хаотичното движение на светлини по стените и тавана на пещерата. Разнесе се силен плясък. Два тъмни предмета паднаха в басейна на метър-два от него. Насочи фенерчето си натам. Сейган държеше някаква жена в прегръдките си.

— Можеш да се изправиш! — извика му той.

Сейган пусна жената и се надигна. Неочакваната му спътница беше млада, дребничка, с дълга черна коса. И двамата дишаха тежко, а жената усърдно търкаше очи.

Измести лъча встрани, за да не ги заслепява.

— Добре ли сте?

Сейган кимна, поемайки си на пресекулки застоялия въздух.

— Саймън е тук — рече на пресекулки той.

Бене реагира с рязко вдигане на главата. По далечната стена на пещерата играеше слаба светлина. Веднага разбра какво става. Саймън слизаше долу.

— Не е сам — добави Сейган и се изправи на крака.

— Името му е Роча — обади се жената.

— Бене, това е дъщеря ми Але — представи я Том.

— Мръсникът ме бутна от скалата! — оплака се Але. — Искаше да ме убие!

Гласът ѝ трепереше от преживения ужас.

— Но ти ми спаси живота — добави тя, обръщайки се към Сейган. — Защо го направи? Скочи да ме хванеш, а след това се обърна така, че да паднеш пръв. Можеше да се потрошиш или да бъдеш улучен.

— Радвам се, че и тук има вода — простичко отвърна Сейган.

— Трябва да тръгваме — намеси се Бене. — Познавам Роча. Може да ни създаде сериозни проблеми. В момента и двамата слизат надолу. — Наведе фенерчето и пропълзя към ръба на скалата. — Скачайте без колебание, тук е ниско.

Тримата скочиха едновременно. Водата се движеше бързо, но стигаше едва до глезените им. Пред очите им се появи няколко стръмни стъпала, които водеха надолу. Бене изведнъж се закова на място. Далече под тях се появи слабо сияние.

— Какво е това? — прошепна Сейган, който очевидно го беше забелязал.

— Не знам, но натам е единственият ни път.

Мъжете горе бяха въоръжени за разлика от тях. Единственият им шанс беше да се възползват от тъмнината.

Бене изключи фенерчето си.

— Хайде, продължаваме надолу — подкани ги с лека въздишка той.

Закария забеляза светлината, която мигаше под краката им. Някой се движеше предпазливо напред с очевидното желание да скрие

присъствието си максимално дълго. Роу? Сейган?

Двамата с Роча използваха скалните стъпала само при първото ниво. После просто скачаха от праг на праг. Тази пещера беше естествен улей, по който водата от повърхността се спускаше надолу, превръщайки се в подземна река. Преди разрушаването на бента в нея вероятно беше прониквала само дъждовна вода, но сега беше истински потоп. Той се запита къде ли отива тази огромна маса.

Светлината под тях изчезна. Дали бяха въоръжени? Познавайки Роу, отговорът беше да.

За съжаление отново беше принуден да използва стария номер с включване и изключване на фенерчето. Без него не виждаше абсолютно нищо. После забеляза нещо в дълбините. Светлина. Постоянна, без примигвания. Какво бе това? Те продължиха пътя си надолу.

Том скочи от последната тераса и замръзна пред невероятната гледка, която се разкри пред очите му.

Бяха стигнали дъното. По приблизителната му преценка се намираха на повече от сто метра под земята. Разпенената вода пропадеше в тъмна яма до далечната стена, над която се издигаше облак миниатюрни капчици. Намираха се в просторна пещера, висока поне трийсет метра и горе-долу толкова широка. От тавана висяха бели сталактити. В стената бяха забити десетина триметрови факли, чиито пламъци разпръскваха мрака и изпращаха към тавана облаци от искри, ярки като миниатюрни комети. Под всяка от тях имаше издълбани в камъка стъпала, които обясняваха как са били запалени. Но от кого? И защо?

Прикритието на мрака вече не съществуваше. Нямахме къде да се скрият.

— Какво е това? — попита Але.

Той забеляза, че нахлуващата отгоре вода беше изгубила голяма част от силата си, укротена от многобройните прагове с различна ширина и височина. Повечето от стъпалата тук бяха наклонени и образуваха малки вирове. В центъра на подземната зала се беше образувало езеро от кристалночиста планинска вода, широко десетина и дълго шест-седем метра. В дясната му част имаше полегат праг, през

който водата се оттичаше в мрака, поддържайки постоянно ниво. В ноздрите го удари миризмата на влажна пръст. В дъното се виждаше тесен процеп в скалата, през който можеше да се премине. Над него беше надвиснала малка тераса, до която се стигаше само през езерото. Те стояха на единственото сухо място в пещерата — продълговат и загладен камък, покрит с пясъчно зелен мъх.

На терасата над тях се появи мъж. Чернокож, слаб, на средна възраст, с късо подстригана коса. Роу очевидно го познаваше.

Бене закова поглед в лицето на Франк Кларк.

— Ние също имаме своите очи и уши, Бене. И ги използваме за наблюдение на онези, които трябва да бъдат наблюдавани.

Вероятно беше така. Мароните постоянно го правеха. По време на войната имали шпиони във всяка плантация и всяко населено място, които докладвали за плановете на британските войски.

— В такъв случай знаеш, че тук има и други хора — подхвърли той.

— Хванахте ли ги? — високо извика Франк.

Миг по-късно на по-горната тераса се появиха Саймън и Роча, охранявани от двама марони. Групичката се спусна на тяхното ниво. Мароните подадоха на Франк два пистолета и чифт фенерчета.

— Виждам, че си оцеляла — изръмжа Саймън, обръщайки се към дъщерята на Сейган.

— Върви по дяволите! — остро отвърна тя.

Саймън не обърна внимание на гнева ѝ, обърна се към Кларк и спокойно попита:

— А ти кой си?

— Ние охраняваме това място.

— Защо? — обади се Сейган.

— Преди шейсет години един приятел ни помоли да пазим нещо много ценно. Той беше евреин, много специален човек. Разбираше отлично проблемите на мароните. На практика между нас и евреите винаги е съществувала много тясна връзка.

Никой не каза нищо.

— *Янкипонг* е нашият върховен бог — продължи след малко Франк. — Той лично е подбрал мароните, които да му служат и да

утвърждават божествената му власт. Всеки от нас се чувства богоизбран.

— Като израилтяните — обади се Саймън. — Избрани от Бог, за да му служат до гроб.

— Отдавна сме забелязали тази прилика — кимна Франк. — Мароните са били способни да се справят с трудности, които са били непреодолими за всички останали. Евреите също. Ние вече открихме съкровището на нашия приятел, но изпитахме дълбоко съжаление, че сме го сторили, след като разбрахме колко свято е то. Това е друга типична черта на мароните. Винаги уважаваме ценностите на другите.

— Открили сте съкровището на Храма? — оживено попита Саймън.

— Много отдавна — кимна Франк. — Било ни е поверено още по времето на испанците, лично от Колумб.

— Но ти каза, че тези предмети са изчезнали — подхвърли Бене.

— Излъгах те. С надеждата, че ще се откажеш. Мислех, че покушението ще те спре, но ето те тук. Няма как да стигнеш до тази пещера без помощта на левита. Предполагам, че той е сред тези хора.

Бене знаеше значението на тази дума.

— Това съм аз — обади се Саймън.

— Лъжец! — кресна Але. — Ти си нула!

— Тук съм, за да получа съкровището — обърна се към Франк той, без да й обръща внимание.

— Значи знаеш как да стигнеш до него.

Бене запази мълчание. Какво ли бе намислил полковникът?

Франк се изправи на ръба на плиткото езеро. Дълбочината на водата не надвишаваше трийсет сантиметра, повърхността бе гладка като огледало. Приличаше на басейните в имението му. С продълговата форма и широчина от трийсетина метра, покриващо почти целия под на пещерата.

— Свободни сте — подвикна към чернокожите бойци Франк.

Мароните се покатериха на горната тераса и изчезнаха по посока на изхода.

— Трябва да бъдем максимално дискретни — поясни полковникът.

Тревогата на Бене нарасна. Опасяваше се от Роча, който би могъл да докопа pistolетите, които лежаха в краката на Франк заедно с

фенерчетата.

— Предупреждавам ви, че ако мислите да ме нападнете, няма да постигнете нищо — сякаш отгатна мислите му Франк. — От тук нататък всичко е в ръцете на левита. Аз не знам нищо, но все пак ще направя една малка демонстрация.

Вдигна единият от пистолетите и го хвърли в езерото. Той бързо потъна в плитката вода.

Бене вече беше забелязал камъните, които покриваха дъното. Сега обаче си даде сметка, че разстоянието между тях е запълнено с тиня. Франк вдигна един камък с размерите на пъпеш и го пусна в езерото. Разнесе се плясък, после водата се успокои и всички видяха как камъкът ляга на дъното редом с пистолета. Към повърхността се издигнаха ситни мехурчета. После камъкът потъна в калта, засмуквайки и пистолета със себе си.

— По време на маронските войни това място е било използвано за разпит на пленените британски войници — поясни Франк. — Хвърляли един от тях в езерото, а останалите гледали как го поглъща тинята. След това нашите хора получавали без проблем отговори на всичките си въпроси.

— Как се казва човекът, за когото споменахте преди малко? — вдигна глава Сейган. — Онзи, който ви е възложил да пазите съкровището? Не е ли Марк Идън Крос?

Франк кимна.

— Чувал съм, че бил изключителна личност. Полковниците от онова време изпитвали дълбоко уважение към него. Помолил ги за помощ и те с готовност се отзовали. А това място било променено заради него.

Але беше мокра, мрачна и ядосана. На Саймън. На себе си. Беше действала като пълна идиотка, позволявайки на други хора да се възползват от гнева и илюзиите, които беше хранила.

— Кой сте вие? — попита тя мъжа, който беше хвърлил пистолета във водата.

— Казвам се Франк Кларк и съм полковник на местните марони. Тази земя ни принадлежи съгласно клаузите на специален договор, а това означава, че аз отговарям за нея. Вие коя сте?

— Але Бекет.

— Човекът, който се е появил тук преди шейсет години, е моят дядо — Марк Идън Крос — обади се баща й. — Нейният працядо. Той ви е казал истината, че изпълнява изключително важно задължение.

— Доколкото съм информиран, той е прекарал дълго време в Ямайка и е опознал мароните по начин, достъпен само за шепя чужденци. Ние сме му предложили това място за светилище и той го е одобрил. — Кларк махна към спокойните води на езерото. — Тази яма е запълнена с тиня преди много години. Дълбока и хлъзгава. Виждате камъните, които са разпръснати по дъното. Някои от тях са номерирани лично от Крос. Такова било неговото желание. Водата и тинята на това езеро служили на мароните в продължение на столетия. А сега служат на евреите. Само левитът може да направи следващата крачка.

Але не беше сигурна, че го разбира. Останалите — също.

— Видяхте как пистолетът легна на дъното — продължи Франк. — Ако не бъде разбъркана, тинята със сигурност ще го издържи. Неномерираните камъни почиват върху твърда скала и не могат да потънат. Но другите — онези с номерата, практически плават върху тинята. Единственият начин да се стигне до скалата отвъд езерото е да се стъпва върху точно определени камъни.

— А какво ще ни попречи, ако решим да преплуваме? — обади се Закария.

— Водата е прекалено плитка, за да го направите без лодка или сал, а тук такива неща няма. Всеки, който опита да прекоси езерото по друг начин, е обречен на смърт. Това е обещанието, което сме дали на левита. Трина души са се опитали да преминат оттатък през последните шейсет години. Телата им са тук, под тинята. След тях дълго време не е имало подобни опити.

— Това е лудост! — отсече Але.

— Такова беше желанието на праждо ви. Той лично е измислил тези препятствия.

— А как да бъдем сигурни, че казвате истината?

— Имате само моята дума — сви рамене Кларк. — Но той е дал да се разбере, че някой ден тук ще се появи друг левит, който ще знае как точно да премине оттатък.

— И какво всъщност има там? — попита Бене.

Тя също искаше да получи отговор на този въпрос.

— Онова, което търси левитът.

Але забеляза, че Саймън мисли напрегнато. В Прага му беше разказала всичко, което си спомняше за посланието на праждо й, оставено в ковчега. Включително пет цифри: 3, 74, 5, 86, 19. Баща й също беше запознат с тях.

— Аз знам пътя — обяви Саймън. — Поемам предизвикателството.

Кларк се отдръпна от брега и небрежно размаха втория пистолет.

— Успехът ви ще докаже, че именно вие сте левитът — промърмори той.

Закария беше сигурен в правотата си. Ключът се криеше в числата, които му беше казала Але. 3, 74, 5, 86, 19.

По време на полета беше размишлявал върху тях и бе успял да открие някои доста необичайни неща. Първите три числа, 374, отговаряха на годините на съществуването на Първия храм, разрушен от вавилонците. А вторите три — 586, показваха продължителността на живота на Втория до унищожаването му от римляните. Това не можеше да са съвпадения. Явно Крос нарочно ги беше избрал. Но последното число? 19?

За него нямаше никаква представа. Въпреки това беше убеден, че те ще го преведат през езерото. Нямаше друга причина да бъдат

включени в посланието на възрастния левит. Крос беше направил и още нещо.

— Спомнете си посланието на Абирам Сейган — извика той. — Големът ще ни помогне да запазим нашата тайна на свещено за евреите място. Големът е митично създание, направено от пръст с помощта на огън, вода и въздух. Именно това, на което се натъкваме тук. Това езеро е голем.

— Защо го наводнихте? — попита Сейган, обръщайки се към Франк.

— По принцип то винаги е влажно, благодарение на дъждовните води. Но за това предизвикателство трябва по-дълбока вода. Заповядах да разрушат бента в момента, в който разбрах, че Бене е тръгнал насам. Този бент сме го построили ние. Ако тази нощ се провалите, ще го построим отново и ще чакаме появата на истинския левит.

— Защо го правиш? — попита Бене. — Не е ли прекалено? Предпазни мерки срещу някакви чужденци?

— Вече споменах, че ти не ни разбираш, Бене. Мароните винаги са били чужденци, докарани тук оковани с вериги. Ние избягахме в планините, за да бъдем свободни. Евреите са като нас. И тях никъде не са ги приемали. Мнозина от нас още помнят какво са направили за мароните в промеждутъка между двете войни. Това е нашият начин да им се отблагодарим.

Закария чу достатъчно.

— Ще отидеш ти! — обърна се той и заби пръст в гърдите на Роча. — Аз ще ти показвам пътя.

Веднага долови разбирането в очите на сътрудника си.

— Не се безпокой. Знам какво правя.

— В такъв случай защо не отидеш ти? — подхвърли Сейган.

— И да те оставя тук? Няма да стане.

Саймън се надяваше, че след като преодолее препятствието, Франк Кларк ще бъде убеден, че именно той е левитът, който има права върху скритото съкровище. И тогава може би ще реши да се разправи с Роу, Але и Сейган, свършвайки мръсната работа вместо него.

— Всичко ще бъде наред — обърна се той към Роча. — Знам пътя.

Роча кимна в знак на съгласие и пристъпи към ръба на скалата. Спокойната вода отразяваше кървавочервените пламъци на факлите. Под повърхността ѝ ясно се виждаха половин дузина немаркирани камъни, разпръснати на около метър един от друг. Роча протегна крак и стъпи на най-близкия от тях. Водата едва покри глезена му. Той кимна, за да потвърди стабилността, и продължи напред, стъпвайки върху останалите немаркирани камъни. После изведнъж спря.

— Пред мен виждам пет маркирани камъка — извика той. — Числата върху тях са девет, трийсет и пет, седемдесет и две, три и двайсет и четири.

Закария с мъка прикри тържествуващата си усмивка. Отново се беше оказал прав.

— Този с тройката е сигурен — извика в отговор той.

Роча предпазливо протегна крак, стъпи върху обозначения камък и кимна. Системата започваше да се изяснява.

Няколко немаркирани камъка, след това серия от маркирани. Номер 74 се оказа стабилен, както беше очаквал. 5 и 86 след него също предложиха сигурна опора. В момента Роча се намираше на двайсетина метра от отсрещния бряг и започна да изброява числата от новата поредица пред себе си. Закария го увери, че 19 е безопасен и отново се оказа прав. Роча все още беше далеч от брега. До там оставаха около десетина метра.

— Виждам една последна поредица от маркирани камъни — извика той. — Двайсет на брой, плюс множество немаркирани. Няма начин да стигна до тях.

Последна поредица? Но посланието съдържаше само пет числа.

— Можеш ли да стигнеш до брега? — извика той.

— Не — поклати глава Роча. — Много е далеч.

Закария се обърна към Том Сейган, който го изгледа хладно. След разкритията на Кларк той беше запазил мълчание, позволявайки единствено на Але да му се противопостави. Мръсник! Очевидно разполагаше с още детайли, които не беше споделил с дъщеря си. А сега мълчеше и чакаше да провери дали е бил прав.

Роча не знаеше, че следващият избор ще бъде произволен. Това можеше да знае само Сейган, но бившият репортер положително не се интересуваше дали Роча ще умре. Напротив, много по-вероятно беше да желае смъртта му.

— Кажи ми кои числа виждаш! — извика през езерото Закария.
Роча започна да оглежда маркираните камъни, мърморейки под носа си.

— Трийсет и четири! — добави на висок глас Закария.

Роча не се поколеба. Досега шефът му не беше допуснал грешка. Стъпи върху камъка с единия си крак, а след това и с другия. И започна да потъва.

Обзе го паника. Размаха ръце, опитвайки да запази равновесие. После опита да скочи на следващия камък, но тинята около глезените му го държеше здраво.

Докато другите осъзнаваха какво се случва пред очите им, Закария пристъпи към Франк Кларк и заби лакът в слънчевия му сплит. По-възрастният мъж се преви на две, въздухът напусна дробовете му със силно свистене. Роу понечи да се приближи, но Закария изтръгна пистолета от десницата на Кларк и го насочи в гърдите на врага си.

— Назад, Бене! — изръмжа той. — В противен случай ще те гръмна!

Махна с пистолета към Сейган и Але да се приближат до Роу, а след това им направи знак да отстъпят назад. Обърна се към Кларк и кимна към останалите. Искеше да бъдат заедно, за да може да ги наблюдава.

— Помощ, господин Саймън! — изкрещя Роча. — Пратете някой да ме измъкне!

Беше изключено. Поне за момента. Ситуацията беше овладяна и Закария нямаше никакви намерения да я променя. Освен това знаеше по-сигурен начин да се прехвърли оттатък. Роча потъваше бързо. Нищо не можеше да го спре. Тинята вече стигаше до гърдите му. Кларк бавно се изправи.

— Господин Саймън! — изкрещя Роча. — Помогнете ми!

— Ще го оставиш да умре, а? — подхвърли Сейган.

— Точно това мисля да направя.

— Ти наистина си чудовище! — изсъска Але.

— Аз съм боец и имам мисия. Едва ли ще ме разбереш.

— Помощ! — проплака Роча. — Няма ли кой да ми помогне?

— Стой, без да мърдаш! — извика в отговор Сейган.

Но това беше по-лесно да се каже, отколкото да бъде изпълнено. Вече беше твърде късно. Роча изчезна. Върху огледалната повърхност на езерото се появиха концентрични кръгове, които бързо се стопиха. След броени секунди нищо не показваше, че под водата е изчезнал човек. Езерото замръзна в някаква фантастична нереалност.

— Ясно е, че ти не си левитът — обади се Кларк.

Закария насочи пистолета в гърдите на Сейган.

— Ти знаеш шестото число! — изръмжа той.

Не получи отговор.

— Но никога няма да ми го кажеш, нали? Затова следващия опит ще направи дъщеря ти!

— Как ли пък не! — тръсна глава Але.

Той зареди пистолета, прицели се и натисна спусъка.

Том изохка от ужас. Но Саймън бе стрелял в краката на Але и куршумът рикошира в скалата с остро свистене. Тя уплашено отскочи назад.

— Следващия път няма да пропусна! — изсъска Саймън.

В това няма съмнение, помисли си Том. Беше ясно, че този тип не се интересуваше от тях, а само от онова, което лежеше от другата страна на езерото. И беше готов на всичко, за да го докопа.

— Във водата! — заповяда Саймън и отново насочи пистолета си към Але.

Тя поклати глава.

— Аз ще го направя — каза Том. — Ти си прав, че познавам пътя.

— Точно по тази причина ще отиде тя! — злобно се ухили Саймън. — Не съм забравил първата ни среща и съм убеден, че озовеш ли се там, със сигурност ще довършиш онова, което беше започнал в дома на баща си. Е, няма да стане. Тя ще отиде, за да съм сигурен, че ще направиш каквото трябва!

— Не, чуй ме! Аз наистина ще...

— Ако не тръгне веднага, ще я застрелям! — изкрещя извън себе си Саймън. — А след това ще изпратя Бене!

Том нямаше друг избор. Той погледна дъщеря си в очите и прошепна:

— Направи го.

Въпросителният ѝ поглед беше доказателство, че тя се съмнява в правилността на решението му.

— Ще трябва да ми се довериш — добави той.

В очите ѝ нямаше нито гняв, нито омраза. Само страх. Сърцето му се сви. Той пристъпи към нея.

— Първият камък е номер три.

Тя не помръдна.

— Заедно можем да го направим — умолително прошепна той.

Але най-последно се отърси от сковаващия я ужас при предизвикателството. Тя бавно кимна и се стегна. Беше осъзнала, че няма смисъл да спори. Той гледеше как навлиза във водата, дълбока едва трийсетина сантиметра. Предпазливо опипваше с крак немаркираните камъни. Не след дълго достигна групата, отбелязана с цифри.

Стъпи върху номер 3, който издържа тежестта ѝ, точно като тази на Роча.

Саймън отстъпи назад с пистолет в ръка, готов да застреля всеки, който се приближи към него. Том улови погледа на Роу и разчете посланието в блестящите му черни очи. *Не може да убие и тримата едновременно. Все някой от нас ще го докопа.* Поклати глава. *Още е рано.* Нито Роу, нито Кларк подозираха какво знае. Посланието на дядо му беше много специфично. Бе настъпил моментът да разбере дали го е разчел правилно. С помощта на астролаба беше открил, че петте числа водят към шестото, което не означаваше непременно, че числото, маркиращо пещерата върху картата, предлага и безопасно преодоляване на водната преграда. Беше напълно възможно то да съдържа още един, последен капан. И да се окаже нещо като непреодолима пречка.

Дълбоко в душата си изпитваше увереност, че е на прав път. Надяваше се да е така. От това зависеше животът на дъщеря му.

Краката на Але трепереха. Беше изпитвала страх и преди, но никога толкова силен.

Продължаваше да се промъква напред, като следваше указанията на баща си, изречени на висок глас. До тук беше стигнал и Роча. В момента стоеше върху камък номер 19, където бандитът беше чакал шестото число.

Дишането ѝ беше плитко и разпокъсано. От твърдата скала я деляха поне седем-осем метра дълбока тиня. Погледна надолу и преброи деветнайсет камъка, маркирани с цифри. Други десетина бяха чисти. Двайсетият липсваше. Бе потънал заедно с Роча. Смъртта му изобщо не я беше развълнувала. Сега ставаше въпрос за нейния живот.

— Изброй на глас числата, които виждаш — обади се баща ѝ.

Том слушаше внимателно какво му казва Але. После погледна Роу. От изражението на лицето му беше ясно, че го е разбрал.

Бъди готов. Още малко.

Бене се питаше дали Сейган наистина знае кое е шестото число. Беше насърчил дъщеря си да поеме напред, защото нямаше друг избор. При отказ Саймън със сигурност щеше да я убие. Франк Кларк стоеше до него и мълчеше. Саймън не ги изпускаше от очи. Ако жената в езерото успееше да се добере до отсрещния край, Саймън щеше да ги избие. В това нямаше никакво съмнение. Вече щеше да разполага с всичко, което му трябваше.

Тогава защо да не действаме още сега, веднага? Франк сякаш прочете мислите му.

— Още не — едва чуто прошепна той.

Але правеше върховни усилия да овладее треперенето си. Дали баща ѝ наистина знаеше числата, които щяха да я отведат до отсрещния бряг? Как се случи така, че повери живота си на човек, когото беше ненавиждала през последните десет години? Дали не беше сбъркала с него, както сбърка със Закария Саймън? Обзе я чувство на срам, което обаче беше крайно недостатъчно, за да прогони ужаса от душата ѝ. Една погрешна стъпка и беше мъртва.

— Да бъдем наясно — подхвърли Том и хвърли кос поглед към Саймън. — Не ти, а аз съм левитът.

— Невъзможно — поклати глава Саймън. — Ти дори не си евреин. Сам си го призна.

Том пренебрегна обидата и се концентрира върху чутото от Але. Все още не беше обявила номер 56 — шестото число, до което беше стигнал с помощта на древния навигационен уред. В замяна на това обаче беше споменала наличието на камъни с номера 5 и 6, които бяха част от маркираните деветнайсет.

Нещата се изясняваха. Ето я последната предпазна мярка. Саки беше разделил последното число на съставните му части. Единственото смислено решение. Напълно в стила на Марк Идън Крос, известен с изключителна предпазливост и здрав разум.

Той отново насочи вниманието си към езерото.

— Пет и шест — подвикна на Але той. — Използвай ги едновременно. Само по този начин ще стигнеш до брега.

— Виждам ги — обяви миг по-късно Але. — Първият е пет, след него има няколко немаркирани камъка. Шестицата е съвсем близо до отсрещната скала.

— Това е пътят — подвикна баща ѝ.

— А ако грешиш?

— Не греша.

Тя хареса решителността, с която бяха изречени тези думи, но не беше сигурна дали е предназначена за нея или за Саймън. Продължаваше да стои на място, вцепенена от ужас. Кракът ѝ просто отказваше да се отлепи от последния камък. Върху него се чувстваше в безопасност. Защо да продължава напред? Може би беше време да се върне обратно.

Невъзможно. Саймън щеше да я застреля още преди да е изминала половината път.

Бене беше готов за скок.

Даваше си ясна сметка, че може да получи куршум в гърдите, преди да докопа Саймън, но въпреки това беше решен да опита. Франк бавно поклати глава. Бене потърси очите на стария си приятел и веднага разбра защо не бива да мърда от мястото си. Поне още няколко секунди.

Нещата ще се решат от само себе си. Не бива да се намесваме.

Никак не му харесваше, че полковниците го приемат като заплаха, а не като марон. Франк вече няколко пъти беше подхвърлил, че Бене не разбира същността на живота им. Дойде време да му докаже обратното. По тази причина се сдържа и остана на мястото си. С надеждата, че не допуска грешка.

Закария беше съвсем наясно какво предстои. Ако Але успееше да прекоси езерото, той трябваше да убие тримата мъже, а след това и нея. Само по този начин можеше да сложи ръка на съкровището. Ако онези с дългите *мачети* дебнеха някъде около входа на пещерата, трябваше да им се изплъзне в мрака, а на другия ден да се появи обратно, вече със свой собствен екип.

Това му е хубавото да разполагаш с пари. С тях може да се купи всичко. Включително и резултати.

Але се стегна.

Пет. После шест.

Камък номер 5 беше на около метър от нея. Широка, но не и невъзможна крачка. Вдигна десния си крак, олюля се и почти загуби равновесие. Разпери ръце, пое си въздух и успя да се задържи. Десният ѝ крак се върна обратно при левия. Тялото ѝ бавно се стабилизира.

— Какво става? — извика баща ѝ.

— Ужасно ме е страх, нищо повече. Плитката вода също усложнява нещата.

— Не бързай — посъветва я той.

— Но и не се бави прекалено дълго — добави Саймън.

— Ти върви по дяволите! — изкрещя Але, без да отмества поглед от камъните под водата.

Тя вдигна десния си крак и скочи. Мократа ѝ подметка стъпи върху камък номер 5. Камъкът издържа. Але прехвърли върху него цялата тежест на тялото си. След като номер 5 издържа, трябва да издържи и номер 6, рече си тя. После се прехвърли върху него. Този път без никакво колебание. Номер 6 също издържа. Само метър я делеше от ръба на скалата. В душата ѝ нахлу радостно облекчение. Обърна се точно навреме, за да види как Бене Роу се нахвърля срещу Саймън.

Бене беше готов. Жената беше в безопасност. В рамките на един кратък миг вниманието на Саймън беше насочено към нея.

Бене полетя напред. Саймън светкавично се завъртя, но десният крак на Бене се стрелна нагоре и изби пистолета от ръката му.

— *Продължаваш ли да се чешеш, все нещо ще ти се случи* — подхвърли на патоя той.

Срещна неразбиращия поглед на противника си и му преведе старата маронска пословица. После сграбчи мръсника и му нанесе силен удар в корема. Отдалечи го от себе си и се подготви за нов удар. Саймън се окопоти и на свой ред направи опит да го удари.

Бене се стрелна встрани и му нанесе силен ъперкът в челюстта. Беше с двацет и три години по-млад от човека насреща си и имаше много по-голям опит в юмручния бой. Изправи замаяния Саймън, който дишаше тежко. Стисна шията му с дясната си ръка и започна да стяга. Мускулите на Саймън направиха опит да се противопоставят, но липсата на кислород бързо прекрати съпротивата му.

Бене го сграбчи през кръста, изправи се на ръба на скалата и го хвърли в езерото.

Закария никога не беше усещал ръце около гърлото си. Които обезсилват всякаква съпротива. Не беше в състояние нито да диша, нито да извика. А на всичкото отгоре Роу го вдигна като перце и го хвърли във водата. Но не върху камъните.

Краката му бързо потънаха в тинята.

Успя да се задържи известно време, после започна да потъва. Напразно търсеше с поглед нещо, за което да се хване. Опита се да се справи с обземащата го паника, спомняйки си думите на Кларк и на Сейган, отправени към Роча.

Не мърдай. Стой неподвижно. Ако тинята не бъде разбъркана, тя ще издържи тежестта на тялото ти. Той си забрани всякакви движения. Беше потънал до коленете, но неподвижността му помогна.

Постепенно се стабилизира. Роу, Сейган и Кларк го наблюдаваха от ръба на скалата на крачка от него. Сега беше изцяло в тяхна власт.

Том изпитваше пълно безразличие към съдбата на Саймън. Единственото му желание беше да стигне до Але. Грабна фенерчето, което се търкаляше в краката му, и решително нагази във водата. Добра се до отсрещния бряг без никакви проблеми, следвайки пътя, очертан от номерираните камъни. Але го чакаше, вперила очи в случващото се на трийсетина метра от нея. Той изскочи от водата и проследи погледа ѝ.

— Радвам се, че се оказа прав — прошепна тя.

— А аз ти благодаря за доверието.

— Нямах кой знае какъв избор, нали?

Той махна към отсрещния бряг и промърмори:

— Това там вече не е наш проблем. Най-после удари часът да видим със собствените си очи ревниво пазената тайна на дядо ти.

Тя мълчаливо кимна. Не беше трудно да разчете мислите ѝ. Беше се доверила безрезервно на Саймън, беше изпълнявала всяко негово желание. За нищо. В крайна сметка той я беше захвърлил като безполезна пионка.

— Всеки допуска подобни грешки — докосна рамото ѝ той. — Не се притеснявай чак толкова.

— Държах се като пълна идиотка. Само виж какво ти причиних.

В думите ѝ нямаше нито гняв, нито омраза. Просто една дъщеря разговаряше с баща си.

— Това е вече история — тръсна глава той и включи фенерчето. — Дай да видим за какво става въпрос.

Навлече пръв в скалната цепнатина, която плавно се превърна в нещо като тесен коридор, издълбан в скалата. Тук мракът беше пълен. Ако не беше фенерчето, нямаше да са в състояние дори да докоснат носовете си с пръст.

Съхраняваните тук реликви бяха създадени преди 2500 години по заповед на Бог. Свещения кивот отдавна го нямаше. Бил унищожен от вавилонците при опожаряването на Първия храм. Поне такава бе мнението на повечето историци. Но златната менора, Божествената трапеца и сребърните тръби най-вероятно бяха оцелели. Той знаеше за

барелефите върху Арката на Тит в горния край на Свещения път в римския форум, изобразяващи менората и тръбите по време тържествения парад в чест на победата на римските легиони през 71 г. Италия беше удовлетворила молбата на израелското правителство никой да не преминава под нея. Мусолини и Хитлер бяха последните известни личности, сторили това. Но на практика екскурзоводите позволяваха на евреите туристи да плюят по нейните каменни стени. Преди много години беше писал материал по тази тема, но още помнеше почитта и преклонението на хората, с които беше разговарял.

В едно отношение Саймън беше абсолютно прав. Откриването на съкровището щеше да означава нещо много важно.

Продължиха напред, осветявайки с фенерчетата каменния под на галерията. Тук нямаше влага. Беше сухо като в пустиня. Под краката им скърцаше едър пясък. Тунелът свърши.

Бене мълчаливо наблюдаваше Закария Саймън, който стоеше абсолютно неподвижно върху тинестото дъно. Нито един мускул по тялото му не помръдваше.

— Какво възнамеряваш да правиш? — тихо подхвърли Франк.

— Да прекося езерото преди него — отговори на патоя той.

Изпита облекчение от факта, че Саймън не разбира местното наречие.

— Сериозно ли говориш?

Добър въпрос. Вече беше споделил с Франк, че от Саймън могат да очакват единствено неприятности. В момента обаче противникът, който го беше лъгал още от самото начало и беше направил опит да го убие в Куба, стоеше насред езерото напълно безпомощен. Достатъчно беше да размъти тинята, за да предизвика смъртта му. Но това му се струваше прекалено лесно.

— Ти ме подложи на изпитание — подхвърли на Франк той. — Сейган също.

— Поели сме обещанието да позволим единствено на левита да прекося езерото. Такива са инструкциите, а мой дълг е да ги изпълня. — Приятелят му махна към Саймън. — От самото начало знаех, че този човек не е левитът, но трябваше да съм сигурен, че другият е.

— Мароните държат на доверието, така ли?

— Ние сме миролюбив народ въпреки многобройните войни, които сме водили. Единствената ни цел е била да оцелеем. Вярвахме дори на британците, когато сключвахме примирие с тях.

— Но бяхте измамени.

— Вината бе тяхна. И те загубиха повече от нас. Историята винаги ще помни лъжите им.

Бене разбра какво иска да му каже.

— Това, което се случва днес, има изключително важно значение за евреите — добави Франк. — А аз се радвам, че сме част от него.

— Какво има отгатак?

— Не знам — поклати глава приятелят му.

— Не съм дошъл тук, за да търся съкровища, а заради него — промърмори Бене и махна към неподвижната фигура на Саймън в плитката вода.

— Е, вече е твой.

Бене протегна ръка и Саймън я сграбчи. Изтегли врага си на скалата с едно-единствено рязко движение.

— Прав си, мой е — изръмжа той.

Том гледаше назъбената пукнатина в скалите, малко по-висока от собствения му ръст. Сухият пясък свършваше пред някаква издуптина, зад която се виждаше тесен проход. Той тръгна натам, следван от Але. На светлината на фенерчето се появи подземна зала с размери седем на седем и притеснително нисък таван. В дъното ѝ проблесна нещо. Краткият оглед го увери, че пещерата е безопасна. Лъчът се спря на три каменни постаментата, високи около метър, изсечени хоризонтално в скалата. Върху първия вляво беше седемстволната златна менора, леко матирана. На следващия постамент беше поставена Божествената трапеца. Златото сияеше на светлината, скъпоценните камъни блестяха. Върху третия лежах двете сребърни тръби със златни орнаменти и също изглеждаха недокоснати.

Съкровището на Храма. Тук. Бяха го открили.

— Истинско е — прошепна Але.

Така беше.

Том направи опит да си представи всички онези хора, които бяха изгубили живота си, за да съхранят това съкровище. Хиляди били

избити, когато римляните превзели Йерусалим. А безчет други след тях вложили ум и хитрост, за да го запазят. В продължение на цели две хиляди години. Далече от света, далече от хора като Закария Саймън. То оцеляло дори и на пълното с неизвестности плаване до Новия свят.

И ето го тук.

Благодарение и на неговото семейство, което беше пазило тайната поне две поколения. И Бог знае още колко хора преди тях. Сега този дълг лежеше върху неговите плещи.

До него Але шепнеше някаква дълга молитва. Ако някъде в душата му се беше запазила привързаност към религията, би трябвало да се присъедини към нея. Но такава нямаше. Беше в състояние да мисли единствено за последните осем години от живота си. Тежките години на морална и физическа разруха. Какво беше казала онази жена в Прага?

Открийте съкровището, а след това пак ще поговорим.

Бене внимателно оглеждаше двете жени, които се бяха появили на верандата му. Едната беше дребна, надхвърлила петдесет, с прошарена коса. Беше с елегантна блуза и пола. Носеше обувки с ниски токчета. Представи се като Стефани Нел, командир на отряд „Магелан“ към американското Министерство на правосъдието.

— Брайън Джеймисън работеше за мен — обяви тя. — Предлагам да говорим открито, без номера. Съгласен ли сте?

Той се усмихна на прямотата ѝ. Вътре в себе си беше убеден, че правилата са се променили и вече не са в нейна полза. Другата жена беше по-млада и по-висока, облечена по подобен начин. Представи се като посланик на Израел в Австрия.

— Доста далече сте от дома си — отбеляза той.

— Дойдохме да се срещнем с вас — кратко отвърна посланичката.

Той им предложи питие, но те отказаха. Това не му попречи да си налее чаша току-що изстискан лимонов сок с мед от собствените му кошери, който много обичаше. Капризното мартенско слънце правеше неохотни опити да пробие трупациите се следобедни облаци. Щеше да вали, но едва след няколко часа. От слизането в Дупката на Дарби беше изминало половин денонощие.

— Какво се случи снощи? — попита Нел.

Бене отпи глътка лимонада и наостри слух. В далечината се чуваше кучешки лай. Неговите кучета.

Преди час беше отворил вратичката на кучкарника и животните изскочиха навън. Водени от Биг Нани, те се насочиха към познатата гъсто залесена част от планината. Лаят им беше равномерен и стабилен. Делови. Беше се научил да разпознава тоновете му, също като звуците на *абенга*.

— Снощи ли? — подхвърли най-сетне той. — Снощи спях като къпан.

— Вече ви казах, че нямаме време за игри — поклати глава Нел.

— Закария Саймън е кацнал тук малко преди полунощ — добави посланичката. — Пристигнал е в компанията на Але Бекет и на един от сътрудниците си на име Роча. Час по-рано се е появил и Том Сейган. Рано тази сутрин в района на летище Кингстън са били открити трупове на двама местни мъже. Доколкото ни е известно, те са работили за вас.

Смъртта на тези хора го беше разстроила. Беше ги предупредил да внимават със Саймън, който е изключително опасен. За жалост голяма част от хората, които работеха за него, бяха неопитни и самонадеяни — комбинация, която често се оказва фатална. Единият беше женен, имаше и деца. По-късно през деня щеше да посети съпругата му и да се погрижи за финансовото ѝ състояние.

— Разполагате със забележителна информация за хора, които не живеят тук — отбеляза той. — Но какво общо имам аз?

В далечината се разнесе грохот на автомобилни двигатели. Пикапите потегляха към едно от планинските пасища, където държеше своите състезателни коне. Няколко дни по-рано го бяха информирали, че кафето вече цъфти и може да очаква отлична реколта.

— Прекратете този театър! — сухо отсече Нел. — Саймън е ликвидирал Брайън Джеймисън. Доколкото ни е известно, това е станало с вашата благословия.

— Моля? — вдигна вежди Бене. — Аз харесвах Брайън.

— Сигурна съм, че е така — намръщено кимна жената от Министерството на правосъдието. — Но няма допускате, че сме ви забравили?

Той не отговори.

— Трупът на Брайън беше изваден от контейнер за смет в мое присъствие — сухо добави Нел. — Той беше добър агент и добър човек. Но заради вас е мъртъв.

— Заради мен ли? — изгледа я Бене. — Вие го изпратихте тук да ме притиска, а аз приех да ви сътруднича. Закария Саймън беше проблемът на Брайън.

— Бях принудена да прикрия убийството на Джеймисън, господин Роу — обади се посланичката. — Аз също присъствах при откриването на трупа му. Съжалявам, че се стигна дотам, но операцията очевидно беше извън контрол. Доколкото съм

информирана, вашето досие е доста богато и в него има достатъчно материали, за да бъдете унищожен.

— Тук е Ямайка — поклати глава той и отпи нова глътка студена лимонада. — Ако съм извършил нещо нередно, трябва да се обърнете към местните власти. — Заби хладен поглед в лицето ѝ и добави: — В противен случай запазете заплахите за себе си!

— Бъдете сигурен, че лично ще се разправя с вас, ако получа съответните пълномощия! — мрачно го предупреди Нел.

— Защо е тази враждебност? — усмихна се той. — Аз не ви преча. — Пръстът му се насочи към посланичката. — Не преча и на вас.

— Ще бъда откровена, господин Роу — отвърна с лека въздишка тя. — През следващата година вероятно ще стана министър-председател на Израел. Съзнавам, че това няма особено значение за вас, но ние много държим на Закария Саймън.

— Лош човек — поклати глава Бене. — Изпечен лъжец.

Посланичката кимна.

— Наблюдаваме го от много години — добави тя. — Направи ни впечатление, че често пътува до тук. Доскоро смятахме дейността му за... погрешно насочена. Но вече не е така. Преди няколко часа във Виена са открили тялото на равин Берлингер, един много достоен човек. Застрелян в главата. Предполагаме, че извършителят е Саймън или негов подчинен. За съжаление равинът беше един от петимата, които можеха да отговорят на въпросите ни. А вие сте един от останалите четирима, които все още са живи.

Не му беше трудно да отгатне кои са другите трима. Сейган, дъщеря му и Саймън.

Ами Франк Кларк? Беше ясно, че тези жени изобщо не подозират за него. Полковникът беше изчезнал в гората веднага след събитията в пещерата. Типично поведение за марон.

— Какво искате да знаете? — попита на глас той.

— Къде е Саймън? — повтори въпроса си Нел.

Той се облегна на парапета. Дървото за него беше доставено от околните гори, отсечено от робите преди векове. Неговите деди. Част от които бяха станали марони.

Кучетата продължаваха да лаят в далечината. Този звук го успокояваше. Както и фактът, че и двете му гостенки нямаха представа

за съществуването на Фолкън Ридж и Дупката на Дарби. Ако имаха, положително щяха да са там, а не тук. Още преди няколко часа беше изпратил хора да огледат, но никой не се беше върнал.

Невинният и глупакът си приличат като близнаци.

Непрекъснато си повтаряше да не бъде в ничия роля. Да бъде съвсем различен.

— Саймън вече не може да ви помогне.

Нел понечи да каже нещо, но посланичката я изпревари.

— Закария Саймън е опасен фанатик — хвана ръката ѝ тя. — Идеята му е да подпали нова война, в която биха загинали хиляди. Ние обаче можем да го спрем. Въпреки цялата си лудост той издирва нещо, което е изключително скъпо на евреите. Свещено съкровище, което смятахме за отдавна изгубено, но което може да се окаже непокътнато. Знаете ли къде се намира?

Бене поклати глава. Наистина нямаше представа, тъй като не беше прекосил подземното езеро. Вместо това бе измъкнал Саймън от тинята, бе го извел на повърхността и го бе заключил тук, в едно от подземията на имението. Сейган и дъщеря му напуснаха пещерата и си тръгнаха в компанията на Франк, без да кажат нито дума. Той изобщо не прояви интерес към онова, което бяха открили. Беше крайно време да започне да действа като марон. Жените на верандата му бяха оброни — чужденци, които не заслужаваха да научат тайните му. Мароните предпочитат да мълчат.

— Наистина не знам — заяви той.

Във воя на кучетата се появи нова нотка, дълбока и ритмична. Прекрасно знаеше какво означава тя.

— Но знаете къде е Саймън, нали? — подхвърли уверено Нел.

— За последен път го видях как бяга.

— Ще ме убиеш ли? — попита Саймън.

— Не — отвърна той и махна с ръка към кучетата. — Те ще го направят вместо мен.

В очите на пленника се появи същото изражение, което беше видял в очите на наркобоса преди четири дни.

Отпи нова глътка лимонада и долови аромата на печено. Дива свиня, убита по-рано през деня. Сочно червено месо. Невероятно на вкус. Довечера го чакаше малък пир.

Надяваше се, че майка му ще направи и любимите му сладки картофи *ями*. Помисли си за Гранди Нани. Вече знаеше, че тази жена не е легенда. Наистина беше живяла по тези места. Хората говореха, че умеела да привлича дивите прасета, които доброволно излизали от гората и се трупали около нея.

— Преди триста години дедите ми били докарани тук в окови, за да бъдат продадени като роби — каза той. — Накарали ги да работят на полето. Моите били от племето короманти, пленени на Златния бряг. Не след дълго се разбунтували. Мнозина избягали в планините и извоювали свободата си с оръжие в ръка. Аз съм един от тях, истински марон.

— Защо е тази лекция по генеология? — попита Нел.

Далечният вой изведнъж секна и той започна да брои секундите. Една, две, три... На осем воят се поднови. Бит Нани беше открила плячката си. Какво куче, а? Истински лидер.

Той изпи остатъка от лимонадата си. Животът беше прекрасен. Но в него имаше тайни, които не биваше да бъдат споделяни. Като Дупката на Дарби с подземното езеро и номерираните камъни. А също и онова, което бе скрито зад тях.

До слуха му достигна отчаян писък. Далечен и слаб, но въпреки това ясен. Двете жени също го чуха. После дойде ред на кучетата. Вече не лаеха, а виеха. Нямаше представа къде са докопали Закарийя Саймън, но знаеше, че са го направили. Разбира се, нямаше да го докоснат, ако бе проявил достатъчно разум да не оказва съпротива. Като онзи наркобос преди четири дни.

Но този път плячката беше оказала съпротива.

— Питате за смисъла на фамилната сага, която току-що очертах? — подхвърли той. — Няма такъв. Аз просто се гордея с произхода си.

В далечината настъпи тишина. Кучетата бяха замлъкнали и той знаеше защо. Неговите животни винаги изяждаха плячката, която бяха убили.

— Мисля, че господин Роу вече няма да ни бъде от полза — подхвърли посланичката. Умна дама.

По лицето на служителката от Министерството на правосъдието личеше, че е на същото мнение.

— Май е така — въздъхна Стефани Нел. — Вече всичко свърши, нали?

Той не отговори. Жената бе познала. Закария Саймън вече не съществуваше.

От смъртта на великия адмирал изтекоха шест години. Постепенно открих, че се моля за душата му много по-често, отколкото за своята. На този остров се живее трудно, но въпреки това си заслужава. Решението ми да не се прибирам в Испания беше правилно. Сега, преди да се представя пред своя Господ Бог, единственото ми желание е да опиша правдиво отминалите събития. В живота има прекалено много лъжи. До голяма степен и собственото ми съществуване на тази земя е лъжа. Също като това на адмирала. Преди последното си завръщане в Испания той ми се довери вероятно защото съм образован и умея да пиша. Няма да занимавам читателя с детайлите, защото адмиралът със сигурност не би одобрил подобно поведение. Все пак ще направя един кратък преглед, който е задължителен в момента, в който вече виждам края на земния си път.

На Балеарските острови името Колон е доста разпространено. Мъжът, който на даден етап от живота си ще започне да се нарича Кристобал Колон, е роден в градчето Генуа на остров Майорка, близо до Палма. По-късно, когато му се налага да скрие истинския си произход, той внушава на околните, че родното му място е самият град Генуа. На практика адмиралът е каталунец и не умее да говори и да пише на италиански. Баща му се казва Хуан и е един от едрите земевладелци на Майорка. Той и цялото му семейство са конверсос от дълго време. На пръв поглед Хуан Колон дава собственото си име на своя първороден син, но вътре в семейството винаги го нарича с другото, истинското име: Крестовал Арнолдо де Исаси. Той има и друг, по-малък син на име Бартоломе, който през целия си живот остава близък с брат си. На Майорка адмиралът се нарича Хуан. Превръща се в италианеца Кристофоро

Колombo само когато пътува до Испания с цел да осигури средства за поредното си далечно плаване. Там няма нищо против да го наричат Кристобал Колон. Но до края на живота си помни родното си място. На Майорка има едно светилище, наречено Сан Салвадор — прекрасно и спокойно място сред красиви хълмове. На него адмиралът кръщава първия остров, който открива в Новия свят.

Фермерите в Майорка са облагани с тежки данъци и търпят многобройни унижения от страна на централната власт. В резултат се стига до въоръжено въстание, в което активно участват и двамата братя Хуан и Бартоломе. Кралят на Неапол го потушава с желязна ръка. Мнозина фермери са избити, а баща му губи всичките си земи. Братята напускат острова. Хуан става капитан на пиратски кораб в Марсилия и взема активно участие във войната срещу арагонския крал, който прави опит да завземе Барселона. След това се сражава на страната на португалците, които водят война с Испания, начело на която е кралицата католичка Исабела. По време на битка срещу наети от Арагон венециански кораби Хуан смело атакува и ги опожарява. Губи собствения си кораб, но макар и ранен, успява да доплува до брега. Куршумът от тази рана остава в него до края на живота му като спомен за откритата му съпротива срещу официалната власт.

Това слага край на пиратската му кариера. Хуан се преселва в Португалия, става търговец и плава из студените северни морета. По-късно се жени за дъщерята на губернатора на Мадейра и се прехвърля на острова, за да управлява имението, което съпругата му получава в наследство. Там се ражда синът му Диего. По-късно става баща на още един син, Фернандо, но от каталунската си любовница. И двамата остават с баща си до края на живота му.

През 1481 г. все още живее на Мадейра и се запознава с Алонсо Санчес де Хуелва — моряк и търговец, който редовно пътува между Канарските острови, Мадейра и Англия. По време на едно плаване корабът му попада в

буря, неблагоприятните ветрове и течения го отнасят далеч на югозапад. Няколко дни по-късно виждат земя и попадат на остров, населен с дребни на ръст и неокосмени хора с мургава кожа, които приемат Де Хуелва и неговите моряци като богове. След кратък престой там Де Хуелва се отправя на изток и стига до остров Порто Санто в Мадейра. Там се запознава с Хуан Колон, който е запленил от разказа за невероятните му приключения и е уверен, че този смел моряк е открил Индия и Азия. Де Хуелва му дава карта на своето плаване, която той анализира в продължение на няколко години и в крайна сметка стига до убеждението, че държи в ръцете си ключа към нови и изключително важни открития.

Връща се в Испания и търси контакт с католическите монарси Фердинанд и Исабела. Не може да им се представи като Хуан Колон — бунтовника пират от Майорка, който се сражава срещу тях, и затова приема името на Кристофоро Колумбо, отдавна мъртъв италиански моряк и търговец на вълна от Генуа, с когото преди години се е запознал на Мадейра. Номерът минава. Никой никога не стига до истината. Дори когато враговете му го лишават от всичко, което притежава, за испанците той си остава дон Кристобал Колон. Едва днес, когато смъртта отдавна е отнесла адмирала и кралица Исабела, а скоро ще прибере и мен, аз мога да си позволя да разкрия истината. Надявам се тези редове да стигнат до хората, за да научат това, което крия толкова дълго време. Животът тук е труден, но аз изпитвам дълбоко възхищение към местните хора и простия им начин на живот. За тях аз съм Йосеф бен ха Леви Хаиври — на иврит Йосиф, синът на левита. Превъплътеният в Колумбо адмирал ме познаваше под друго име, което ми служеше добре — Луис де Торес. Вече шест години не го използвам, защото е излишно. Тук няма значение дали си евреин или християнин, важното е да си добър човек. А аз се опитвам да бъда такъв. Стриктно изпълнявах дълга си и ще направя необходимото да го прехвърля на най-големия си син, който ми роди една от

местните жени. Тя направи пребиваването ми тук далеч по-приятно, отколкото някога си бях представял. Аз я научих да вярва в Бога, но имах достатъчно горчив опит, за да не я принуждавам насила да приеме нещо, което не изпитва със сърцето си.

Бене спря да чете и вдигна глава.

— Открих това сред документите, които прибрахме от Куба — поясни Трей Холибъртън. — Преводът е мой и обяснява много неща, нали?

Бене знаеше много малко за Колумб.

— Според най-разпространената версия Колумб е роден в Италия — добави Трей. — Баща му се казва Доминго, а майка му — Сузана. Интересното е, че баща му действително е бил търговец на вълна като онзи Коломбо, чието име използва. Според повечето историци той опознава морето още като момче. В Португалия не успява да пробуди интереса на краля и през хиляда четиристотин осемдесет и пета година заминава за Испания, където остава цели седем години, очаквайки Фердинанд и Исабела да кажат „да“ на идеите му за далечно плаване. Никой не знае дали някога се е срещал с човек на име Алонсо Санчес де Хуелва.

— А вярно ли е, че Де Хуелва наистина е открил Америка?

— Някои учени твърдят, че е така — повдигна рамене Трей. — Но преобладава мнението, че тази история е дело на враговете на Колумб, които искат да омаловажат постиженията му. Кой, по дяволите, може да каже? За съжаление Колумб не е написал нито ред за себе си през целия си живот. А това, което е написал, много често е противоречиво. Едва днес разбираме защо. Той не е искал да се знае откъде идва.

Холибъртън беше дошъл в имението с колата си. Дивото прасе, което цял ден се печеше, вече беше почти готово за ядене. Двете му посетителки — посланичката и представителката на американското Министерство на правосъдието, отдавна си бяха отишли. За всеки случай Бене изпрати след тях един от хората си, който трябваше да види с очите си, че отиват право на летището в Кингстън.

— Какво мислиш да правиш? — попита приятеля си той.

Беше важно да знае.

— Нима имам някакъв избор? — сви рамене Трей.

Бене се усмихна. Приятелят му разбираше за какво става въпрос. Всичко трябваше да си остане както досега. Тайна.

— Така е най-добре — кимна Бене.

— И без това никой няма да ми повярва — въздъхна Трей.

Кучетата отдавна бяха в кучкарника. Доволни от лова, с пълни кореми. Едва ли беше останало нещо от Закария Саймън. Но и да беше, то скоро щеше да бъде разнесено от лешоядите.

— Какво се е случило с Де Торес? — попита той.

— Историята мълчи — поклати глава Трей. — След последното плаване на Колумб той просто изчезва от сцената. Оттогава насам няма нито дума за него. По всяка вероятност е живял в Куба някъде до хиляда петстотин и десета, където му се е родил и син.

Бене се натъжи. Ужасно е да водиш толкова необикновен живот и никой да не си спомня за теб. Не е ли по-добре да се даде гласност на истината — поне за живота на Луис де Торес? Но той си даваше сметка, че това е невъзможно.

— Какво открихте в онази пещера? — попита Трей.

— Достатъчно, за да знаем, че легендата вече не съществува.

— Но мароните контролират онова, което е там, нали?

Седяха на верандата и се наслаждаваха на сухата и прохладна вечер. Появи се един от хората му, който докладва, че дивото прасе е готово. Точно навреме. Вече беше гладен.

— Ела да хапнем — изправи се той.

— Стига, Бене! Трябва да ми кажеш нещо. Какво откри?

Въпросът го накара да се замисли. Събитията през последните няколко дни наистина се развиха бързо и донесоха много разкрития. Митовете се превръщаха в неоспорими факти. Мароните виждаха как легендата става действителност. Егоистите, които не уважаваха нищо и никого, си получиха заслуженото. Покрай тях обаче намери смъртта си и Брайън Джеймисън.

Едва сега изпита съжаление за него. И тъй, какво беше открил? Бене закова очи в лицето на приятеля си и му каза истината:

— Открих себе си.

Том отвори вратата.

На прага стояха две жени. Едната беше същата, с която беше разговарял в Прага и която беше видял в компанията на Саймън. Другата се представи като Стефани Нел от американското Министерство на правосъдието. Бяха изтекли малко повече от двайсет и четири часа, откакто двамата с Але напуснаха Дупката на Дарби и взеха самолета от Ямайка за Орландо. Вече се питаше кога ще се появи жената от Прага, която за огромно негово учудване се оказа посланичката на Израел в Австрия.

Покани ги да влязат.

— Вчера опитахме да поговорим с Бене Роу, но той не ни каза нищо — започна Нел. — Според нас Саймън е мъртъв. Никой не е чувал за него след появата му в Ямайка. Същото е положението и с дясната му ръка Роча.

Том реши да им предложи само най-необходимото.

— Те убиха Брайън Джеймисън. Направиха го пред очите ми.

— Известно ни е — потвърди Нел. — Разчитаме да получим някаква информация единствено от вас и от дъщеря ви.

— Открихте ли съкровищата на Храма? — попита посланичката. Той кимна.

— Значи наистина съществуват? — блеснаха очите ѝ.

Той отново кимна.

— В такъв случай ви дължа известни обяснения.

Наистина беше така.

— Разполагам с достатъчно доказателства, за да опровергая всичко, което ви се случи преди осем години. Част от хората, които ви поставиха капан, все още заемат отговорни постове. Трябва да знаете, че съвсем не сте единственият, когото тези хора унищожиха. Просто бяхте първият. Те изфабрикуваха историята за израелските заселници и палестинците, а след това ви подхвърлиха „достоверните“ източници. А вие захапахте въдицата. Постепенно тези хора се превърнаха в екип,

който си знае работата. Но ние се разграничаваме от тях, господин Сейган. Постъпката им е отвратителна.

— Чакайте осем години, за да ми го кажете ли? — хладно я изгледа Том.

— Преди да се забъркате в тази история, самата аз не бях наясно какво става.

— Но други са били наясно, така ли?

— Да — кимна тя. — Срамно е, че са мълчали.

Той нямаше никакво намерение да се съгласява с нея.

— А какво търсехте в Прага в компанията на Саймън?

— Задачата ми беше да вляза в контакт с него и да го контролирам — отвърна тя. — Да го тласкам напред, докато открие съкровището. Разбира се, без да прибегва до насилие.

— Равин Берлингер знаеше ли за вас?

— Разговарях с него — кимна тя. — Той разбра, че нещата са спешни, и се съгласи да ви стимулира. Направи го, като ви позволи да подслушате разговора ми със Саймън на гробището. Това беше причината да спомена името ви. Исках да сте наясно коя съм и какво знам за вас.

Том си спомни думите ѝ, когато я спря на онази уличка в Прага.

Очаквах ви.

— Вие и Берлингер сте знаели, че ще потърся контакт с вас.

— Такава беше идеята. Да ви насърчаваме да вървите в правилната посока.

— Което означава, че и вие сте ме използвали.

— Технически погледнато, да. Но залогът беше голям. Чухте с ушите си какво каза Саймън — че се готви да започне война. И наистина щеше да го направи и да предизвика смъртта на хиляди хора.

— Което означава, че сте ме замесили напълно умишлено.

— Вероятно не знаете, че равин Берлингер е мъртъв — въздъхна посланичката. — Според нас Саймън го е ликвидирал, преди да напусне Прага.

Стана му мъчно за добрия човек.

— Преди малко споменахте, че според вас и Саймън е мъртъв. Наистина ли е така?

— По всяка вероятност да — отвърна Нел. — Роу му е видял сметката, но това никога няма да се докаже. Единственото, което

знаем, е, че е изчезнал.

— А аз действително манипулирах Саймън — добави посланичката. — Направих го по изрична молба на нашето правителство. Ако неговата активност беше приключила с успех, държавата Израел щеше да понесе тежки и необратими щети. Затова твърдя, че ако изобщо съм се възползвала от вас, то е било в името на моята родина.

Том обаче не се впечатли от тази тирада.

— Вие отлично знаете, че сефарадските евреи са поверили съкровището на Храма в ръцете на един-единствен човек и това е левитът — отбеляза той. — А не държавата Израел.

— Тези светини принадлежат на всички евреи — възрази тя. — А ние ще се погрижим да им ги върнем, при това без войната, планирана от Саймън. Вече казах, че не се нуждаем от насилие, за да изградим чувство за сигурност у нашите граждани. Има по-добри начини и на насилието трябва да се сложи край.

С това Том беше съгласен. Той се обърна към Стефани Нел.

— Предполагам, че тази дама е тук, за да потвърди подкрепата на САЩ към мен, но само ако споделя всичко, което знам.

— Нещо такова. Вие сте били жестоко манипулиран, господин Сейган. Наистина ужасно. Съсипаха кариерата ви. Но сега нещата могат да бъдат поправени.

— Ами ако аз вече не искам да бъдат поправени?

Въпросът видимо изненада неканените гости.

— Вие сте изгубили всичко — каза посланичката.

— Точно там е работата — кимна той. — Изгубих всичко и нищо вече не може да се върне. Родителите ми ги няма, за да се зарадват на реабилитацията ми. Бившата ми съпруга също не е между нас. А хората, които се наричаха мои приятели? В момента изобщо не ми пука за тях. Затова казвам, че всичко е свършено.

Том беше шокиран от собствените си думи, но бе стигнал до това заключение още в пещерата, когато се бе изправил пред съкровището. Миналото е минало и нищо не може да го промени. Само бъдещето има значение.

— Странно отношение на човек, който е пострадал толкова много — отбеляза Нел. — Но сега вече имате всички шансове да си

върнете отнетата награда „Пулицър“ и изгубената репутация. Повече няма да се налага да пишете романи под чуждо име.

— Не е чак толкова лошо — сви рамене той. — Парите са добри, работи се спокойно, без напрежение.

— И тъй, какво ще правите? — попита посланичката.

След като двамата с Але бяха излезли от пещерата, на входа ги бе чакал онзи марон, Франк Кларк. Малко по-нататък Бене Роу и двама от хората му бяха прекосили реката и бяха повели Саймън нагоре към пътя.

— *Какво ще стане с това място сега? — обърна се към Кларк той.*

— *Ще възстановим бената и ще продължим да го охраняваме, както го правехме досега. Ти си левитът и мястото остава завинаги твое. Когато прехвърлиш своя дълг на следващия левит, ние ще му отдадем същото уважение. Как смяташ да постъпиш?*

Тогава не бе отговорил на Кларк, защото нямаше отговор. Също както и сега, в този момент.

— Ще се свържа с вас веднага след като реша — отговори простиичко той.

— Бъдете сигурен, че ако не заработите с нас, никой няма да научи истината за вас — увери го посланичката.

Думите ѝ го разгневиха, но веднага след това той си даде сметка, че и гневът е част от миналото.

— Там е цялата работа — въздъхна Том Сейган. — Истината е важна само за един-единствен човек. — Той замълча за момент, после поклати глава. — А вие току-що я споделихте с нея...

Але излезе от кухнята, където Том ѝ беше казал да се затвори в момента, в който бе видял кой стои пред вратата. Нямаше представа докъде ще стигне разговорът им, но се надяваше на добър край.

— Баща ми не е излъгал, така ли? — попита тя.

Двете жени не отговориха. Но мълчанието им беше достатъчно красноречиво. Миг по-късно се обърнаха към входната врата, очевидно разбрали, че разговорът е приключил.

— Бъдете добър с нас, господин Сейган — спря се на прага посланичката. — Представете си какво означават тези съкровища.

Молбата ѝ го остави равнодушен.

— А вие си представете какво щеше да се случи заради тях — отвърна с равен глас той.

Том и Але слязоха от колата и се насочиха към гробището в подножието на Маунт Дора. Бяха напуснали Орландо минути след като двете жени си бяха тръгнали. Наближаваше пет следобед и гробището беше пусто. Зимното слънце се мъчеше да стопли студения мартенски въздух. Закрачиха един до друг към гробовете на родителите му. За пръв път от много време насам той не се чувстваше като натрапник.

Не след дълго стигнаха при гробовете.

— Съвършила си добра работа с неговата плоча — похвали я той.

— Съжалявам — прошепна Але.

Той се обърна да я погледне.

— Съжалявам за всичко, което ти причиних — задавено добави тя.

Думите ѝ го разтърсиха.

— Каква глупачка съм била! Мислех те за съвършен егоист, на когото изобщо не му пука за мен и за мама. Мислех те за лъжец и измамник, приписвах ти всички лоши качества на света. Боже, колко съм била глупава!

Почти не бяха разговаряли, след като напуснаха Ямайка. Малко си казаха и когато изпратиха двете жени. Какво да си кажат? Това ѝ е хубавото на истината — обезсмисля всичко, което ѝ противоречи.

— Аз излъгах и мама — продължи Але. — Във Виена ти правилно ме нарече лицемерка. Прекрасно знаех какво мисли тя за юдаизма, знаех и как ти си се покръстил заради нея. Но въпреки това я излъгах. Без да мигна, право в очите.

Той усети болката ѝ, но не каза нищо.

— Най-лошото е, че с приемането на юдаизма обезсмислих всичко, което ти направи. Случи се точно онова, което мама не искаше да се случи. Споровете между теб и баща ти изгубиха смисъл и той умря, преди да успеете да се помирите. Аз бях виновна за всичко — изхлипа тя.

Том продължаваше да мълчи, оставяйки я да се наплаче на воля.

— Съвсем не бях най-добрият съпруг и баща — заговори няколко минути по-късно той. — Бях егоист и измамник. Нещастен лъжец, който допусна купища грешки. Имах възможност да се помирят не само с Абирам, но и с теб. Обаче не го направих. Вината не е твоя.

— В Ямайка ти ми спаси живота. Хвърли се във водата след мен, а след това ме преведе през езерото. Но най-важното е, че попречи на Саймън да ме убие.

— Доколкото си спомням, ти също ми спаси живота — подхвърли той.

Тя вече му беше разказала как беше заслепила Роча с фенерчето си в момента на изстрела.

— Ти не си лъжлив репортер.

Думите и прозвучаха като декларация.

— Ти си журналист, спечелил наградата „Пулицър“. Заслужаваш всичко, което си постигнал. Наистина ли мислиш онова, което каза на онези жени? Че не желаш никой да разбере истината за теб?

— Вече няма значение кой какво мисли. Важното е, че ти знаеш. Това ми е достатъчно.

Изрече тези думи с дълбоко убеждение.

— А какво ще стане със съкровището на Храма? — попита тя.

— Ние с теб сме единствените хора на света, които знаят какво има в онази пещера и как се стига до него. Вярно е, че има и други начини да се прекоси езерото, но съкровището е престояло там шейсет години, а според мен мароните ще се погрижат за него поне още толкова. Какво ще кажеш, ако отложим решението за по-късно, когато нещата се успокоят?

Тя кимна през сълзи.

— Заедно ще бъдем левит — прошепна той. — Ти и аз.

Дядо му беше споделил тайната си с Берлингер, а сега той включваше и Але. Вече беше решил да сключи мир с религията си. Беше се родил евреин, от родители евреи, и възнамеряваше да остане такъв до края на живота си.

Междувременно бе успял да се свърже с Ина и да ѝ разкаже какво се беше случило. На някакъв етап щеше да напише материал за Закария Саймън, за плановете и идеите му, за опасността от фанатизма. Все още не знаеше дали ще включи в него и историята за

съкровището. Възнамеряваше сам да напише материала, а след това да го изпрати на Ина. Тя категорично отхвърли идеята, настоявайки статията да излезе с неговото име. Но той вече беше писател в сянка и възнамеряваше да остане такъв. В крайна сметка тя отстъпи и прие. Харесваше Ина. Може би някой ден отново щеше да отскочи да я види. Странно. Отново започваше да мисли за бъдещето.

— Имам едно предложение — подхвърли на Але той. — Теглим черта на купищата грешки, които допуснахме, и започваме на чисто.

По бузите ѝ продължаваха да се стичат сълзи.

— Страшно много го искам! — прошепна тя.

— Здравей — протегна ръка той. — Аз съм Том Сейган.

Тя преглътна сълзите си и дори се усмихна.

— А аз съм Але Бе...

Успя да спре навреме и решително тръсна глава.

— Але Сейган.

— Приятно ми е да се запознаем, Але Сейган — стисна ръката ѝ той.

Само едно нещо оставаше недовършено. Той се обърна и коленичи пред гробовете.

В продължение на двадесет години беше издигал стена пред емоциите си, твърдо убеден, че нищо не може да я преодолее. Но събитията през последните пет дни категорично доказаха дълбоката му заблуда. В крайна сметка разбра, че семейството е всичко. Или по-скоро Але, която беше останала единственият му близък човек. Вече беше убеден, че ще има още един шанс с нея. За разлика от човека, който лежеше под краката му. С него вече нямаше шанс. Цели двадесет години го беше наричал Абирам, „стареца“ и всичко друго, с изключение на онова, което заслужаваше. Много неща се бяха случили между тях, но в крайна сметка той проумя, че този човек му беше вярвал и го беше обичал. Нямаше никакво съмнение. Всичко щеше да е наред. В момента и това му стигаше.

Але се изправи зад него и сложи ръка на рамото му. Той погали гладкия гранит и едва чуто промълви:

— Сбогом, татко.

В душата му мъждукаше плаха надежда, че думите му може би ще бъдат чути. Може би.

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА

Писането на този роман беше свързано с две интересни пътувания до Ямайка и Прага, които предприехме двамата с Елизабет. Виена и Маунт Дора, Флорида, вече познавахме.

А сега е време да отделим фактите от художествената измислица.

Колумб действително е бил принуден да остане в Ямайка повече от година (Пролог и Глава 7). Той находчиво се възползвал от лунното затъмнение, за да получи храна от местното племе (Глава 35). Първото си плаване през 1492 г. извършил с екипаж от осемдесет и седем моряци, между които нямало нито един свещеник. В замяна на това разполагал с преводача от иврит Луис де Торес, който, както е отбелязано в Глава 17, действително е конверсо. Истина е и фактът, че този човек вероятно е първият европейец, останал да живее в Новия свят, който открил качествата на тютюна. Участието му като левит в драмата със съкровището на Храма е моя измислица, но е напълно възможно първите произнесени слова в Новия свят да са били на иврит (Глава 17).

Легендата за Колумб и тайнствената златна мина в Ямайка се радва на широка популярност. Тази тема е засегната подробно в книгата на Едуард Крицлер „Еврейските пирати на Карибите“. Цитираната в Глава 35 кодирана информация (която предполагаемо съдържа сведения за тази мина) е взета от документи, посочени в книгата на Крицлер. От там използвам и историята за братята Коен със съдебното им дело за 420 акра земя, както и за това как Авраам Коен измамил Чарлс II (Глава 10, 19 и 20). „Санта Мария“, флагманският кораб на Колумб, действително претърпява авария край бреговете на Хаити през декември 1492 г. Той потъва, но товарът му е спасен и пренесен на сушата. Загадъчните сандъци са моя измислица. Неколцина историци споменават за сандъци със злато, натоварени от Панама, които Колумб крие на Ямайка през 1504 г., докато корабът му е на ремонт (Глава 7). Никой обаче не може да докаже, че те действително са съществували. В тази връзка е интересно да прочетете

разказа ми „Знакът на адмирала“, който е написан доста време преди тази книга.

Присъствието на таиносите в Ямайка, появили се там 7000 години преди европейците (Глава 28), е доказан исторически факт. Също така е вярно, че през 1650 г. те са тотално унищожени. Погрешно е да бъдат наричани „араваки“, въпреки че така се казва езикът, на който говорят. Таиносите действително не ценят златото (Глава 28), но никой не знае дали наистина са притежавали златната мина, която са показали на Колумб. Днес от тях не е останало почти нищо, ако не се броят някои артефакти, пещери и легенди (Глава 24).

Мароните са изключително интересна група хора. Тяхната история и социален живот са пресъздадени коректно (Глава 3,19 и 24), а склонността им към тайнственост е съвсем реална (Глава 68). Появата им в Новия свят като роби (Глава 28) е описана правдиво, също като факта, че в Ямайка са откарани най-непокорните от тях поради простата причина че островът е последен в дългия път на робите (Глава 19). Чарлс Таун съществува и до днес, включително и Маронският музей, който се намира там (Глава 24 и 25). Гранда Нани е част от историята на Ямайка и на мароните. Коя е тя, как е изглеждала и дали наистина е съществувала, са въпроси, на които няма сигурни отговори (Глава 3 и 68). Ликът ѝ върху банкнотата от 500 ямайски долара се е запазил и до днес. Благодарение на него тази банкнота е популярна с наименованието „нани“. Абенгите (Глава 71) са използвани от мароните за комуникация на големи разстояния. Протяжният им вой хвърлял в ужас британските войници. Военната стратегия на тези хора се е радвала на изключителни успехи. Злите духове, наречени дъпита (Глава 28), са част от ямайския фолклор. Легендите за Марта Брае и златната трапеза (Глава 50) се разказват не само от майката на Бене, но и от много други обитатели на острова. Таиносите и мароните действително имали навик да погребват мъртвите си в пещери, но криптата, описана в Глава 62, е изцяло плод на въображението ми. Интересно е да се отбележи, че между маронските религиозни обреди и юдаизма има поразителни съвпадения (Глава 74).

Кубинските ловни хрътки са внесени от Испания, а по-късно британските войници ги прехвърлят и на Ямайка, използвайки ги за

борба с мароните (Глава 3). Техните бойни качества са описани коректно (Глава 10).

Заслужава да се отбележат и местностите, където се развива действието на този роман. Всички са описани точно. Ямайка е великолепно място, а нейните Сини планини заслужават да се видят (Глава 3). Островът е надупчен от хиляди пещери, а описаните тук представляват смесица от няколко такива (Глава 56,58,72,77). Книгата на Алън Финчман „Подземията на Ямайка“ предлага богата информация за тях. Маунт Дора (Глава 17) действително прилича на Нова Англия. Виенската катедрала „Св. Стефан“ наистина има катакомби и костници (Глава 34,36,37,39,41). Забележителни са и парковете на двореца „Шьонбрун“ (Глава 42) и на синагогата (Глава 8). Кафето „Блу Маунтин“ се смята за едно от най-качествените в света (Глава 10 и 30). Правилата за производството му, наложени от правителството на Ямайка, се спазват изключително стриктно, но плантацията на фамилията Роу са изцяло моя измислица.

Прага е великолепен град (Глава 49–51), а Еврейският квартал е наистина величествен. Старата-нова синагога (Глава 47,49,59) е описана точно, включително железните стъпала, водещи към тавана. Охранителни камери наистина има. Траурната зала, Дружеството на погребалните агенти и Майселската синагога също са там (Глава 56, 57 и 64). Особено вълнуващо е Старото гробище, но подземното помещение за съхраняване на древни документи не съществува (Глава 54). „Колковна“ (Глава 65) е ресторант, който се намира в непосредствена близост до Еврейския квартал. Улица „Парижка“ е такава, каквато е описана в Глава 50 — съседна на Старата-нова синагога, изпълнена със скъпи бутици. Равин Льов действително е живял в Прага (Глава 47). И до днес гробът му в Старото гробище е едно от най-посещаваните места (Глава 57), а столът му в Старата-нова синагога продължава да се пази, ограден с верига. Легендата за голема е особено популярна в Прага, но тя погрешно се свързва с равин Льов (Глава 47). Много хора продължават да са убедени, че големите обитават тавана на синагогата.

Терезин е едно наистина ужасно място (Глава 53). Историята за изстреблението на пражките евреи в периода 1939–1945 г. е предадена съвсем точно (Глава 53). Моя измислица е само равин Берлингер.

За съжаление наркобосовете в Ямайка съществуват и до днес (Глава 3 и 7). Те имат голямо влияние сред населението, а държавата е неспособна да се справи с тях. Център на тяхната дейност е Спениш Таун (Глава 14). Еврейски гробища има из цяла Ямайка (Глава 13), но това, което описвам аз, е измислено (Глава 3 и 7). Погребалните церемонии на евреите са предадени вярно (Глава 22).

Еврейското присъствие в Ямайка, което започва по времето на Колумб, е доказан исторически факт (Глава 7). Снахата на Колумб е тази, която практически измъква острова от ръцете на Фердинанд и го изтръгва от религиозен контрол (Глава 7). Инквизицията е държана далече от Ямайка в продължение на 150 години. През 1650 г. испанците най-после се завръщат, но евреите застават на страната на англичаните и успяват да ги прогонят. Това става благодарение на Кромуел, който сключва сделка с тях, обещавайки им толерантно отношение (Глава 7). На по-късен етап ямайските евреи подпомагат икономическото развитие на острова. Техните търговски сделки с мароните са действителни въпреки любопитната реакция на еманципираните чернокожи срещу равните права на евреите (Глава 24). Постепенно еврейското присъствие на острова намалява. Днес там са останали шепа хора, представляващи най-старата еврейска общност в Западното полукуълбо, която продължава да изповядва своята религия в Кингстън. Присъствието на евреите в Куба е значително по-забележимо. Те живеят там още от времето на Колумб (Глава 38, 40). Когато през 1655 г. испанците окончателно напускат Ямайка, те закопават своите богатства и архиви с надеждата, че скоро ще се завърнат (Глава 17). Но това не се случва и богатствата им са окончателно загубени. Наличието на испански архив в Куба е мое хрумване, но присъствието им в Спениш Таун е реалност.

Извитата буква хикс, за която става въпрос в Глава 10 и по-нататък, на практика е един символ, открит в Минесота през 1898 г. Никой не знае какво представлява той, но исторически е доказано, че подобен хикс присъства в някои от запазените подписи на Колумб (Глава 15), който е идентичен с откритието в Минесота. Повече за тази загадка читателят може да открие в „Извитият хикс“ на Скот Уолтър.

Астролабът (Глава 66) е моя измислица, но описанието му съвпада с външния вид на подобен уред в Британския музей, изработен от еврейски майстор през XIV век. Стомната е левитски символ (Глава

7) и може да бъде открита върху много надгробни плочи. Притчата за левитите, описана в Глава 13, се базира на Библията.

Съдбата на Първия и Втория храм е исторически факт (Глава 8). По странен каприз на съдбата те са разрушени на една и съща дата, но с разлика от 656 години (Глава 42). Съкровището наистина е плякосано, а появата му в Рим и Константинопол е надлежно документирана (Глава 8 и 29). След това следите му се губят. Арката на Тит съществува и до днес и предлага визуално доказателство за временната поява на съкровището в Рим (Глава 77). Книгата „Златото на Бога“ от Шон Кингсли предлага богат материал по тази тема.

Историята на сефарадските евреи е надлежно документирана (Глава 29,31). Фикция е единствено моята добавка за участието им в укриването на храмовите съкровища (Глава 63). Но финансирането на първото пътешествие на Колумб от тяхна страна е потвърден от историята факт. Твърденията на Але Бекет в Глава 31 могат да бъдат доказани. Луис де Сантанжел и останалите хора, финансирани плаването, са реално съществуващи личности. Факт са и близките отношения между Сантанжел и крал Фердинанд. А неговите счетоводни книги (Глава 31) не само съществуват, но и категорично доказват, че именно Сантанжел е финансирал първото плаване на Колумб.

Вярно е описан и Храмовият хълм. Йерусалим действително е най-изстрадалият град на света (Глава 59). В Израел мечтата за Трети храм е все още жива, независимо от появата на Месията.

В сърцевината на тази книга лежи предположението, че Христофор Колумб е бил евреин. Мнозина писатели са вярвали в това, но най-убедителен е Симон Визентал в книгата си „Платната на надеждата“. Хиляди сефарадски евреи са се покръстили, за да се спасят от преследване. Не е ясно дали сред тях е бил Колумб или членове на неговото семейство. Ясно е само едно: човечеството не знае почти нищо за този велик мореплавател. Сведенията за рождената му дата и място, образование и наследници са твърде противоречиви. Няма нито един негов портрет. Изчезнали са както навигационните карти, които е използвал (Глава 8), така и корабният дневник (Глава 15). Така нареченият Дневник на Колумб, смятан от мнозина за реално описание на плаванията му, представлява един труден за разчитане ръкопис, който се появява на бял свят няколко десетилетия след

смъртта му. Отказът на испанското правителство да допусне независимо изследване на архивите (оригиналните навигационни карти и дневника) дава допълнителна храна за спекулации (Глава 8).

Дори гробът на Колумб е обект на разгорещени спорове (Глава 38). Идеята да го поставя в Ямайка е, разбира се, е изцяло моя (Глава 62). Но всичко написано от Але Бекет в Глава 15 и казаното от равин Берлингер в Глава 65 е истина. Исторически потвърден е фактът, че Колумб отплава за Новия свят в полунощ на 2 август 1492 г. — само един ден преди крайния срок на евреите да напуснат територията на Испания, определен за 3 август (Глава 8). Предполагаемото истинско име на Колумб — Кривовал Арнолдо де Исаси, също е предмет на разгорещени спорове. Такава е и историята на Хуан Колон от Майорка, описана в Глава 79. Тя не е мое дело. Взел съм я директно от една лекция през 1966 г., свързана с идеята Колумб да бъде обявен за светец. Разбира се, Католическата църква категорично отказва да го стори. Интересен е и един друг дебат. Мнозина историци са на мнение, че не Колумб, а човек на име Алонсо Санчес де Хуелва (Глава 79) е първият европеец, достигнал бреговете на Новия свят. Противниците им твърдят, че това е просто една лъжа, разпространявана от враговете на Колумб в опита им да дискредитират великите му открития. Други казват, че Де Хуелва никога не е съществувал, трети са убедени, че истинският откривател на Новия свят е именно той, но кралете католици са държали това в тайна чак до 1492 г., когато за папа е избран испанецът Александър VI. Едва след това те удовлетворяват молбата на Колумб и финансират плаването му на изток, за да открие това, което вече е било открито.

И тук, както при почти всичко останало, истината няма да излезе наяве.

В продължение на 500 години историците продължават да задават един и същ въпрос: Кой е бил Христофор Колумб?

А вие кой искате да бъде?

{TEXT:-2}

Издание:

Автор: Стив Бери

Заглавие: Загадката Колумб

Преводач: Веселин Лаптев

Година на превод: 2012

Език, от който е преведено: английски

Издател: Обсидиан

Град на издателя: София

Година на издаване: 2012

Тип: роман

Печатница: „Абагар“

Редактор: Кристин Василева

Технически редактор: Любомир Томов

Коректор: Симона Христова

ISBN: 978-954-769-301-2

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/5132>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.